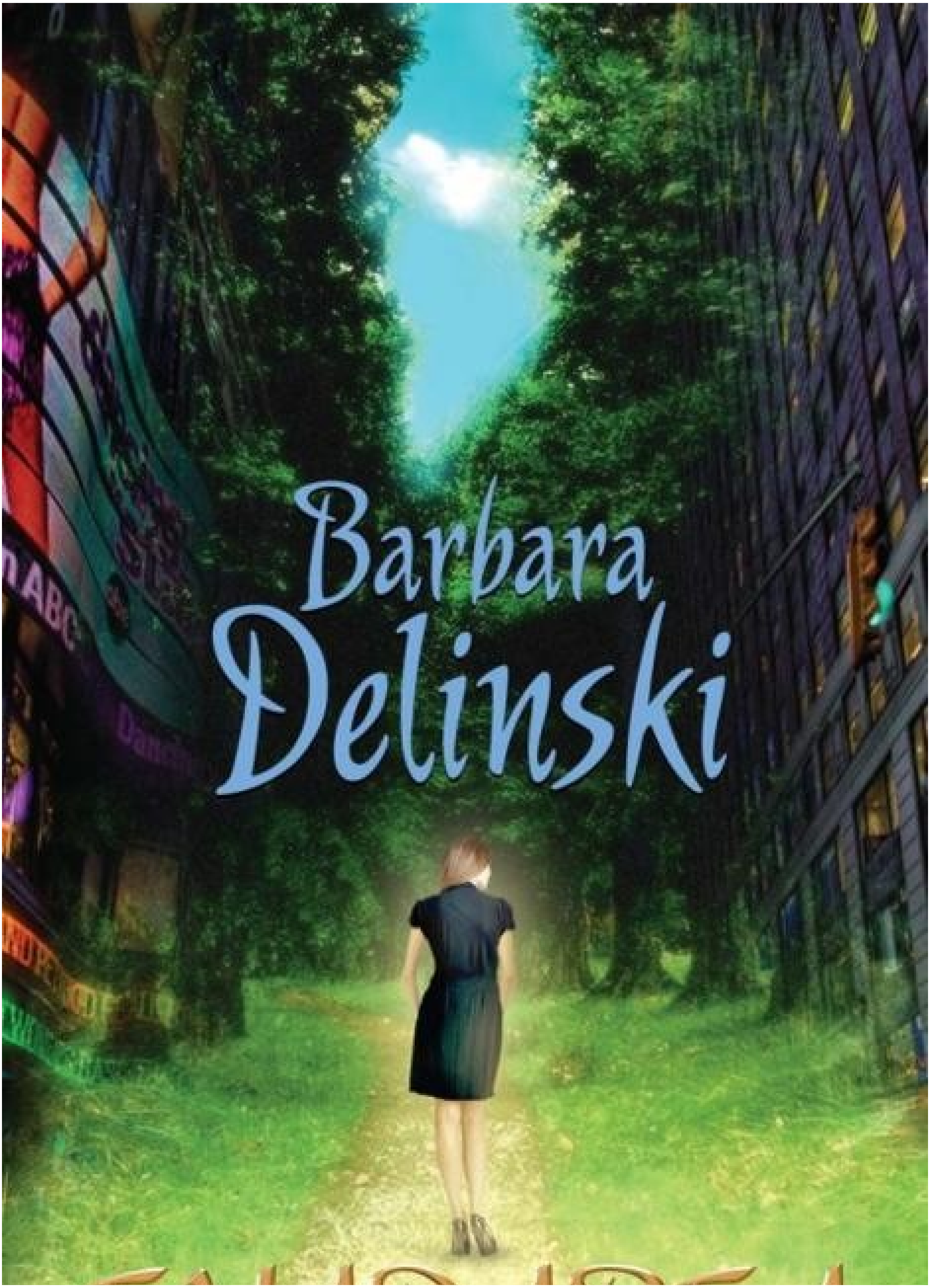

Barbara
Delinski

BARBARA DELINSKY

Evadarea

Traducere din limba engleză
Ana Zavate
Editura Litera
2011

Barbara Delinsky

Escape

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

www.lirabooks.ro

Evadarea
Barbara Delinsky

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Monica Medeleanu
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

ISBN 978-606-600-509-8

Capitolul 1

Te-ai trezit vreodată că te trec sudori reci gândindu-te că ai apucat-o pe un drum greşit şi că eşti blocată într-o viaţă pe care nu ţi-o doreşti? Ţi-a trecut vreodată prin cap să pui frână, să dai înapoi şi să o iei în altă direcţie?

Ce-ai zice să dispari – lă sând în urmă familie, prieteni, chiar şi un soţ – să laşi baltă tot ceea ce cunoşti şi să o iei de la capăt? Să te reinventezi. Să te redescoperi. Nu neapărat, dar poate chiar să te întorci la o iubire din trecut. Ai visat vreodată să faci aşa ceva?

Nu. Nici eu. Fără vise, fără planuri.

Era doar o altă zi de vineri. M-am trezit la şase şi zece în urletul radioului şi am apăsat pe buton ca să-l reduc la tăcere. Nu aveam nevoie de dezbateri politice ca să mi se pună un nod în stomac, gândul de a mă duce la serviciu era de ajuns pentru acest lucru. Nu mi-a fost de ajutor nici faptul că soţul meu, deja de mult plecat, mi-a dat un mesaj la şase şi un sfert, ştiind că voi avea BlackBerry-ul cu mine în baie.

Nu pot să ajung diseară la cină. Scuze.

Am rămas şocată. La cina despre care era vorba, care fusese programată de câteva săptămâni bune, urmau să fie prezenţi principalii parteneri de la firma mea. Era important ca James să fie acolo cu mine.

O, Doamne! am tastat. *De ce?*

Am primit răspunsul lui cu doar câteva secunde înainte să intru la duş. *Tre' să lucrez până târziu,* a spus el, şi cum puteam să-l contrazic? Eram amândoi avocaţi, terminaserăm Facultatea de Drept cu şapte ani în urmă. Stabiliserăm să muncim pe brânci la început ca să ne plătim datoriile şi, pe vremea aceea, am fost în totalitate de acord cu asta. Totuşi, în ultima vreme nu prea ne mai vedeam şi era din ce în ce mai rău. Când i-am atras

atenţia lui James, mi-a aruncat o privire neajutorată, de genul *şi ce pot eu să fac?*

Am încercat să mă relaxez sub jetul de apă fierbinte, dar continuam să susţin cu voce tare că erau lucruri pe care le puteam face dacă voiam să fim împreună – că dragostea ar trebui să bată serviciul –, că trebuia să facem nişte schimbări înainte să avem copii, altfel ce rost ar avea – că visele mele cu coioţi apăruseră când am început să primesc scrisori de la Jude Bell şi, cu toate că îndesasem scrisorile alea sub pat ca să nu le pot vedea, o părticică din mine ştia că sunt acolo.

Abia ieşisem de la duş când BlackBerry-ul a sunat din nou. Nu era de mirare. Şeful meu, Walter Burbridge, trimitea întotdeauna e-mailuri la ora şase şi jumătate dimineaţa.

Clienţii vor informaţii aduse la zi, scria el. *Poţi să le pregăteşti până la zece?*

Iată un mic istoric. Pe vremuri eram o idealistă. După admiterea la Facultatea de Drept, visam să apăr oame nii nevinovaţi de răutăţile marilor corporaţii şi, după absolvire, abia aşteptam să fiu de partea celor cu adevărat nedreptăţiţi. Acum sunt. Doar că eu sunt tipul cel rău. Acum lucrez la cazul unei companii care a scos pe piaţă apă îmbuteliată atât de puternic infestată, încât a provocat un rău ireparabil unui număr înspăimântător de oameni. Compania a fost de acord să plătească victimelor anumite compensaţii. Treaba mea e să determin cât de mulţi sunt, cât de bolnavi şi cât de puţin trebuie să împărţim fiecăruia ca să scăpăm. Şi nu lucrez singură. Suntem cinci zeci de avocaţi, fiecare cu câte un birou, un computer şi o pereche de căşti cu microfon. Eu sunt unul dintre cei cinci supraveghetori şi oricare dintre noi poate aduce la zi acele

informaţii, dar pentru că lui Walter îi plac femeile, apelează la mine.

Am treizeci şi doi de ani, un metru şaptezeci şi cincizeci şi patru de kilograme. Uneori pedalez, dar de cele mai multe ori merg pe bandă sau fac yoga, deci sunt în formă. Am părul lung, castaniu-deschis, ochi căprui şi piele curată.

Le-am dat informaţiile actualizate luni, am tastat cu cele două degete mari.

Dă-mi informaţiile până la zece, mi-a răspuns.

Puteam să refuz? Sigur că nu. Eram recunoscătoare că aveam o slujbă, în vreme ce mulţi dintre prietenii mei, absolvenţi de Drept, rătăceau pe străzi căutând de lucru. Şi eu căutam, dar nu era nimic de găsit, ceea ce însemna că o ceartă cu partenerul responsabil de la firma la care *lucram deja* nu era un lucru înţelept.

În plus, mi-am spus în timp ce îmi puneam ceasul la mână, dacă trebuia să aduc informaţiile la zi până la ora zece, era momentul s-o iau din loc.

BlackBerry-ul meu nu coopera. Mă grăbeam să îmi termin machiajul când a început să facă zgomot. Nevasta unuia dintre partenerii lui James voia să-i recomand o pensiune pentru animale. Nu aveam un animal de casă, dar cu siguranţă puteam să întreb o prietenă care avea. Gândindu-mă că, dacă stilul nostru de viaţă mi-ar permite, mi-aş lua pe loc un câine sau o pisică, îmi încheiam perechea de pantaloni marinăreşti negri când a venit un alt e-mail. *De ce nu-i atacă rechinii pe avocaţi?* scria în rubrica „subiect” şi am apăsat imediat butonul ŞTERGE. Lynn Fallon fusese cu mine în grupă în primul an de facultate. Acum lucra la o firmă mică din Kansas, avea cu siguranţă o viaţă mai bună, mai blândă decât noi, cei din

New York, şi îi plăceau la nebunie glumele cu avocaţi. Mie nu. Mă simţeam îndeajuns de rău cu ceea ce făceam. Pe lângă asta, atunci când Lynn trimitea un banc, el ajungea la zeci de oameni, iar eu nu înghiţeam e-mailurile colective.

Aşa cum nu înghiţeam nimic altceva decât bluze albastre, mi-am dat eu seama cu groază, stând în faţa dulapului. „Bluzele albastre mă fac să par profesionistă”, a argumentat latura mea avocăţească, dar mă plictiseam numai uitându-mă la ele. Am închis ochii şi am ales una – oricare – şi am început să închei nasturii, când BlackBerry-ul a sunat iar.

Ok, Emily, scria sora mea. *Ai rezervat restaurantul, dar nu te-ai ocupat de muzică, fotograf sau flori. De ce-o lungeşti?*

Kelly, e şapte dimineaţa, i-am scris înapoi şi am aruncat telefonul pe pat. Am pornit radioul, am auzit cuvântul „terorism” şi l-am închis la loc. Îmi prindeam părul într-o clamă, când a venit şi răspunsul surorii mele.

Corect, iar în vreo două minute va trebui să îmbrac şi să hrănesc copiii, pe urmă să fac acelaşi lucru pentru mine, ca să pot pleca la muncă, şi tocmai de asta contez pe tine. Care e problema?

Petrecerea e exagerată, am tastat.

Ne-am înţeles. Tu faci treaba, eu plătesc.

Mama nu-şi doreşte asta, am replicat, dar sora mea era neînduplecată.

Mamei o să îi placă mult. Doar o dată face şaizeci de ani. Am nevoie de ajutor, Emily. Când ajung acasă de la serviciu, nici nu mai ştiu pe ce lume sunt. Dacă ai avea copii, ai şti cum e.

Era o lovitură sub centură. Kelly ştia că încercăm. Ştia că făcusem teste şi că respectam programul sex-intens-laovulaţie. Ce nu ştia era că şi luna asta îmi venise ciclul, iar eu nu suportam să scriu asta. Şi deodată – *ţâr, ţâr, ţâr* – căsuţa mea poştală începu să se umple. Era şapte şi zece. Trebuia să ajung la muncă. Îngropându-mi BlackBerry-ul în fundul poşetei ca să nu-l mai aud, mi-am înşfăcat haina şi am luat-o la picior.

Locuiam în Gramercy Park, într-un apartament pe care abia dacă ni-l permiteam şi, cu toate că nu avem cheia de la intrarea în parcul privat, am trecut o dată sau de două ori pe stradă pe lângă Julia Roberts. În ziua aceea nu vedeam nimic – nu tu Julia, nu tu clădiri frumoase, nu tu dimineaţă de iunie promiţătoare – în vreme ce mă grăbeam spre Fifth Avenue, luând-o la fugă pe ultima jumătate de stradă ca să prind autobuzul care tocmai oprea la colţ.

M-am aşezat la biroul meu la opt fără un sfert şi nu eram prima. Zumzetul înfundat al vocilor plana pe deasupra birourilor. Mi-am deschis computerul şi m-am conectat, apoi mi-am mai introdus încă de două ori parola la diferite niveluri de securitate ale bazei de date. Aşteptându-l pe ultimul, mi-am verificat BlackBerry-ul.

Mergi la yoga? întreba stagiara care lucra două etaje mai jos şi care ura să meargă neînsoţită la yoga. Eu aş fi fost fericită să mă duc singură, din moment ce asta însemna mai puţină pălăvrăgeală şi mai multă relaxare, scopul lecţiilor, de altfel. Dar pentru că trebuia să trec pe acasă şi să mă schimb înainte de cină, yoga ieşea din discuţie. *Nu în seara asta,* am tastat.

Colly vrea la Vegas, scria un prieten din grupul de lectură. Colleen Parker urma să se căsătorească în septembrie şi, cu toate că nu o cunoşteam decât de doi

ani, de când eram în grupul de lectură, îmi ceruse să-i fiu domnişoară de onoare. Aş fi fost una dintre cele douăsprezece fete care plăteau fi ecare câte trei sute de dolari ca să poarte rochii asortate. Şi acum o petrecere a burlăciţelor în Vegas? Tocmai mă gândeam că toată treaba era de prost gust, când mi-a sărit în ochi următorul mesaj.

Bună, Emily, scrisese Ryan Mcfee. Ryan lucra pe rândul următor de birouri, două locuri mai încolo. *Nu vin azi. Am gripă. Nu vreau să le dau şi altora.*

Asta ar fi trebuit să fie important. Însemna că pierdeam munca unui om pe-o zi întreagă. Dar ce mai conta unul în plus sau în minus într-o cameră uriaşă plină cu birouri?

În sfârşit conectată, m-am apucat să adun informaţiile cerute de Walter. Era opt fără zece. La opt şi douăzeci şi cinci aveam o evidenţă a tuturor apelurilor primite în urma anunţurilor publicate în ziare weekendul trecut şi puteam înţelege îngrijorarea clientului nostru. Numărul reclamanţilor creştea vertiginos. Fiecare apelant era punc tat pe o scară de la unu la zece de către avocatul care răspundea la telefon, zece fiind pentru cei afectaţi foarte grav, iar unu pentru cei mai puţin afectaţi. Mai erau şi unii notaţi cu zero – cu ăştia ne descurcam cel mai uşor. Solicitanţii care încercau să încaseze bani de pe urma unei înţelegeri fără să poată dovedi nici răul suferit, nici că au cumpărat vreodată produsul, era uşor de recunoscut.

Ceilalţi erau cei cu care mă chinuiam.

Dar statisticile sunt impersonale şi deci relativ nedureroase. Am adus la zi cifrele privind cazurile de care ne ocupaserăm începând de luni, cu o clasificare numerică şi scurte descrieri ale reclamaţiilor. La nouă fără cinci i-am

trimis lui Walter tabelul prin e-mail, am pontat tim pul petrecut lucrând la el, am aruncat o privire spre ceas şi m-am repezit până jos să iau micul dejun. Deşi m-am întâlnit cu unii colegi în lift, toţi concurenţi în competiţia orelor plătite, nu am făcut mai mult decât să dau din cap.

Coborâtul de la etajul treizeci şi cinci şi urcatul la loc mi-au luat ceva timp, aşa că m-am întors la biroul meu abia la nouă şi zece, cu o gogoaşă şi o cafea. La ora aceea toate birourile erau ocupate, sunetul tastelor era mai puternic, iar zumzetul vocilor – mai dens. Nici nu apucasem să înghit bine o bucată de gogoaşă şi o gură de cafea, când becul telefonului s-a aprins. Mi-am pus căştile, mi-am accesat fi şa de pontaj, am deschis o pagină nouă pe ecranul computerului şi am făcut conexiunea.

– Lane Lavash, am răspuns, conform protocolului privind apelurile care veneau la numărul gratuit din anunţurile noastre. Cu ce vă pot ajuta?

Mai întâi a fost linişte, apoi un răspuns timid:

– Nu ştiu. Am numărul ăsta din ziar.

Escrocii erau siguri pe ei. Femeia asta părea tânără şi nesigură.

– Care ziar? am întrebat cu blândeţe.

– Ăăă...*Telegram.* Din Portland. Maine.

– Locuiţi în Portland? Îmi pregăteam degetele să notez informaţia.

– Nu. Am fost acolo weekendul trecut, cu fratele meu, şi am văzut anunţul. Eu locuiesc în Massachusetts.

Mi-am lăsat mâinile în jos. Massachusetts era principala zonă de distribuţie a lui Eagle River. Primisem apeluri chiar şi din Oregon, de la oameni care îşi petrecuseră vacanţa în New England în perioada în care

apa infestată fusese la vânzare. În aceste cazuri, ceream mai întâi dovezi stricte privind călătoria, cu mult înainte să verificăm probele referitoare la daunele fizice.

Mi-am pus în poală mâinile făcute căuş.

– Aveţi motive să faceţi o reclamaţie împotriva companiei Eagle River?

Vocea i-a rămas ezitantă.

– Soţul meu zice că nu. Zice că lucrurile astea se întâmplă pur şi simplu.

– Care lucruri?

– Pierderile de sarcină.

Am lăsat capul în jos. Nu era ceea ce aş fi vrut să aud, dar bâzâitul vocilor din jurul meu îmi spunea că, dacă nu va fi femeia asta, atunci altcineva va primi bucăţele din înţelegerea cu Eagle River. Avortul spontan era, cu siguranţă, una dintre „daunele” de pe lista noastră.

– Aţi suferit un avort? am întrebat.

– Două.

Am introdus datele în formularul de pe ecran şi, văzând că literele nu apar, le-am tastat din nou, dar formularul continua să rămână gol. Ştiam că nu o să uit informaţia asta şi, pentru că nu voiam să ratez momentul apelului, am întrebat:

– De curând?

– Primul a fost acum un an jumate.

Mi s-a înmuiat inima.

– Aţi băut atunci apă Eagle River?

Bineînţeles că băuse.

– Da.

– Puteţi dovedi asta? am întrebat cu o voce caldă, deşi mă simţeam rece şi rea.

– Adică să am o chitanţă? Vedeţi, ăsta e unul dintre motivele pentru care soţul meu nu voia să vă sun. Plătesc cu banii jos şi *nu am* chitanţe. Soţu' zice că trebuia să fi făcut legătura între apă şi avort încă de atunci, dar, cum se spune, apa la sticlă e mereu sigură, nu? În plus, tocmai ne căsătoriserăm, aveam alte lucruri pe cap şi m-am gândit că am pierdut copilul pentru că nu era momentul potrivit să fiu gravidă. Vocea i-a scăzut. Acum este, doar că mi-au spus că e ceva în neregulă cu bebeluşul.

Mintea mi s-a golit. Am încercat să-mi amintesc replica standard a companiei.

– Eagle River şi-a retras de pe piaţă produsele cu probleme acum optsprezece luni. De atunci, apa a fost curată. Nu avea cum să vă afecteze bebeluşul.

Am auzit un plânset umil.

– Chestia e că încercăm să cumpărăm mai mult o dată, pentru că e mai ieftin aşa. Am avut câteva baxuri în pivniţă şi am uitat de ele. Apoi am rămas gravidă, iar omul meu şi-a pierdut slujba şi stăteam destul de prost cu banii, aşa că am văzut apa şi m-am gândit că fac o treabă bună dacă folosesc ce avem în loc să cumpăr alte sticle. Nu ştiam de retragere.

– A fost în toate ziarele.

Nu citesc ziarele, spunea tăcerea care a urmat.

– Ziarele costă bani.

– La fel şi apa îmbuteliată.

– Dar apa de la robinet are un gust atât de *rău.* Ne-am gândit să punem un filtru, dar ne-ar costa mai mult decât apa la sticlă şi oricum nu e casa noastră.

– Poate că apa de la robinet e infestată, am zis urmând scenariul prestabilit. I-aţi cerut proprietarului să o testeze?

– Nu, că soţu' bea din ea şi e sănătos. Doar eu am probleme şi eu nu beau decât din sticlă. Mi-a sărit în ochi anunţul dumneavoastră din ziar pentru că beau mereu Eagle River. Glasul ei era un bocet şoptit. Mi-au spus că nu o să fie bine cu copilul şi bărbată-meu zice să scăpăm de el, iar eu trebuie să mă hotărăsc şi nu ştiu ce să fac. E nasol.

Chiar era nasol. *Totul.*

– Nu ştiu ce să fac, a repetat şi mi-am dat seama că voia un sfat de la mine, dar cum aş fi putut să-i dau unul? Eu eram duşmanul, un agent de partea companiei al cărei produs îi nenorocise copilul. Ar fi trebuit să urle la mine, să îmi spună că sunt persoana cea mai rece din lume. Unii făceau asta. Fusese un bărbat a cărui soţie, care era croitoreasă, căpătase un tremur al mâinilor şi era afectată pe viaţă. Sau femeia al cărei soţ murise – da, avea o problemă medicală deja existentă, dar ar fi trăit mai mult dacă nu ar fi băut apa infestată.

Mă făceau în toate felurile şi, cu toate că îmi spuneam să nu o iau personal, tot o luam. Gândindu-mă că slujba asta *chiar e* nasoală, m-am rotit cu scaunul dintr-o parte în alta şi am lăsat ochii în jos.

– Eu sunt Emily. Pe tine cum te cheamă?

– Layla, a spus ea.

Nu am încercat să trec datele în formular. Nici nu am cerut un nume de familie. Devenise o discuţie personală.

– Ai vorbit cu doctorul tău despre opţiunile pe care le ai?

– Nu sunt decât două, a spus ea, părând speriată. Am estimat că avea în jur de douăzeci de ani. Mama zice că nu ar trebui să-mi omor copilul. Zice că Dumnezeu m-a ales ca să protejez un copil imperfect, dar nu e ea aia care o să plătească doctorii şi poate chiar să piardă un soţ din cauza asta.

Să piardă un soţ... nu era pe lista formală de „daune”, dar era un efect secundar plauzibil, unul care ar fi sensibilizat orice femeie măritată din încăpere. Sau poate că nu. Nu prea vorbeam între noi despre asta – nu prea vorbeam între noi despre nimic, pentru că eram plătiţi cu ora, iar fi şele de pontaj nu lăsau loc decât pentru o scăpare sau două. Ceea ce făceam eu acum era împotriva regulilor. Ar fi trebuit să mă limitez la discuţiile profesionale şi să scurtez durata fiecărui apel. Dar Layla vorbea repede, îmi spunea despre facturile care continuau să se adune grămadă şi nu puteam s-o reduc la tăcere. La un moment dat, în toiul discuţiei zice:

– Eşti un om bun, îmi dau seama după vocea ta, deci bărbată-meu n-a avut dreptate când a zis că o să vorbesc cu un robot. A mai zis şi că o să trebuiască să ne vindem şi sufletul, ca să primim nişte bani. Aşa e?

Rămăsesem blocată pe cuvintele *om bun,* care avuseseră un ecou atât de puternic în inima mea ticăloşită, încât a trebuit să fac un efort ca să mă concentrez.

– Nu, Layla. Va trebui să semnaţi un act prin care vă angajaţi să nu mai daţi în judecată Eagle River, compania-mamă sau distribuitorii săi, dar asta e tot.

A tăcut o clipă.

– Eşti căsătorită?

– Da.

– Ai copii?

– Într-o zi o să am. Eram cu ochii pe ceas, dar nu puteam să revin la formularul de revendicare.

– Eu sunt disperată să am copii, a spus Layla cu vocea ei foarte tânără. Cum să zic... tu lucrezi la o firmă de avocatură, eu lucrez într-un magazin de unelte. Copiii mi-ar da un sens în viaţă, înţelegi?

– Normal, am răspuns şi chiar atunci a intervenit o voce ascuţită:

– Emily, ce se întâmplă aici? a întrebat Walter. Nimeni nu munceşte.

M-am întors spre el, apoi m-am ridicat de pe scaun atât cât să mă pot uita în jur. Într-adevăr, echipa noastră stătea în grupuleţe răsfi rate, majoritatea uitându-se acum la Walter şi la mine.

– Au căzut computerele! a strigat cineva. S-au blocat formularele.

Walter s-a uitat fix la mine.

– Ai raportat asta?

Mi-am îndepărtat microfonul de gură.

– Nu mi-am dat seama că e o problemă. Lucram cu un reclamant.

Potrivindu-mi microfonul la loc, m-am întors la Layla.

– Avem o problemă tehnică. Pot să te sun înapoi în câteva minute?

– N-o s-o faci, a spus ea cu tonul omului înfrânt. Şi, oricum, nu ştiu dacă ar trebui să fac asta.

– Ar trebui, am sfătuit-o, convinsă că Walter nu ştie la ce mă refer.

Mi-a dat numărul ei. L-am scris pe un post-it şi am pus capăt apelului.

– Ar trebui să ce? a întrebat Walter.

– Să mai aştepte jumătate de oră înainte să iasă în oraş, ca să o pot suna înapoi.

M-am apucat să telefonez la departamentul IT.

– Îi *încurajezi* pe oameni să facă reclamaţii? a întrebat Walter.

– Nu. Îi ascult. Femeia asta suferă. Are nevoie de cineva care să audă ce are de zis.

– Treaba ta e să iei datele celor care dau telefon şi să le spui ce formulare medicale trebuie să ne aducă dacă vor o bucată din cozonac. Asta e tot, Emily. Nu eşti plătită să faci pe psihologul.

– Încerc să sortez reclamaţiile ca să ştim care sunt legitime şi care nu. Aceasta este una dintre modalităţile în care pot face acest lucru.

Când am auzit o voce familiară în căşti, am spus:

– Bună, Todd, sunt Emily. Avem ceva belele aici, sus.

– Mă ocup deja.

A închis. I-am transmis mesajul lui Walter, care însă nu se potolise.

– Cât durează până când ne pornim din nou?

Era zece fără douăzeci. M-am gândit că pierduserăm zece minute, maxim un sfert de oră.

– Todd e rapid.

Walter s-a aplecat spre mine. Mereu spilcuit, nu părea niciodată scos din sărite. Singurele lucruri care îl dădeau

de gol erau ochii lui gri şi vocea. Acum, acei ochi erau ca de piatră, iar vocea îi era joasă şi încordată.

– Emily, sunt sub presiune. Am fost aleşi să ne ocupăm de înţelegerea asta doar după ce l-am asigurat personal pe judecător că putem face treaba rapid şi economic. Nu îmi permit ca avocaţii mei să piardă timpul cu bătăi pe umăr. Contez pe tine să fii un exemplu, e important pentru cariera ta. Ocupă-te de fapte! Asta-i tot.

Aruncându-mi o privire de avertizare, a plecat.

Ar fi trebuit să mă simt pedepsită, dar nu mă puteam gândi decât că dacă cineva pierdea timpul, aceia erau oamenii care ne sunau sperând să capete un ajutor. Nu aveau cum să obţină ceea ce meritau, sistemul era conceput să minimizeze despăgubirea. Şi, pe deasupra, cum evaluezi un bebeluş diform, o viaţă distrusă?

Îmi spuneam că nu trebuie să cad pradă descurajării – să continui să evit vinul şi cofeina, să îmi iau mereu vitaminele prenatale cu apă *curată,* când am auzit un murmur tot mai puternic răspândindu-se de la un birou la altul, pe măsură ce computerele reveneau la viaţă. Ar fi trebuit să răsuflu uşurată, dar, spre groaza mea, ochii mi s-au umplut de lacrimi. Aveam nevoie de ceva care să mă distragă, fie el şi ceva la fel de frivol ca o discuţie despre Vegas cu prietenii lui Colly, aşa că m-am întors spre BlackBerry când l-am auzit sunând. Era James. „Poate totuşi vine în seara asta?” m-am întrebat eu cu o izbucnire de speranţă.

Tocmai mi-a venit o idee genială, scria el şi, pentru o clipă care a fost şi ultima, am mai sperat. *Cina de duminică seară?* Era vorba de cina de la firma *lui. Vreau să o faci în stil mare – rochie nouă, coafură, manichiură, tot tacâmul. Oricum, eu mâine trebuie să lucrez.* Mâine fiind

sâmbătă, singura zi în care, de obicei, reuşeam să petrecem câteva ore împreună. *Câteva favoruri? Ia-mi costumul gri şi cămăşile de la curăţătorie. Şi medicamentele de pe reţetă. Şi scoate bani pentru săptămâna viitoare. Mersi, scumpo. Eşti cea mai bună.*

Am căutat în josul ecranului, gândindu-mă că trebuia să mai fie ceva, pentru că, dacă asta era tot, atunci urma să mă enervez rău.

Dar asta era tot. *Mersi, scumpo. Eşti cea mai bună.*

Tastele păcăneau, vocile murmurau, aparatele electronice sunau, uruiau, dăngăneau şi, totuşi, în vreme ce mă holbam la acele cuvinte, vocea lui James îmi răsuna în urechi. *Vreau să o faci în stil mare – rochie nouă, coafură, manichiură, tot tacâmul.* De parcă aveam nevoie de permisiunea lui pentru asta!

Brusc, toate mi-au venit pe gât ca atunci când mănânci prea multă mâncare proastă – o căsnicie proastă, un serviciu prost, o familie proastă, prieteni, sentimente – şi nu mai puteam să înghit. Simţind nevoia de aer, mi-am înşfăcat poşeta şi, ca şi când mi-aş fi adus aminte de ceva, hârtiuţa cu numele şi numărul Laylei.

Cu Tessa Reid eram într-o relaţie care îmi îngăduia să spun că am un prieten în firmă, o afirmaţie la fel de tristă ca multe altele. Nu ne întâlneam niciodată în afara serviciului. Ştiam că avea doi copii şi două credite pentru şcoala lor şi că îmi împărtăşea repulsia faţă de munca pe care o făceam. Vedeam asta în ochii ei când venea la lucru cu aceeaşi privire înspăimântată care se reflecta zilnic şi în oglinda mea.

Lucra trei birouri mai la dreapta. Aplecându-mă în spatele ei, am atins-o pe umăr. Căştile îi erau pornite,

mâinile tastau. Doar o privire spre faţa mea şi a pus apelul în aşteptare.

– Tessa, îmi faci o mare favoare? am şoptit, nu pentru confidenţialitate – Dumnezeu e martor, vocea mea nu putea să acopere vacarmul din fundal –, ci pentru că nu aveam aer de mai mult.

Am lipit post-itul pe masa ei.

– O suni pe reclamanta asta pentru mine? Tocmai vorbeam cu ea când a căzut sistemul. E validă.

Eram în stare să bag mâna în foc pentru asta, poate cu o ultimă fărâmă de idealism. Totuşi, în caz că mă înşelam, Tessa era singura din toată încăperea în care aveam încredere că va afla adevărul. Ea mă studia îngrijorată.

– Ce-ai păţit?

– Am nevoie de aer. Faci asta pentru mine?

– Sigur. Unde te duci?

– Afară, am şoptit şi am plecat.

Un amestec de păcăneli, sonerii şi murmure mă urmărea, persistând precum smogul chiar şi după închiderea uşilor liftului. Am coborât ghemuită într-un colţ, cu ochii în jos şi cu braţele încolăcite în jurul taliei. Dat fiind zgomotul din capul meu, probabil că nu aş fi auzit dacă cineva mi-ar fi vorbit, ceea ce era cu-atât mai bine. Ce-aş fi putut să spun dacă, să zicem, Walter Burbridge ar fi intrat pe uşă? *Unde te duci?* Nu ştiu. *Când te întorci?* Nu ştiu. *Ce e cu tine?* Nu ştiu.

Ultima situaţie ar fi fost o minciună, dar cum să-mi explic sentimentele când erau ca nişte tentacule încâlcite? Aş fi putut spune că depăşeau sfera muncii, că îmi acopereau întreaga viaţă, că se adunaseră de luni întregi şi nu aveau nimic de-a face cu impulsul. Dar aveau.

Supravieţuirea era un impuls. Îl reprimasem atât de multă vreme încât devenise slab, dar trebuie să fi pulsat undeva în interiorul meu pentru că, atunci când uşile liftului s-au deschis, am ieşit afară din clădire.

Chiar şi la zece fără trei minute, Fifth Avenue uruia. Deşi până atunci nu îl observasem, acum sunetul era iritant. Am luat-o la dreapta spre autobuz şi am petrecut un minut chinuitor în fumul ţevilor de eşapament, înainte să renunţ şi să o iau pe jos, dar şi traficul pietonal era aglomerat. Am mers repede, ferindu-mă de ceilalţi, repezindu-mă să traversez înainte să se schimbe culoarea semaforului. Când am înghiontit din greşeală o femeie, m-am întors să-mi cer scuze, dar ea continua să meargă fără să privească în urmă.

La început, când sosisem aici, îmi plăcuse la nebunie aglomeraţia. Mă făcea să mă simt o parte din ceva mare şi important. Acum nu mă simţeam parte din nimic. Dacă eu nu eram la muncă, alţii erau. Dacă mă loveam de oameni, ei continuau să meargă.

Aşa că asta am făcut şi eu, am mers înainte, stradă după stradă. Am trecut pe lângă o tonetă cu hot-dog, dar nu am simţit decât mirosul gazelor de eşapament ale unui autobuz. Ceasul meu a arătat zece şi douăzeci şi unu de minute, apoi zece şi treizeci şi patru de minute, pe urmă unsprezece fără zece. Dacă picioarele îmi erau obosite, eu nu-mi dădeam seama. Senzaţia de sufocare mă părăsise, dar nu mă simţeam prea uşurată. În gândurile mele era o harababură la care abia dacă mai ajungeau ţipătul unui claxon sau zornăitul oblonului unui camion care lua o curbă.

Apropiindu-mă de cartierul nostru, m-am oprit să iau costumul şi cămăşile soţului meu şi medicamentele de pe reţeta lui, apoi am intrat în micuţa filială a băncii noastre.

Casiera mă cunoştea. Dar eram la New York. Dacă s-a întrebat de ce încasez mai mulţi bani decât de obicei, nu a spus-o totuşi cu voce tare.

Ceasul de la bancă arăta unsprezece şi două minute când am ieşit din nou la aer. Trei minute mai târziu, am cotit pe strada pe care locuiam şi, într-o secundă de isterie, m-am întrebat care era casa noastră. În ochii mei abia dezmeticiţi, toate păreau la fel. Dar nu – una avea o uşă maronie, alta una gri – şi uite şi fereastra mea în care ciuboţica-cucului şi sângele-voinicului se luptau să supravieţuiască.

Suind în fugă treptele de la intrare, am descuiat, mi-am eliberat braţele de cum am intrat şi m-am repezit la etaj, în dormitor. Am tras geanta de voiaj din dulap şi m-am oprit doar când am trântit-o pe pat. Ce să iau cu mine? Asta depindea foarte mult de locul în care urma să ajung, iar eu nu aveam nici cea mai vagă idee.

capitolul 2

Locul în care urma să merg depindea de ce voiam să fac, iar asta era partea cea mai uşoară. Voiam să mă distrez.

Imaginându-mi o plajă, am scos din dulap un costum de baie. Şi o rochiţă de vară.

Dar îmi plăceau şi anticariatele. Obişnuiam să le vizitez cu o prietenă de la şcoală şi cu mama ei. Amândouă mi se păreau tentante acum. Aşa că am luat o

bluză ţărănească, pantaloni scurţi, jeanşi şi tricouri, sandale.

Îmi plăceau însă şi drumeţiile. Cel puţin, îmi plăceau în vara aceea din timpul colegiului[1]. Jude cunoştea bine pădurile – fiecare copac, fiecare pârâu, fiecare creatură – şi îmi fusese un profesor bun. În vârful muntelui era frig. Am adăugat grămezii un pulover şi o haină de lână. Pentru că îmi aruncasem de mult bocancii de drumeţie, am mai pus nişte tenişi. Şi şosete groase. Plus lenjerie, o cămaşă de noapte şi o perie de păr.

Să-mi iau laptopul? Kindle-ul[2]? iPodul? Nu. Nu voiam să-mi iau nici măcar BlackBerry-ul, dar era tele fonul meu, un lucru pe care, în caz de urgenţă, e bine să-l ai la tine.

Trusa de machiaj? Nu o voiam, dar nu aveam curajul să o las acasă. Acestea fiind spuse, nu aveam nevoie de farduri purpurii, de creion dermatograf albastru marin, nici de două aplicatoare de rezervă pentru fardul de obraz. Aşa că le-am lăsat pe etajera din baie şi am pus trusa cu cosmetice în vârful mormanului.

Era un morman uriaş. Nici vorbă să încapă toate în geanta mea. M-am gândit să-mi mai iau încă una, dar am respins ideea. Un al doilea bagaj ar fi însemnat harababură. Dacă aveam de gând să fug de o viaţă încâlcită, simplitatea era esenţială.

Mi-am schimbat bluza albastră şi pantalonii negri cu unul dintre tricouri şi cu perechea de jeanşi, am înlocuit

---

[1] În sistemul de învăţământ american, colegiul este o instituţie frecventată după absolvirea liceului, înainte de înscrierea la o universitate (n.tr.)

[2] Dispozitiv folosit la citirea cărţilor în format electronic, produs de Amazon (n.tr.)

cerceii de diamant cu unii de aur şi am aruncat o privire spre ceas. Era unsprezece şi douăzeci şi trei.

Am dat să plec, apoi m-am întors. Ceasul meu nu era digital. Şi totuşi ştiam că e unsprezece şi douăzeci şi trei de minute – acum unsprezece şi douăzeci şi patru –,pen tru că în viaţa pe care mi-o clădisem fi ecare minut trebuia socotit.

Sfidătoare, mi-am dat jos ceasul şi l-am lăsat lângă cercei, apoi am împachetat ce-am putut şi am pus restul la loc într-un sertar. Abia când am ridicat geanta închisă mi-am dat seama că patul era nefăcut – cearşafuri bej mototolite pe un pat negru, neted şi minimalist ca şi restul casei.

De multe ori patul rămânea nearanjat, o concesie pe care o făceam grabei din vieţile noastre, dar acum l-am aranjat, ca un mic gest pentru James. Am terminat rapid şi am coborât în fugă un etaj până în holul bej cu negru de la intrare, mi-am lăsat acolo bagajul şi am coborât la fel de repede încă un etaj până în bucătăria noastră bej cu negru. După ce am luat câteva batoane de cereale (în ambalaje colorate) şi nişte sticle cu apă (nu Eagle River), m-am întors alergând sus, spre uşa de la intrare.

Tocmai venise poşta, iar scrisorile erau răsfirate în deschizătura cutiei astfel încât să li se poată vedea conţinutul. Resemnată, am scos nota de plată de la cardul meu de credit. Compania mă avertiza că depăşisem limita

şi ştiam că acea cheltuială exagerată nu era a mea. Totuşi, faptul că o vedeam negru pe alb a pus sare pe rană.

M-am întors descurajată la plicurile aşezate în evantai, când o altă scrisoare mi-a sărit în ochi. Era de la Jude.

Nu aveam vreme s-o citesc. Trebuia să plec.

Dar cum puteam să *nu* o citesc?

La fel ca şi precedentele, era expediată din Alaska. Jude pescuia crabi în Marea Bering şi scria remarcabil de bine pentru un om care dăduse cu tifla fiecărui profesor pe care îl avusese vreodată. Descrierile amănunţite ale bărcii, ale mării, ale plaselor care îşi deşertau pe punte conţinutul de trupuri şi de picioare, chiar şi descrierile oamenilor de peste hotare erau captivante.

Plicul conţinea o singură foaie.

Salut, Em, viaţa e ciudată. Am patruzeci de ani şi am plecat din Bell Valley acum zece ani, din care şase i-am petrecut pescuind crabi. Dar tocmai a murit un bun prieten de-al meu. Pur şi simplu a căzut peste bord. Până acum moartea nu m-a deranjat niciodată. Dar acum privesc lucrurile în ansamblu şi văd o grămadă de treburi pe care le-am lăsat neterminate acasă.

Aşa că mă întorc în Bell Valley. Nu am mai spus nimănui. S-ar apuca să facă planuri, iar eu urăsc planurile. Dar ar trebui să ajung acolo spre sfârşitul lunii. Cine ştie? Poate că nu rezist să stau toată vara. În Bell Valley mereu m-am simţit gâtuit.

Nu ştiu de ce îţi spun ţie asta. Nu mi-ai răspuns niciodată la scrisori. Poate că le faci bucăţele şi le arunci fără să le citeşti, caz în care nu o vei citi nici pe asta. Dar încă te mai consider conştiinţa mea. Mi-ar plăcea să cred că o să-ţi placă. JBB

Să-mi placă? Jude aproape că mă omorâse cândva. *Să-mi placă* ?

Eram în mijlocul crizei mele personale. Nu puteam procesa asta acum.

Îndesându-mi scrisoarea în buzunarul de la spate, am sunat la garajul în care ne ţineam maşina. Urma să ajung acolo în cinci minute, le-am spus, şi, da, voiam plinul făcut, treceţi totul în contul nostru, vă rog. Foarte poetic!

Încă un gând poetic? Dacă aş fiavut copii, nu aş fi putut să fac asta. În nici un caz nu mi-aş fi părăsit copiii. Dar dacă aş fi fost mamă, nu aş mai fi vrut să plec. Deci poate că era bine că nu rămăsesem gravidă. Poate că exista un motiv.

Cu geanta pe umăr, eram cu un picior afară când mi-a trecut prin cap un ultim gând. James nu prea o să-mi simtă lipsa. E prea ocupat. Totuşi, e soţul meu.

Întorcându-mă la masa din hol, am scos o foaie de hâr tie şi un pix din sertar. *Sunt bine,* am scris. *Am nevoie de o pauză. Ţinem legătura.*

Lăsând biletul la vedere, peste teancul de facturi, am luat cheile de la maşină şi am ieşit pe uşă fără să arunc vreo privire în urma mea. Umiditatea crescută mi-a înrăutăţit starea de spirit, sporindu-mi, mai mult ca oricând, nevoia de-a evada.

Evadare. Cuvântul era perfect. Nu voiam să organizez o petrecere pe care mama avea s-o deteste. Nu voiam să fiu domnişoară de onoare la nunta unei femei pe care abia dacă o cunoşteam. Nu voiam să-i spun unei cliente că fătul ei cu malformaţii face 21.530 de dolari. Nu voiam să petrec nici măcar un minut zâmbind la cina de la firma mea, cu sau fără soţul meu alături.

O ambulanţă accelera prin intersecţia din faţa mea, sirena ei fiind un alt „nino-nino" cotidian. Traversând, m-am grăbit spre capătul străzii, unde se iţea botul maşinii mele. Din punctul de vedere al calităţii maşinilor de evadare, asta făcea parte dintr-o clasă superioară – şi principala responsabilă pentru depăşirea limitei cardu lui meu de credit –, dar James o iubea. Eu una voiam sigu ranţă, aşa că maşina lui de clasă superioară era tocmai bună.

Mi-am vârât geanta în portbagaj, m-am strecurat în spatele volanului, am pornit aerul condiţionat şi m-am îndreptat spre autostrada Franklin D. Roosevelt, dar traficul din oraş era dens. Un singur camion oprit pentru o livrare era îndeajuns ca să încetinească totul. În vreme ce

mă uitam cum semaforul din faţă se face verde, apoi roşu şi din nou verde, am încercat să mă relaxez, dar uitasem cum se face. A funcţionat când mi-am destins conştient fiecare membru. Totuşi, de îndată ce mi-am lăsat gândurile să rătăcească, muşchii s-au încordat la loc.

Tensiunea era modulul standard al corpului meu şi era firesc, într-un fel. Un avocat pledant trebuia să fie atent ca să poată auzi fiecare nuanţă a fiecărui argument, astfel încât, într-o fracţiune de secundă, să poată interveni pentru a apăra drepturile clientului său.

Doar că eu nu mă aflam într-o sală de tribunal. Nu mai călcasem într-una de când făcusem practică pe timpul verii la Lane Lavash. Atunci fusesem recompensată cu mâncare şi băutură şi mi se arătase cum ar fidacă m-aş alătura firmei. Nimeni nu a spus nimic despre un birou compartimentat. Tensiunea dintr-o astfel de încăpere era mare, dar din alte motive.

Relaxează-te, Emily. Nu te gândi la asta.

Şi, atunci la ce să mă gândesc? La chipeşul, nestăpânitul, inaccesibilul Jude?

Proastă idee. Asta era evadarea mea – din *toate.*

Eram acum pe Bruckner; am pornit radioul şi apoi l-am închis. Aveam nevoie de linişte, dar aveam nevoie şi de mâncare, având în vedere că începusem să tremur. Ceasul de pe bord arăta unu şi opt minute. Ce mâncasem la micul dejun? O gogoaşă. O mâncasem oare? Nu-mi puteam aminti.

Conducând cu o singură mână, am devorat un baton de cereale şi am mototolit ambalajul gol. Apoi l-am netezit la loc şi l-am ţinut ridicat lângă volan. Ciocolată şi unt de arahide. Suna bine. Avusese gust bun? Habar nu aveam. Îl mâncasem prea repede ca să-mi dau seama.

Cel puţin înaintam. Ajungând pe Hutchinson şi îndreptându-mă spre nord, am urmat indicatoarele către New England. Drumul îmi era familiar, căci condusesem pe-aici de zeci de ori pentru a merge în vizită la mama mea, în Maine.

Cu gândul la mama, am dus mâna spre BlackBerry, dar apoi m-am răzgândit. Să-l deschid însemna să aud târâitul mesajelor în aşteptare, iar eu nu voiam să vorbesc, nu voiam să scriu. Şi, în plus, nimeni nu se va îngrijora. Walter Burbridge va fi deranjat că n-am să fiu la cina de la firmă, dar James şi cu mine eram, poate, doi invitaţi din opt. Sora mea se va supăra că n-am s-o sun cu veşti noi despre petrecere, dar eram obişnuită cu cicăleala ei. Nimeni nu îmi va simţi lipsa la yoga, cu atât de multe grupe, la ore diferite. Iar grupul de lectură urma să se reunească abia peste două săptămâni.

Mama va fi bine. Era cea mai puţin pretenţioasă persoană din lumea mea. Vorbisem cu ea joi. Dacă nu o să primească veşti de la mine în weekend, o să aştepte.

Tata poate că nu. Odată, când eram în facultate şi nu reuşea să dea de mine, a sunat un prieten poliţist, iar acesta, la rândul lui, sunase poliţia din campus, care a dat de urma mea, personal, la refugiul de weekend al clubului meu de fete. Asta apropo de penibil! Dar mama ştia cum să se descurce cu el acum. Devenise mai înţeleaptă după divorţ, căpătând destulă încredere în ea încât să îi spună când e de părere că el greşeşte. Chiar aveau o relaţie grozavă. De multe ori m-am gândit că ar trebui să se recăsătorească, dar mama insistă că secretul prieteniei lor este distanţa.

Şi soţul meu? Îşi va face James griji când îmi va vedea bileţelul? Probabil. Nu mai fusesem niciodată, nici măcar pe departe, capricioasă. Dar va fi ocupat cu munca,

înconjurat de asociaţii cu care-şi petrecea mult mai mult timp decât cu mine. Unul dintre acei asociaţi era o angajată nouă, pe care o cunoscusem la ultima cină de la firma lui James. Era necăsătorită, izbitor de frumoasă, mă trata cu o răceală şi o lipsă de interes vecine cu impoliteţea. Când i-am spus lui James că femeia a pus ochii pe el, m-a îmbrăţişat scurt şi a început să râdă.

Mie nu mi s-a părut amuzant. Jude mă înşelase, aşa că ştiam cum e când toată lumea ta nu mai face două parale. Nu cred că aş mai fi putut să trec prin asta şi cu James. Dar rareori ne mai vedeam. Rareori vorbeam aşa cum o făceam odată. Rareori ne împărtăşeam visele, ca pe vremuri.

Presimţind o tragedie, am deschis puţin geamul şi am lăsat aerul proaspăt să îmi mângâie faţa. Dacă drumul ăsta urma să fie evadarea mea, trebuia să mă relaxez.

Din fericire, cu cât mă îndepărtam mai mult de New York, cu atât îmi era mai uşor. Ochii care nu se văd se uită? Parţial. Restul era pură negare. Dacă nu aş fi fost atât de bună la asta, aş fi părăsit Big Apple[3] cu luni în urmă. Nu-i aşa că era o ironie la mijloc? Negarea mă ţintuise într-un loc rău. Acum mă ajuta să evadez.

Odată ce am trecut de Bridgeport, umerii au început să mi se înmoaie. După New Haven, pe măsură ce camioanele se împuţinau, am început să-mi simt capul uşor. Apropiindu-mă de Providence, chiar am simţit accese de euforie. Eram liberă! Nu tu serviciu, nu tu familie, nu tu pretenţii. Eram pe cont propriu şi mă îndreptam spre plajă.

Din păcate, tot acolo mergea şi restul lumii, judecând după traficul din Massachusetts. În timp ce conduceam

---

[3] Denumire colocvială a oraşului New York. În traducere: Marele Măr. (n.tr.)

drept spre Cape Cod, apăreau încetinirile cauzate pur şi simplu de numărul mare de maşini. Avansând puţin câte puţin spre Sagamore Bridge, m-am uitat la ceas. Locul gol de pe încheietura mea mi-a amintit că nu era nici o grabă.

M-am îndreptat spre Chatham pentru că auzisem că e un loc încântător şi, odată ce-am dat de copaci, de case acoperite cu şindrilă, uzate de sarea mării, şi de grădini de iunie, am fost de acord că aşa este. Am găsit un loc liber la un motel modest, nu departe de plajă, o clădire cu două etaje aşezate în formă de U în jurul unei piscine. Mi-am lăsat geanta în cameră şi am mers în oraş. Aerul Atlanticului era sărat şi rece, iar mişcarea îmi făcea bine. După un timp, făcându-mi-se foame, m-am aşezat pe terasa unui restaurant şi am comandat o salată de cod. Arăta grozav, eu eram hămesită, aşa că a dispărut în câteva minute.

Hotărâtă să mai exersez gustatul efectiv al mâncării, am aruncat o privire spre ceasul care nu era acolo, apoi spre soarele care se pregătea să apună. Ghicind că era în jur de opt seara, am cumpărat câteva reviste şi, revenind la motel, m-am întins lângă piscină cu un număr din *Women's Health.* Tocmai începusem un articol despre vitamina D, când a apărut un cuplu cu doi puşti capricioşi. Erau urmaţi de încă două familii şi aveau, în total, opt copii care stropeau şi ţipau jucându-se în piscină.

Nu era loc de citit. Am închis revista, m-am întors în cameră şi m-am dezbrăcat. Am dat peste scrisoarea lui Jude, îndesată în buzunarul de la spate.

Vine acasă? Şi ce era să fac eu în legătură cu *asta?*

Am încercat să citesc, dar nu am reuşit. Am aţipit doar pentru a sări în sus, dezorientată, câteva momente mai târziu. Ceasul de lângă pat arăta unsprezece şi patru

minute. Mi-a trebuit un minut să mă dumiresc unde mă aflu.

Întrebându-mă dacă James a ajuns deja acasă şi a văzut biletul meu, m-am uitat la ceas până când nu am mai putut suporta nici măcar o clipă suspansul. Mi-am deschis BlackBerry-ul. Era miezul nopţii.

Cum adică ai nevoie de o pauză? scrisese el. *Unde eşti?* Lăsase un mesaj vocal identic, apoi un al doilea mesaj scris. *Nu e amuzant, Emily. Unde dracu eşti?* Toate trei veniseră în ultima jumătate de oră, ceea ce însemna că lucrase până destul de târziu.

Nu spusese că e îngrijorat. În starea mea de spirit vulnerabilă am auzit doar un: *Em, termină, nu am vreme pentru asta.*

Dezamăgită, am închis BlackBerry-ul.

Abia atunci, ştiind că James a aflat de plecarea mea, am resimţit şocul a ceea ce făcusem. Dar nu şi regretul. Răspunsul lui pusese punctul pe i. Aveam nevoie de o pauză.

Sunetele de afară erau acum ale unor adulţi – strigătele şi chemările unor beţivi, tremurul unei trambuline, explozia apei. Pentru o fracţiune de secundă mi-am dorit să-mi fi luat iPodul cu mine. Dar acoperirea unui zgomot cu altul nu era o soluţie.

Întrebându-mă ce şi cum, am alunecat într-un somn fără întrerupere, dar m-am trezit înainte de ivirea zorilor şi am aşteptat să răsară soarele. Mi-am pus nişte haine călduroase şi am plecat în oraş, să iau un ziar şi micul dejun. Ziarul a fost o greşeală – nu erau prea multe ştiri vesele –, dar până să-mi dau seama de asta ouăle şi pâinea prăjită dispăruseră din farfuria mea, înfulecate la fel ca mare parte din alimentele pe care le mâncam. Jurân

- du-mi, *din nou,* să mai lucrez la capitolul ăsta, m-am întors la motel să mă schimb şi, puţin timp mai târziu, am luat-o spre plajă. Aerul oceanic se încălzea treptat, dar odată cu căldura soarelui veneau şi familiile, casetofoanele şi voleiul. Căutând liniştea, am mers îndeajuns de mult

încât să pot auzi valurile şi pescăruşii, dar când nisipul a lăsat loc pietrelor a trebuit să mă întorc. Am stat întinsă pe un prosop, apoi am mâncat la prânz un hot dog la barul de pe plajă, dar pe la jumătatea după-amiezii am început să fiu agitată.

Nu era distractiv. Nu mă aflam unde aş fi vrut să fiu. Schimbasem un fel de zgomot cu altul – sunetul oraşului cu valuri care se izbesc, copii care ţipă şi casetofoane date la maximum.

Întoarsă la motel, mi-am făcut bagajele şi am eliberat camera. Apoi am stat în maşină încercând să mă hotărăsc unde să merg. M-am gândit să continui spre est, spre Provincetown, asta fiind alegerea cea mai practică, din moment ce eram deja în Cape.

Respingând o soluţie practică, m-am gândit s-o iau spre nord, spre Ogunquit. Mama locuia la o oră distanţă de acel loc, făcând din asta o alegere sigură.

Fireşte, cea mai sigură variantă era să pornesc spre sud, în direcţia New Yorkului. Dacă aş fi făcut-o acum, m-aş fi putut întoarce fără ca nimeni să ştie ceva, în afară de James. Cu cât întârziam mai mult, cu atât consecinţele se agravau.

O, da, New York era clar cea mai sigură variantă, dar tocmai variantele sigure îmi veniseră de hac. Acum eram o rebelă, iar asta încă mai era evadarea mea.

Punându-mi în cap să ajung în vest, m-am repezit pe Sagamore Bridge, spre Mass Pike. Traficul era uşor fiindcă

turiştii de weekend ajunseseră deja la destinaţie. Cu cât avansam mai mult, cu atât peisajul era mai deschis, pajiştile mai verzi şi pădurile mai dese. Îndrăznind să deschid radioul, am dat peste un post de muzică clasică liniştitoare şi am potrivit volumul îndeajuns de sus încât să-i simt efectul.

Până să ajung în Berkshire, umbrele se lungiseră. Dorindu-mi linişte, am evitat Stockbridge şi Lenox, ur mând, în schimb, indicatoarele spre un orăşel al cărui nume îl ştiam. Era un singur loc în care puteam rămâne peste noapte, un han care probabil costa mult, dar potrivit pentru o noapte. Nu erau afişate locuri libere, iar parcarea era plină, dar mă aflam acolo şi merita să fac o încercare. Găsind un loc în spate, mi-am strecurat maşina şi mi-am luat geanta pe umăr.

Hanul era o construcţie cu multe coridoare, a cărei principală atracţie o reprezenta veranda cu balansoare care înconjura clădirea, iar oamenii din acele balansoare şi cei care intrau să ia cina păreau a fi tineri profesionişti ca mine şi ca James. Majoritatea aveau copii.

Am lăsat un grup de şase oameni să mi-o ia înainte şi am intrat după ei. Recepţionerul era mai bătrân, mai formal decât oaspeţii, dar, în ciuda ezitărilor – *ştiţi, de obicei închiriem pentru minim două nopţi* –, mi-a dat o cameră. Se afla lângă bucătărie, dar zgomotul oalelor şi al tigăilor nu era prea puternic, iar mirosul muşchiului care sfârâia era atât de tentant încât am comandat o porţie pentru cină. Am mâncat la bar, un loc liniştit şi întunecos. Nu m-a deranjat nimeni şi chiar am reuşit să simt gustul cărnii de vită.

Îmi recăpătam simţurile, ceea ce era plăcut. Totuşi, odată cu ele mi-a revenit şi conştiinţa. Începeam să mă

simt vinovată. Şi tristă. Era prima mea seară de sâmbătă fără James.

Am estimat că era în jur de ora zece. M-am întrebat dacă ar fi cazul să-l sun şi să-i spun că sunt bine.

Dar dacă lucra? Aşa făcea în multe seri de sâmbătă. Dacă nu ar fi răspuns la telefon, aş fi început să-mi fac griji că e cu ea –, iar dacă ar fi răspuns, ar fi vrut să ştie unde sunt şi când vin înapoi. Dar încă nu puteam să mă întorc. Abia începusem să mă relaxez.

Înclinând să continui cu relaxarea, m-am aşezat pe verandă şi m-am legănat în balansoar pentru o vreme, apoi am împrumutat o carte din mica bibliotecă din salon şi am urcat în cameră. Dar nu mă puteam concentra. Mă tot gândeam la James. Întrebându-mă dacă şi el se gândeşte la mine, mi-am deschis BlackBerry-ul.

Mi-ai luat maşina! Unde EŞTI? Te rog, sună!, scrisese el mai devreme în acea după-amiază şi apoi, la nici o oră mai târziu: *De ce ai luat aşa de mulţi bani?*

Mi-ai epuizat cardul de credit, am tastat, *aşa că folosesc bani gheaţă.*

Sunt o groază de bani pentru un weekend, a replicat el. *Cina de la firma mea e mâine seară. Te întorci până atunci, nu?*

Era îngrijorat. M-am gândit să cedez. Chiar aş fi făcut-o, dacă m-ar fi întrebat cum mă simt sau ce s-a întâmplat. Cu siguranţă aş fi făcut-o, dacă mi-ar fi spus că mă iubeşte sau că îi e dor de mine. Dar nu am văzut nici unul dintre aceste cuvinte pe ecran.

Îţi zic eu, am răspuns şi, simţind o tristeţe adâncă, am închis telefonul înainte ca James să poată răspunde. Oi fi detestat eu şmecheriile electronice, dar acum ele erau

aliaţii mei. Puteam să le folosesc sau nu, puteam să-i răspund lui James sau nu şi, pentru că atunci când îl sunam, pe telefonul lui apărea doar New York, habar n-avea unde sunt.

Dar faptul că ştiam toate astea nu mă ajuta să dorm. Mă tot trezeam gândindu-mă la cât de ciudată era purtarea mea şi aveam senzaţia tulburătoare că merg pe apă. Am stat cufundată în gânduri aproape toată noaptea.

Odată cu răsăritul a venit şi un moment de răgaz sub forma mirosului de pâine caldă ce se înălţa din bucătăria de jos prin podelele vechi de stejar. Nu mai simţisem aroma pâinii calde de luni întregi, iar ăsta era doar începutul. Până să ajung în sala de mese, bucătarul adăugase pâinii mezeluri şi napolitane. Mi-am umplut farfuria cu ouă, o lingură de tocătură, felii groase de şuncă şi pâine cu banane. Apoi am mâncat pe îndelete, mestecând intenţionat mai încet, între înghiţituri de cafea. Aceasta era tare, cu un gust bogat, iar cana o simţeam caldă în mâinile mele.

Începuseră să vină şi alte familii, lăsând rachete de tenis şi crose de golf lângă scaune, în vreme ce se îndreptau spre bufet. Cei aflaţi la mese diferite nu vorbeau între ei, dar mă obişnuisem cu asta. Oamenii nu erau neprietenoşi, ci pur şi simplu îşi vedeau de-ale lor. Aşa ne purtăm noi, orăşenii, iar tipii ăştia erau de la oraş, nu încăpea îndoială. Ar fi putut fi chiar vecinii mei care petreceau o săptămână într-o tabără de tenis sau de golf, acum când cei mici terminaseră anul şcolar.

Întrebându-mă de ce stăteam într-o cameră cu aceiaşi oameni de care încercam să scap, am înghiţit ultima gură de cafea şi, traversând veranda pe lângă cărucioarele pentru copii, am plecat să văd oraşul. Pentru un loc cu pretenţii, nu era cu mult mai mare decât o intersecţie, un

amestec modest de case din perioada colonială şi cabane, locuinţe particulare şi magazine. M-am uitat după antichităţi, m-am plimbat printr-o galerie de artă de mărimea unui dulap, ba chiar am stat la geamul unui magazin de textile şi m-am uitat la femeile dinăuntru. O întârziată m-a invitat, în timp ce deschidea uşa din răchită, să mă alătur lor şi, cu toate că le invidiam prietenia, am refuzat fiindcă nu ştiam să tricotez.

Consolându-mă cu liniştea din jur, am mers mai depar te. Eram liberă, dar asta nu mă entuziasma. Am stat o vreme pe o bancă, într-un loc unde drumul se bifurca. Dar euforia nu a venit.

Descurajată, m-am întors la han, am luat de la recepţie un ziar şi un pix şi m-am cufundat într-un fotoliu pufos din bibliotecă. Rebusurile erau o formă de distracţie, cu toate că nu prea mă pricepusem niciodată să le rezolv. După o oră am renunţat şi am mers în chioşcul din grădină, să cuget pe tema libertăţii. Dar ideea de libertate mă făcea să mă gândesc la Jude, şi nu voiam să fac asta.

Aşa că i-am urmat pe ceilalţi oaspeţi care se duceau să ia masa de prânz. După ce-am stat la coadă, mi-am pregătit un sendviş cu ingrediente de la bufetul cu autoservire şi m-am aşezat într-un balansoar de pe verandă. Dar familiile din jurul meu mă duceau cu gândul la a mea. Mi-am scos BlackBerry-ul din buzunar şi am verificat dacă am mesaje de la părinţii mei. Nu era nici unul. Sora mea însă le compensa lipsa. Trimisese o mulţime de SMS-uri şi voia să ştie de ce nu răspund.

Temându-mă că o să-mi facă probleme dacă nu iau atitudine, i-am aruncat un răspuns rapid. *Nu am timp acum. Scriu săptămâna viitoare.*

Walter Burbridge trimisese o grămadă de e-mailuri. Nu am citit seria de vineri şi, considerând că s-a învechit odată cu trecerea timpului, le-am deschis pe cele trimise spre sfârşitul zilei de ieri. *Tessa a zis că eşti bolnavă, dar nu-ţi stă în fire să nu răspunzi. Ce se întâmplă?* Şi încă unul, azi la prima oră: *Eşti bine? Zi-mi dacă pot să te ajut.*

Chiar părea îngrijorat, dar nu m-am lăsat păcălită. La Lane Lavash munca în weekend era opţională, dar când venea vorba de ziua de luni, totul era bătut în cuie. Walter o să-şi iasă din pepeni. O să umble vorba. Slujba mea o să fie în pericol.

Totuşi, James era primul pe listă. Aveam multe apeluri pierdute de la el, fără mesaje în căsuţa vocală şi cu SMS-uri scurte.

Scumpo, cina asta e importantă.

Apoi: *Te rog, răspunde-mi. Ştiu că citeşti asta.*

Pe urmă: *Dacă ai o cădere nervoasă, putem s-o rezolvăm, dar trebuie să suni. Încep să mă îngrijorez.*

Apoi: *UNDE EŞTI?*

Părea înnebunit şi îmi venea să-l sun. Dar ştiam cât de convingător poate fi . Cum e vorba aia: diferenţa dintre un avocat şi o găleată cu rahat e găleata? James era un negociator strălucit şi, cu toate că abia împlinise treizeci şi cinci de ani, deja îşi făcuse un nume în domeniu.

Nu aveam încredere în mine să vorbesc cu el. M-ar fi întors din drum cât ai bate din palme. Dar când m-am imaginat conducând spre sud, toată fiinţa mea a început din nou să dea înapoi.

Am inspirat adânc şi dureros, iar asta trebuie să-mi fi deschis mintea, pentru că, stând pe veranda aceea cu rămăşiţele unui sendviş pe jumătate mâncat şi ale unei

vieţi cândva promiţătoare, mi-am dat seama că nu era vorba de James. Nu era vorba de muncă, de Manhattan sau de sora mea, Kelly, şi nu era vorba de distracţie. Nici măcar nu era vorba de Jude. Era vorba de mine. Încotro mă îndreptam? Cine voiam să fiu?

Dar îi eram datoare lui James şi nu era suficient să-i scriu un mesaj. Aşa că mi-am adunat puterile şi l-am sunat pe mobil.

A răspuns plin de îngrijorare:

– Unde eşti?

– N-o să mă întorc la timp, James. Îmi pare rău. Spune-le că mi-e rău.

– Unde *eşti*?

– Nu contează. Am nevoie să mă gândesc şi nu o pot face acolo.

– Să te gândeşti la ce? Eşti nevasta mea.

– Am nevoie de timp.

– Pentru *ce*? Emily, mă faci să-mi sară inima. Ce s-a întâmplat? Erai bine joi seară.

– Chiar eram? am întrebat, gândindu-mă la toate mo men tele în care îmi trecuse prin cap ideea că nu sunt deloc bine. O să te sun când o să-mi dau seama cum stau. Îmi pare rău pentru seara asta, James, chiar îmi pare rău.

Am întrerupt convorbirea înainte să mai poată spune ceva şi mi-am închis BlackBerry-ul cu o senzaţie de uşurare. Îmi părea bine că îl sunasem. Pe lângă toate relele provocate, făcusem şi un lucru bun, vorbisem cu el.

Întorcându-mă în cameră, am reîmpachetat cele câteva lucruri pe care le scosesem din bagaj. Berkshire era o îmbunătăţire faţă de Cape, dar ambele erau doar nişte

popasuri. Dacă scopul era să-mi dau seama cine sunt, trebuia să revin în locul care mă determinase s-o iau pe drumul ăsta. Iar acel loc nu era New York.

Am pornit maşina. Cu fiecare kilometru parcurs, conse cinţele se arătau tot mai ameninţătoare, dar toate rămâneau în oglinda retrovizoare. Mă îndreptam spre nord.

capitolul 3

Până să ies de pe autostrada I-91 şi să o iau pe drumurile din New Hampshire, dealurile erau mai înalte şi pădurile mai dese. Treptat, acele dealuri au devenit munţi care ascundeau soarele, întunecând drumul. Dar nu aveam nevoie de soare strălucitor. Memoria mea păstra o imagine vie a acelor drumuri – şi a orăşelului spre care mă îndreptam. Cuibărit într-o vale din centrul statului, Bell Valley reprezenta chintesenţa New Englandului, având un pod acoperit la intrare. Era un oraş verde, încercuit de case istorice şi avea o biserică al cărei turn se înălţa pe deasupra copacilor ca un deget nerăbdător, transmiţând mesajul: *Eu, eu, uite-mă, aici sunt!* Nu erau nici moteluri, nici hoteluri, doar o singură pensiune. Dacă toate camerele erau ocupate, aveam să mă instalez în spate, în magazia grădinarului. Dumnezeu mi-e martor, nu ar fi fost prima oară!

Până să traversez podul acoperit se înserase, iar oraşul mă primea cu braţele deschise. Bell Valley era locul în care băncile ademeneau trecătorii către parc, către magazinele de pe margine, către biserică. La acea oră a

serii era şi locul în care lumini calde se revărsau de la ferestre, mai strălucitoare la The Grill, unde era ora de vârf pentru cină. Acolo, maşinile erau parcate în diagonală, deşi singurele mişcări veneau de la o mână de trecători de pe trotuarul care înconjura parcul.

Trecuseră zece ani, dar toate îmi erau încă familiare. Şi asta mă durea. Ultima amintire pe care o aveam legată de acest loc era despărţirea de Jude. Imaginându-mi-l cum era atunci, atât de înalt, atât de blond şi de sălbatic, ochii mi s-au umplut de lacrimi şi, pentru o fracţiune de secundă, m-am întrebat dacă sunt nebună că m-am întors.

„Acum zece ani nu ai venit aici pentru Jude”, mi-am reamintit în vreme ce-mi ştergeam lacrimile, „şi nici acum nu eşti aici pentru el. Eşti aici pentru tine”.

Pe vremea aceea cedasem nervos din pricina examenelor de sfârşit de an, a referatelor, şi chiar a petrecerilor de absolvire. Acum aveam alte motive, dar Bell Valley era tot cu braţele deschise.

Oraşul era un refugiu, începând cu locul în care se afla, protejat de munţi, şi terminând cu spiritul său. Fondat de omul care i-a dat şi numele, Jethro Bell, la sfârşitul anilor 1700, fusese conceput ca un sanctuar pentru cei care nu erau pescari şi, cu toate că latura sa agricolă nu s-a dezvoltat niciodată întru totul, identitatea lui ca adăpost s-a statornicit. Adăpostul Bell Valley era cunoscut în toată lumea pentru că primea câini de la fermele ilegale de căţei, pisici rănite şi abuzate, cai şi măgari nedoriţi, dar şi animale de companie victime ale cutremurelor, tsunamiurilor şi războaielor.

Eu nu eram o victimă, aşa cum erau acele animale. Dar aveam nevoie să fiu salvată. Lacrimile mele îmi spuneau asta. Mă ştergeam la ochi cu ambele mâini şi tot

nu le puteam opri, iar lipsa asta de stăpânire mă îngrozea. În ultimele două zile deţinusem controlul. În ultimii zece ani deţinusem controlul. Dintr-odată nu mai era aşa.

Apoi am primit un semn. Abia începusem să conduc în jurul parcului, cu ochii încă umezi, când maşina mea – acea minune a ingineriei străine de clasă superioară – s-a blocat. Pe margine, în faţa magazinului general, erau locuri de parcare ce rămâneau libere pe timpul nopţii. Am întors cheia în contact şi am încercat să o repornesc o dată, de două ori, de trei ori.

Nimic.

Dacă nu aş fi fost atât de supărată, poate că aş fi râs printre lacrimi. Puteam să sun la service-ul din nordul oraşului, dar, presupunând că încă mai exista, ar fi fost deja închis la acea oră. Aş fi putut să-l sun pe James şi să jubilez: *Siguranţă? Ha!* Dar nu voiam să vorbesc cu James, mai ales nu acum, când atârnam de un fir de păr.

Ultimul lucru pe care mi-l doream era să atrag atenţia asupra întoarcerii mele şi, totuşi, iată-mă stând blocată într-o bijuterie automobilistică de luat ochii, în mijlocul unui oraş al camionetelor de încredere. Ca să vezi ironie!

Dar mă aflam unde aveam nevoie să fiu. Maşina mea trebuie să fi ştiut asta.

Mai mult, pensiunea era chiar în partea cealaltă a parcului şi, cu toate că îmi pierdusem stăpânirea de sine, picioarele încă îmi funcţionau.

Tocmai îmi trăgeam geanta afară din portbagaj şi mă luptam cu amintirile pe care mi le trezea mirosul de pin din aer, când un cuplu s-a apropiat de mine. Nu i-am recunoscut, ceea ce era bine. Unii dintre cunoscuţii mei nu ar fi fost încântaţi să afle că m-am întors.

– Probleme, a întrebat bărbatul?

– Aşa se pare, am spus, apăsându-mi nasul cu dosul palmei şi aruncând o privire disperată către maşină. Totuşi, mai poate aştepta până mâine dimineaţă. Merg doar până la Red Fox.

– Ai nevoie de ajutor cu bagajele?

Să fi fost bunătatea lui sau faptul că îmi amintea de tata, cert e că oferta mi-a pus un şi mai mare nod în gât. Rănită, am zâmbit forţat, am scuturat din cap, mi-am aruncat geanta pe umăr şi am plecat.

Doar până la Red Fox, mă gândeam, doar până acolo, dar inima mea bătea tot mai tare în vreme ce traversam peluza. După plecarea de aici, arsesem punţi în urma mea, cea mai importantă fiind cea care mă lega de colega mea de cameră din timpul colegiului, Vicki Bell.

Doar că ea nu mai era Vicki Bell. Era Vicki Bell Beaudry, care deţinea pensiunea Red Fox împreună cu soţul ei, Rob, a cărui familie avea în Bell Valley rădăcini cam la fel de adânci ca ale familiei Bell. Aşadar, şi aici primirea mea era sub semnul întrebării.

Dar nu mai puteam da înapoi. Maşina mea se asigurase de asta. Iar pensiunea Red Fox mă chema. O locuinţă de fermier în adevăratul sens al cuvântului, pensiunea fusese mutată aici de la marginea oraşului la începutul anilor 1900, iar în timp se mărise şi se apropiase puţin mai mult de pădure. La fel ca şi în oraş, unde tâmplarii şi zugravii îşi ofereau deseori serviciile în schimbul unor bunuri, am bănuit că şi la Red Fox mulţi au primit plăcinte cu afine în schimbul zugrăvelii proaspete de culoare galbenă pe care o vedeam acum, al finisajelor dichisite cu vopsea albă şi al semnului gravat de mână din capătul aleii, care purta un logo nou, colorat în roşu-închis

şi auriu. O cărare lată, pietruită ducea spre veranda pe jumătate ascunsă în spatele unor rododendroni ai căror muguri erau gata-gata să înflorească.

Tocmai ridicasem un picior deasupra primei trepte, când oboseala m-a cuprins dintr-odată. Era ca şi cum aş fi condus nu doar timp de trei zile, ci timp de zece ani, şi acum, că eram aici, pe cale să las garda jos, epuizarea mi-o luase înainte.

Dacă Vicki nu era acasă, nu ştiam ce să fac.

La fel şi dacă nu voia să mă primească.

Am urcat încet scările, am traversat veranda, dar mi-a trebuit o clipă ca să-mi iau inima în dinţi şi să deschid uşa. Când, în sfârşit, am făcut-o, un clopoţel delicat a sunat undeva înăuntru.

Holul de la intrare era gol. Din prag totul îmi părea familiar – aceeaşi mobilă, acelaşi plan al încăperii –, şi totuşi schimbat. Nu mai părea ponosit, fotoliile aveau acum zeci de nuanţe de verde. Nu mai era vechi şi întunecos, acuarelele de pe perete aveau culori vibrante. Şi nu numai că vechea masă de scris fusese restaurată, dar între o lampă înaltă şi o vază cu trandafiri galbeni stătea, discret, monitorul unui computer.

Vicki Bell îşi pusese amprenta.

Cu inima bubuindu-mi în piept, m-am oprit în interior, moment în care emoţiile m-au copleşit. Incapabilă să mă mişc, fie şi doar pentru a-mi lăsa geanta jos, am stat pe loc cu mâinile la gură, scăldate în lacrimi, şi cu ochii inundaţi de verdele mării, al ierbii şi pădurilor, până când s-a ivit o altă imagine. Lacrimile nu-i puteau ascunde identitatea. Deşi Vicki era blondă, semănam atât de mult în alte privinţe – aveam aceeaşi înălţime, aceleaşi forme, eram amândouă originare din New England –, încât

oamenii ne luau drept surori. Şi poate chiar am fi devenit rude, dacă Jude nu o dădea în bară.

– Emily? a întrebat ea, părând şocată.

Cu îndoială, pentru că singurul cuvânt rostit nu spunea nimic despre felul în care eram primită, am gemut uşurel:

– Am nevoie să fii acasă.

Nevenindu-i să creadă, s-a mai holbat o clipă la mine, apoi şi-a aruncat braţele în jurul meu.

– Chiar ar trebui să nu mai ştiu cine eşti. N-ai mai dat pe-aici din ziua aceea cu Jude şi, ok, ai fost la nunta mea cu Rob, dar numai pentru că nu era în Bell Valley şi numai pentru că *el* nu era acolo. După asta n-ai mai răspuns la e-mailuri sau la telefon, pur şi simplu ai dispărut ca o străină.

A făcut un pas înapoi, dojenindu-mă.

– E ca şi cum ai fi dispărut de pe faţa pământului – mai bine zis, ca şi cum eu aş fi dispărut de pe faţa pământului *tău* – şi nu vreau să aud despre cât de ocupată eşti tu acolo, la New York, pentru că şi eu sunt ocupată, şi soţul meu e ocupat, şi prietenii mei sunt ocupaţi, *toţi* suntem ocupaţi, dar nu aşa te comporţi cu oamenii pe care îi iubeşti. După o vreme, prietenii ajung să creadă că pur şi simplu nu îţi mai pasă, că te *agasăm,* aşa că o lăsăm baltă, şi, dintr-odată, îţi faci apariţia aici fără nici o veste? Ăsta da, tupeu!

Apoi, dojenindu-mă şi mai abitir:

– Şi, mă rog frumos, ce e de râs?

– Tu.

Nu mă puteam abţine. Îmi era atât de familiară, atât de dragă.

– Cât de mult vorbeşti. Cât de *New Hampshire* vorbeşti. *Şi dintr-o dat' îţi faci apariţia ici făr nici o veste.*

– Nu e amuzant.

– Ba este.

Momentul era cald şi sincer, îndeajuns să-mi oprească lacrimile.

– Îţi pui inima pe tavă, ca să ştie toată lumea ce este cu tine. Ai idee cât de reconfortantă e atitudinea asta?

A scos un sunet dispreţuitor.

– Toată lumea de aici vorbeşte aşa. Şi tu vorbeai ca mine, până când vorba ţi s-a schimbat şi, odată cu ea, şi loialitatea faţă de prieteni.

Îmi cerceta chipul trăsătură cu trăsătură.

– Arăţi groaznic. Ce s-a întâmplat?

De unde să încep? Ochii mi s-au umplut din nou de lacrimi, dar tot ce mi-a venit în minte să zic a fost:

– Mi s-a stricat maşina.

– Maşina ta?

– În faţa magazinului general.

Bineînţeles că nu plângeam din cauza maşinii. Vicki Bell mă cunoştea îndeajuns de bine încât să ştie asta. Mă cunoştea mai bine ca oricine, ceea ce nu avea prea mare importanţă acum, dar era ultima prietenă cu adevărat bună pe care o avusesem.

A aruncat o privire îngrijorată spre uşă:

– Unde e James?

– La New York. Am fugit.

– N-ai face tu asta. Eşti prea responsabilă.

– Uite că am făcut-o.

Ochii ei căprui s-au mărit.

– L-ai *părăsit*?

– Nu l-am părăsit în sensul propriu al cuvântului. Aveam nevoie să mă rup puţin de serviciu, de oraş, de viaţa mea.

– Dacă eşti aici pentru Jude...

– Nu sunt.

– Bine. Nu ştim unde este. Nu s-a mai întors niciodată. Şi nu te acuz pe tine pentru asta, el e cel care te-a înşelat.

– Şi care s-a despărţit de mine, Vicki. Nu voia să fie legat la gard. Abia după asta am realizat ce spusese. Nu ştii unde este?

– Nu. A tăiat orice legătură. Nu tu ilustrate, nu tu telefoane. Nu a mai dat pe-aici de zece ani.

– „O să dea pe aici”, m-am gândit eu şi am vrut s-o spun cu voce tare, dar asta ar fi cerut sensibilitate, alegerea unor cuvinte care să-i uşureze şocul lui Vicki, iar eu pur şi simplu nu aveam puterea.

Vicki m-a studiat timp de încă un minut. Avea probabil întrebări – şi, dacă mi-o aminteam bine pe Vicki cea extrem de curioasă, ştiam că are –, dar a fost îndeajuns de înţeleaptă încât să nu le pună. În schimb, mi-a spus cu o voce blândă:

– Rob şi cu mine tocmai ne aşezam la masă. Ţi-e foame?

– Sunt mai mult obosită decât înfometată. Am nevoie de un loc în care să dorm.

– Când ai dormit ultima oară?

– Azi-noapte. Poate în jur de o oră.

Am oftat uşor:

– Cam patetic, nu? Eram bine pe drum, dar acum, că am ajuns aici, parcă nu mai pot să mă mişc.

Luându-mi geanta de pe umăr, m-a condus pe scări. Am trecut de etajul al doilea şi am ajuns la al treilea, unde se afla o singură cameră. Avea ferestre în faţă şi în spate şi o lucarnă deasupra, aceasta fiind primul lucru adăugat de Vicki atunci când a transformat mansarda

în cameră de oaspeţi. Numea încăperea asta un colţişor de rai şi, da, când a aprins o lampă micuţă, eram vag conştientă de amestecul de cer şi de nori. Totul era alb şi albastru, dar eram prea slăbită ca să observ mai multe. Vicki mi-a pus geanta pe o băncuţă de la capul patului, a tras la o parte o plapumă voluminoasă şi a dezvelit aşternutul.

Am făcut o tentativă să mă aşez în locul pregătit de ea.

– Poate că te simţi ciudat.

– Da.

– Încă mai eşti furioasă.

Cutele frunţii i s-au înăsprit.

– Tu n-ai fi? Erai cea mai bună prietenă a mea. Ştiu că Jude te-a rănit, dar ne-a rănit şi pe noi dispărând aşa, pur şi simplu. Am înţeles, nu puteai vorbi despre asta...

– Şi încă nu pot, am intervenit eu făcându-mi vorbele să sune ca o avertizare.

Apoi, mai blând, am negociat:

– Poate mai târziu?

S-a uitat fix la mine, a oftat, iar apoi mi-a făcut semn cu capul spre pat. M-am strecurat afară din şlapii pe care îi purtam, mi-am ridicat picioarele pe pat şi m-am întins. Odată aşezată, nu m-am mai mişcat.

Vicki trebuie să fi plecat, pentru că următorul lucru pe care mi-l amintesc e că aşeza o tavă mică lângă pat. Adusese un pahar cu suc de portocale, pateuri, despre care eram sigură că erau făcute în casă, şi un urcior cu apă proaspătă.

– O să-ţi recunoască Rob maşina? mi-a şoptit ea când am deschis un ochi.

– O, da, am şoptit la rândul meu. Un BMW negru. Imposibil de ratat.

M-a mângâiat pe cap.

– Dormi.

capitolul 4

Am dormit. Dacă ceilalţi oaspeţi au făcut zgomot, eu nu am auzit nimic. Nici nu am visat. Eram prea obosită pentru aşa ceva. Când m-am trezit, fereastra de deasupra era o mare de cer azuriu şi roşu de arţar. Cearşafurile miroseau a soare, iar amestecul de cer şi de nori pe care îl zărisem cu o seară înainte se întindea dincolo de plapuma uriaşă, pe tavanul şi pe pereţii albaştri, pe un dulap şi pe un scaun, ambele de culoare albă, şi se oprea la un teanc de perne de pus pe podea aşezat sub cornişă. Tava de lângă pat purta acum arome de plăcintă şi de ceai.

Rai? Cu siguranţă.

Vicki stătea lângă pat, pe un scaun cu spătar în formă de scară.

– Încă puţin şi sunam la Urgenţă, a spus ea.

M-am întors pe-o parte ca să o pot privi mai bine: Vicki Bell – nu doar Vicki, ci Vicki Bell – ambele nume rostite deodată, cu drag, în timpul anilor de colegiu petrecuţi împreună. Acum ea era ca un medicament pentru mine. Purta un pulover şi o pereche de blugi şi avea părul pieptănat la spate, cu fire rebele iţindu-se de te miri unde, aşa cum o făcuseră întotdeauna. Pielea îi era bine curăţată, o altă caracteristică a lui Vicki cea cu picioarele pe pământ. Dar obrajii îi erau trandafirii, iar trăsăturile blânde.

– Arăţi uimitor, am spus.

– Uimitor de bine sau uimitor de familiară?

– Amândouă. Cât e ceasul?

– Unsprezece.

Unsprezece. Am sărit în sus şi apoi, cu un geamăt, am căzut imediat la loc.

Vicki s-a alarmat.

– Uşurel! Cum te simţi?

Greoaie. Ţeapănă.

– Mahmură.

– Beţie?

– Plâns. Poate prea mult somn.

Am închis ochii, dar pleoapele mi s-au redeschis imediat.

– Ora unsprezece, luni dimineaţa? O, Doamne!

– Ce?

– Consecinţe la serviciu.

Vechea tensiune revenise.

– Am dispărut de pe-o zi pe alta. O prietenă mi-a ţinut locul vineri, dar partenerul responsabil mi-a trimis e-mailuri tot weekendul. Nu am citit nici unul.

– Nimic nou, a remarcat Vicki sec, în timp ce îmi turna nişte ceai.

– Nu, chiar citesc tot ce-mi trimiţi, am insistat. Dar îmi eşti o prietenă foarte bună şi nu pot să-ţi trimit răspunsuri scurte. Aşa că păstrez totul, până când o să am timp să te sun şi niciodată… niciodată n-am timp.

– După Jude, ai trecut mai departe.

Mi-a dat ceaiul. Era o ofertă făcută cu căldură, la propriu şi la figurat. Nu eram pregătită să vorbesc despre Jude, dar ăsta ar fi putut fi preţul pe care trebuia să-l plătesc în schimbul camerei. Ridicându-mi pernele mai sus, am luat ceaiul.

– N-ai de gând să renunţi.

– Nu pot. Faptul că te văd îmi reaminteşte totul. Ai luat-o într-o direcţie atât de diferită după vara aia, ca şi cum ne-ai fi renegat pe toţi, pe el, pe mine, Bell Valley.

– Nu renegat, am spus repede, apoi m-am gândit la viaţa mea de atunci.

Oricât ar fi fost de dureros, acesta era motivul pentru care venisem aici – să aflu ce se întâmplase cu mine după ce am plecat.

– El a plecat din viaţa mea. A trebuit să-mi construiesc alta.

– Complet opusă celei pe care o aveai aici.

– Da. Amintirile dor.

– Nu-mi spune, a rostit ea tărăgănat.

– Îmi pare rău. Am mai încercat şi în alte locuri, înainte să mă întorc aici, doar că n-a mers. Semănau prea mult cu lucrurile de care încercam să scap.

– Care sunt alea?

I-am povestit cum fusese dimineaţa mea de vineri, sfârşind cu:

– Zgomot, mult zgomot. Şi maşinării. Şi trafic. Ăsta e cel mai liniştit loc pe care-l cunosc. Vreau să zic... ascultă.

Am tăcut. Liniştea vorbea de la sine. Vocea ei era blândă.

– Sunt multe locuri liniştite, Em.

„Dar nici unul cu un coiot aşteptând la marginea unui luminiş”, aş fi putut spune dacă aş fi vrut să vorbesc despre vise.

– Nici unul în care să fie oameni pe care îi cunosc. Şi asta e o parte din problemă. În New York sunt momente când am senzaţia că nu cunosc pe *nimeni.* Am nevoie de contact cu fiinţe umane. Ştiam că îl pot avea aici.

M-a ţintuit cu privirea vreme de câteva clipe, apoi a rupt un colţ de plăcintă şi mi l-a îndesat în gură.

– Afinele sunt din New Jersey. Ale noastre mai au o lună până să se coacă.

Am mestecat plăcinta, simţind gustul fiecărei firmituri, ajutând-o pe ultima să-mi alunece pe gât cu o gură de ceai.

– Vezi? am spus când stomacul mi s-a liniştit. Ai pus punctul pe „i”. Eşti cea mai bună prietenă pe care am

avut-o vreodată. Dacă voiam să evadez, unde m-aş fi putut duce? Tu unde te-ai fi dus?

– La un hotel.

Când m-am uitat la ea contrariată, a zâmbit.

– Ai văzut *Întâlnire cu surprize*[4]?

Am scuturat din cap.

– Steve Carell joacă rolul soţului Tinei Fey şi amândoi stabilesc ca, o dată pe săptămână, să se joace de-a întâlnirea, ca să mai stârnească puţin entuziasmul în relaţia lor. Aşa că sunt la un restaurant şi el o întreabă dacă şi-a dorit vreodată să aibă o aventură. Ea zice repede că nu, pe urmă devine sfioasă şi mărturiseşte că are momente, în zilele chiar nasoale, când munca e groaznică şi copiii fac pe nebunii, când ar da orice să se poată caza la un hotel şi să fie singură. Şi mie mi se întâmplă. Tu poate crezi că viaţa mea e liniştită şi, cu siguranţă, este, comparând-o cu a ta, dar nu întotdeauna îmi arde de stat la taclale. Sunt zile în care cuptorul merge prost şi brioşele nu se rumenesc, în care oaspeţii îmi cer un miliard de lucruri şi e nevoie de timp ca să le fac pe toate. Rob se întreabă de ce nu am pus flori proaspete, iar Charlotte se tot agaţă de mine...

– Charlotte, am intervenit îngrozită. Nici n-am întrebat.

– Nu, m-a mustrat Vicki din priviri. N-ai întrebat. Acum are aproape trei ani şi e grozavă – dulce şi adorabilă, şi vorbeşte mai greu pentru că noi ştim mereu ce vrea, aşa că nu mai trebuie să ceară. Rob şi cu mine am aşteptat mult până să avem un copil şi cred că din cauza asta o apreciem mai mult. Să fii mamă e cel mai bun lucru din lume, Emily. Ştiu că probabil tu nu vrei să auzi asta. Mereu

---

[4] În original: *Date Night* (n.tr.)

spuneai că vrei un copil şi e clar că nu s-a întâmplat până acum.

– Încercăm.

– Oh, Doamne!

– Nu, vreau să zic că încercăm de ceva vreme. Multe femei amână momentul până când îşi pun la punct cariera. Eu îmi doresc un copil încă de acum trei ani. Am făcut teste. Doctorii nu ştiu de ce nu s-a întâmplat până acum.

Vicki m-a privit fix.

– N-oi fi eu doctor, dar dacă tu crezi că o să rămâi gravidă în starea în care eşti acum, mai gândeşte-te.

– Ştiu. Sunt penibilă.

M-a strâns de mână.

– Nu eşti penibilă, ci doar prost ghidată. Lista ta de priorităţi e dată peste cap. Nu era aşa, înainte de Jude.

– Nu pot să dau vina pe Jude pentru ultimii zece ani. Nu el mi-a spus ce şi cum să fac.

– Şi, totuşi, iată-te aici. Emmie, problema e că, dacă mai stai măcar o noapte, o s-o vezi pe Charlotte. Şi pe mama. E mereu pe-aici, alergând de colo-colo după Charlotte.

Replica asta mi-a provocat un zâmbet curios.

– Amelia? Îngrijind un copil?

Vicki a încuviinţat din priviri, cu acea mică ridicare a sprâncenelor care îmi plăcuse întotdeauna.

– Ciudat, nu-i aşa? E chiar drăguţ. E o bunică foarte implicată – se descurcă mult mai bine cu Charlotte decât s-a descurcat vreodată cu noi.

Ultima dată când o văzusem pe Amelia fusese la nunta lui Vicki. Că nu m-a primit bine e puţin spus.

– Încă mai dă vina pe mine pentru plecarea lui Jude? am întrebat.

Tăcerea lui Vicki mi-a răspuns că da.

– Dar nu eu am fost cea care a greşit. Şi, oricum, ar fi plecat de aici. O parte din el ura oraşul ăsta. I-am spus că aş merge oriunde cu el.

– Lucru care probabil l-a speriat de moarte, dar mama nu poate să accepte asta. Crede că i-ai cerut mai mult decât îţi putea oferi şi că asta l-a făcut să se simtă ca un ratat, aşa că a plecat.

Mi-a căzut falca.

– I-am cerut mai mult decât îmi putea oferi? E prea mult să ceri fidelitate?

– Neah, a tărăgănat Vicki, dar mamele nu sunt întotdeauna raţionale.

A devenit împăciuitoare.

– Înainte credeam că e nebună, dar acum, că sunt şi eu mamă, înţeleg nevoia de a da vina pe cineva când pierzi un copil. Nu trebuie să aibă logică. Dar dacă Charlotte ar păţi ceva, şi eu aş avea nevoie de cineva – *oricine* – pe care să-l iau de guler.

– Jude nu e pierdut, am zis, socotind că acum chiar trebuia să îi spun lui Vicki ce ştiam.

– Ei bine, n-a murit, nu încă, dar şi-o cere tot timpul. Gândeşte-te la Irak. După ce a căzut regimul lui Saddam şi a izbucnit haosul, el s-a repezit acolo să salveze animalele domestice rănite şi a fost prins într-un schimb de focuri. S-a dus în locuri în care n-avea ce căuta.

– Era într-o misiune umanitară.

– Da, dar sunt feluri şi feluri de misiuni. Armata noastră a fost nevoită să cheltuiască resurse preţioase ca să-l protejeze şi n-a fost încântată. Jude şi-a asumat riscuri pe care nu ar fi trebuit să şi le asume. Era prea tupeist pentru binele lui.

– Nu tupeist, am încercat eu s-o conving, pentru că nu aşa îl vedeam pe Jude. Îndrăzneţ. Era dedicat idealurilor lui.

– Emily, era un rebel.

– Un aventurier, am insistat.

– Ei bine, e un cuvânt blând. Mereu le alegeai pe astea când venea vorba de Jude. Nu era bădăran, era onest. Nu era nesăbuit, era entuziast. Să nu mă înţelegi greşit. Îmi iubesc fratele. Dar eu îi vedeam defectele. Tu? Erai orbită de prima dragoste.

– Dar era atât de distractiv cu el, am susţinut eu. Nesăbuit, entuziast – zi-i cum vrei, dar avea o latură ireverenţioasă care era cu totul creativă. El era sufletul programului internaţional al adăpostului şi uite cât de mult bine a făcut. Ok. Era impulsiv. Dar poate, am adăugat tulburată, e mai bine aşa decât să despici firul în patru la fiecare decizie.

Vicki a priceput. Îmi dădeam seama de asta din felul în care mă studia.

– Aşa ai făcut tu?

– Habar n-am, Vicki. Chiar nu ştiu. Nu-mi dau seama pentru că totul a venit uşor, aşa cum Dreptul m-a dus la James, care m-a dus la New York, ceea ce m-a condus la firma mea. Dar toate au fost atât de *cerebrale.*

– Îl iubeşti pe James?

– Da, am spus repede, apoi am făcut o pauză. Cred că da.

– Cum adică?

O uşă s-a închis undeva la parter cu o fineţe care mi-a amintit unde mă aflu şi mi-a adresat în felul acesta o încurajare. Nu puteam vorbi cu nimeni din New York despre James. Aş fi perceput-o ca pe-o trădare. Dar aici era Bell Valley, iar eu şi Vicki locuiserăm în aceeaşi cameră de-a lungul celor patru ani de colegiu, aşa că ea fusese parte din viaţa mea cu mult înaintea lui James.

– M-a dat peste cap când l-am cunoscut, i-am spus. Adică atunci când l-am văzut – brunet cu ochi albaştri, un metru optzeci şi nouă şi muşchi tonifiaţi. Făcea jogging. Jude făcea alpinism şi, dacă e să fac o comparaţie, avea un metru nouăzeci şi cinci, ochii căprui-deschis şi o claie de păr blond. James era deştept şi muncitor. Era ambiţios, şi aşa eram şi eu. Era ca şi cum mi-aş fi găsit fratele geamăn. Am vrut să facem o trecere în revistă a legislaţiei şi am făcut-o. Am vrut să absolvim *summa cum laude* şi am făcut-o. Când venea vorba despre Drept, James avea un plan de succes. Eram porniţi să îl punem în aplicare. Mi-am amintit concluzia la care ajunsesem stând pe acea verandă din Berkshire.

– Şi acum? m-a îmboldit Vicki.

– Nu sunt sigură că planul e bun pentru mine. E bun pentru James. El merge cu toată viteza înainte. Eu sunt problema. Dacă o spuneam cu voce tare, totul era mai aproape de realitate. Dar era luni, lucru care făcea şi evadarea mea reală – înspăimântătoare, de fapt.

– Mă simt ca şi cum aş chiuli de la şcoală.

– Tu n-ai chiulit niciodată.

– Corect. Niciodată n-am detestat şcoala aşa cum îmi detest serviciul. Cazul ăsta, alt caz, ce mai contează? Asta e politica firmei, alergatul după ore plătite, lipsa de căldură între parteneri chiar şi la cel mai înalt nivel. Probabil că Walter Burbridge e furios din cauza mea, dar când mă gândesc să mă întorc acolo mi se umple capul cu paraziţi. E *asurzitor.*

– I-ai spus lui James toate astea?

– Am încercat, dar nu vrea să audă. În plus, când nu lucrăm, dormim, cu excepţia momentelor în care graficul zice că sunt la ovulaţie, caz în care facem dragoste, ceea ce nu e prea romantic având în vedere că e aşa, cu program. Şi, oricum ar fi, suntem prea obosiţi ca să mai avem o discuţie substanţială.

– Ai mai vorbit cu el de când ai plecat?

– Pe scurt. Crede că am o cădere nervoasă. Aşa o fi?

Vicki a chicotit:

– Mie mi se pare că trăieşti într-o fantezie. Să spui „stop” acelor lucruri din viaţa ta pe care le urăşti şi să-ţi iei o pauză. E vreo şansă să vină şi el aici, după tine?

– Nu poate. Nu ştie unde sunt.

A părut speriată când a auzit asta.

– N-ar trebui să-i spui? E soţul tău. Nu-i datorezi măcar atât?

– Mai mult decât îmi datorez mie un timp de gândire? a întrebat noua mea latură agresivă.

– Dar n-o să fie îngrijorat?

– Ba da. Dar o să fie ocupat cu serviciul.

– Ok, atunci uite ce e: tu l-ai cunoscut imediat după ce-ai plecat de-aici. N-o să pună lucrurile cap la cap şi-o să-şi dea seama că eşti aici?

– Nu. Nu prea i-am vorbit despre locul ăsta.

– Ştie de Jude?

– Nu.

– Glumeşti.

– Nu.

– Emily! a protestat ea. Jude a fost viaţa ta în vara aia. Cum ai putut să nu-i spui?

– Ce, tu i-ai spus lui Rob despre fiecare bărbat cu care ai fost?

– El e singurul bărbat cu care am fost.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Ok. Să trecem la imaginea de ansamblu. Un soţ trebuie să ştie totul despre trecutul soţiei lui? Dacă e mort şi îngropat, nu. Sunt sigură că şi James a avut relaţii în timpul colegiului, dar nu le ştiu pe fete. A lucrat trei ani înainte să intre la Drept. Sigur a avut relaţii, dar nu vreau să ştiu detaliile. Cât despre Jude, ei bine, când am plecat de aici am închis uşa definitiv. A fost o ruptură totală. Numai aşa puteam să fac faţă.

– Şi n-ai mai vorbit despre asta?

Am dat din cap că nu.

– James şi cu mine vorbim despre prezent şi despre viitor. Nu ştie nimic despre Bell Valley.

– Uau!

Vicki a inspirat adânc, dar mie mi-a distras atenţia o mişcare din spatele ei, unde s-a ivit o feţişoară de după

uşa întredeschisă. Brusc, chipul mi-a devenit familiar, ca şi cel al mamei sale. Când am simţit că mi se răspândeşte o căldură în piept, am luat o gură de aer şi am şoptit:

– Heei!

Vicki s-a întors.

– Hei, că bine zici, a spus ea pe un ton de dojană blândă. Charlotte Bell, în câte camere de oaspeţi ţi-ai băgat tu nasul înainte să mă găseşti aici?

Dar nu era furioasă. Ştiam asta. O ştia şi Charlotte Bell.

Fetiţa s-a uitat când la mama ei, când la mine, rămânând în uşă până când Vicki a chemat-o înăuntru. Mergea încet, privindu-mă tot timpul cu reţinere. Mică şi perfectă, avea ochii cenuşii ai tatălui ei, părul blond al mamei şi bucle aproape la fel de lungi ca ale lui Jude. Purta o rochiţă din jerseu colorată în purpuriu şi roz, cu ciorăpei asortaţi. Când s-a apropiat, Vicki a luat-o pe sus şi a aşezat-o în poala ei.

Dacă eu eram fermecată de copilă, Vicki era şi mai şi. Dragostea din privirea ei era demnă de imortalizat.

– Ea e Emily, a şoptit Vicki la urechea micuţei. O ştiu pe Emily de la şcoală, aşa cum tu o ştii pe Clara de la grădiniţă. Obişnuiam să rămânem împreună peste noapte, aşa cum faci tu uneori cu buni Amelia. Îţi mai aduci aminte când aţi mâncat pizza?

Cu ochii încă la mine, fetiţa a dat încet din cap.

– Charlotte adoră pizza, mi-a spus Vicki. Şi ciocolata caldă. Emmie şi cu mine obişnuiam să bem ciocolată caldă, i-a spus lui Charlotte. Cu bezele. Şi frişcă.

– La două dimineaţa, am adăugat eu.

– Dar numai în perioada examenelor.

– Ha! Asta apropo de îngrăşatul bobocilor[5].

Vicki şi-a strâns fetiţa în braţe şi i-a vorbit din nou la ureche.

– Îţi aduci aminte când ţi-am povestit că am fost un timp la şcoală în Anglia, acolo unde toată lumea vorbeşte la fel ca Alec, băieţelul de la tine din grupă? Emmie a fost şi ea cu mine. Am călătorit prin toată Europa.

Mă îndoiam că fetiţa ştie ce e Europa, dar m-am agăţat de amintire.

– Dacă ar fi să aleg punctul culminant din perioada colegiului, aş alege semestrul petrecut în Bath. Încă mai am eşarfa pe care am cumpărat-o pe pod. Îţi mai aduci aminte?

– Cum aş putea să uit, a râs Vicki. Era roz-neon şi era *oribilă.* O purtai tot timpul.

– Şi italianul ăla superb...

– Dante.

– Ăla nu era numele lui adevărat.

– El spunea că e, dar era rău. Nu învăţa niciodată. Jur, scopul lui era să ne corupă. Îţi mai aduci aminte noaptea aia...

– La băile romane.

Mi-am acoperit faţa, ruşinată.

– Dumnezeule! Guinness.

---

[5] În original: *Freshmen Fifteen*, expresie americană referitoare la faptul că tinerii care pleacă de acasă în primul an de colegiu sau de facultate şi locuiesc în cămin se îngraşă cu 15 livre (aproximativ 7 kilograme) (n.tr.)

Vicki a căzut pe gânduri.

– Nu m-am mai gândit la asta de-o groază de vreme. A fost într-o altă viaţă.

Era un gând de natură să ne dezmeticească. O viaţă mai bună? O viaţă mai liberă? Cu siguranţă, ne-am distrat.

Vicki era pe aceeaşi lungime de undă.

– Ar fi trebuit să rămânem plecate tot anul, nu doar în toamnă. Întoarcerea a fost o povară.

– Mai port eşarfa uneori. Îmi înveseleşte uniforma. Nu că ar trece dincolo de vestiar. N-am fost prea curajoasă la Lane Lavash.

Nu până acum. Sigur, se pune întrebarea dacă ceea ce făceam eu era o dovadă de curaj sau de pură irespon sabilitate. M-am gândit la Layla şi la ceilalţi oameni nevinovaţi, care sufereau pentru că băuseră apa pe care o considerau curată. Cineva trebuia să-i ajute, dar azi nu aveam să fiu eu aceea. Poate nici mâine şi poate nici miercuri.

– Eşti tare încruntată, a observat Vicki.

– Sunt tare îngrijorată.

Dar am amânat gândurile pentru mai târziu. Hotărâtă, m-am întors în prezent, la Vicki şi la fetiţa ei superbă.

– Şi zici că mergi la grădiniţă? am întrebat-o pe Charlotte.

Fetiţa a dat din cap.

– În fiecare zi?

– Trei dimineţi pe săptămână, a răspuns Vicki. E doar o perioadă de adaptare, dar am vrut să fie cu alţi copii. Începând de la toamnă o să meargă cinci zile pe

săptămână. Este momentul potrivit pentru program săptămânal.

Ceva din vocea ei şi o anume privire m-au făcut să rămân fără aer pentru a doua oară.

– Încă un copil pe drum?

– La începutul lui decembrie, mi-a confirmat ea cu un aer de aşteptare îngrozită aproape comic.

– Oh, Vicki Bell, mă bucur aşa mult pentru tine.

– Chiar te bucuri? Nu o spui doar aşa?

Ştiam ce vrea să zică.

– Sigur că nu. Sunt încântată. E evident că eşti o mamă grozavă. Ai putea să ai şi cinci copii şi nu te-ar incomoda. Copiii se potrivesc cu viaţa ta. Poate că nu o să se potrivească şi cu a mea.

Charlotte se cuibărise în braţele mamei sale, care mi-a spus:

– De asta fugi?

– Poate. Sunt descurajată, dar dacă ce facem acum nu dă rezultate, mai avem şi alte opţiuni. Restul problemelor îmi dă de furcă.

– Trebuie să fie şi părţi bune.

– Sunt. Am o slujbă, un soţ, o locuinţă grozavă. Şi sunt sănătoasă.

– Dar nefericită. Deci, de ce ai venit în Bell Valley? Acum zece ani te făcea să te simţi mizerabil.

– *Jude* mă făcea să mă simt mizerabil, am spus eu, dar iubeam Bell Valley chiar şi înainte de vara aia. Weekendurile în care veneam în vizită împreună cu tine erau adevărate vacanţe, chiar şi când aveam de învăţat.

Mă relaxez aici. Pot să mă gândesc. De-asta am nevoie acum.

M-am gândit la Jude. Scrisoarea lui schimbase situaţia. Sau poate că nu. M-am gândit că mai aveam, poate, vreo două săptămâni până la venirea lui.

Trebuia să îi spun lui Vicki despre asta.

Dar ea rămăsese blocată pe ultimele mele vorbe.

– Te gândeşti încotro s-o iei de aici înainte?

– Mai întâi să mă gândesc de ce am ajuns acolo unde am ajuns după ce-am plecat de aici. Poate că ai dreptate. Poate că încercam să-mi revin după faza cu Jude şi am mers prea departe. Să mă întorc aici e ca şi cum aş lua-o de la capăt.

– Cât o să rămâi aici?

Am simţit că mă apucă isteria.

– Maşina mea s-ar putea să aibă un cuvânt de spus.

– Nu. E o problemă electronică. Nestor zice că o să ţi-o aducă până la sfârşitul zilei. Ţi-ar fi adus-o şi mai devreme, dacă băiatul lui n-ar fi fost atât de vrăjit de ea. Puştiul are şaisprezece ani şi e un tocilar de nu se poate. Nu i se întâmplă prea des să se joace cu o maşină ca a ta.

– Dacă o strică, James n-o să mi-o ierte niciodată, am avertizat-o.

– N-o s-o strice. Tehnologia e punctul lui forte. Are un atelier de reparaţii în garaj. Computere, telefoane mobile, electrocasnice mici – nu le-am duce în altă parte.

– Are un atelier de reparaţii? La şaisprezece ani? Păi şi şcoala?

– Zice că şi-a găsit chemarea în viaţă şi, având în vedere cât e de priceput, eu îl cred.

Am stat puţin pe gânduri.

– Ei bine, asta spune ceva. El a renunţat la liceu şi are o slujbă pe care o adoră. Eu am trei diplome şi o slujbă pe care o detest.

– Ia-**ţ**i alta, a spus Vicki.

– Încerc, dar nu e uşor. Nu vreau să sar din lac în puţ şi nu prea pot să mă interesez de un post de secretară în Oregon, când sunt măritată cu cineva care, mort-copt, vrea să rămână în New York.

Am revenit la întrebarea ei de mai înainte.

– Nu ştiu cât o să mai stau aici şi asta mă nelinişteşte la culme. Mereu fusesem o fire directă. Am mai făcut vreodată ceva aşa cum mi-a dictat inspiraţia de moment?

– Ţi-ai petrecut vara aceea aici. Ai venit fără să ştii ce urmează să faci.

– Corect. Şi am avut cea mai sălbatică, mai spontană şi mai pasională vară din viaţa mea. Deci asta sunt eu cu adevărat? Sau atunci a fost doar o rătăcire? Trebuie să-mi dau seama.

Am aruncat o privire la ceasul de mână care, desigur, nu era acolo. Nu era nici un ceas, nici pe noptieră, nici pe dulap.

– Oaspeţilor noştri le place să o ia mai uşor.

– Trebuie să învăţ cum se face asta.

Am scos un icnet neajutorat.

– Lupul îşi schimbă părul, dar năravul ba. Şi acum e luni. Dacă nu dau un telefon azi sau mâine, nu o să mai am o slujbă la care să mă întorc. Ajută-mă, Vicki. Mereu te-ai priceput atât de bine să ajungi la miezul problemei. Ce-ar trebui să fac?

Charlotte i-a şoptit lui Vicki ceva ce eu nu am auzit. Presupuneam că discuţia noastră o depăşeşte, dar tocmai mă întrebam dacă nu cumva m-am înşelat când Vicki a spus:

– Biiine. E vremea pentru oliţă.

S-a ridicat, moment în care Charlotte s-a transformat într-o mică maimuţică, agăţându-se cu mânuţele şi picioruşele de mama ei, ceea ce a fost bine. Altfel ar fi căzut când Vicki s-a aplecat şi m-a luat de după gât.

– Îmi doresc să stai aici, mi-a şoptit cu hotărâre şi, îndreptându-se, a cuprins-o pe Charlotte cu ambele braţe, apoi a făcut un pas înapoi. Mă gândeam că trebuie să-i spun despre Jude, dar ea continua să vorbească:

– Simte-te ca acasă. În salon sunt cărţi şi jocuri, iar afară, în spate, sunt biciclete. Dacă vrei să mergi undeva cu maşina, cheile camionetei sunt deasupra uşii. Bucătăria e toată a ta. Dacă dai acolo peste o femeie scundă şi brunetă, să ştii că e bucătăreasa mea, Lee. Are o poveste interesantă.

Eu încă eram obsedată de povestea mea.

– Păi şi şeful meu? Şi James?

Vicki s-a oprit în uşă.

– Depinde de ce vrei să faci, iar tu eşti singura care ştie asta.

Dar nu ştiam, şi tocmai de aceea eram aici. Nici măcar nu ştiam de unde să încep ca să aflu.

Ştiam însă că ceea ce fusese iniţial doar un impuls de mo ment – rebeliune, poate – devenea din ce în ce mai grav cu fiecare minut. Încă puţin şi nu mai aveam la ce să mă întorc.

Speriată, am lăsat perna în jos şi mi-am tras plapuma peste cap, sperând să îngrop realitatea. Dar mirosul de flori proaspete al lui Vicki şi al copilei ei îmi stăruia în minte, făcându-mă să mă simt murdară. Dându-mă jos din pat, am făcut un duş, mi-am pus o pereche de jeanşi şi un pulover, ca să semăn cât mai mult posibil cu Vicki – scopul era discreţia – şi mi-am potrivit părul umed în spatele şepcii.

Mi-am terminat plăcinta şi ceaiul stând la fereastră şi privind spre curtea din spate. Acolo erau bănci şi scaune Adirondack răspândite două câte două. Mai departe se întindea pădurea.

Cunoşteam aceste păduri. În ele erau pini şi brazi de Canada, molizi şi mesteceni, iar frunzişul lor era extrem de variat. Cu un soare orbitor în fundal, culorile se îmbinau până la cea mai întunecată nuanţă de verde.

În visele mele, verdele bătea spre negru. În visele mele era noapte.

Trebuia să revăd acele păduri. Dar nu încă. Într-un moment ca ăsta, în care mă simţeam slăbită, acest lucru implica mai mult curaj decât aveam eu.

capitolul 5

Cu ochelarii de soare în mână, am ieşit din cameră păşind în vârful picioarelor, dar precauţia era inutilă. Am ajuns la primul etaj fără să văd ţipenie de om. Călcân-du-mi pe inimă, m-am încrezut în norocul meu. Am mers

drept în bucătărie, care era şi ea goală, m-am strecurat în linişte pe uşa din spate şi am coborât scările.

Aşa cum îmi spusese Vicki, acolo erau biciclete. Am pus ochii pe una potrivită pentru mine şi mi-am închipuit că pedalam din greu pe drumurile din Bell Valley, pentru că pedalatul în forţă semăna cu orele petrecute pe bicicleta din sala de fitness de la New York. Dar acum, doar gândul la asta era suficient pentru a-mi da dureri de picioare. Cu siguranţă, emoţiile erau de vină, altfel niciodată nu mi-a fost teamă de un antrenament.

Dar trebuia să învăţ să mă relaxez.

Aşa că am mers pe lângă parcare, până la stradă. Erau câteva maşini oprite în faţa magazinelor şi una parcată la capătul parcului. Traversând peluza spre o bancă aflată la soare, m-am aşezat pe jos, lângă ea. Sunete erau purtate de vânt – huruitul unei maşini de tuns iarba pe pajiştea bisericii, murmurul unui cuplu care ieşea din pensiune, ciripitul unui sticlete într-un stejar din apropiere. Am tras încet aer în piept, apoi încă o dată, mai adânc, conştientă de senzaţia nouă, în vreme ce plămânii mei se umpleau şi se măreau. Mi-am dat seama că, în afara orelor de yoga, în ultimii zece ani respirasem artificial – alergând de colo-colo, stresându-mă pentru orice, mereu conectată la maşinării. Doar gândul la toate astea îmi accelera respiraţia.

Luând încă o gură de aer, tocmai mă gândeam cât de liniştit e Bell Valley în comparaţie cu Lane Lavash, locul în care, în mod normal, ar fi trebuit să fiu, cu biroul, computerul şi căştile mele, când am văzut-o pe Vicki venind cu paşi mari dinspre Red Fox.

— Azi umbli incognito? m-a întrebat lăsându-se în jos, lângă mine.

Făcusem bine că mă îmbrăcasem ca ea. Jeanşi, pulover, ochelari de soare – arătam ca două surori, ceea ce m-a făcut să mă simt de-a casei.

Am zâmbit şi am scos un sunet de aprobare. Cu Vicki Bell n-aveam nevoie de mai mult.

— Te-ai întâlnit cu bucătăreasa mea? m-a întrebat.

— Nu. Nu era în bucătărie.

— Atunci, mai târziu.

Dându-mi jos ochelarii de soare, mi-a cercetat chipul.

— La ce te gândeşti?

Am simţit un nod în gât.

— Că mi-a fost dor de tine. Acum, că te văd, îmi dau seama cât de mult. Poate că o trădez pe Kelly, dar tu ai fost întotdeauna sora pe care mi-aş fi ales-o. Chiar şi întrebarea ta de mai devreme îmi arată că am avut dreptate să fac această alegere. Mereu ţi-a păsat ce gândesc.

În caz că încă mai era măcar puţin supărată pe mine, am adăugat:

— Avem un trecut comun. Şi asta se pune.

— Vai, vai! Îmbătrâneşti. A început să facă speculaţii: Te deranjează aniversările?

Lăsându-mi ochelarii să cadă în iarbă, m-am întors cu faţa spre soare. Senzaţia de căldură era minunată, mai curată decât la New York, mai prietenoasă decât în Chatham. Cu ochii închişi, m-am gândit.

— La treizeci de ani a fost ceva. James zice că trebuie să sărbătorim, doar că n-am avut niciodată timp.

Mi-am înălţat capul. Ochii mei i-au căutat pe ai ei.

— Asta o fi? Trec prin criza vârstei de mijloc?

Vicki a zâmbit strâmb.

— Eu am păţit-o. Oarecum.

— Tu? Nu se poate.

Vicki era cea mai stabilă persoană pe care o ştiam.

— Ba se poate. Rob şi cu mine am crescut împreună şi îl ador. Dar niciodată nu am cunoscut altceva. Am fost patru ani plecată la colegiu şi atât. Apoi m-am întors aici, acelaşi tip, acelaşi oraş.

— Nu chiar, i-am amintit. Te-ai măritat. Asta e mare lucru. Apoi părinţii lui Rob s-au retras şi voi aţi preluat pensiunea. Locul arată grozav, Vicki Bell.

A izbucnit în râs.

— Orice ar fi arătat mai bine, în comparaţie cu ce era înainte. Părinţii lui o cam lăsaseră baltă. Şi da, e drăguţ să mai dichiseşti lucrurile, dar nu e ca atunci când faci ceva complet, total diferit.

A rămas pe gânduri o clipă, apoi a reluat:

— Cu fiecare aniversare care trece îmi dau seama că asta n-o să se mai întâmple. Într-o vreme intrasem în panică.

— De când cu copilul?

— Aaa, nu! Nici nu am încercat să rămân gravidă până când nu am fost sigură că sunt împăcată cu viaţa mea de aici. Asta nu înseamnă că nu mă întreb uneori ce-ar fi fost dacă...

— Asta-i gena Jude, am remarcat, moment în care a pufnit:

— Jude era cu rebeliunea.

— Aventura, am insistat eu.

— Emmie, era un m-a certat ea, pierzându-şi răbdarea cu mine. Chiar crezi că te-ar fi luat de nevastă? Da, ştiu că te-a cerut, dar mai ceruse încă trei femei înaintea ta, ultima fiind Jenna Frye, căreia nu i-a căzut deloc bine când a părăsit-o pentru tine, şi pe urmă te-a lăsat baltă pe tine pentru *băiat rău*,*ea*. Pe Jude îl interesa doar vânătoarea. Angajamentul îl îngrozea. Dacă n-ai fi apărut tu, ar fi găsit o altă cale să se despartă de Jenna, şi dacă ea nu l-ar fi iubit îndeajuns încât să-l ierte, ar fi găsit o altă cale să se despartă de tine.

Aş fi vrut să o contrazic. Dar Vicki îl cunoştea pe Jude de mult mai multă vreme decât mine. Era logic ce spunea ea.

— Vine înapoi, am spus pe un ton liniştit.

S-a încruntat neîncrezătoare.

— Jude? Aici? De unde ştii?

— Am primit o scrisoare de la el vineri. O să ajungă aici la sfârşitul lunii.

Deodată i s-a tăiat respiraţia.

— Aici? *Pe bune*?

— A pescuit crabi în Marea Bering.

— Şi... ţi-a scris aşa, tam-nisam?

— Mai face asta câteodată, am spus simţindu-mă mai mult decât vinovată.

— Şi nu ne-ai *spus*?

— Am presupus că voi ştiaţi unde e. În scrisoarea de vineri zicea că nu a mai spus nimănui că se întoarce, de asta îţi spun eu acum. Dacă mai contează, să ştii că nu i-am răspuns niciodată la scrisori.

Dar Vicki îşi apăsa pieptul cu mâna.

— O, Doamne! Ce facem? Cui spunem? Nimănui, s-a decis ea, alungând vestea cu ambele mâini. Nu putem spune nimănui. Jude e cel mai iresponsabil, imprevizibil om din câţi cunosc. Poate spune că vine şi pe urmă îl ia frica şi pleacă în vreun alt loc mai interesant. Mama s-a obişnuit cu ideea că el e plecat. Dacă mă apuc să-i spun că se întoarce şi el n-apare, o să fie distrusă.

Nu mi-o puteam imagina pe Amelia prea distrusă şi poate că aş fi întrebat mai multe, dacă Vicki n-ar fi făcut ochii mici.

— *De asta* eşti tu aici? Nu ca să mă vezi pe mine, ci pentru că se întoarce *el?*

— Nu. *Nu*. Sunt aici pentru că am nevoie de tine şi pentru că am nevoie de pacea din oraşul ăsta. Poate că sunt aici pentru că trebuia să-ţi dau vestea asta, dar nu sunt aici pentru Jude. Sunt aici pentru mine. Fă-mă egoistă. Sunt.

— Nu eşti, a mormăit ea în silă. Dacă ai fi fost, viaţa ta n-ar fi aşa de încurcată. Te-ai fi oprit să te ocupi de tine şi de nevoile tale înainte să ajungi în halul ăsta.

S-a aplecat spre mine.

— De ce se întoarce? N-o să rămână. Doar o să facă vâlvă şi pe urmă o s-o ia din loc. Imaginea lui despre iad este să rămână blocat aici.

— Poate că s-a maturizat – ştii, poate a văzut şi alte feluri de iad.

Dar Vicki scutura din cap, părând mai mult tristă decât nervoasă.

— E un Bell. Familia Bell a locuit aici de generaţii. Poate că se luptă cu chemarea, dar e puternică. *Asta* e ce avem în genele noastre.

M-a luat de mână.

— N-aş fi putut niciodată să îmi las în urmă toată viaţa, cu siguranţă, nu cum ai făcut-o tu. Dar nu mă miră că ai procedat aşa. Mereu ai fost cea mai curajoasă dintre noi. Cum a fost cu primul an peste hotare. Eu n-aş fi mers niciodată dacă n-ai fi fost tu. Nu aş fi avut curajul să plec atât de departe pentru atât de mult timp. Tu ai fost jumătatea mea mai energică.

Nu-mi puteam aminti ultima dată când ţinusem mâna unui prieten, dar cu Vicki Bell era cel mai firesc gest din lume – o legătură puternică, unde mai pui că îmi lăsa şi cale liberă spre confesiuni.

— Iar tu, jumătatea mea mai sănătoasă la cap.

Apoi am rectificat:

— Mai puţin în legătură cu Jude. Atunci nu m-ai oprit.

— Cum aş fi putut? Era fratele meu. Speram să ai o influenţă benefică asupra lui. Mai mult, ce aveaţi voi doi nu putea fi oprit. Era ca un incendiu – într-o clipă fierbinte ca dracu', magnetism animal pur.*bum*,

Aş fi putut să o contrazic spunând că fusese mai mult decât atât, dar deschisese discuţia şi, dacă era să-mi dau crezare viselor, subiectul încă mai stăruia cel puţin într-un colţişor al minţii mele.

— Că veni vorba de animale, în vara aia au fost coioţi pe-aici. Încă mai sunt?

— Nu. Nu de când a plecat Jude. El a fost singurul care i-a văzut sau cel puţin aşa zice.

— Şi eu i-am văzut. În privinţa asta puteam să bag mâna în foc pentru Jude. De fapt, a fost doar unul, lângă cabana lui. Am stat ore întregi să ne uităm la el, şi el la noi. Jude obişnuia să îi şoptească, de parcă ar fi existat între ei o legătură specială. Era sigur că mai are un partener în pădure, dar niciodată n-am văzut perechea împreună cu el. Deci tu nu i-ai auzit?

A dat din cap că nu.

Nu de când a plecat Jude. Asta mi-a dat fiori. Visele mele începuseră abia în urmă cu câteva luni. Mă întrebam ce înseamnă asta.

— Mereu a exercitat, aşa, o atracţie asupra animalelor, a bombănit Vicki. Cum spuneam, magnetism animal. Mi-a întâlnit privirea. Vine înapoi după atâta timp? Ţi-a zis ce vrea să facă aici sau cât are de gând să stea?

— A zis ceva de nişte treburi neterminate, dar nu a detaliat şi ştia că o să aibă probleme cu rămasul aici mai multă vreme.

— Ăsta-i Jude. Mă întreb cum mai arată.

Şi eu. În vara aceea, doar i-am aruncat o privire şi am fost pierdută.

Vicki mi-a citit gândurile. Cu o strângere uşoară mi-a eliberat mâna.

— E bine cu James?

— Sexual?

Numai eu şi Vicki puteam să avem discuţia asta.

— Într-o vreme era fabulos, am spus, strângându-mi picioarele. Încercările de a rămâne gravidă strică distracţia.

— James e de aceeaşi părere?

— Nu cu atât de multe cuvinte. Niciodată n-ar fi în stare să îmi spună că nu e bine.

— Dar ar fi în stare să aibă o amantă?

Nu am răspuns imediat, ca şi cum, dacă aş fi rostit cu voce tare, totul ar fi părut mai real. Dar era real. Cel puţin îngrijorarea mea era.

— Poate.

— Are una acum?

— Nu ştiu sigur. E o tipă. Lucrează împreună tot timpul. La micul dejun, la prânz, între mese. Când muncesc până târziu, comandă cina în sala de conferinţe.

— Nu mai sunt şi alţi oameni pe-acolo?

— Câteodată da, câteodată nu.

— Ai vorbit cu el despre asta?

— Indirect, în glumă. Incapabilă s-o privesc în ochi, am început să ciupesc firele de iarbă de pe lângă picioarele mele. A luat-o în râs. M-am îndreptat. Chiar nu cred că are o aventură. Nu e genul ăla de om. Voiam să cred asta, oh, cât voiam. Iar eu sunt hipersensibilă când vine vorba de asta, din cauza lui Jude.

— N-o să-l iert niciodată pentru ce ţi-a făcut.

— A trecut.

— Şi, deci, acum îţi faci griji din cauza lui James. Tu l-ai înşela vreodată?

— Niciodată. Sigur, probabil el crede că îl înşel chiar acum.

— Pentru că eşti aici?

— Pentru că nu-i spun că sunt aici.

Vicki a tăcut. La capitolul ăsta, i-ar fi dat dreptate lui James.

— Poate e o chestie de putere, am sugerat. M-am simţit atât de *lipsită* de putere atât de mult timp.

— E soţul tău.

— Dar nu vreau să vină după mine.

Am aruncat o privire spre tipul din maşina de la capătul parcului. Teoretic, putea fi un detectiv. James n-ar fi putut trimite unul atât de repede, dar tata ar fi putut. Mai probabil, era soţul vreunei femei care tocmai îşi aranja părul la coaforul din spatele magazinului general.

Am oftat.

— Şi asta e tot ce ştiu, că vreau să petrec mai mult timp cu James. Penibil, nu-i aşa? Cum să zic... stau aici, încercând să nu mă gândesc. Dar dacă nu mă gândesc, n-o să mă lămuresc cum e cu viaţa mea. Şi, între timp, ce să fac?

Zâmbetul lui Vicki era cald.

— Ce-ţi pofteşte inima. Nu despre asta e vorba în Bell Valley?

De data asta, eu am fost cea care a luat-o de mână.

— Eşti o prietenă aşa de bună. La New York nu am prieteni. Bine, am, dar sunt altfel.

— Cum altfel?

— Mai puţin intimi. Mai puţin deschişi. De cele mai multe ori ne dăm mesaje, iar când suntem împreună unul dintre noi ori tastează, ori vorbeşte cu o altă persoană. Toţi suntem mereu ocupaţi, aşa că orice relaţie e diluată de alţii. E trist. Se presupune că ar trebui să fiu domnişoară de onoare la nunta lui Colleen Parker, dar nici

măcar nu suntem apropiate. Ne-am cunoscut în grupul de lectură şi, de vreme ce suntem amândouă avocaţi, ne-am zis că trebuie să existe o conexiune între noi, dar n-aş numi-o puternică. Grupul de lectură se reuneşte o dată pe lună şi facem legătura între cărţi şi vieţile noastre, pentru că suntem foarte dornici să vorbim despre sentimente. Dar suntem zece în grup, aşa că nu e intim, şi stăm de vorbă doar o oră, pentru că atât avem la dispoziţie. Eu şi Colly obişnuiam să mai luăm prânzul împreună, dar până şi la asta am renunţat. Nu avem timp. Mă ambalasem până la smiorcăială. Poate că aşa defineşte Colly prietenia, dar nu e şi cazul meu. Nu ştiu de unde vine şi încotro se îndreaptă sau ce vise are. Nu-i cunosc familia sau prietenii şi nu vreau să merg la nunta ei.

— Păi şi de ce ai acceptat?

Şi eu mă întrebasem asta de zeci de ori, dându-mi singură şuturi în fund şi atunci, şi acum, pentru că n-am refuzat-o politicos. În timp ce încercam să-i dau explicaţii lui Vicki, am început să mă simt prost.

— Pentru că vreau prieteni apropiaţi şi aşa fac prietenii apropiaţi şi, din nu ştiu ce motiv, Colly îşi dorea foarte mult să vin. Ea e specializată în brevete, domeniu pe care eu nu-l înţeleg, aşa că nici măcar nu vorbim despre serviciu. Odată terminată nunta, probabil că n-o să ne mai vedem decât în grupul de lectură. Nu avem prea multe în comun. Mi-am tras sufletul. Ceea ce descrie, în două vorbe, prietenii pe care mi i-am făcut.

— N-ai găsit persoanele potrivite.

— Ai dreptate. Dar stau în oraş de şapte ani. Care e problema? Ochii lui Vicki vorbeau în locul ei. Ok. Eu sunt de vină. Îmi neglijez prietenii, aşa cum te-am neglijat şi pe

tine, deci relaţiile nu au nici o şansă să se dezvolte, ceea ce ar fi în regulă dacă nu mi le-aş dori. Dar mi le doresc.

Mi-am frecat fruntea, învârtind dilema pe toate părţile.

— Nu face asta, mi-a ordonat Vicki. Eşti aici să te relaxezi.

— Sunt aici să mă hotărăsc ce să *fac* cu viaţa mea, am răspuns, pe jumătate isterică.

— Ssst. Ia-o pas cu pas. Care sunt opţiunile tale în momentul ăsta?

Aveam trei.

— Să stau aici. Să mă întorc la New York. Să merg în altă parte.

— Las-o pe-asta cu mersul în altă parte. Pe scurt, e vorba de aici sau la New York. Să începem cu New York. Dacă te-ai întoarce, ce-ai schimba?

— Nimic. Asta e problema. Dacă mă întorc, trebuie să accept că asta e viaţa mea, dar nu ştiu dacă pot. Cealaltă variantă – rămasul aici – creează alte probleme.

— Cum ar fi Jude?

— Nu. Jude nu a jucat nici un rol în venirea mea aici. Ţi-am mai spus asta.

— Ok, s-a arătat ea îngăduitoare. Atunci James. Dacă ar şti că eşti aici, ai mai câştiga ceva timp, cu mai puţină vinovăţie.

— Şi ce fac cu Lane Lavash?

— Zi-le că eşti bolnavă, a spus, în vreme ce se ridica.

— Asta ar merge dacă aş avea de gând să mă întorc până la sfârşitul săptămânii, dar poate că n-o s-o fac.

Am privit-o cu precauţie.

Am mai spus-o, dar merită repetat: când vine vorba de mine, Vicki Bell se prinde repede.

— Camera e a ta cât vrei. Nu mai sunt supărată pe tine – nici măcar pentru că mi-ai spus despre Jude. Mai bine să aflu decât să nu ştiu. M-a mai cercetat vreme de-o clipă, înainte să se aplece pentru o îmbrăţişare. Nu locuiesc la oraş şi am o grămadă de prieteni, dar tu ai fost mereu cea mai bună dintre toţi.

Sentimentul era reciproc. M-am gândit la asta în vreme ce Vicki se îndrepta spre Red Fox. Ce-l face pe un prieten să fie cel mai bun? Trebuie să fie cineva care îi ştie pe toţi ai tăi, care îţi împărtăşeşte viziunea despre viaţă sau opiniile despre religie şi despre politică? Poate fi vorba doar de cineva care stă de vorbă cu tine, care te ascultă şi te compătimeşte?

Până la optsprezece ani, eu şi Vicki fuseserăm două străine. Era ziua mutării în cămin, în primul an de colegiu. Repartizate în camere diferite, pe acelaşi hol, ne-am întâlnit prima dată în baia comună. Eu îmi periam părul, ea îşi peria dinţii, amândouă simţind nevoia să scăpăm de înfricoşătoarele noutăţi din viaţa noastră făcând lucruri obişnuite.

Ea era din New Hampshire, eu din Maine, ea voia la arte, eu voiam la engleză, dar am început să vorbim şi nu ne-am mai oprit până când mama mea, îngrijorată, a venit să mă caute. M-am trezit că o căutam pe Vicki peste tot pe unde mergeam, iar ea făcea la fel. Când colega ei de cameră a renunţat la colegiu după o săptămână, mutatul în cameră cu ea a fost floare la ureche.

Chimie. Vicki şi cu mine am optat pentru asta. Chiar de la început.

Dar nu e cel mai bun prieten şi acela în care ai încredere că nu te va răni? Eu o rănisem pe Vicki şi, totuşi, iat-o deschizându-şi din nou uşa şi inima în faţa mea. Deci poate că un bun prieten cuprinde şi priceperea de a ierta.

Treptat, soarele s-a mutat, lăsându-mă în umbra răcoroasă a stejarului sticletelui. Gândindu-mă la prietenie, apoi la căsnicie, apoi la vise, am stat pe iarbă în vreme ce viaţa din Bell Valley trecea pe lângă mine. Era o viaţă plăcută, dar avea un scop. Iată-l pe Carl Younger, proprietarul magazinului de unelte, ieşind pe uşa laterală cu o pungă de gunoi şi oprindu-se să verifice hrana pentru păsări, înainte de a dispărea în spate. Şi pe Sara Carney aranjând semnul cel mare, pe care scria DESCHIS, în faţa magazinului de textile, care, ultima dată când fusesem aici, era doar o simplă mercerie, dar acum se mărise, judecând după vitrina colorată. La fel, magazinul de telefoane devenise „magazinul de gadgeturi”.

Simplu şi direct. Aşa e Bell Valley. Ce e-n guşă şi-n căpuşă.

De exemplu, librăria. O noutate editorială era anunţată în vitrină, alături de alte cărţi expuse, dar am văzut şi rebusuri, jocuri şi ambalaje pentru cadouri. Vickie Longosz – V, cea cu cărţile, cum îi ziceam noi – se extinsese, lucru perfect logic, dată fiind realitatea economică. M-am întrebat dacă m-ar considera o trădătoare pentru că am un Kindle.

Tocmai mă gândeam că ar trebui să trec pe-acolo şi să cumpăr câteva cărţi cu banii în privinţa cărora era atât de îngrijorat soţul meu, când am văzut că maşina care era parcată la capătul parcului se apropie. Era un SUV mic, de culoarea cărbunelui. Am zâmbit, întrebându-mă dacă la vechiul coafor se mai făcea acel permanent strâns, când am auzit o altă maşină, de data asta *a mea*, înconjurând

parcul. Încetinind, a intrat în parcarea de la Red Fox. O a doua maşină s-a oprit, iar băiatul greoi care o conducea pe-a mea a oprit. Era maşina care urma să îl ducă înapoi la garaj.

Responsabil ar fi fost să acţionez. Trebuia să-i mulţumesc băiatului lui Nestor şi să-l plătesc. Dar am rămas în umbra băncii, uitându-mă cum uşa celei de-a doua maşini se deschide şi cum de-acolo sare un labrador ciocolatiu. A luat-o la trap, traversând strada şi păşind pe iarbă, oprindu-se să îşi marcheze teritoriul, înainte de a se îndrepta spre mine. Nasul lui era rece, dar ochii îi erau rugători, iar când l-am scărpinat după urechi, a început să îşi mişte toată partea din spate. A urmat limba, lingân-du-mă până când m-a făcut să izbucnesc în râs.

Iubesc câinii. Cât eram copil, am avut mereu câte unul, mai întâi Morgan, apoi Dane. La moartea lui Morgan am plâns săptămâni în şir, iar atunci când am plecat la colegiu, despărţirea de Dane a fost mai grea decât despărţirea de mama. Cel puţin cu mama puteam vorbi la telefon. Obişnuia să-i pună şi lui receptorul la ureche şi-mi zicea că vocea mea îl făcea să zâmbească, dar oare înţelegea el unde eram, de ce eram acolo şi că îl mai iubeam chiar dacă plecasem?

Oare James înţelegea?

La auzul unui fluierat, câinele a alergat înapoi. Voiam să cred că s-a uitat după mine pe geam, în vreme ce maşina se îndepărta, cu fiul lui Nestor înăuntru. Voiam să cred că între noi se crease o legătură şi că mă va căuta ori de câte ori îmi va simţi mirosul. Voiam să cred că fusese dragoste la prima vedere.

Blocajul maşinii a fost un semn care mi-a spus că făcusem bine când hotărâsem să vin în Bell Valley. Voiam

să cred că întâlnirea cu câinele era un semn că ar trebui să rămân.

Proasta de mine. Era un semn, într-adevăr – semnul că eram înfometată de dragoste. Gândul la asta mi-a pus un nod în gât şi, de vreme ce obosisem să mai plâng, am închis ochii, mi-am sprijinit capul de bancă şi am schimbat subiectul.

Cu unul dintre simţuri anulat, celelalte s-au ascuţit. The Grill o fi fost el singurul restaurant pe o rază de câţiva kilometri, dar lipsa concurenţei nu-i făcuse deloc rău. Mâncarea fusese mereu bună. Judecând după mirosul de acum, nimic nu se schimbase. Am văzut cu ochii minţii un cheeseburger cu bacon, un sendviş cu şuncă, salată

şi roşii, ba chiar şi o salată Cobb[6] cu bunătăţi calde presărate pe deasupra.

Era clar că mi-era foame. Dar o masă la The Grill ar fi însemnat Expunere cu „E” mare. Aşa că m-am întors la Red Fox şi am intrat în bucătărie pe uşa din spate, oprindu-mă brusc când l-am zărit pe Rob. Şaten şi uscăţiv, stătea la bufet mâncându-şi prânzul. Poate că aş fi dat înapoi, amânând momentul reîntâlnirii, dacă nu s-ar fi uitat în sus.

— Salut, am spus cu un zâmbet sfios. Mereu îmi plăcuse Rob. Era un om tăcut, poate chiar un pic plicticos, dar bun la suflet. Scoţându-mi şapca, pentru că mi se părea oarecum nepotrivită într-un spaţiu atât de personal, l-am pupat pe obraz. Îmi pare bine să te văd, Rob.

---

[6] Salată inventată în 1930 de bucătarul Robert Howard Cobb de la restaurantul Hollywood Brown Derby. Conform reţetei originale, conţine salată verde, roşii, bacon prăjit, piept de pui, ouă fierte, avocado, arpagic, brânză Roquefort, ulei şi oţet. (n.tr.)

— Şi mie, a răspuns el şi, cu toate că am perceput o undă de reţinere, vocea lui m-a făcut să mă simt ca acasă. Vicki tocmai a dus-o pe Charlotte să tragă un pui de somn.

Şarlăt. Cu siguranţă sunt acasă.

— Asta e bine.

M-am sprijinit de bufet.

— E o scumpă, Rob. Şi încă un copil pe drum? am remarcat admirativ. E grozav!

El mă cerceta, aşteptând. Am oftat.

— Rob, am fost o prietenă groaznică. Îmi pare rău. Nu a fost cu intenţie.

— Vicki a fost rănită.

— Ştiu.

— Să nu mai faci.

Am zâmbit. Vicki fiind cea vorbăreaţă, Rob niciodată nu spunea prea multe. Totuşi, la fel ca şi ea, îţi dădea de înţeles care e poziţia lui.

— Vorbesc serios, a spus el, dar îmi dădeam seama că se înmoaie.

— Hei, îndepărtarea de ea m-a rănit şi pe mine. Trebuie să dreg lucrurile, de dragul amândurora.

Cu ochii în jos, îşi privea furculiţa cu care plimba prin farfurie nişte macaroane cu brânză. Când s-a uitat din nou la mine, am văzut cute pe o sprânceană care ar fi trebuit să fie netedă.

— Nu e vorba doar de Vicki, de mine sau de Charlotte. E vorba de întregul Bell Valley. Ai plecat brusc.

— La fel a făcut şi Jude.

— Jude e de-al nostru. Tu nu.

— Dar dacă Bell Valley e un adăpost, nu ar trebui ca toată lumea să fie bine primită?

Poate că au fost vorbele mele, poate sunetul nevoii mele. Cu un aer resemnat, a lăsat furculiţa din mână şi m-a tras mai aproape.

— Doar un avertisment, puştoaico. Ştiu cum gândesc cei din Bell Valley. Cine s-a fript cu ciorbă, suflă şi-n iaurt.

A sunat telefonul. Braţul care mă ţinea s-a întins după receptor.

— Aici Red Fox. Cu ce vă pot ajuta? Oh! Doamne Dumnezeule! Nu, şi noi avem nevoie tot de decofeinizată. Tre’a să fi fost o livrare automată. Aproape c-am rămas fără.

Lăsându-l cu treburile lui, am deschis frigiderul. Era plin într-un fel în care al meu nu fusese vreodată. Pentru mine şi James, mâncatul acasă se referea doar la strictul necesar. Aş fi putut să spun că din cauza aceasta eram o bucătăreasă groaznică, dar fusesem aşa cu mult înainte de James şi de New York. Mama era o bucătăreasă straşnică. Nu avusesem nevoie să învăţ. Eu nu trebuia să pregătesc micul dejun pentru peste douăzeci de oameni, aşa cum făcea Vicki. Nici nu trebuia să servesc ceaiul şi, cu toate că bănuiam că fursecurile şi prăjiturile urmau să fie proaspăt coapte în acea după-amiază, cutiile de plastic din frigider indicau faptul că platoul cu fructe avea să fie imens.

Nu voiam fructe acum. *Trăisem* cu fructe – ba nu, greşesc. Trăisem cu *salată*. Ceea ce însemna că acum nu voiam nici salată. Analizându-mi opţiunile, mi-am dat seama că poftesc la o mâncare de modă veche, ca la mama acasă, ceea ce făcea ca macaroanele cu brânză ale lui Rob să pară prea tentante pentru a fi ignorate. Scoţând vasul, am încălzit o porţie mică. Rob încă mai vorbea la

telefon. I-am atras atenţia făcându-i un mic semn cu mâna şi am arătat spre curtea din spate.

Ceilalţi oaspeţi fiind cel mai probabil plecaţi să viziteze adăpostul, aveam locuri la alegere. Evitând să mă aşez prea aproape de pădure, m-am îndreptat spre scaunul Adirondack care se afla cel mai aproape de casă. Am pus farfuria pe unul dintre braţele scaunului, m-am aşezat confortabil, dar abia îmi strânsesem picioarele sub mine, când am văzut o siluetă micuţă, brunetă, zbughind-o dinspre parcare, spre treptele din spate. Asta trebuie să fi fost bucătăreasa lui Vicki, venită să coacă prăjiturile şi fursecurile. Cu capul în pământ, părea că îşi doreşte la fel de mult ca şi mine să treacă neobservată.

A dispărut înăuntru, lăsându-mă singură cu pădurea.

Soarele se mutase, luminând copacii. Am văzut frunzele late, cu trei vârfuri, ale arţarului, pe cele de un verdedeschis ale fagului şi mesteacănul, ieşind în evidenţă nu prin frunzişul său, ci prin scoarţa albicioasă. La rădăcina copacilor se întindea un covor format din frunzele căzute astă-toamnă, presate de greutatea zăpezii din iarnă. Aici se aflau molizi, cu forma lor conică, iar în spate se întindeau şi mai multe conifere. Am zărit ramurile graţioase ale bradului de Canada, pe cele verzi-albăstrui ale bradului balsamifer şi, înălţându-se deasupra, pinul alb. Toate se ridicau de pe un pat de muşchi pe care nu îl puteam vedea de unde stăteam. Nu puteam vedea nici bolovanii risipiţi prin codru, fie singuratici, fie grupaţi, ghidând pârâul.

Pădurea era deasă. Întinzându-se pe o porţiune scurtă, înainte să înceapă să urce, devenea tot mai neregulată pe măsură ce se înălţa, lăsând loc, în final, unui vârf de granit unde aerul era cu cel puţin câteva grade mai rece decât acolo unde mă aflam eu.

Şi nu, pădurile astea nu erau pentru fricoşi. Adăposteau urşi cu gheare necruţătoare şi jderi cu ţipete feroce. Adăposteau bufniţe şi uneori vulturi. Şi coioţi. Da, erau şi coioţi. Poate că nu mai dăduseră pe-aici în ultima vreme, dar eu însămi văzusem unul, mai întâi în carne şi oase, apoi în visele mele.

Ca să nu fac din ţânţar armăsar, trebuie să spun că visul nu e unul cutremurător. Nu are nici un fel de acţiune, doar două fiinţe care se privesc, una umană, cealaltă nu. Văd ochi aurii care clocotesc, deşi nu ştiu ce-ar putea reflecta în bezna nopţii. Visul e mereu acelaşi. Ne privim. Aşteptăm.

După un timp, mă trezesc. Şi atunci inima visului pune stăpânire pe mine. În acele păduri, mă simt hăituită. Mă trezesc cu un sentiment de singurătate şi mă apucă un dor...

Întotdeauna sentimentul se risipeşte, uitat în graba vieţii de zi cu zi, până când visul reapare – şi atunci chiar tânjesc după ceva. Nu cred că după Jude. Îl iubesc pe James. Dar Jude e sălbatic şi dezlănţuit, ca un coiot. Cum să nu invidiez asta, când viaţa mea e exact opusul? Mai ales acum. Aveam de luat o hotărâre. Nu mai puteam aştepta mult.

Dar aveam nevoie de încă un semn. Un semn mi-ar fi arătat calea pe care să pornesc, fără să fie nevoie să o aleg eu însămi.

Aşa că am aşteptat, văzându-mi de-ale mele, în vreme ce lăsam după-amiaza să treacă pe lângă mine. Eram plictisită? În mod surprinzător, nu. În a treia zi a evadării mele, membrele începeau, în sfârşit, să mi se relaxeze de bunăvoie. Am stat, m-am plimbat, am citit o revistă. Am pus câteva piese la puzzle-ul comun din camera de zi, iar

când Charlotte şi-a făcut apariţia, am săltat-o la mine în braţe şi i-am ghidat mânuţa, ajutând-o să potrivească şi ea o piesă.

Asta făceau oamenii în timpul liber. Nu eram chiar împăcată cu toate astea, parţial din pricina lipsei de direcţie, parţial pentru că, oricât mi-aş fi alungat gândul, greutatea deciziei era acolo. Să rămân sau să plec? Nu era o alegere simplă. Oricare variantă urma să aibă consecinţe.

Pe măsură ce orele după-amiezii treceau, aerul devenea mai cald. Un câine lătra, un măcăleandru ţopăia pe pajişte. I-am privit pe oaspeţii care se întorceau de la ceai. Nici unul nu ţinea telefonul mobil la ureche.

Până la ora de culcare a lui Charlotte, curtea din spate prinsese viaţă datorită unui cor de greieri. Fermecată, am luat cina pe veranda din spate, împreună cu Vicki, în vreme ce Rob se întreţinea cu oaspeţii în salon. Ea voia să discutăm despre Jude, zgândărindu-mă ca să afle mai multe despre scrisoarea lui până când, în final, am adus-o din camera mea şi i-am dat-o s-o citească singură. Am vorbit despre momentele de cumpănă care te deşteaptă – moartea tatălui lui Vicki, când ea avea doar şaisprezece ani, a bunicii mele, când aveam doisprezece, moartea prietenului lui Jude, când el avea patruzeci de ani. Am discutat despre conştiinţa lui Jude, care trebuie să se fi trezit de curând, din moment ce nu prea avusese una cât timp stătuse aici. Dar dacă eu speram într-un moment de iluminare personală, în care ea să zică ceva care să arunce o nouă lumină asupra dilemei mele, acesta nu a venit.

M-am dus la culcare în camera mea dintre nori cu aceeaşi nehotărâre în suflet. Apoi a urmat visul. Când a început, era târziu şi întuneric beznă.

Ai auzit vreodată un coiot urlând? E un sunet straniu, care se modulează de la tonuri foarte înalte până la cele mai joase. Sunetul e deseori întrerupt de lătrături sau ţipete, dar urletul este cel care te face să tremuri. Câteodată se alătură mai multe voci. Deşi coioţii se împerechează pe viaţă, deseori ei călătoresc în grupuri pentru a-şi proteja mai bine puii. Prima oară când Jude mi-a povestit despre asta, am folosit termenul „haită”, dar el a obiectat imediat. Lupii umblă în haite, mi-a explicat el, şi cu toate că şi coioţii sunt descendenţi ai lupilor, ei se adună mai mult din raţiuni domestice, decât de putere.

În întunericul acelei nopţi am auzit doar unul. Urletul lui nu a fost prea îndelungat, dar, de vreme ce visul meu nu avea, de obicei, şi coloană sonoră, a fost îndeajuns încât să mă trezească din somn.

Stăteam întinsă în pat cu ochii larg deschişi, când sunetul a revenit.

Nevenindu-mi să cred, mi-am ţinut respiraţia. Când un al treilea urlet a străpuns noaptea, m-am repezit la fereastră şi am deschis-o cât se putea de larg.

Vicki jurase că nici un coiot nu mai dăduse pe-aici de la plecarea lui Jude, dar ori s-a înşelat, ori, dintr-odată, se întorsese unul. Mai mulţi? Nu îmi puteam da seama. Am auzit câteva ţipete şi un alt urlet, apoi nimic în afară de lătratul unui câine dintr-o curte de lângă parc şi de greierii care îşi reluaseră ţârâitul în pădure.

M-am lăsat pe călcâie. Poate că mă agăţam de un pai, dar coincidenţa era prea mare. Trebuia să existe un motiv pentru care coioţii se întorseseră în Bell Valley exact în acelaşi timp cu mine. Puteam pleca înainte să aflu care era acel motiv?

Iată şi semnul meu.

Acum urma partea cea mai grea.

capitolul 6

Trebuia să-i spun lui James ce hotărâsem. Dar prima regulă în pregătirea unui proces este să nu negociezi o înţelegere până când nu cunoşti forţa cazului tău. Aşa că, mai întâi, l-am sunat pe Walter.

Exista o posibilitate clară să-mi pierd slujba. Ştiam asta. De obicei, asociaţilor li se cerea să plece de la Lane Lavash din cauza lipsei de productivitate, dar uneori şi pentru abateri banale cum ar fi trimiterea către un alt asociat a unui e-mail în care este criticat un partener. Concedierea era făcută elegant, celui în cauză spunându-i-se doar că nu mai are „nici un viitor în firmă” şi că ar trebui să îşi caute de lucru în altă parte, dar rezultatul final era acelaşi.

Care e diferenţa între un câine mort în mijlocul drumului şi un avocat mort în mijlocul drumului? Înaintea câinelui sunt urme de frână.

Din nefericire, un avocat mort în mijlocul drumului înseamnă alţi douăzeci de avocaţi vii care râvnesc la postul lui. Iar să-mi găsesc un serviciu care să-mi placă mai mult va fi şi mai greu cu o concediere la dosar. În cazul de faţă, Lane Lavash n-ar avea prea multe lucruri bune de spus despre mine.

Totuşi, eram gata să-mi asum riscul, atât eram de convinsă că viaţa pe care mi-o construisem era greşită.

Trebuia să o dărâm şi să o reclădesc. Trebuia să salvez ce era bun.

James era bun. Cel puţin, aşa mă gândeam că e, presupunând că nu are o amantă, lucru pe care îmi doream din tot sufletul să-l pot crede. Nu avea problema cu angajamentele pe care o avea Jude. Şi, cu toate că în ultimele luni abia dacă ne mai vedeam, îmi era dor de el. Înalt şi solid, avea un fel de a mă privi care îmi înmuia genunchii, un fel de a mă strânge în braţe în timpul nopţii care mă făcea să mă simt ocrotită. Cât despre legătura pe care o aveam la nivel intelectual? Când era bună, era *bună.*

Era Walter bun? Îi detestam nerăbdarea şi atitudinea arogantă, dar avea o calitate: predictibilitatea. Din moment ce mă suna mereu la ora şase şi jumătate dimineaţa, ştiam când puteam da de el. În lipsa unui ceas, mi-am pornit şi mi-am închis BlackBerry-ul de trei ori în acea marţi dimineaţă, înainte să se facă ora potrivită. Walter a răspuns după primul ţârâit.

– Da, a zis el neatent.

Mi-am dres vocea.

– Walter?

După doar o clipă, cât i-a luat să-mi recunoască vocea, a izbucnit cu o furie abia stăpânită.

– Măi să fie, vă mulţumesc foarte mult că aţi binevoit să mă sunaţi înapoi, doamnă Aulenbach. Aţi fi ama bilă să-mi spuneţi cu ce vă ocupaţi? Sau, şi mai bine, ai vrea să-mi spui când te întorci? Pentru că avem o groază de treabă pe aici şi m-ai lăsat cu un om în minus. Am un computer care zace degeaba. Dacă nu apreciezi slujba asta, sunt destui care ar face-o.

Pe un ton plin de căinţă, am spus:

– O apreciez. Dar am avut nişte probleme personale.

– Atât de grave încât să pleci pur şi simplu în mijlocul zilei de lucru, fără să zici o vorbă nimănui? a continuat el, iar eu nu l-am întrerupt. Dacă priveam lucrurile din punctul lui de vedere, avea tot dreptul să fie nervos. Asta se întâmpla vineri dimineaţă, Emily. Te-am tot sunat de atunci. Ţi-ai verificat vreodată mesajele?

– Nu.

În rarele momente în care îmi deschisesem telefonul, îmi făcusem un scop din a ignora toate acele zbârnâituri. De fapt, îmi era uşor să fac asta sub cerul şi norii acestei mansarde, unde intruziunile *chiar* erau nelalocul lor.

– Nu? Ei bine, presupun că asta îmi arată cam câte parale fac eu pentru tine.

– Nu e vorba doar de tine, Walter. E vorba de toată lumea. Am avut BlackBerry-ul închis.

– De ce? m-a întrebat ca şi cum îmi pierdusem minţile.

Mi-ar fi fost uşor să îi spun că cineva din familie era bolnav, dar nu puteam. Poate că eram iresponsabilă, dar nu eram necinstită. În plus, stând pe marginea patului doar în cămaşă de noapte, mă simţeam expusă.

– Încerc să mă lămuresc cine sunt şi ce vreau.

– Nu asta facem toţi? Dar asta nu înseamnă că lăsăm baltă oamenii care contează pe noi. Eu am cincizeci şi opt de ani şi *încă* mai încerc să îmi dau seama ce vreau, dar vin la muncă în fiecare dimineaţă şi fac lucrurile pentru care sunt plătit. Poate că era vorba de etica lui personală sau de faptul că avea trei copii la colegiu. Poate că pur şi simplu este *altfel* pentru bărbaţi. Văd cazuri de epuizare tot timpul, mi-a predicat el. Am păţit-o şi eu. Nu poţi să

renunţi pur şi simplu. Trebuie să lupţi să depăşeşti momentul.

Mai auzisem asta la antrenorul meu de la sală.

– Nu e ca şi cum aş avea un cârcel.

– Bine, a răspuns el scurt. Când te întorci?

Mi-am dres vocea.

– Despre asta voiam să vorbim. Trebuie să stau departe de New York o vreme şi înţeleg foarte bine situaţia în care te pun. Mai înţeleg şi că s-ar putea să ai nevoie să angajezi pe cineva în locul meu.

– Dar eşti unul dintre cei mai buni angajaţi ai mei! s-a văitat el şi s-a mai înmuiat un pic. Ce-ar fi dacă ţi-aş da liber o săptămână? Poţi să te întorci până lunea viitoare?

– Nu. Am nevoie de mai mult timp.

– Cât de mult? a întrebat, dar ştiam cum lucrează. Îl văzusem negociind onorariul pe care urma să-l plătească unui client. Stăpânea arta negocierii. Învăţasem de la cei mai buni.

– Trei luni, am spus, ştiind că nu aveam să obţin niciodată atât de mult, dar dacă aş fi pornit de mai sus, mi-aş fi pierdut credibilitatea. Patru luni ar fi însemnat o eternitate, în termenii de la Lane Lavash. Trei luni însemnau un punct de plecare.

A tăcut pentru o clipă.

– Mergi la un psiholog?

– Nu.

– Păi şi atunci cine zice că ai nevoie de trei luni?

– Eu.

– Îţi pot da două săptămâni. Ţi se cuvin.

Uf! Două săptămâni de concediu fără plată. Ei îi zic „timp personal” şi acoperă zilele de vacanţă, zilele în care eşti bolnav şi zilele libere din motive familiale. Aş fi avut mai mult de două săptămâni, dacă timpul personal s-ar fi adunat de la un an la altul. Rareori îmi foloseam zilele libere. O zi nemuncită însemna o zi fără ore plătite.

– Am nevoie de mai mult de două săptămâni, am zis. Minimum patru, mă gândeam eu.

– Trei atunci.

– Nouă, am ripostat.

– Adu-mi evaluări de la doi doctori independenţi, cum că ai nevoie de nouă săptămâni şi ţi le dau.

Am tăcut, încercând să-mi aleg următoarea mişcare, iar el a spus cu o compasiune surprinzătoare:

– Patru. E ultima mea ofertă. Emily, niciodată nu procedăm aşa. Singurul motiv pentru care iau asta în calcul e că te plac şi am încredere că vei reuşi să depăşeşti momentul şi să te întorci ca să devii unul dintre liderii firmei. Ştii cum să te porţi cu oamenii. Într-o zi ai putea deveni partenerul nostru conducător şi asta face ca hotărârea noastră de azi, a ta şi a mea, să fie crucială. O să-i spunem concediu administrativ, dar patru săptămâni e tot ce pot să fac. O să-ţi păstrez postul în tot timpul ăsta.

Patru nu erau destul, dar erau mai bine decât nimic.

– Patru să fie. Mulţumesc, Walter! Ai fost incredibil de generos.

–Ţinem legătura? a întrebat cu o voce care părea sincer îngrijorată.

Şi, un fapt amuzant, dacă aş mai fi auzit acest lucru înainte, aş fi avut sentimente mai bune faţă de spiritul locului. Sincer? Ideea ca eu să devin partener manager

într-o bună zi era puţin forţată – de fapt, era tare forţată. Totuşi, i-am apreciat înţelegerea. Patru săptămâni nu erau nici pe departe cât aveam nevoie, dar cel puţin urma să mai am o slujbă la sfârşitul lor. Dacă o mai voiam. Lucru care era sub semnul întrebării. Dar nu avea nici un sens să distrug toate punţile. Aşa că am promis că vom ţine legătura şi am încheiat apelul cu un scurt moment de satisfacţie. Era rândul lui James.

Rezemându-mă de pernele sprijinite de tăblia patului, mi-am învelit genunchii şi mi-am cuibărit picioarele reci sub plapumă. Ţinând BlackBerry-ul aproape, am iniţiat apelul.

Telefonul lui a sunat o dată, a doua oară, a treia oară. Încercam să mă hotărăsc dacă să-i las un mesaj când, în sfârşit, a răspuns, dar nu a scos nici o vorbă.

– Eşti acolo? am întrebat timid.

Încă un moment de tăcere până când a zis:

– Sunt aici.

– Eşti ok?

Vocea lui nu suna bine. Nu-mi era familiară.

– Ce rahat de întrebare e asta? a ripostat el, dar părea obosit, ca şi cum ne-am fi certat ore întregi. Nevastă-mea

îşi pune coada pe spinare şi pleacă, iar acum vrea să ştie dacă sunt ok? Tu cum ai fi, dacă ţi-aş fi făcut una ca asta?

– Devastată.

– Aşa şi sunt. Şi zăpăcit. Dacă aveai de gând să mă părăseşti, puteai să-mi spui măcar de ce. Te-am jignit? E din cauză că te-am lăsat baltă vineri, când cu cina de la firma ta?

Am tăcut. James nu putea să creadă că aş face ceva atât de grav dintr-un motiv aşa de meschin. Mă cunoştea mai bine de-atât.

– Emily? a întrebat precaut, părând să se teamă că am închis.

– Aici sunt. Doar că nu ştiu ce să spun. Nu de-asta am plecat.

– Erai bine joi seară.

– Ai zis asta şi ultima dată când am vorbit şi poate că eram bine la suprafaţă. Dar numai suprafaţa contează?

– Se pare că numai pe asta o ştiu. Vorbeşte cu mine, scumpo! m-a implorat el.

– Vorbesc cu tine de *luni de zile* despre cât de mult îmi urăsc slujba şi despre cât de puţin timp petrecem împreună.

– Haide, Em... Acum îmi părea familiar. Toţi spunem din astea. E în firea lucrurilor.

– Şi dacă mie nu îmi plac lucrurile?

– Nu îţi place de mine?

– Nu îmi plac *vieţile* noastre, l-am corectat. Nu e vorba doar de o singură chestie – e vorba de *toate.* Mă simt ca un robot: semnez condica la sosire, semnez condica la plecare, fug la yoga, fug la clubul de lectură, fug la spălătorie înainte să se închidă, seara. Nu mai pot să respir. Asta s-a întâmplat vineri dimineaţa. Eram la muncă şi chiar nu mai puteam să respir.

– Unde eşti?

Am ignorat întrebarea.

– Trăim o viaţă dominată de maşinării. Carierele noastre ar fi trebuit să însemne un ajutor dat oamenilor, în

schimb am devenit nişte birocraţi mediocri. Nu mai avem timp pentru prieteni sau unul pentru celălalt. Niciodată nu m-am mai simţit atât de *singură.* Tu nu te simţi aşa?

– Sunt prea ocupat ca să mă simt aşa.

– Dar nu *tânjeşti* după o legătură personală cu o altă fiinţă umană? am întrebat rugător, pentru că nu mă făceam înţeleasă şi asta mă durea. James pe care îl ştiam eu de la Facultatea de Drept ar fi înţeles. Acel James ar fi simţit singurătatea. Deci, ori se schimbase el, ori îl judecasem eu greşit de la început.

– Că veni vorba de prieteni, a zis el, Colleen Parker tot sună aici. Mă acuzi pe *mine* că nu am legături personale, în vreme ce tu o trimiţi pe *ea* la plimbare?

– Colly exemplifică perfect ce spuneam eu mai devreme. Nu am nici o treabă cu nunta ei. Abia dacă suntem amice. Şi se presupune că asta ar trebui să fie în regulă? E ca şi cum întregul concept de prietenie ar fi fost redefinit. E superficial. Mă simt *singură.*

A urmat un moment de tăcere, apoi, pe un ton liniştit, m-a întrebat:

– Ăsta-i felul tău de a-mi spune că ai pe altcineva?

M-am gândit la Jude. Nu mă vedeam cu el, dar aş fi făcut-o, dacă aş fi rămas. Voiam asta? Nu. Puteam să rezist? Nu mai mult decât am putut rezista să mă reped la geam când am auzit coiotul în acea noapte. Cele două erau legate. Undeva în mine stăruia o fascinaţie legată de amândoi.

James n-ar fi înţeles acest lucru în nici un caz, însă îmi oferise cea mai bună deschidere.

– Dar tu? i-am întors-o.

– Ah! Iar vorbim despre Naida? Emily, nu am o aventură nici cu ea, nici cu altcineva. Era atât de direct, atât de *sincer,* încât chiar l-am crezut. M-am însurat cu tine, deşi acum nu prea pare. Tu m-ai părăsit. Vrei să divorţăm?

– Nu te-am părăsit. Am părăsit o viaţă care ne mânca sufletele şi *nu,* nu vreau să divorţăm. Vreau să lămurim lucrurile.

– Cum, dacă nu putem vorbi faţă în faţă? Unde eşti? Nu eşti la mama ta. Am sunat-o deja.

Mi-am dus mâna la tâmplă.

– Of, James!

– Mi-a zis că plecatul e ultimul lucru pe care l-ai face, şi asta doar dacă ai fi disperată. Deci, dacă ea crede că eşti disperată – şi pretinde că nu ştie unde eşti – de ce nu e îngrijorată?

– Pentru că ea are încredere în mine, am spus. Mereu a crezut în bunul meu simţ.

– Şi eu credeam, dar asta e o nebunie.

– Ok. Am încercat o altă tactică pentru că era clar că asta nu funcţiona. Să zicem că eşti pe şosea şi conduci. Ce faci când o iei pe un drum greşit?

– Hai dă-o dracului! a zbierat el. Acum începem iar: bărbaţii sunt de pe Marte, bla, bla, bla. Eu merg înainte, tu ceri instrucţiuni.

– Dar şi eu am mers înainte, pentru că nu mi-am dat seama că am luat-o pe un drum greşit – pentru că nu am *vrut* să-mi dau seama, până când situaţia s-a înrăutăţit atât de mult încât n-am mai putut s-o ignor. Vinerea trecută a fost oribilă din clipa în care m-am trezit, dar nu a fost decât puţin mai mult din ceea ce trăim zilnic de luni,

de *ani* de zile. Ce faci când o iei pe un drum greşit? am întrebat, retoric de data asta. Te opreşti. Te întorci. O iei de la capăt.

– Ai uitat de partea cu cerutul de instrucţiuni.

– Cui să le cer? De câteva luni îţi tot dau semnale, numai că tu eşti prea ocupat ca să le bagi în seamă. Vreau o căsnicie, James. Vreau să existe un tu şi eu, doar că noi nu avem timp de asta. Vreau să fiu avocat, dar munca pe care o fac n-are nici o treabă cu practicarea dreptului. Vreau să am prieteni, dar şi ei aleargă ca apucaţii. Am crezut că naşterea unui copil o să ajute.

– Să *ajute?*

– Să mă forţeze să fac o schimbare în viaţa mea. Să mă scoată de pe bandă. Vreau să ţin în braţe ceva micuţ şi cald, m-am rugat eu, ceva care are nevoie de *mine,* nu doar de o femeie oarecare, şi vreau să îl văd crescând fără să semnez condici. N-ai văzut că mi-am lăsat ceasul acasă? Vreau ca timpul să se oprească – bine, nu să se oprească, ci să se scurgă mai încet.

– Şi asta o să rezolve problema copilului? Îmi pare rău să-ţi spun, dar nu poţi rămâne gravidă dacă nu facem sex, iar dacă tu eşti acolo şi eu aici, nu putem face sex. Unde dracu' eşti?

Am oftat.

– Nu contează.

– Ba bine că nu. Viaţa mea e aici, Emily. Dacă nu vii înapoi, avem o problemă. Părea îngrijorat. Asta crezi tu?

– N-am mers cu gândul atât de departe.

– Şi ce faci cu serviciul? Nu poţi să pleci pur şi simplu de la Lane Lavash şi să-ţi imaginezi că or să-ţi păstreze postul până te hotărăşti tu dacă îl mai vrei sau nu.

– Walter îmi dă liber patru săptămâni. Am vorbit cu el acum câteva minute – şi nu te ambala pe tema asta, m-am grăbit eu să adaug, ca să nu rănesc şi mai tare ego-ul soţului meu. Nu mai luasem legătura cu el de vineri, când ne-am văzut la firmă ultima dată, şi l-am sunat acum doar ca să ştiu pe ce picior dansez înainte să te sun pe tine. Nu ştie nimic în afara faptului că trebuie să lipsesc.

James era tăcut.

– Dacă mai are vreo importanţă, am adăugat, la sfârşit a fost foarte decent.

– Cum a fost la început?

– Furios. Ca tine.

– Diferenţa majoră fiind că eu sunt soţul tău, a mai zis el, dar era învins.

M-am gândit la aceşti doi bărbaţi din viaţa mea.

– Asta e una dintre probleme, James. Aşa cum sunt organizate vieţile noastre, eu mă văd mai mult cu Walter decât cu tine. Tu te vezi mai mult cu Naida decât cu mine. Petrecem mai mult timp la serviciu decât în oricare alt loc, inclusiv casa noastră. De ce mai plătim ipoteca aia enormă, dacă e doar un loc în care să dormim?

– E o investiţie. Aşa sunt toate, Em, investiţii în viitorul nostru. Am discutat despre asta. Ştiam în ce ne băgăm de când ne-am angajat. Ştiam că, pe termen scurt, o să fim mâncaţi de vii.

– Da, doi ani, poate patru, dar au trecut deja şapte şi mergem din rău în mai rău. Nu văd luminiţa de la capătul tunelului. Îmi pare rău, dar nu o văd.

O vreme, nici unul dintre noi n-a mai spus nimic.

În sfârşit, dând semne că vrea să capituleze, James a spus:

– Şi atunci cu noi cum rămâne?

– Am nevoie de timp.

– Timp să te hotărăşti dacă mă mai vrei?

– Timp să mă hotărăsc ce s-a întâmplat cu visele noastre.

N-a răspuns.

– Îţi mai aminteşti visele? am întrebat. Visam să fim avocaţi buni şi să ajutăm cu adevărat oamenii. În schimb, eu îmi petrec zilele într-un birou închis, cu căştile pe urechi, tastând plângeri într-un formular, iar tu ţi le petreci pe-ale tale negociind înţelegeri. Ştiu că durează să-ţi faci un cabinet, dar cazurile la care lucrăm noi n-or să ne ducă unde vrem să ajungem. Poate că aduc onorarii mari, dar la asta se rezumă totul? Trebuie să fie mai mult de-atât. Trebuia să fim cuplul de aur – excepţionali la muncă, excepţionali acasă. Îţi mai aduci aminte?

– Poate că eram naivi.

– Sau poate că am luat-o pe un drum greşit. Priveşte lucrurile în ansamblu – muncă, prieteni, mâncare, weekenduri. Chiar şi când pui la socoteală faptul că trebuie să ne plătim datoriile, nu trăim nici măcar o umbră a viselor de altădată. Tu *eşti* fericit în felul în care trăim?

Părea să se gândească la asta.

– Nu. Dar pot să-l suport până când se va îmbunătăţi.

– Asta e tot ce-ţi cer acum, James. Suportă-mă până când mă lămuresc.

– Şi între timp eu ce să fac?

Ştiam despre ce era vorba. James se axa pe îndeplinirea scopurilor, ăsta fiind unul dintre primele lucruri pe care le-am îndrăgit la el. Împărtăşiserăm acelaşi scop în facultate, împărtăşiserăm acelaşi scop la angajare. Statul degeaba îl scotea din minţi, nu că acum ar fi existat prea multe opţiuni.

Mai era una, totuşi. Vicki îmi vorbise despre un film. Prinsesem ideea din zbor.

– Am putea vorbi la telefon – adică să stăm separaţi o vreme, să stabilim o întâlnire.

La început n-a zis nimic. Apoi:

– Ce fel de căsnicie e asta?

– Una mai bună decât am avut până acum. Ideea începea să prindă rădăcini. Am putea să vorbim, poate chiar să ne certăm. E posibil să găsim puncte de vedere comune.

– La telefon? Nu erai tu aia care se plângea că viaţa e dominată de maşinării?

Mă ascultase. Asta era bine.

– Acum e altceva, am plusat. Noi am deţine controlul. Nu sunt inamicul aparatelor, James. Cred doar că au ajuns să primeze. Am putea schimba asta.

A mormăit:

– N-ar fi mai uşor dacă te-ai întoarce aici ca să putem vorbi? De ce nu vrei să-mi spui unde eşti? Ce-i aşa mare secret?

– Nu e nici un mare secret. Doar că am nevoie să fiu singură.

– Sunt soţul tău, a încercat el să mă facă să cobor cu picioarele pe pământ, stârnind în mine un soi de furie

tăcută – *soţul meu, unde ai fost până acum, de ce nu ne vedem mai deloc, ce te-a apucat să-ţi pese taman acum?* – care m-a făcut să nu mai scot o vorbă. Totuşi, el trebuie să-mi fi simţit enervarea, pentru că a continuat: Ok, ne-am putea întâlni la jumătatea drumului între aici şi acolo.

– James, am replicat cu seriozitate, tu ai fi în stare să vinzi un GPS unui porumbel călător. Încă nu pot să am o discuţie faţă în faţă. M-ai convinge că viaţa mea nu e chiar aşa de rea cât ai clipi din ochi.

– Păi nu e.

– Pentru mine e.

Atât de simplu era. După câteva clipe, a spus liniştit:

– Ok. Te înţeleg. Dar nu ştiu... Sex la telefon?

– Nici un sex.

– Glumesc.

– Eu nu. Sunt cât se poate de serioasă, James. Nu mă întâlnesc cu tine între patru ochi până când nu mă adun. Telefonul îmi convine. Dacă vorbeşti cu mine, ştiu că eşti atent la mine, şi nu la muncă. Şi îmi place să-ţi aud vocea, am adăugat în şoaptă, pentru că, în ciuda frustrării lui, percepusem urme ale glasului care îmi era familiar. Vocea lui James e foarte masculină. Joasă şi uşor răguşită, avea profunzime şi autoritate. Şi da, sex-appeal. Toate trei i-ar fi fost de folos în faţa unui juriu, *dacă* ar fi ajuns vreodată în sala de judecată.

– Nu ştiu, a spus glasul lui profund, dar îmi puteam da seama că ezită. E penibil să nu-ţi pot vorbi faţă în faţă.

– O să vorbim. Doar că nu încă.

– Mmm, nu-mi place.

Mi-am ţinut respiraţia. Ăsta era momentul în care ar fi putut spune că, dacă nu mă întorc la New York, intentează divorţ. La fel ca şi în cazul posibilităţii de a-mi pierde slujba de la Lane Lavash, mă gândisem bine şi la asta. Nu voiam un divorţ, dar nu eram pregătită să revin la New York. Se poate spune că sunt încăpăţânată. Sau egoistă. Dar încă mai simţeam panica provocată de incapacitatea de a respira şi, până nu treceam peste asta, aveam nevoie de spaţiu. Nu eram dispusă să negociez.

James trebuie să fi înţeles asta din tăcerea mea, pentru că a spus conciliant:

– Îţi laşi BlackBerry-ul deschis ca să-ţi pot trimite mesaje între timp?

– Aş face-o dacă tu ai fi singurul care îmi dă mesaje, dar sunt tot soiul de chestii care mă sufocă. O să îl deschid doar pentru telefon. Azi e marţi. Ce zici de vineri seara? La şapte, să zicem?

– Hai, iubire, s-a plâns el, nici unul dintre noi nu ajunge acasă până la şapte.

– Poate că asta trebuie să se schimbe.

– Poate că nu vreau să se schimbe.

Un impas? Poate. Pe de-altă parte, s-ar putea ca doar să vrea să iasă cu faţa curată. Aş fi putut face un compromis. În final, s-ar putea să fiu obligată să fac unul. Dar nu încă.

– Atunci cred că şi tu ai multe la care să te gândeşti, am spus calm. O să sun vineri la şapte. Pa, James.

Am încheiat convorbirea înainte ca ciudăţenia replicii „te iubesc” să apuce să se strecoare, deşi, sinceră să fiu, nu ne mai spuseserăm cuvintele astea de câteva luni. Nu zic că nu le simţeam, doar că nu le spuneam.

Dar eu voiam să le spun. Şi voiam să le aud.

Aşa că, nici bine nu mi-am tras sufletul, că am şi dat ultimul telefon.

capitolul 7

– Mamă?

A scos un strigăt.

– Emily, mulţumesc lui Dumnezeu! M-am gândit la tine non-stop de când a sunat James! Eşti bine?

La auzul vocii ei, mi s-a pus un nod în gât. I-am spus, cât de senin am putut:

– Sunt bine. El a zis că nu eşti îngrijorată.

– Bineînţeles că a zis asta, pentru că nu mă cunoaşte. Ce credea, că o să fiu dărâmată? Credea că n-am nici cea mai vagă idee de unde au pornit toate astea? Nu şi-a dat seama că eu *ştiu* ce simţi?

Cuvintele ei m-au făcut să tresar.

– La drept vorbind, nu, am spus rar. Nu şi-a dat seama. Niciodată nu i-am spus ce-ai făcut tu. Nici măcar eu nu m-am gândit la asta. Uau. E uimitor.

– Aşa mamă, aşa fiică, ar zice taică-tău.

– I-ai zis tatei de mine? am simţit un fior de teamă, ceea ce era trist. Eram o femeie adultă, măritată, de profesie avocat. Nu avea ce să mă sperie la tata.

Cu excepţia dezamăgirii lui. Ceea ce nu era puţin lucru.

– A trebuit, mi-a explicat mama. Tu îl suni în fiecare duminică. Când n-ai făcut-o săptămâna asta, m-a sunat el pe mine şi apoi a mai dat, ieri, trei telefoane, întrebând dacă am veşti de la tine. Imediat ce-am vorbit cu James, am ştiut ce-ai făcut.

– Şi tata a dat vina pe tine? Îmi pare rău, mamă.

– Să nu-ţi pară! Mie nu-mi pare. Nu mai sunt măritată cu el şi, în ceea ce mă priveşte, *el* a fost cel care ţi-a dat un exemplu prost, vorbind mereu despre cum să-ţi iei o slujbă mai bună, să urci mai sus, să-ţi laşi amprenta în lume. Eu sunt de zece ori mai fericită fără toate astea pe cap. Şi-mi las amprenta în lume, doar că nu în felul pe care tatăl tău l-ar considera demn de trecut în „CV-ul” cuplului.

Claire Scottera acum vânzătoare în raionul de lenjerie de la Macy’s, unde n-avea nici o şansă de promovare, ci doar satisfacţia găsirii mărimilor potrivite de sutiene. În materie de slujbe, aceasta nu era pe lista celor aprobate de tata, şi ăsta, am bănuit eu mereu, era unul dintre motivele pentru care jobul o atrăgea pe mama. Lucra doar atât cât să-şi poată plăti facturile, nici un minut mai mult, întrucât adevărata ei pasiune era să ţină copii în braţe. Pentru asta se oferise voluntară la unitatea locală de terapie intensivă pentru nou-născuţi şi, dacă ai vedea-o lucrând acolo, ceea ce eu am făcut, ai crede că are diplomă de asistentă.

Ceea ce are însă, după ce a crescut trei copii, reprezintă echivalentul unui doctorat în maternitate şi respectul meu necondiţionat. Are o răbdare infinită cu bebeluşii, ştie instinctiv cum să îl ţină pe unul sau cum să îl hrănească pe celălalt, are un calm din care copiii se

hrănesc şi un soi de alarmă interioară care îi spune când ceva nu e în regulă. Tot ce şi-a dorit vreodată să facă a fost să fie mamă.

Tata n-a acceptat niciodată acest lucru. De îndată ce eu şi sora mea am început şcoala, a vrut ca ea să lucreze în afara casei. Şi nu era vorba de bani, ci de un principiu, spunea el. Pretindea că inteligenţa ei se iroseşte.

Ca femeie care îmi doresc un copil şi consider că e un *lux* să fii mamă casnică, găsesc că e agresiv.

Pe de altă parte, în ciuda orizontului îngust, tata are punctele lui forte. Eu sunt avocat datorită exemplului pe care mi l-a dat practicând dreptul de mai bine de treizeci şi cinci de ani. Lucrând mereu ca funcţionar public, Roger Scott n-a câştigat niciodată prea mult, dar a fost scrupulos de cinstit – şi idealist. Crede că şi cel mai atroce criminal are drepturi civile. Eu am dubiile mele, când vine vorba de violatori sau de ucigaşi în serie. Dar tata insistă că o societate civilizată trebuie să îşi menţină civilizaţia ridi-cându-se la un nivel superior.

Când am ales dreptul, a fost mândru, iar când l-am ales pe James, a fost şi mai şi. Credea că noi o să facem, în cuplu, ceea ce el şi mama n-au reuşit.

N-ar fifost prea încântat de mine acum. Am simţit o strângere de inimă când m-am gândit la asta.

– Nu-ţi face griji în legătură cu tatăl tău, a spus mama. Pot să mă ocup eu de el.

– Şi Kelly? am întrebat cu precauţie. Vă înnebuneşte?

– Ei bine, da, a dat şi ea multe telefoane.

– Mamă, cu petrecerea asta…

– N-o vreau, Emmie. Tu ştii asta. M-aş filăsat convinsă dacă voi, fetelor, aţi fi fost amândouă chitite pe asta, dar

petrecerile mari nu sunt stilul meu. Mi-ar plăcea mult mai mult să pregătesc cina pentru familia mea.

– Nu de ziua ta!

– Ba da, de ziua mea. Gătitul e plăcerea mea. În seara asta am doisprezece invitaţi la cină.

În mintea mea, aşa arăta iadul. Gătitul îmi scotea la iveală cea mai mare nesiguranţă.

– Cine sunt?

– Doar prieteni, dar viaţa e despre oameni, iar oamenii au nevoie de mâncare ca să supravieţuiască şi eu ador să gătesc. Mă pricep la asta. Chiar şi tatăl tău e de acord. Dacă ar fi după capul meu, v-aş invita pe toţi la mine – copii, nepoţi, chiar şi pe taică-tău. Tonul i s-a schimbat. Zi-mi de tine.

– Tu prima, am insistat. Ce-ai simţit când ai fugit de acasă?

Nu întrebasem niciodată, pentru că nu voiam să ştiu detaliile divorţului părinţilor mei. Iar mama evita, de obicei, să îl vorbească de rău pe tata. Dar trebuie să fi ştiut că acum aveam nevoie de sinceritate, pentru că a fost directă:

– M-am simţit o incapabilă. În ochii tatălui tău mereu fusesem aşa. În acea zi anume, când să plece la serviciu, a făcut o remarcă nedreaptă la adresa mea şi mi-a sărit ţandăra – nu în faţa lui, ci în interiorul meu. Voi, fetele, eraţi la colegiu şi, brusc, mi-am dat seama că rămăsesem singură cu un bărbat care, după atâţia ani, încă mai voia să fiu altcineva decât eram.

Brusc, mi-am dat seama. Asta mi se întâmplase şi mie vineri dimineaţă. Puteam să mă identific şi la partea cu *voia să fiu altcineva decât eram,* deşi James nu putea fi

tras la răspundere pentru asta. Se punea întrebarea dacă James m-ar mai iubi în cazul în care aş deveni altcineva.

– Te gândeai la divorţ când ai plecat? am întrebat-o pe mama.

– Mă gândisem la asta ani de zile.

A făcut o pauză, măsurându-şi cuvintele.

– Tu?

– Nu, am răspuns şi, deodată, am devenit plângăcioasă. Îl iubesc pe James cel cu care m-am măritat. Viaţa noastră e cea pe care o urăsc.

Am început să plâng, de fapt să bocesc, dar era diferit de plânsul meu cu Vicki. Acela era din pricina epuizării. Cu mama eram o copiliţă mică şi confuză.

Murmurând din când în când pentru a mă linişti, a aşteptat să-mi treacă. Când, în sfârşit, lacrimile mi s-au mai domolit, i-am povestit, printre suspine, despre fuga mea de la New York. Am încheiat cu oferta lui Walter.

– Patru săptămâni e ceva, a reflectat ea. Mie mi-a trebuit doar o săptămână, dar alegerea mea era mai simplă. Să rămân cu tatăl tău sau nu.

– Unde-ai plecat?

E incredibil că nu mai întrebasem asta până atunci, dar era încă unul dintre acele detalii pe care nu voisem să le ştiu şi, din moment ce se întorsese, nu mai conta.

– La Cape Elizabeth.

Uau.

– Asta e la doar douăzeci de minute de casă.

A râs pe înfundate.

– Dacă vrei să dispari, Emily, o poţi face cam oriunde. Adevărul e că nu am avut curaj să mă duc mai departe. Mereu mi-a plăcut la nebunie Cape Elizabeth. La malul mării mă simţeam acasă. Cum a putut taică-tău să nu-şi dea seama?

– Poate că era prea evident.

– Poate că pur şi simplu nu mă cunoştea destul de bine.

Aş fi putut spune acelaşi lucru despre James, doar că şi aici tot eu eram vinovată. Eu eram cea care nu fusese tocmai onestă cu privire la anumite părţi din trecut.

– A fost important pentru tine ca tata să nu ştie unde eşti? am întrebat, pentru că pe James asta îl deranja cel mai mult. Nu îl considerasem niciodată obsedat de control, cu siguranţă nu faţă de mine, dar mă întrebase de mai multe ori unde eram.

– Faptul că Roger nu ştia m-a făcut să mă simt în siguranţă, a spus mama. Mereu mă judeca pripit. Ştiam că, dacă o să vorbesc cu el, o să mă convingă imediat că am fost o proastă pentru că am plecat. Dar acasă nu puteam reflecta. Casa era atât de înţesată de amintiri, încât nu reuşeam să văd pădurea din cauza copacilor.

Când a zis de pădure, m-am ridicat din pat şi am mers desculţă până la fereastră. Norii pluteau, întunecând codrul, dar ştiam că era acolo. Un coiot îmi vorbise în acea noapte. Acum poate că se ascundea, dormea – sau se uita fix la mine. Am căutat cu privirea, pe lângă trunchiurile copacilor, o pereche de ochi aurii sau nişte urechi mari şi ascuţite. Coiotul lui Jude era roşcat, cu o coadă stufoasă atât de lungă încât lăsa o dâră pe zăpadă, spunea el, şi aproa pe că mi-am imaginat, atunci când povestea, că

alergaseră împreună cu el o dată sau de două ori. Nu că eu l-aş fi văzut vreodată iarna.

Nici acum nu-l vedeam. Dar asta nu însemna că nu era acolo. Coioţii ştiu cum să se facă nevăzuţi.

– Nu voiam să mă târască înapoi, înainte ca eu să fi luat o decizie, spunea mama.

Ochii mei continuau să cerceteze pădurea.

– Şi până la urmă ce te-a făcut să decizi?

– Uraganul. În anul acela a fost unul teribil, îţi mai aduci aminte?

Chiar îmi aminteam.

– Căzuseră liniile telefonice. Nu puteam da de tata.

– Îhî. Valurile au fost îngrozitoare. Trei oameni au murit pe coasta din Maine, dar ar fipăţit-o şi mai mulţi dacă n-ar fi evacuat zona şi nu s-ar fi mutat cu toţii de parte de mare. Eu am ajutat la gătit într-unul dintre adăposturi.

Un zâmbet i-a încălzit vocea.

– Oamenii îmi mulţumeau mereu de parcă făceam cine ştie ce. Cuvintele lor erau hrană pentru sufletul meu înfometat, dar asta nu înseamnă că nu mă tot uitam peste umăr, temându-mă că tatăl tău o să pună pe vreunul dintre investigatorii lui pe urmele mele.

Am îngheţat, amintindu-mi de micul SUV de culoarea cărbunelui, parcat lângă parc. Dacă aştepta pe cineva, acel cineva fusese remarcabil de lent.

– Ar fiîn stare să-mi facă şi mie asta? Mamă, spune-i să nu. Te rog! Sunt într-un loc perfect sigur, undeva unde mă simt ca acasă. Dacă trimite pe careva după mine, jur că n-o să mai vorbesc cu el niciodată. Să-i spui asta. Să-i spui că sunt *bine.*

– Chiar eşti, iubito? Ştiam că aşa o să se întâmple.

Asta m-a făcut să mă opresc.

– De unde?

– Stilul tău de viaţă. E cu două tăişuri. James te împinge de la spate.

Am tresărit. Până atunci mama nu mai spusese nicio dată ceva rău despre James. Poate că eram eu hipersensibilă, dar nu puteam să las afirmaţia să treacă pe lângă mine.

– Ba nu. Nu suntem într-o competiţie.

– Nu?

– *Nu,* am ripostat eu, simţindu-mă trădată. Noi doi am fost o echipă încă de la început. Mereu am fost noi împotriva celorlalţi. James e viaţa mea, am insistat eu.

– Şi cu Jude cum rămâne? a întrebat mama.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

– Ce e cu Jude?

– Ce rol joacă el în toate astea?

– Nu l-am mai văzut pe Jude de zece ani, am spus, poate puţin prea în forţă, dar mă luase prin surprindere. De când mă căsătorisem cu James nu mai scosese un cuvânt despre Jude.

– Şi nu eşti cu el acum?

– În nici un caz! am ţipat.

– Măi să fie! Am atins o coardă sensibilă.

– Mamă! am avertizat eu.

A făcut o pauză, a renunţat la chestia cu Jude, dar nu şi la celelalte.

– Emily, ştii că asta e cea mai lungă conversaţie pe care am avut-o în ultimele luni?

M-am mai calmat puţin.

– Nu-i adevărat. Am fost acasă la tine în martie.

– Cu laptopul şi telefonul după tine. N-ai stat un minut „scoasă din priză”.

– Greşit. Am fost *wireless.*

– Emily. Ştii ce vreau să zic. Am fost întrerupte tot timpul.

Poate că avea dreptate, dar nu asta voiam să aud.

– Tu crezi că James nu e bun pentru mine.

– N-am spus asta, Emily. Am spus că te împinge de la spate, iar tu te laşi dusă. Împreună vă creaţi presiune.

– Da’ tu nu vezi, eram disperată să-i explic, că puterea e o chestie personală pentru tine? E tot ce voia tata, iar tu nu voiai. Dar poate că eu vreau.

– Chiar aşa să fie?

„Da”, voiam să spun, dar nu puteam.

– Nu ştiu, am strigat. Asta trebuie să decid.

„Spune-mi ce să fac”, aproape că am adăugat, întrebân du-mă dacă de asta aveam cea mai mare nevoie din partea ei. Dar nu avea cum să-mi spună ce să fac. Priorităţile ei nu erau şi ale mele.

Nu că aş fi ştiut care erau priorităţile mele. Aceasta era problema.

Am lăsat cearta să se potolească. În sfârşit, a oftat şi mi-a spus pe un ton liniştit:

– Te iubesc, scumpo!

– Şi eu te iubesc, mami, şi tocmai de aceea am nevoie de sprijinul tău. James e soţul meu. Este în regulă pentru tine?

– Eu vreau ce vrei şi tu.

– O să mă iubeşti şi dacă aleg să mă întorc la New York?

– Eu vreau ce vrei şi tu, a insistat ea. Îmi fac griji, asta-i tot. O să mă mai suni?

Am aşteptat, sperând că, în urma tăcerii mele, ea o să îmi răspundă, de fapt, la întrebare. Cu toate astea, pe mă sură ce liniştea persista, întrebarea îşi pierdea din importanţă.

– Da, am spus în sfârşit. O să sun.

– Promiţi?

– Da, am repetat şi, abia după ce-am închis, mi-am dat seama că nu mă întrebase unde sunt. M-am cam prins că ştia, de vreme ce mă întrebase despre Jude. Ori asta, ori nu *voia* să ştie, ca să aibă un secret în minus de păstrat faţă de tata.

Am dat să închid BlackBerry-ul, apoi m-am oprit. Închisul nu era suficient. Vorbisem deja cu cei trei oameni care chiar trebuiau să-mi audă vocea. Restul era gunoi.

Deschizând e-mailul, am şters toate mesajele primite. Am şters ceva important? Posibil. Îmi păsa? Nu. Privind ecranul alb, m-am simţit eliberată.

În aceeaşi dispoziţie de curăţenie, am făcut un duş şi, pentru prima dată de când plecasem de la New York, mi-am uscat părul cu fÖhnul astfel încât să îl pot purta despletit şi m-am machiat într-un mod în care să nu par bolnavă. Am făcut toate acestea pentru mine – nu pentru James sau pentru cineva de la muncă – doar pentru mine.

Când am ajuns la parter, se servea micul dejun în salon, unde era pusă masa cea mare, iar câţiva oaspeţi erau deja aşezaţi. O fi fost bufetul de la Red Fox puţin mai modest decât cel din Berkshire, dar nu era mai puţin atrăgător. Mi-am pus în farfurie ouă ochiuri şi şuncă, am aşezat o felie groasă de pâine cu scorţişoară în prăjitor, apoi mi-am turnat un pahar de suc proaspăt de grepfrut şi am luat o cană de cafea. Când pâinea a fost gata, m-am alăturat grupului de la masă.

Cinci dintre cei de acolo mi-au zâmbit, cea mai apropiată de locul în care şedeam eu fiind o femeie cam de vârsta mea, tot neînsoţită.

– 'Neaţa, a spus ea aşezându-se mai comod pe scaun. Eşti aici pentru adăpost?

– Da. În sensul mai larg al termenului. Tu?

A dat din cap că da.

– Aşa îmi petrec vacanţa, e al treilea an la rând. Merg zilnic la adăpost. Nu pot să-mi iau un câine pentru că soţul meu e alergic, aşa că-mi petrec vremea cu ei aici. Au atâta nevoie de noi, ne iubesc la nebunie câinii ăştia. E cel mai grozav sentiment.

Aşa era. În vara în care venisem aici, îmi propusesem să lucrez cu câinii, dar Oraşul Pisicuţelor mai avea nevoie de doi îngrijitori. Unele lucruri se întâmplă pentru un motiv; odată ce m-am trezit cu păr de pisică pe jeanşi, n-am mai putut pleca. Cu pisicile e vorba de subtilitate şi de o atitudine rezervată. Şi, de vreme ce încrederea lor e mai greu de câştigat, e cu atât mai preţioasă când o capeţi.

În anii care au urmat verii petrecute în Bell Valley, simpla mângâiere a unei pisici în casa unui prieten îmi trezea dorinţa să adopt şi eu una. Chiar dacă James nu era mare iubitor de animale, cu siguranţă nu era alergic.

Dar să aduc o pisicuţă într-o casă în care ar rămâne singură ceasuri întregi în fiecare zi ar fifost o dovadă de cruzime. Or fi pisicile independente şi mulţumite cu ele însele, dacă le dai o cutie cu nisip şi un castron cu mâncare, dar rămân totuşi fiinţe sociabile. Oraşul Pisicuţelor e dovada. Nu sar toate pe tine de cum deschizi uşa, dar dacă stai o săptămână pe-acolo vei fi întâmpinat, într-un fel sau altul, de fiecare pisică în parte.

Terminând de mâncat, femeia şi-a lăsat farfuria pe tavă, lângă uşa de la bucătărie, mi-a făcut cu mâna şi a plecat.

Până să-mi termin porţia de proteine, pâinea mi se răcise. Acasă aş fi mâncat-o şi aşa. Dar nu eram acasă şi aveam timp să mănânc altceva şi, da, pâinea prăjită era cea mai sănătoasă variantă, dar brioşele cu nuci Pecan de pe bufet arătau şi ele tare bine.

Făcându-mi o concesie, am luat una şi m-am întors la masă. Mâncam încet, bucurându-mă de savoarea unui gust puternic şi bogat, când m-am simţit privită. Vino văţie, mi-am zis eu şi, îndreptându-mă în scaun, mi-am supt burta. Dar senzaţia persista. Am aruncat o privire, n-am văzut pe nimeni, m-am uitat şi mai bine – şi mi-am recăpătat suflul. Jethro Bell era cel care mă privea. Stătea în mijlocul unui tablou cu ramă ornamentală şi, cu toate că era înconjurat de familie, acuarelele luminau doar ochii lui.

Ultima dată când văzusem tabloul atârna în casa familiei lui Vicki Bell. Jude făcuse un comentariu cu privire la forţa acelor pătrunzători ochi aurii, ceea ce era chiar amuzant, ţinând cont că îi moştenise şi el. Jethro murise cu mult înainte de naşterea lui Jude, dar acum vedeam în faţa mea ochii lui Jude, la fel de înspăimântător de independenţi ca întotdeauna.

Asta m-a făcut să mă opresc brusc. Înspăimântător de independenţi, dar calzi? L-aş descrie pe Jude ca fiind o persoană caldă? Pasională, da. Categoric, atrăgătoare din punct de vedere sexual. Dar oare îi păsa cu adevărat de oameni? Cercetând tabloul, am zărit pasiune în ochii aceia aurii, dar nu şi căldură. Nu o regăseam la nici unul dintre membrii familiei care erau pictaţi acolo.

Cu o ultimă privire, m-am întors la mâncarea mea. Mai bine să mă urmărească Jude decât una dintre gorilele tatei, m-am gândit eu, dar, câteva clipe mai târziu, am simţit din nou o pereche de ochi fixându-mă. De data asta erau ai lui Vicki, care stătea în uşa bucătăriei, evident mulţumită să mă vadă ieşind în public. Mi-a întâlnit privirea pentru o clipă, înainte de a se apropia de masă pentru a conversa cu oaspeţii ei. Am ascultat-o în vreme ce mâncam, mirân-du-mă cât de pricepută era la discutat banalităţi. Baseball, fiuturi, vreme – lucruri care în alte locuri erau considerate superficiale aici reprezentau interesul faţă de ceilalţi. Vicki îşi făcea oaspeţii să se simtă ca acasă. Am bănuit că oaspeţii care reveneau în Bell Valley o făceau atât de dragul adăpostului, cât şi de dragul pensiunii.

După ce a îndrumat câţiva nou-veniţi spre bufet, s-a aplecat lângă scaunul meu şi mi-a şoptit confidenţial:

– Arăţi mai bine. Ai dormit bine?

La drept vorbind, nu. Dar nu voiam să deschid discuţia despre asta sau despre telefoanele pe care le dădusem. Văzând-o pe Vicki acum, doar un lucru era de spus:

– L-am auzit, am şoptit. Azi-noapte. Un coiot.

M-a privit cu îndoială.

– Probabil ai visat.

– Aşa am crezut şi eu, apoi m-am trezit şi l-am mai auzit de încă două ori. Tu nu l-ai auzit?

Ea a scuturat din cap.

– Nu e doar în mintea mea, Vicki. Mi-a vorbit.

– Emmie... Mă compătimea.

– Jur, am insistat eu, pentru că ştiam ce auzisem. E un coiot în pădure. Am auzit câini lătrând la urletul lui. Întreabă-ţi vecinii.

– O să îi întreb, dar te cunosc Emmie, tu crezi că e ceva poetic. Nu – Te – Du – După el. Ce *găseşti* în pădurile alea sunt urşi.

Nu aveam de gând să mă reped în pădure, dar asta nu însemna că mintea nu-mi fugea deja acolo.

– Ce s-a întâmplat cu cabana lui Jude?

– E tot acolo.

– E ocupată?

– Nu de vreun om pe care să-l cunosc, m-a avertizat ea, aşa că, dacă îţi trece prin cap că vrei să petreci câteva zile acolo, comunicând cu natura, eu aş zice să te gândeşti de două ori. Vocea ei a redevenit o şoaptă. Mai ai vreo veste? De la Jude?

Am dat din cap că nu.

– Mă simt vinovată că nu o anunţ pe mama, dar nu o pot lăsa să-şi facă speranţe. A zis că o să vină aici la sfârşitul lunii. Deci, asta înseamnă pe 28? Pe 29? Pe 30? Tipic pentru Jude să nu precizeze. Face ce-l taie capul.

– Mama ta a păstrat cabana pentru el?

– Tu glumeşti? Mama *ura* locul ăla. Reprezenta tot ceea ce Jude respingea la noi. În plus, poartă ghinion. Jude

a fost primul care a locuit acolo în ultimii cincizeci de ani, iar bărbatul dinaintea lui era un pustnic care a murit îngheţat în zăpadă. Jude a locuit acolo şi pe urmă a dispărut.

– Nu a dispărut în pădure.

– Ştii ce vreau să zic. Te rog, Emmie. Dacă vrei să stai mai aproape de pădure, stai în magazia grădinarului.

Magazia grădinarului era sigură, cu obloanele ei şi cu zăvoarele de la uşă. Acolo nu intrau nici urşi, nici jderi, nici vulpi, ci doar păianjeni care mişunau peste maşini de modă veche pentru tăiat iarba, săpăligi şi furtunuri. Totuşi, pe podeaua murdară de pământ rămânea destul loc pentru saci de dormit. Ştiam asta din experienţă.

Dar acum, după zece ani, îmi doream un pat.

– Mersi, dar o să rămân unde sunt. Camera mea are şarm.

Vicki a zâmbit.

– La fel şi magazia. Uneori mai cazăm şi oaspeţi acolo.

– Nu cazaţi.

– Ba da.

– Atunci înseamnă că aţi renovat şi acolo, am ghicit eu şi am privit în sus spre tablou. Jude ar fi dezamăgit.

– El nu apare în pictură, a şoptit Vicki.

– Dar ochii lui, da.

– Încerc să nu mă uit.

S-a ridicat, ţinându-şi mâna pe umărul meu.

– Deci am stabilit că nu mergi în pădure? Bun. Şi ce-o să faci în schimb?

Tabloul continua să-mi capteze atenţia. În el apăreau cincisprezece membri ai familiei Bell – opt adulţi şi şapte copii – şi cu toate că asemănarea dintre ei era remarcabilă, aspectul părea să fie singurul lucru care îi unea. N-am văzut mâini ţinându-se una de alta, braţe încolăcite. Am văzut o singură mână pe un umăr, dar gestul nu era cald şi natural, ca al lui Vicki. Era formal şi rece.

Rece. E cea mai potrivită descriere. Ochii aurii nu făceau notă discordantă, iar grupul era rece – exact opusul a ceea ce aveam eu nevoie în viaţa mea.

Dragoste necondiţionată. În acel moment, am simţit o nevoie acută de aşa ceva şi exista un loc în care ştiam că o pot găsi în cantităţi industriale.

capitolul 8

SUV-ul de culoarea cărbunelui a apărut din nou când am plecat de la Red Fox, dar nu m-a urmărit. Mi-aş fi dat seama. Doar un singur drum duce spre adăpostul Bell Valley, o şosea cu două benzi care îmbrăţişează dealurile, dar, în cele zece minute cât am condus, nu am văzut nimic în oglindă.

În faţă însă erau o groază de lucruri de văzut. În stânga mea se înălţau colinele, iar în dreapta se întindeau câmpuri de iunie pe care creşteau lanuri de porumb abia răsărite, şiruri verzi şi netede de lăptuci şi prima recoltă de căpşune. În spatele lor se ridicau rânduri de pomi copiliţi cu grijă, ale căror fioricele albe urmau să se transforme, în

septembrie, în zeci de soiuri de mere, iar mai departe se iţeau vârfurile viitorilor pomi de Crăciun.

Am lăsat-o mai moale cu pedala de acceleraţie în timp ce conduceam, pentru că totul în jurul meu îmi spunea: *încetineşte, nu e nici o grabă.* Singurele vehicule pe lângă care am trecut au fost camionetele care se îndreptau spre oraş, încărcate cu maşini de tuns iarba, aparatură electrică sau lădiţe cu căpşune proaspăt culese, destinate magazinului general.

Semnul care marca intrarea în adăpost era discret, deşi n-aveai cum să ratezi aleea lată, fiancată de coloane de piatră. Arţarii din apropiere crescuseră mai înalţi şi mai deşi decât erau la ultima mea vizită aici, dar, altfel, totul rămăsese neschimbat. Am parcat în locul din faţa unei clădiri construite în stilul caselor din oraş. Aici erau birourile administrative ale adăpostului şi centrul pentru vizitatori.

Abia deschisesem portiera maşinii, când am simţit un miros de cai şi de fân care mi-a trezit amintiri calde şi a gonit până şi ultimii fiori lăsaţi de portretul familiei Bell. Chiar e uimitor că adăpostul ăsta, care mustea de dragoste şi căldură, a putut fi creat de un bărbat rece. Sigur, judecam pripit. Nu îl cunoscusem pe Jethro Bell. Nici măcar nu eram sigură de ce aveam o reacţie atât de negativă faţă de el. O pictură e tot atât de sinceră pe cât e autorul ei, iar eu nu cunoşteam absolut nimic despre acesta.

Dar cunoşteam adăpostul. Şi el mă cunoştea pe mine, mi-am dat eu seama cu o tresărire. Venisem aici aproape zilnic timp de trei luni, şi nu împreună cu Jude. Lui îi plăceau animalele sălbatice – adică periculos de neîmblânzite, ăsta fiind motivul pentru care locuise în adâncurile pădurii – şi cu toate că îi îndruma pe cei mai

importanţi donatori către adăpost, o făcea mai mult de dragul banilor decât din interes. Charisma lui îi convingea de fiecare dată şi, bineînţeles, dacă în grup era şi vreo femeie, el se pornea mai abitir. Deşi Amelia considera asta management productiv, pentru Jude era pur şi simplu vorba de ego. Dacă ar fi avut de ales, ar fistat în biroul Ameliei, militând pentru problemele de organizare care îl interesau, cum ar fi mărimea unei echipe trimise la locul celui mai recent dezastru de pe glob.

Nu, în vara aceea venisem aici singură. Bănuiam că personalul nu s-a schimbat foarte mult, ceea ce însemna că puteam fi recunoscută, iar ideea asta nu mă încânta.

Dar aveam nevoie să fiu aici. Aşa că mi-am pus şapca, mi-am prins părul la spate şi, inspirând mirosul familiar de cai şi de fân pentru a-mi domoli neliniştea, am ieşit din maşină.

Recepţionera îmi părea cunoscută. Dar avea în jur de douăzeci de ani, prea tânără ca să filucrat cu mine pe vremea aceea. Semăna cu Vicki – o fi fost vreo verişoară Bell, şi de aici aspectul familiar.

Am semnat Em Aulenbach, nu Emily Scott, ca în urmă cu zece ani. Trebuia să completez un formular cu căsuţe de bifat şi semnături care exonerau adăpostul de orice responsabilitate în cazul în care aş fifost muşcată de un animal. Era o procedură nouă şi bună, am presupus eu. Teama de procese e o caracteristică a vieţii moderne.

Fata îşi butona iPhone-ul şi nu şi-a ridicat privirea spre mine când am plecat. Avocatul din mine – sau poate latura mea protectoare faţă de locul acesta – a vrut să-i atragă atenţia asupra unei caracteristici a vieţii moderne: tipii răi. Nu ştia nimic despre mine, puteam fi o femeie nebună,

care abia aşteaptă să fugă de la o cuşcă la alta şi să dea drumul tuturor animalelor.

Dar Bell Valley era un loc al încrederii. Aici mi-am încuiat maşina mai mult din obişnuinţă. La New York nu puteai să laşi nimic descuiat. Iar tânăra aceea era obişnuită cu oameni cărora le pasă. Era o răsfăţată. Poate că se complăcea, aşa cum făcusem şi eu când construisem viaţa de care tocmai fugeam.

De fapt, greşeam. Eu nu m-am complăcut niciodată. Am fost ambiţioasă.

Dar am uitat toate gândurile în clipa în care am ieşit pe uşa din spate şi am ajuns în mijlocul adăpostului. La fel ca şi cu mirosul de cai şi de fân, aici nu era nimic stresant. Singurele sunete care se auzeau erau plăcute – lătrături, cotcodăceli, ocazionalele nechezaturi sau zbierete de măgari. Oamenii pe care i-am văzut mergeau singuri sau doi câte doi, fără presiune sau grabă.

Adăpostul era format dintr-o serie de căsuţe, fiecare construită din lemnul copacilor din zonă. Istoria locului putea fi spusă urmărind schimbările pădurii, noile construcţii, care erau mai uşoare, fiind dovada proiectului de extindere a adăpostului. Am trecut pe lângă sfârleaza pe care o formau indicatoarele care te îndrumau în toate direcţiile: spre grajd, spre păşune, spre câini, iepuri sau pisici. Dar aici ştiam, în sfârşit, încotro s-o iau.

Oraşul Pisicuţelor se mai mărise de la ultima mea venire aici, adăugându-i-se aripi noi şi, în spate, un teren de joacă împrejmuit. Acoperişul fiind şi el protejat, pisicile puteau face băi de soare fără teama prădătorilor – de exemplu, coioţii, care atacă animale de casă micuţe, dar, aşa cum spunea mereu Jude, strict pentru a supravieţui.

De obicei, ei sunt îngăduitori, evitând civilizaţia câtă vreme au destul vânat în pădure.

Intrând acum în Oraşul Pisicuţelor, am simţit o undă de nostalgie. Zona de primire era micuţă, cu o pisică încolăcită pe scaunul de la birou, alta pe o tăviţă din sârmă pentru documente şi încă una cocoţată pe un fişet, stând dreaptă şi privindu-mă fix. Îi lipsea o lăbuţă din faţă. Am bănuit că şi celelalte două au probleme. Faptul că arătau sănătoase şi fericite se datora îngrijirii pe care o primiseră.

– Bună, a spus o femeie îndesată, ieşind dintr-o cameră alăturată. Sper că ai venit aici să lucrezi. Avem nevoie.

– Chiar aşa e, am răspuns. Încotro mai întâi?

Mi-a făcut semn să ies pe o altă uşă.

– La capătul holului şi apoi la dreapta. Acolo e Centrul de Salvare. Lumea dă vina pe criza economică pentru că oamenii conduc zeci de kilometri ca să-şi abandoneze animalele pe marginea drumurilor, dar pisicile astea nu pot supravieţui pe cont propriu. Sunt aduse aici rănite şi subnutrite. Câteva dintre cele pe care le avem acum au fost salvate dintr-o casă în care autorităţile au găsit douăzeci şi două de pisici moarte. Îţi poţi imagina? Cele care rămân în viaţă au nevoie de răbdare şi de dragoste. Apropo, pe mine mă cheamă Katherine. Mi se spunea Kat, dar aici nu...

... *merge din motive evidente,* am completat eu în gând, în timp ce ea rostea vorbele. Era poanta pe care o folosisem şi eu în urmă cu zece ani. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Asta e chiar liniştitor.

– Îmi pari cunoscută, a spus ea, cercetându-mi chipul.

– Am mai fost pe aici acum ceva vreme, am recunoscut eu vag.

A dat din cap părând satisfăcută, în vreme ce ne apropiam de capătul holului.

– Mai ştii procedura?

– Mai ştiu.

– Te descurci singură?

– Da.

De fapt, chiar preferam să rămân singură. Nu venisem aici pentru oameni.

Deschizând uşa doar cât să mă strecor înăuntru, am închis-o repede înainte ca vreo pisică să o poată zbughi afară. Aşa cum s-a dovedit, precauţia fusese inutilă. Nu s-au repezit să mă întâmpine. Animalele astea văzuseră ce e mai rău la specia umană, iar eu nu meritam încredere. Pisicile fac discriminări de genul ăsta. Ele nu se duc chiar la oricine.

Am simţit perechi de ochi care mă studiază, dar de data aceasta nu mai era nici un mister. Pisicile se afiau peste tot – pe podea, pe sub scaune, în cutii lăsate dinadins pentru cele care simţeau nevoia să se ascundă. Cutiile mai mari, făcute pentru transportul animalelor de casă, stăteau aşezate stivă, cu uşile deschise, iar la fiecare nivel vedeai pisicuţe cuibărite între aşternuturi de lână sau pături vechi. Am văzut una mică şi tigrată care avea o rană pe spate, mai sus o tărcată cenuşiu-cafenie cu aspect vulnerabil, iar mai jos o creatură pufoasă, gri, care avea mare nevoie să fie periată.

Pe un ton instinctiv liniştitor, le-am vorbit drăgăstos: *Bună, sunteţi atât de dulci, ooo, uitaţi-vă la voi ce drăguţe sunteţi, hai să facem cunoştinţă, nu o să vă fac nici un rău,*

dar tot n-au dat nici un semn de interes. Am auzit câteva mieunături răzleţe, deşi nu-mi puteam da seama care dintre ele vorbise. Pisici de toate formele şi mărimile stăteau ţepene ca nişte statui, privindu-mă cu o îngrijorare care mi-a frânt inima. Aveam de lucru, nu glumă.

Revigorată, am luat cele trebuincioase din dulap. Vorbindu-le tot timpul cu blândeţe, am curăţat cutiile cu nisip, am umplut vasele cu mâncare şi am împrospătat apa de băut. Am spălat pe jos, atentă să nu trec cu mopul prea aproape de vreo pisică, dar chiar şi aşa, câteva au dat să fugă atunci când m-au văzut cu el în mână. Însă, până să termin, altele începuseră să se apropie. Cu mâinile pline de bunătăţi, m-am aşezat pe podea în mijlocul camerei. O pisică s-a apropiat prudent, m-a mirosit, apoi s-a dat iute înapoi. Se pare că i-a plăcut ce a mirosit pentru că a înaintat din nou şi, cu grijă, cu mare grijă, a luat din bunătăţile din mâna mea, atingându-mă cât se poate de uşor cu nasul ei umed. A urmat-o a doua pisică, apoi încă una. Încet-încet, mieunăturile deveneau tot mai încrezătoare.

Nu prea ştiu cât timp am rămas aşezată, dar am întâmpinat fiecare pisicuţă cu aceeaşi blândeţe. Unele dintre ele rămăseseră fără blană în zonele în care le fuseseră tratate infecţiile, altele aveau cicatrici, urechi zdrenţuite sau lăbuţe strâmbe. Când o pisicuţă calico[7] tare micuţă, probabil ajunsă la maturitate, dar subnutrită, şi-a frecat de braţul meu blăniţa ei drăgălaşă de culoarea piersicii amestecată cu gri şi alb, mi s-a topit inima.

– Bună, îngeraşule, am murmurat, simţindu-mă victorioasă când m-a lăsat să o scarpin între urechi.

Am spus către un nou-venit curios:

---

[7] Denumire folosită pentru a descrie pisicile cu blană în trei culori, de obicei alb, roşcat (sau portocaliu) şi negru (n.tr.)

– Ce flăcău chipeş eşti *tu!*

Iar unui al treilea, care purta o cicatrice de un roşu aprins acolo unde, cândva, fusese o ureche:

– Eşti o scumpete.

Erau. Fiecare dintre ele. Aveau nevoie de dragoste şi, puţin câte puţin, în ciuda cicatricilor, a vânătăilor şi a ră nilor, mă iubeau la rândul lor, fiecare spunându-mi câtă dreptate am avut să vin aici. Chiar şi când curăţam după ele mă simţeam bine. Aici nu erau oameni, sonerii şi ţârâituri. Mirosul mâncării pentru pisici era preferabil aceluia provenit de la sendvişul pe care un coleg de la Lane Lavash îl înfuleca zilnic la biroul lui, iar în ce priveşte afecţiunea, pisicile băteau la puncte oricând managementul firmei.

Aici aveam ceva care mă interesa şi refuzam să mă gândesc mai departe de prezent. Nu ăsta era viitorul meu. Dar era ultimul loc în care fusesem cu adevărat fericită, ceea ce îl făcea un bun punct de plecare.

Mi-am petrecut toată ziua de marţi în adăpost. *Ascunzându-mă printre pisici,* aşa cum m-a acuzat Vicki în seara aceea, dar asta nu m-a descurajat. În lipsa unui ceas, timpul trecuse în modul cel mai firesc, liniştea fiind întreruptă doar de mieunatul blând şi de vorbele mele drăgăstoase.

Am făcut progrese cu toate pisicile, mai puţin cu cea mai afectată din punct de vedere emoţional, dar abia miercuri, când am lucrat o vreme la Reabilitare, m-am îndrăgostit de-a binelea. Avea trei luni, era o pisicuţă gri din rasa comună, care ar fi putut să se încolăcească pe Kindle-ul meu fără să-i depăşească marginile. Mai mică decât celelalte, multe dintre ele având cicatrici recente şi

lăbuţe lipsă, ea mă privea de lângă peretele aflat la vreo trei metri şi jumătate de locul în care stăteam aşezată pe podea. Nu a părut să aibă vreo problemă până când nu s-a mişcat. Cu toate că picioarele îi erau îndeajuns de depărtate încât să-i ofere echilibru, mişcările îi erau smucite. Se prelingea pe lângă perete, folosindu-l în mod evident pentru a se sprijini, dar ochii ei nu m-au părăsit nici o clipă.

– O, Doamne, am şoptit şi m-am sprijinit într-un cot, ca să fiu mai aproape. Bună. Cum te simţi?

Hotărâtă, mi-am răspuns în gând. În ciuda faptului că tremura şi că aproape s-a răsturnat la un moment dat, a continuat să vină spre mine, despărţindu-se de perete doar când s-a văzut suficient de aproape încât să-şi poată lăsa greutatea neglijabilă pe braţul meu.

– Ooo, ce drăguţă, am alintat-o, lăsând-o să se frece de mine, în vreme ce continua să-mi urmărească privirea. Avea ochi verzi care, asemeni urechilor, păreau disproporţionat de mari. *Nu pleca,* spuneau ochii aceia mari, sfâşietor de rugători. *Mă străduiesc, chiar mă străduiesc.*

Cu o grijă infinită, am ridicat-o şi, mângâindu-i corpul tremurând, am aşezat-o în poala mea.

Femeia care se ocupa de Centrul de Reabilitare a îngenuncheat lângă mine.

– Are hipoplazie cerebelară. Creierul ei nu s-a dezvoltat corect. Cerebelul e prea mic.

– Din ce cauză?

– Sunt mai multe cauze posibile. Bănuim că a fost expusă unei boli specifice felinelor pe când se afla într-un stadiu gestaţional crucial. Asemenea pisoi par normali

până în momentul în care încep să se mişte de colo-colo. Apoi... ai văzut şi tu.

– Tremurături?

– Tremurături, coordonare slabă, lipsă de echilibru. Cade când foloseşte lădiţa cu nisip. Cade când încearcă să mănânce şi să bea. Au găsit-o pitită în spatele unui raft dintr-un supermarket. Probabil a fost lăsată acolo de cineva care nu o voia, dar nu era în stare să o arunce de tot.

Să o arunce. Mi s-a rupt inima. M-am aplecat mai aproape de pisicuţă. Avea acelaşi miros slab de grajd pe care îl simţeam în tot adăpostul, dar trupul ei avea o căldură liniştitoare.

– Cât mai poate rezista?

– Oh, multă vreme. Nu putem face nimic în privinţa afecţiunii, dar cu anumite ajustări poate trăi bine. Are nevoie de o litieră cu intrare joasă şi margini înalte. Are nevoie să i se pună mâncarea şi apa în vase înalte. Podeţele sunt un pericol – ar cădea cu uşurinţă de la înălţime, ăsta fiind unul dintre motivele pentru care se află în încăpe rea asta. Aici e într-un mediu sigur, aşa încât se poate mişca. Cu cât se mişcă mai mult, cu atât se adaptează mai bine la starea ei.

I-am mângâiat căpşorul ce părea fragil între degetele mele. Avea o blăniţă de lungime medie, cu vârfuri rebele care îi dădeau un aer sălbatic, deşi stătea foarte cuminte în poala mea. Cu ochii pe jumătate închişi, se cuibărise la încheietura piciorului meu, punându-mi o lăbuţă pe genunchi.

– E o scumpete, am spus. Are un nume?

– Noi i-am tot spus Bebe, pentru că e atât de mică, dar îmi place cum i-ai zis tu adineauri. Scumpete. Familia în care s-a născut nu avea prea multe aşteptări de la ea, dar poate să ne surprindă pe toţi.

– Scumpete... am şoptit şi mi-am imaginat că a ciulit urechile, dar ochii ei se închiseseră şi adormise deja.

Alţi voluntari veneau şi plecau. Mă strigau Em şi nu ştiau nimic despre trecutul meu alături de familia Bell. Uneori, chiar şi eu mai uitam de el. Asta era o parte din terapia mea – înlocuiam vechile amintiri cu altele noi şi am avut succes până într-o după-amiază de miercuri când, la plecarea din adăpost, m-am simţit urmărită. Aproape că mă aşteptam să văd SUV-ul de culoarea cărbunelui parcat în apropiere, dar nu era. În schimb, aruncând o privire din maşina mea înspre clădirea administrativă, am văzut-o pe Amelia Bell Bretton pe verandă. Se sprijinea de balustradă, cu un pahar înalt în mână şi, dacă n-ar fi fost intensitatea cu care mă fixa, aş fi zis că doar savurează în tihnă o băutură rece la sfârşitul zilei.

Mi-a sărit inima. Legătura mea cu Amelia ar fi trebuit să fie Vicki, dar fantoma lui Jude stătea între noi.

I-am zâmbit şi i-am făcut cu mâna. Când am văzut că nu îmi răspunde în nici un fel, m-am gândit să mă urc pur şi simplu în maşină şi să plec. Sperasem să prind ora ceaiului la pensiune. După o lungă zi de muncă, eram obosită.

Dar era o oboseală plăcută. Am simţit că mă înmoi. Până la urmă era mama lui Vicki, matriarha familiei, Marea Doamnă a adăpostului. Din respect şi nimic altceva, mi-am băgat cheile la loc în buzunar şi am traversat parcarea.

La jumătatea drumului spre clădire, am strigat:

– Ce mai faci, Amelia?

– Sunt surprinsă, a replicat ea cu vocea înaltă pe care mi-o aminteam atât de bine.

O femeie atrăgătoare, cu părul cărunt şi ochi al căror auriu avea doar o vagă nuanţă cafenie, nu părea deloc surprinsă. Părea *nervoasă.*

– N-am crezut c-o să te mai întorci pe-aici. Cum de s-a lipsit marele oraş de tine? Nu e curăţatul rahatului de mâţă un pic sub nivelul unui avocat din New York?

– Cutia cu nisip e partea cea mai puţin importantă, am răspuns făcându-i pe plac, în vreme ce urcam treptele verandei. Munca alături de pisici e emoţionantă. Mă înviorează. Şi era exact ceea ce îmi lipsea. Aici nu era vorba de vreo provocare intelectuală, doar mult, mult suflet. În plus, am adăugat, neluând în serios atacul ei, cu răţ destulă mizerie şi la New York.

– Da, dar tu eşti obişnuită cu agitaţia. Îmi pare rău să ţi-o spun, drăguţo, a zis ea, trecând direct la subiect, dar Jude e plecat.

Nu pentru multă vreme, mi-am zis în sinea mea, la fel ca atunci când Vicki făcuse o remarcă asemănătoare. Dar Vicki nu voia ca Amelia să ştie, iar eu îi respectam motivele.

– N-am venit aici pentru Jude, am răspuns cu voce tare.

– Sigur că nu. Ai un soţ. Nu ţi-a trebuit multă vreme să găseşti unul după ce l-ai părăsit pe băiatul meu.

Acuzaţia m-a speriat.

– Nu eu l-am părăsit, Amelia! El m-a părăsit pe mine.

– Iar tu ai dat bir cu fugiţii.

Am căutat un răspuns în vreme ce ea lua o înghiţitură din pahar, dar a terminat repede.

– Ai fi putut să te baţi pentru el. Dar n-ai avut niciodată de gând să rămâi aici. Tot timpul ai fost cu ochii după ceva mai mare.

Am izbucnit într-un râs poznaş.

– Mai mare decât Jude? Jude Bell era mare cât un munte.

– Se zice *un munte de om,* m-a corectat Amelia şi s-a încruntat privind la paharul ei. Era fiul meu. Lumina ochilor mei.

Când era mai tânăr, cu siguranţă. Când avea în faţă o viaţă plină de promisiuni. Jude Adultul îi stătuse în fiecare zi ca un ghimpe în coastă, cu toate că Amelia nu s-ar gândi la asta. Vorbea despre el ca şi cum ar fi fost mort, iar durerea ei era cât se poate de reală. Poate că Vicki Bell avea dreptate. Dacă el nu ar fi apărut, ar fi distrus-o încă o dată.

Gândindu-mă că era un egoist nenorocit, am spus:

– Îmi pare rău, Amelia.

Ochii i s-au îndreptat spre ai mei.

– Poftim? a întrebat, mimând politeţea. Aud cumva nişte scuze? Pentru ce? Pentru că ai fugit? Pentru că nu te-ai luptat să-l ţii aici? Chipul ei avea aceeaşi răceală pe care o văzusem în portretul familiei Bell. Ai fost o egoistă. Totul s-a rezumat la Emily. Ai stat prin zonă atât cât ţi-a convenit, după care ai fugit. Mereu m-am întrebat de ce părinţii tăi n-au venit aici. Dacă tot erai aşa de îndrăgostită de fiul meu, n-ar fi vrut să-l cunoască şi ei?

– Vara aceea a fost una proastă pentru ei.

Mama tocmai îşi cumpărase o casă nouă, tata nu era fericit într-a lui, iar eu încercam să rămân neutră. Şi atunci am evadat în Bell Valley.

Poate că Amelia avea dreptate. Fugisem de Jude, aşa cum fugisem de divorţul părinţilor mei. Şi acum fugeam de New York.

Mă gândeam ce spune asta despre persoana mea, când Amelia m-a întrebat:

– De ce eşti aici?

Bună întrebare. Fuga era în regulă, atâta vreme cât avea un scop. Nevrând să dezvălui cât de rea era viaţa mea la oraş, am spus doar:

– Simţeam nevoia să reiau legătura.

– Cu Vicki? Cu pisicile? Cu Jude? Nu te-a iubit, să ştii. A iubit-o pe Jenna Frye. S-ar fi căsătorit cu ea, dacă n-ai fi apărut tu. Ai fost o jucărie, un impuls de moment.

– S-a întors la Jenna.

– Dar nu pentru căsătorie. Pentru asta nu l-ar mai fi primit, nu după tine.

Cuvintele m-au durut nu pentru că erau nedrepte – nu îl putusem controla pe Jude aşa cum nici ea nu putea – ci pentru că ajunsesem să o respect pe Amelia în vara cât stătusem aici. Era o persoană inteligentă, prima femeie la cârma adăpostului şi un bun om de afaceri. Detestam faptul că scoteam la iveală ceva atât de rău din ea.

Întristată, am spus:

– Ai prefera să nu lucrez aici?

Nu mă ofeream să plec din Bell Valley. După ce mă acuzase că fugisem de mai multe ori din calea greutăţilor,

nu aveam de gând să o las să mă alunge din oraş. Doar Vicki o putea face.

Părând să-şi dea seama de asta, a închis discuţia şi, întorcându-se cu spatele, a murmurat:

– Faci ce vrei.

În vreme ce se îndrepta spre interior, a mai luat o gură din pahar. Lichidul era limpede. Am presupus că e apă. Acum îmi dau seama că nu era.

Sigur, îmi convine să cred asta. Dacă pun ostilitatea ei pe seama băuturii, cuvintele sunt mai uşor de înghiţit.

Ai fost egoistă. Totul s-a rezumat la Emily. Ai stat prin zonă atât cât ţi-a convenit, după care ai fugit.

Vorbele Ameliei mă bântuiau, pentru că se legau atât de mult de ce se întâmpla acum cu căsnicia şi cu slujba mea. Oricât de înviorată aş fi fost la plecarea de lângă pisici, acum, brusc, mă cuprinsese îndoiala faţă de propria persoană.

Dar voiam să mă consider curajoasă. De aceea, la întoarcerea în oraş, am ieşit de pe şoseaua principală şi am luat-o pe o cărare aproape ascunsă, un drum forestier brăzdat cu făgaşe care, cândva, fusese netezit de roţile de la camioneta lui Jude. După zece ani, pădurea începuse să-l recucerească. Când maşina mea a început să urce, a fost lovită de crengi şi zguduită de bolovani. Nu era tocmai ceea ce ar fi vrut să facă soţul meu cu un BMW, dar asta era cea mai uşoară cale spre locul în care trebuia să ajung. Era şi cea mai sigură. Pădurile acestea erau mai îndepărtate de oraş şi urcau mai sus decât cele din spatele pensiunii Red Fox. Pe aici erau elani – inofensivi până când erau deranjaţi, chiar şi cu intenţii paşnice, moment în care puteau ataca. Erau jderi şi lincşi, vulpi şi porci spinoşi. Şi

urşi. *Şi* coioţi. Vicki încă mai nega asta, dar eu îi auzisem din nou în noaptea de luni spre marţi. Îmi vorbeau.

M-am zdruncinat pe pantă cu lăudabila viteză de opt kilometri pe oră, cu soarele la asfinţit şi farurile aprin se. Cu plopi de munte pe margine şi ferigi care se îngrămădeau să îl acopere, drumul părea mult prea lung. Începusem să mă întreb dacă nu cumva luminişul pe care îl căutam dispăruse – reclamat de o sălbăticie care nu îşi dorise niciodată oameni acolo –, când cărarea a început să se nete zească, iar frunzişul să se retragă.

Pe măsură ce am eliberat pedala de acceleraţie, iarba de sub cauciucuri a făcut maşina să se oprească. Ochii mei au avut nevoie de un minut de adaptare, făcând diferenţa între cea mai închisă nuanţă de verde a pădurii şi granitul cu care era amestecată, dar am stat acolo, cu mâinile strânse pe volan, în faţa unui val de amintiri.

Cabana lui Jude era construită din piatră, fiind, de fapt, o singură încăpere cu o verandă îngustă, ferestre ca pentru o căsuţă de păpuşi şi un acoperiş abrupt. Rămăsese aproape cum o ştiam, doar cu zece ani mai sălbăticită. Ferigile îmbrăţişau veranda, care stătea să cadă în ciuda susţinerii lor. Petice late de muşchi se întindeau pe o mare parte din acoperiş. Iar ferestrele, pe care încercasem în zadar să le curăţ, purtau perdelele din flori de mesteacăn lipite de ele în urma ploilor de primăvară.

Călcând uşor acceleraţia, am avansat puţin câte puţin. Am parcat în locul în care parcasem întotdeauna, care abia dacă mai era un loc, lângă camioneta care nu mai era acolo şi am rămas nemişcată, aproape aşteptând ca Jude să ţâşnească pe uşa groasă de lemn şi să mă întâmpine.

De fapt, nu. Nu făcuse niciodată asta. Poate că stătea lângă uşă şi mă aştepta, un zâmbet în colţul gurii fiind singurul semn de bucurie de pe chipul lui frumos. Amelia mă numise o jucărie, caz în care bucuria ar fi fost doar amuzament. Oricum, el nu era aici, acum. Uşa a rămas închisă, cu zăvorul gros de fier acoperit de polen.

Am dus mâna spre portieră să o deschid, dar m-am oprit. În perioada asta a anului mai erau câteva ore bune până la apus, dar, cum soarele era acum de cealaltă parte a muntelui, pădurea era întunecată. Locul avea ceva straniu. Am simţit clar fiori pe şira spinării.

Dar nu aveam timp. Nu puteam veni aici pe întuneric şi nici când Jude avea să se întoarcă. Dacă voiam să fiu curajoasă, ăsta era momentul. Mai mult, ferestrele alea cât pentru o casă de păpuşi mă urmăreau, mă provocau, amuzate într-un fel semeţ, aşa cum, poate, ar fi fost şi Jude.

Hotărâtă, am deschis uşa şi am coborât. Aerul avea un miros de pin, usturător şi visceral de familiar. Traversând un covor aspru de ace şi de noroi, am auzit un foşnet în tufăriş, dar sunetul era prea slab ca să fie vorba despre ceva de temut. Nici n-am alungat bine un roi de gângănii, că a trebuit să plesnesc şi un ţânţar aşezat pe braţul meu.

Uitasem de gângănii. Şi în acel an primăvara fusese umedă, aducând o bogată „recoltă” de insecte pe lângă pârâul care clipocea chiar puţin mai sus, iar eu eram meniul lor favorit. Jude dădea vina pe şamponul meu, pe săpun, pe crema mea de corp, dar nu fusesem în stare să renunţ la nimic din toate astea.

Fluturându-mi o mână în jurul capului pentru a ţine la distanţă insectele, am auzit pârâul, bătaia din aripi a unui şoim speriat, pocnetul crengilor uscate pe care călcam.

Treptele verandei erau intacte, chiar dacă murdare de resturi din pădure. Păşind peste o cracă uscată, m-am apropiat de uşa din lemn de stejar şi am ridicat zăvorul. A trebuit să mă sprijin cu toată greutatea corpului pentru a clinti uşa groasă şi am reuşit să o mişc doar câţiva centimetri, dar era suficient cât să mă pot strecura înăuntru.

Aerul era stătut. Asta m-a izbit mai întâi. Apoi atmosfera lugubră. Cele două ferestre din faţă lăsaseră să intre doar o dâră de lumină, aşa că locul era întunecos. Dar nu chiar *atât* de întunecos. Ignorând biroul zgâriat, am văzut vechea canapea şi, în spatele ei, rafturile pline până la refuz cu cărţi despre ţări străine şi porturi îndepărtate. Fotografiile prinse pe pereţii acoperiţi cu lemn de pin aveau marginile îndoite, dar el era acolo, într-una zburând cu parapanta în Marele Canion, într-alta înfigând un steag în Antarctica.

Jude se mândrise mereu cu pozele acestea şi, considerându-l un adevărat aventurier, eu fusesem teribil de impresionată. Nu că ar fi fost prea multe riscuri în spaţiul acesta mic şi înghesuit. Ce vedeai aia era – pereţi din lemn cu noduri, grinzi la vedere. Jude gătea pe o sobă cu lemne şi dormea în pod. Salteaua lui era încă acolo, aşternuturile atârnând pe o parte, aşa cum trebuie să le fi lăsat în ziua în care îşi făcuse bagajul şi plecase.

Mi-am dat seama că nimeni nu mai călcase pe aici de atunci. Familia Bell considera cabana aceasta un gest obscen, încă un mod prin care Jude dădea cu tifla lucrurilor în care ei credeau, la egalitate cu refuzul de a trăi în conacul familiei, refuzul de a purta haine kaki la biserică sau de a-şi tunde părul.

Mi-am imaginat că fire din părul lui rămăseseră încă pe per nă. Şi ale mele ar putea fi acolo. Şi ale Jennei.

Ultima dată când fusesem aici n-am mai ajuns în pod. Ei făceau dragoste pe biroul scorojit, o mare de nuditate izbindu-mă de cum am intrat pe uşă. Trebuie să fi plănuit totul. Ştia că vin. Aduceam cumpărături pentru o cină de sărbătoare. A doua zi urma să conduc până în New Haven şi să îmi subînchiriez apartamentul, de care nu aş mai fi avut nevoie din moment ce aveam de gând să renunţ la Facultatea de Drept. Am scăpat cumpărăturile, dar n-am scos o vorbă. Mi-aduc aminte că am simţit cum mi se scurge sângele din vine şi aşa am rămas – fără sânge şi rece – vreme de o săptămână, cât am stat în apartamentul acela gol din New Haven, înainte să decid că viaţa merge înainte. Cum zicea mama? Succesul e cea mai tare răzbunare?

Poate că din cauza asta m-am dus cu atâta aviditate la Drept sau m-am aruncat în braţele lui James, care părea perfect pentru mine la acea vreme.

Şi acum? Nu mai eram sigură în legătură cu James, iar cabana lui Jude arăta bătrână şi ponosită. Poate că şi Jude însuşi era bătrân şi ponosit. Pescuitul de crabi în Marea Bering trebuie să-l fi uzat şi mai fuseseră încă patru ani înainte de asta – patru ani de ce? De alungat omul alb de pe coasta Africii de Sud? De salvat şerpi boa în Amazon? Dacă Jude nu ar fi plecat de aici, acum ar fi fost pe pereţi poze cu el înotând prin apele post-Katrina din New Orleans, scotocind printre ruinele lăsate în urmă de tsunamiul din Indonezia sau conducând o echipă prin Haiti de după cutremur, toate sub pretextul că se ocupă de treburile adăpostului.

Era el un munte de om? Poate că da, poate că nu. Poate că nu era deloc diferit de noi ceilalţi, care umblăm în căutarea propriilor dorinţe, neştiind exact care sunt acelea până când nu ne împiedicăm de ele. Eu m-am tot

împiedicat – din Cape Cod, prin Berkshire, până în Bell Valley –, dar nu m-am simţit atât de lipsită de ţintă pe cât eram de fapt. Inspirând pentru ultima dată aerul acestui loc veştejit, am ieşit la lumina a ceea ce mai rămăsese din zi şi, opintindu-mă să închid uşa în urma mea, mi-am simţit inima uşoară. Înfruntasem trecutul fără să mă pierd. Îl puteam înfrunta pe Jude.

Prinzând putere, am traversat veranda îngustă şi am început să cobor treptele. M-am întins să iau din drum ramura căzută, dar m-am oprit. *Las-o,* spunea Natura, şi avea dreptate. Cabana era a ei, iar creanga asta îi marca teritoriul. Jude ar fi mutat-o. Dar nu şi eu.

Adunându-mi puterile, am păşit peste ea şi m-am îndreptat spre maşină, dar m-am oprit din nou. Ceva se schimbase. Cu siguranţă, lumina, care era mai slabă decât înainte. Dar nu numai asta.

Eram urmărită. Mai era cineva acolo. Nu eram singură.

Imaginaţia mea şi-a făcut simţită prezenţa şi, de fapt, era un lucru bun după atâţia ani în care o pierdusem. Asemenea gustului mâncării, imaginaţia era acum un lucru redobândit, la bine şi la rău. Mi-am închipuit un urs. Mi-am închipuit un leu de munte. Mi l-am închipuit pe *Jude.*

Totuşi, ceea ce am simţit era mai puţin înfricoşător, tocmai de aceea n-am zbughit-o spre maşină. Toate rămăseseră tăcute. Nu se auzeau nici veveriţe, nici lilieci brăzdând întunericul în căutare de gângănii. Nu auzeam decât glasul îndepărtat al unei bufniţe şi bătăile inimii mele.

Ciudat, totuşi nu eram speriată. Eram singură în pădure, la peste un kilometru şi jumătate distanţă de şosea şi toate acestea ar fi trebuit să mă îngrozească. Dar eram calmă. De fapt, chiar entuziasmată. Am cercetat

luminişul, încercând să deosebesc fauna de fioră, dar lumina era prea slabă. De mai multe ori mi s-a părut că văd o fiinţă vie acolo unde nu era decât un copăcel sau un bolovan.

Apoi privirea mi-a alunecat peste un molid, a trecut de el, dar a revenit. Totuşi, mi-a mai trebuit un minut până să reperez acei ochi aurii care mă fixau prin frunzişul zimţuit. În clipa în care am făcut conexiunea, mi s-a tăiat răsufiarea.

Momentul a fost întrerupt de un urlet venit din adâncul pădurii, iar coiotul meu a dispărut, evaporându-se printre copaci aproape fără zgomot. Am mai rămas pe loc o vreme, uitându-mă la molid, aşteptând, sperând că se va întoarce, dar nu a făcut-o. N-am mai auzit nici chemarea partenerului său, dar acum ştiam. Erau doi.

Cu ochii pândind încă orice mişcare din apropierea pinului, m-am apropiat de maşină. Abia când m-am uitat în jos după chei, am observat ceva roşu. Privirea mi-a zburat spre marginea luminişului. Roşeaţa venea de la o că maşă cadrilată, iar cămaşa cadrilată o purta Jude.

Asta nu era nici o vedenie. Era chiar el, lat în umeri ca întotdeauna, stând cu un picior încălţat în cizmă pe un bolovan şi cu ochii lui aurii şi indolenţi fixaţi asupra mea. Deodată, în ciuda noii mele puteri – poate datorită ei – am văzut roşu înaintea ochilor, într-un fel care n-avea nimic de-a face cu cămaşa lui.

capitolul 9

– Nenorocitule, am strigat, tremurând din pricina furiei care trebuie să fi clocotit în mine încă din ziua în care îl găsisem pe Jude cu Jenna şi nu spusesem. Ce cauţi aici?

Mi-a zâmbit cu o blândeţe surprinzătoare.

– Ţi-am zis că o să vin.

– Ai zis că la sfârşitul lunii – şi de ce nu le-ai spus nimic alor tăi? Ar fi fost un gest de bun-simţ. Ok, am turuit în continuare, poate că atunci te-ai fi simţit obligat să vii şi ăsta e ultimul lucru pe care ţi-l doreşti, dar ce mi-ai spus *mie?* Toate scrisorile alea – *de ce?* Iar să nu le scrii *lor* – nici măcar un cuvinţel în zece ani... Ai idee cât de *egoist* eşti?

– Da, a răspuns el.

Lipsa lui de îngâmfare mi-a mai domolit furia. Cu toate acestea, îmi mai rămăsese destulă încât să mai am ceva de spus?

– Ai rănit atât de mulţi oameni, Jude. Nu sunt eu în măsură să le spun lor ce să facă, dar dacă erai fratele *meu* aş fi ars locul ăsta din temelii.

– Piatra nu arde.

– Aş fi lăsat doar o ruină, goală pe dinăuntru. Asta ai făcut tu cu mama ta.

Când am văzut că nici nu clipeşte, am adăugat:

– Şi cu sora ta, cu mine, cu Jenna. A trecut multă vreme şi vieţile noastre sunt acum pline cu alte lucruri. Ce te face să crezi că există cineva care să te mai vrea înapoi? Aaaa!

Mi-am dat seama.

– Asta e! Ţi-a fost teamă că, dacă o să spui cuiva dinainte, o să-ţi zică să nu mai vii? Ţi-a fost teamă că n-or

să te mai *vrea* înapoi? M-am holbat la el. De ce rânjeşti? Dacă încerci să pari simpatic, las-o baltă. Eşti prea bătrân.

Rânjetul n-a dispărut.

– Tu nu eşti. Arăţi grozav, Emily. Nu mi-aş fi putut dori un cadou mai frumos de bun venit. Ţi-a fost dor de mine, n’aşa?

Şi iată-l din nou, cu o fărâmă din vechea lui înfumurare – era uşor să nu-ţi placă.

– Chiar nu, am răspuns calm. Viaţa mea a fost destul de încărcată.

– Dar te-ai întors de cum ţi-am scris...

– Nu, am intervenit eu ca să lămuresc lucrurile. M-am întors pentru că aveam nevoie de odihnă. De fapt, speram să plec până ajungeai tu.

I-am cercetat chipul, acum i-I vedeam mai bine, de când îşi tunsese părul.

– Ai slăbit.

Fără buclele lui, părea sfrijit şi avea pe obraz o cicatrice urâtă, de vreo cinci centimetri.

– În ce te-ai mai băgat?

– Într-un pumn. E uşor să-ţi sară muştarul acolo şi unii dintre tipi sunt brutali. Am învăţat să mă bat.

– Drăguţ, am mormăit eu.

– Nu, dar e o soluţie de supravieţuire.

Iar Jude se mândrea cu faptul că supravieţuia.

– Deci iată-te.

A încuviinţat din cap.

– Treburi neterminate.

– Păi ai mai zis asta şi în scrisoare, dar de când îşi termină Jude Bell treburile?

A afişat un zâmbet ofilit.

– De când a făcut patruzeci de ani. De când şi-a văzut un bun prieten măturat de valuri şi aruncat în larg, de unde n-avea nici o şansă să mai iasă viu.

Părea cu adevărat supărat. M-am mai înmuiat.

– Mă mir că n-ai sărit după el.

– O, ba da. Dacă nu m-ar fi tras băieţii afară cu frânghia, m-aş fi înecat şi eu. N-am mai reuşit să recuperăm cadavrul.

Eu presupuneam că pentru genul ăsta de probleme există salvamari, dar şi mai surprinzătoare mi se părea atitudinea lui care trăda o amărăciune sinceră. Jude pe care îl ştiam eu era pasional, dar nu sentimental. Nici nu avea prea mulţi prieteni bărbaţi. Toţi masculii îi erau rivali, la fel cum erau şi pentru sălbaticii lui strămoşi. Pretindea că e parţial leu, arătându-şi coama deasă şi blondă drept dovadă.

Acum coama dispăruse, dar încă mai exista o atracţie. Persistau anumite elemente ale magnetismului său şi, cu toate că le găseam doar vag sexuale, erau captivante. Stăteam acolo, poate la nici jumătate de metru de el, inca pabilă să mă mişc.

– Tocmai am fost la familia lui.

Continua să fie sumbru.

– Avea o nevastă şi patru copii. Pescuia ca să câştige bani să-i întreţină. Aşa că le-am dat lucrurile rămase de la el şi plata ce i se cuvenea şi, dacă nu m-au invitat să rămân, m-am cărat.

S-a mai înseninat.

– Deci da, iată-mă, ocupându-mă de treburile neterminate.

– Cum ar fi?

– Mama. Adăpostul. Fiul meu.

Am avut un recul.

– Fiu?

Vicki nu-mi spusese nimic despre un fiu. Nici Amelia.

A zâmbit amuzat.

– Nu ţi-au spus? Jenna a născut după ce am plecat – şi da, ştiam că e gravidă, dar îmi promisese că o să se prote jeze aşa că nu era tocmai vina mea. Oricum, s-a măritat cu un alt tip şi acum are trei copii.

Fără aceste ultime cuvinte, poate că aş fi ripostat spunându-i că simpla participare la actul sexual îl făcea responsabil. Dar trei copii? Aş fi dat orice să am măcar unul, iar James n-ar fi niciodată atât de nepăsător faţă de un fiu cum era Jude. Cu siguranţă, nu i-ar întoarce spatele. Era la fel de nerăbdător să aibă copii ca şi mine.

Brusc m-am simţit mai vulnerabilă, dar, chiar şi dacă vocea mea ar fi trădat asta, Jude n-ar fi observat. Era prea ocupat să se distreze pe seama şocului meu la afarea veştii.

– Locuiesc aici în oraş? am întrebat.

– Cu siguranţă. Jenna n-ar avea tupeul să plece. S-a măritat cu un localnic.

– Da’ tu de unde ştii?

– Google. Câteva clicuri şi ta-dam, ziarul local. Încă vreo câteva şi, ta-dam, adresa ta. Deci, cum merge treaba la Lane Lavine?

– E Lane Lavash şi merge bine mersi.

Nu era chiar o minciună. Walter îmi păstra postul. Jude a pufnit.

– Nici Jenna n-a aşteptat prea mult. S-a măritat înainte să se nască băiatul. Ar fi fost drăguţ dac' ar fi aşteptat – ştii, să vadă dac' mă întorc.

– *Aşteptat?* am întrebat, identificându-mă în acel moment perfect cu Jenna. Cum era să te aştepte? *De ce* să te aştepte? Ai rănit-o înşelând-o cu mine, apoi te-ai întors la ea ca să mă răneşti pe mine, după care ai plecat. După părerea mea a făcut o treabă deşteaptă.

A dat din umeri.

– Păi... oricum, băiatul are nouă ani. M-am gândit că ar trebui să-l cunosc înainte să ajungă la pubertate.

– Ca să-i vinzi nişte ponturi? am întrebat cu cinism. S-ar putea să-i meargă mai bine fără ele. Cine e tatăl?

– Eu.

– Nu. *Tatăl* lui. Cel care l-a crescut.

A ridicat din nou din umeri.

– Un tip de treabă, lucrează la adăpost. La fel şi Jenna, ceea ce arată că Amelia şi-a băgat nasul. Şi nu te obosi să mă întrebi cum de s-a prins că băiatul e al meu. Arată exact ca mine – am văzut poze în ziar – şi chiar dacă n-am fi semănat, mama tot ar fi făcut socoteala. Presupun că tot oraşul a făcut-o.

Brusc, a devenit serios.

– Emily, nu le spune că sunt aici. O să le spun eu.

– Când? am întrebat şi poate că m-aş fi gândit dacă într-adevăr se temea de reacţiile pe care le va provoca întoarcerea lui, dar îmi rămăsese mintea la chestia cu fiul. Nu-mi puteam imagina cum era pentru Amelia să vadă figura lui Jude la acel băieţel şi să i se amintească mereu că luminii ochilor ei nu-i păsa nici cât să dea un telefon. Nici măcar de Ziua Recunoştinţei sau de Crăciun. Nici măcar de ziua ei. Mama mea ar fi fost distrusă dacă aş fi lipsit vreodată de la aniversarea ei.

Jude nu mi-a răspuns la întrebare. Aşa că i-am reamintit:

– Bell Valley e un orăşel mic. Chiar crezi că nimeni nu te-a văzut venind?

– Mda, chiar cred. Am făcut autostopul spre est...

– Autostopul, am spus ca un ecou, gândindu-mă că fusese plecat prea mult ca să nu ştie cât de periculos era. Dar, normal, pentru Jude pericolul ar fi sporit interesul. Ca şi cicatricea. Ca şi bocceaua verde şi uzată de la piciorul lui, pe care o luasem drept o parte din pădure. Zece ani într-o singură desagă? Era sută la sută macho.

– De treabă ultimul şofer, spunea el. M-a lăsat înainte să intrăm în oraş, aşa că am putut să urc pe jos până aici.

A aruncat o privire spre cabana vizibil neglijată.

– N-au intrat aici. Sunt în siguranţă.

– Rămâi aici? am întrebat, dorindu-mi să ştiu unde o să stea. Întâlnirea cu el nu era atât de rea pe cât ar fi fost dacă m-aş fi aruncat în braţele lui. Totuşi, mirosea a pericol.

Melodramatic din partea mea? Sigur. Dar, şi după zece ani, Jude era viril. Nu era vorba de vreo trăsătură anume,

ci de tot pachetul. Ca o pereche de jeanşi uzaţi. În dreptul şliţului.

Studia cabana, părând să aibă îndoieli.

– Nu'ş, probabil că m-aş coace înăuntru. Cred că mi s-a luat de copt pentru o vreme. Vreau un pat bun, cearşafuri curate şi un duş cu apă caldă. Vreau aragaz şi aer condiţionat. Vreau să fiu răsfăţat.

Era o schimbare, dar îndeajuns de familiară încât să mă facă să zâmbesc.

– Ce? m-a întrebat, amuzat de zâmbetul meu.

– Şi eu am venit aici pentru aceleaşi lucruri.

– Chiar n-ai venit pentru mine? a întrebat şi, pentru o clipă, acei ochi aurii au exprimat aceleaşi lucruri ca în urmă cu zece ani – nevoie, afecţiune, dorinţă.

Le-am simţit. Dar nu.

– Nu, am insistat. Chiar n-am venit pentru tine.

– O să pleci, acum că sunt aici?

– Depinde de soţul meu...

A dat capul pe spate şi ochii i-au devenit mai strălucitori.

– Aaa. Soţul. Am uitat. James Aulenbach, Esquire. Deci, unde e bunul avocat?

– New York. N-a putut să scape.

Jude a zâmbit cu dispreţ.

– Nasol – pentru el, nu pentru mine.

Nu sunt sigură dacă erau de vină acel zâmbet strâmb, privirea strălucitoare sau doar aspectul lui fizic ori faptul că vechea lui personalitate părea să apară şi să dispară,

făcându-mă să mă întreb care era de fapt realitatea, dar nu mă mai simţeam confortabil acolo. Era timpul să plec.

– Continuă să visezi, am spus în timp ce deschideam portiera şi mă strecuram înăuntru.

Când am întors maşina, n-am mai scos un cuvânt, n-am mai aruncat nici măcar o privire spre Jude. În vreme ce conduceam pe drumeagul bătătorit, accelerând pe măsură ce coboram, mă ţineam strâns cu mâinile de vo lan. Cu cât mergeam mai repede, cu atât mai tare se zdruncina maşina, deşi măruntaiele mele îşi aveau şi ele rolul lor. Se zdruncinau şi ele de capul lor, o reacţie întârziată la revederea cu el şi nu şi-au revenit nici măcar când am ieşit din pădure, iar razele de soare au căzut oblic pe suprafaţa şoselei.

Pleacă din Bell Valley, îmi striga un glăscior. *El e periculos, iar tu ai şi aşa destule pe cap.* Dar unde să merg? Nimic nu se schimbase la New York. Nu voiam să merg acasă la mama şi nu puteam să dau ochii cu tata acum. Speram să mai stau câteva săptămâni aici, înainte să vină Jude. Aveam nevoie de o perioadă de siguranţă. Acum pierdusem lucrul acesta.

Totuşi, plecarea îmi părea un eşec.

Pe ei, Em, înfruntă leul în culcuşul lui! Tata obişnuia să îmi spună asta de fiecare dată când echipa mea de volei din liceu, cu eternele ei înfrângeri, juca în deplasare, împotriva echipelor de top.

Să înfrunt leul? Pe Jude l-ar fi amuzat.

Dacă mă întrebai, aş fi spus că mi-l scosesem din minte în ultimii zece ani. Dar văzându-l acum, am simţit ceva. Dorinţă? Nu chiar. Dar era ceva, şi până nu îmi dădeam seama ce, nu puteam pleca din oraş.

Simţindu-mă oarecum manipulată de Jude, m-am enervat şi poate tocmai de aceea am reacţionat atât de dur când am văzut SUV-ul de culoarea cărbunelui parcat de cealaltă parte a parcului, acum şoferul având clar în raza lui vizuală aleea ce ducea spre Red Fox. Aş fi crezut că în maşină se află Jude, şicanându-mă, dacă nu l-aş fi văzut cu puţină vreme în urmă la cabană, mergând pe jos.

Razele soarelui cădeau oblic, trecând astfel prin geamurile fumurii, aşa că l-am putut vedea pe bărbatul dinăuntru privind în sus, apoi iar în jos. Trimitea cuiva mesaje cu locul în care mă aflam? Dar cui? Şi de ce doar aici? Asta dacă nu cumva mai era un al doilea spion la adăpost, caz în care ar fi putut fi mâna Ameliei, cu toate că nu îmi puteam da seama ce motiv ar avea ea să facă asta. Dar cine altcineva? Nu mi-l puteam închipui pe James spionându-mă, iar oamenii tatei ar fi fost mult mai subtili.

Poate că nu-l puteam controla pe Jude. Dar asta încă mai era evadarea mea şi n-aveam nevoie de o „codiţă”. Lăsându-mi maşina în parcare, am devenit tot mai agitată în timp ce mă îndreptam spre pensiune.

capitolul 10

Pentru că în salon se servea ceaiul, iar eu n-aveam nici un chef să fiu politicoasă cu oaspeţii, am intrat în bucătărie. Lee tocmai scotea din cuptor o tavă cu fursecuri, iar Vicki se întorcea cu un platou ce trebuia reumplut. Amândouă şi-au ridicat privirea când eu am năvălit pe uşă ca o furtună.

– Cineva mă urmăreşte, am anunţat pe un ton belicos. Văd aceeaşi maşină stând în faţă din ziua în care am pus piciorul aici. Nu ştiu cine a trimis-o, dar cineva e cu ochii pe mine.

Vicki nu a părut surprinsă.

– SUV-ul gri?

– Daa, dar nu îl recunosc pe tipul de la volan. Cine mă *urmăreşte?*

– Nu te urmăreşte pe tine, a spus Lee, atrăgându-mi privirea spre ea.

Purta mănuşi de bucătărie şi avea o figură ruşinată.

– Mă urmăreşte pe *mine.*

Speriată, m-am uitat din nou spre Vicki, dându-mi abia atunci seama că, absorbită de problemele mele, ceva îmi scăpase. De la început voise să aflu povestea lui Lee.

– Cred că trebuie să mă întorc la musafirii mei, a spus ea şi s-a strecurat pe uşă.

Lee a scos încă o tavă cu fursecuri din cuptor, apoi a mai băgat alte două la copt, înainte de a se uita din nou spre mine. S-ar putea să fi crezut că o să mă aşez la masă, cu un ziar în mână, pierzându-mi interesul odată ce aflasem că nu *eu* sunt cea luată în vizor. Dar eu stăteam acolo, aşteptând.

Ai auzit despre avocatul rănit într-un accident? O ambulanţă a oprit brusc.

Eu nu fugăream ambulanţe, dar pentru prima dată am înţeles ce îi determina pe unii avocaţi să o facă. Banii, s-ar putea spune, şi în cazul unora poate că era adevărat. Pentru alţii era fascinaţia morbidă pentru fărădelege,

combinată cu prea multe cunoştinţe despre legislaţie, iar pentru ceilalţi era pur şi simplu nevoia de adrenalină.

Pentru mine, acum, era doar nevoia de a fugi de rea li tate. Mi-am sprijinit şoldul de bufet, făcându-mă comodă.

– Mă urmăreşte, a repetat ea cu voce scăzută.

Şuviţa aceea de păr brunet încă îi acoperea un ochi, dar celălalt mă fixa.

– De ce?

– Protecţie.

– Te *protejează*? De ce?

– Familia soţului meu.

Măritată? N-aş fi ghicit niciodată. Îmi păruse extrem de solitară şi nu purta verighetă.

– De ce e familia lui pe urmele tale?

– Zic că am furat bani de la el. Nu-i adevărat, mi-a jurat ea cu o privire atât de intensă încât am crezut-o.

– Soţul tău ce zice?

Privirea intensă a ezitat. Chipul ei aproape că s-a năruit când a luat în mână o spatulă.

– Nimic. A murit.

– A murit. Oh, Lee, îmi pare rău! Când?

– Acum trei ani.

– Crimă? am întrebat pentru că Lee nu părea să aibă mai mult de patruzeci de ani şi, date fiind acuzaţiile care o făceau să aibă nevoie de o gardă de corp, părea că familia bărbatului era aducătoare de necazuri. M-am gândit la crimă organizată.

– A făcut infarct.

Deci nu era vorba de ceva în care el să se fi băgat.

– Îmi pare *atât* de rău! Câţi ani avea?

– Cu şaisprezece mai mulţi ca mine, dar mă iubea. Ei tot încearcă să susţină că nu era aşa şi că îl voiam doar pentru bani, dar n-aveam nevoie de bani. Toate lucrurile alea pe care mi le-a dăruit? Nu eu i le-am cerut. A fost prima persoană care m-a iubit pentru ceea ce eram.

S-a întors spre fursecurile de pe prima tavă, ridicându-l pe fiecare cu o spatulă şi aşezându-l pe un platou. Erau prăjiturele cu ovăz şi stafide şi aveau o aromă incredibilă, deşi mă simţeam vinovată doar gândindu-mă la asta, dat fiind subiectul discuţiei.

– De ce spun că ai furat bani?

A dat să încheie discuţia, părând că nu vrea să spună mai mult. Nu ştiu dacă atunci a vorbit avocatul din mine, care implora să fie eliberat, femeia din mine, care simţea compasiune, sau nevasta din mine, care nu voia să se gândească la Jude, dar am spus blând:

– S-ar putea să te pot ajuta.

– Asta a zis şi Vicki, dar nu ştiu dacă poate cineva.

– Încearcă-mă.

Terminând cu prima tavă, mi-a întins platoul.

– Duci tu astea în faţă?

Mi-am făcut oarece griji că în acel minut cât voi lipsi, ea o să fugă. Dar, când m-am întors, se apucase de a doua tavă cu fursecuri. Evident supărată, nu mai era la fel de eficientă. Câteva prăjiturele sfărâmate erau date la o parte, pe marginea tăvii. Tura asta era cu ciocolată şi nuci de macadamia, iar bucăţelele rupte erau o tentaţie serioasă. Abia mă puteam abţine să nu înhaţ una,

miroseau atât de bine. Sau era de vină simţul meu olfactiv care, după ce dispăruse atâta vreme, revenea mai puternic?

Spatula a alunecat din nou. Lee a scos un sunet plin de amărăciune, apoi a spus încurcată:

– Nu ştiu de unde să încep.

Eu ştiam. O discuţie cu soţul meu poate că-mi punea probleme, dar o discuţie cu un reclamant? Eram bună la asta. Amintindu-mi-o în treacăt pe Layla, tânăra pe care încercasem să o ajut vinerea trecută la New York, am întrebat-o pe Lee:

– Cât timp aţi fost căsătoriţi, tu şi soţul tău?

– Şase ani.

– Copii?

– N-am avut. Şi nici el nu mai avea alţii. Nu mai fusese însurat până atunci.

– Cum v-aţi cunoscut?

Şi-a întrerupt lucrul pentru a mă privi în ochi, ca şi cum m-ar fi provocat, înainte de a vorbi din nou.

– Lucram într-un bar. El s-a aşezat la una dintre mesele mele. Era singur şi voia să stea de vorbă. S-a tot întors pentru asta. Privind din nou în jos, a aşezat şi ultimul fursec, murmurând: „Chelneriţă săracă pune gheara pe client bogat”.

– Era bogat? am întrebat.

Părea să-şi cântărească bine vorbele. În sfârşit, mi-a spus pe un ton liniştit:

– Familia lui este. Sunt producători de *junk food.* Ai şti marca dacă ţi-aş spune-o.

– Înţeleg că n-au fost prea încântaţi de nuntă.

Şi-a dat ochii peste cap drept răspuns şi mi-a întins al doilea platou cu fursecuri. Tocmai se pregătea să cufunde cele două tăvi goale în chiuveta plină cu apă şi săpun, când am strigat un „heei” neajutorat şi am prins marginea uneia.

– Lee, nu poţi să le arunci pe astea la gunoi. Îmi pare rău.

Am adunat resturile de fursecuri.

– Chiar sunt atentă la povestea ta, dar mi se rupe inima să le văd irosite.

Odată ce m-am văzut cu ele în mână, le-am aşezat pe bufet, la o distanţă sigură de gaura de scurgere. Am dus platoul cu fursecuri perfecte în salon şi m-am grăbit înapoi, folosind răgazul pentru a-mi ordona gândurile.

Aşezându-mă lângă chiuvetă, cu un prosop de şters vasele într-o mână şi o bucată de fursec cald în cealaltă, am continuat:

– Zici că te iubea. Familia lui nu credea asta?

Freca cu furie prima tavă.

– Ba credeau. În sentimentele *lui,* doar că nu şi în ale mele. Poţi să-**ţ**i imaginezi în ce feluri mă făceau.

Puteam. Erau cele clasice.

– Şi pe urmă el a murit.

– Da.

Şi-a pierdut energia, sugerând ce avea să urmeze.

– Nici un contract prenupţial?

– Nici un contract prenupţial. Doar testamentul lui, prin care îmi lăsa mie totul. Asta i-a pus pe jar.

– Ce înseamnă tot? am întrebat pentru că bogăţia e relativă, iar Lee nu părea să aibă mai nimic. Jeanşii, cămaşa de flanel, tenişii – toate erau vechi şi uzate. Părul, de un brunet murdar, părea vopsit în casă. Tot acolo părea făcută şi tunsoarea până la bărbie. Nu se machia şi nu purta bijuterii, iar dacă avea vreo maşină, n-o ţinea la vedere.

Când nu mi-a răspuns, mi-am dat seama cât de intruzivă fusese întrebarea mea. Avocatul din mine ieşise la iveală. Probabil că îi părusem ameninţătoare.

– Nu eşti obligată să răspunzi.

– Vicki are încredere în tine, a zis ea.

Nu părea să fie întru totul de acord, dar am simţit că era disperată. Totuşi, abia după ce mi-a întins prima tavă şi s-a pornit să o frece pe a doua, a continuat:

– Mi-a lăsat partea lui din averea familiei. Nici acum nu ştiu exact la cât se ridică. Noi aveam două case, una

în Manchester-by-the-Sea – în Massachusetts – şi una în Florida. După moartea lui, am vândut-o pe cea din Florida. Era prea mare şi niciodată nu îmi plăcuseră prietenii lui de acolo. Şi casa din Manchester era mare, dar Jack 0 iubise, aşa că avea valoare sentimentală şi, oricum, trebuia să locuiesc undeva. Dar era veche şi construită la malul apei. Întreţinerea ei costa o grămadă, iar ipoteca era uriaşă. Jack îmi spunea mereu că sunt destui bani în fondul fiduciar[8] al familiei pentru întreţinerea ambelor case. Eu

---

[8] Fondul fiduciar reprezintă o proprietate (de exemplu, bani sau alte bunuri) posedată în tutelă; adică deţinută în mod legal de o parte (proprietarul legal) în beneficiul celeilalte părţi (deţinătorul de drept). Proprietarul legal, sau tutorele, are dreptul de posesie şi de utilizare a proprietăţii, dar trebuie să şi-l exercite în beneficiul proprietarului de drept sau al beneficiarului. (n.tr.)

rămăsesem doar cu una, ceea ce ar fi trebuit să uşureze lucrurile, dar cecurile pe care le primeam de la fond au început să se micşoreze, până când n-am mai avut cu ce plăti facturile. Când am vorbit cu avocatul familiei despre asta, a dat vina pe investiţiile proaste şi pe piaţa în scădere şi, la început, l-am crezut. Toţi prietenii lui Jack vorbeau despre escrocherii financiare şi ştiam că piaţa nu merge bine.

Mi-a întins a doua tavă şi, luând una dintre mănuşi, a scos ultimele două serii de fursecuri din cuptor. Erau cu fulgi de ciocolată. Mirosul era prea îmbietor ca să fie adevărat.

Ciugulind ce aveam deja, am aşteptat cu răbdare.

– Apoi mi-a fost din ce în ce mai greu să dau de avocat, a spus ea într-un târziu. Nu-l găseam niciodată la birou şi nu mă suna înapoi. După o vreme, ar fi trebuit să fiu chiar proastă să-i mai cred scuzele. Aşa că l-am sunat pe administratorul fondului.

Privirea ei rugătoare a întâlnit-o pe a mea.

– Am avut grijă să nu acuz pe nimeni de nimic. Tot spu neam că nu pricep şi că nu ştiam ce să fac. M-am gândit să vând casa, doar că nimeni nu cumpăra, şi o parte din mine simţea că banii sunt acolo. Fraţii lui Jack nu-şi vindeau casele. Vreau să zic... era destul de evident. Încercau să mă scoată din joc.

– I-ai spus asta administratorului?

– Ooo, da, a răspuns ea cu regret. Imediat după aceea am primit un telefon de la avocat. Zicea că lui i se pare că ciupesc bani de la fondul fiduciar şi că aş face bine să îmi angajez propriul meu avocat pentru că sunt în belele până-n gât.

– Ai negat?

– Doamne, *da!* E caraghios numai faptul că s-a gândit că aş fi în stare să fac aşa ceva. Habar n-am cum funcţionează fondurile fiduciare şi n-aş avea nici cea mai vagă idee cum să ciupesc bani de la unul.

– I-ai spus şi lui asta?

– Da. Vocea i-a scăzut, dar ochii i-au rămas ridicaţi, fixându-mă, ca şi cum, din nou, m-ar fi provocat. M-a întrebat ce-ar crede un judecător: cuvântul unei foste puşcăriaşe sau pe cel al unei familii respectabile. Părea că înghite ceva mare şi rău la gust.

– Ai cazier? am întrebat.

A încuviinţat din cap.

– De când?

– De-acum douăzeci de ani, a spus ea cu voce tremurândă şi, luând spatula, s-a dus să aranjeze fursecurile proaspăt scoase din cuptor.

– Lucram ca bucătar pentru o familie ca a lui Jack. Nevasta îşi pierdea mereu bijuteriile. Le lăsa pe unde se nimerea şi, pe urmă, când nimeni nu reuşea să le mai găsească, făcea o cerere la compania de asigurări. Chiar devenise motiv de glumă în familia ei. Atunci a fost vorba de o brăţară cu diamante. O lăsase lângă prăjitorul de pâine, o chestie mică şi şerpuitoare care m-a tentat, aşa cum te-au tentat pe tine fursecurile alea. Am lăsat-o acolo multă vreme. De obicei, venea şi căuta. De data asta n-a făcut-o.

– I-ai spus c-ai găsit-o?

– Nu, a răspuns Lee, ridicând un fursec şi lăsându-l să alunece pe platou.

– De ce?

– Am vrut să văd cât o s-o lase să zacă acolo. În final, am luat brăţara pur şi simplu. N-am avut tupeul s-o vând, aşa că au găsit-o în camera mea. Apoi au pretins că am luat şi alte lucruri care dispăruseră. De vreme ce nu mă prinseseră decât cu brăţara, am fost condamnată la paisprezece luni. Dar cazierul e pe viaţă.

Am făcut legătura.

– Familia soţului tău l-a văzut.

– Însă Jack ştia. I-am spus de când l-am cunoscut. Nu-i păsa.

– Lucrează cu mine de un an şi jumătate, a intervenit Vicki, alăturându-ni-se, şi n-am avut nici măcar o dată motive să mă îndoiesc de ea.

Nu eram surprinsă. Felul în care Lee vorbea, felul în care se uita, sau nu se uita, la mine, chiar şi felul în care se purta dovedeau o lipsă de duplicitate. Eram o cititoare de caractere destul de bună.

Desigur, o dădusem în bară cu Jude, iar în cazul lui James comitetul de lectură îşi luase liber. Totuşi…

– Cum de-ai ajuns să lucrezi aici? am întrebat.

Părând nesigură cu privire la cât de mult să spună, Lee s-a uitat spre Vicki, care a zis:

– Mama a adus-o. Sunt verişoare.

Am zâmbit intrigată.

– Pe bune? Iată o nouă latură a Reginei Amelia. Ne-am întâlnit cumva la nunta lui Vicki?

Lee a clătinat din cap.

– Nu sunt genul de rudă pe care să ţi-o doreşti prin preajmă.

– Problema a fost mai mult la mama decât la Lee, a intervenit Vicki. Tu ştii de unde e mama?

– Nu.

– Of, of. Niciodată nu vorbeşte despre asta. Te face să crezi că s-a născut în înalta societate, dar familia ei este una foarte obişnuită.

– Vicki e blândă, a spus Lee cu tristeţe. Nu sunt singurul puşcăriaş din familie. Nu suntem criminali sau traficanţi de droguri, suntem doar hoţi. Mama a fost cea mai rea. A scăpat cu multe, înainte să fie prinsă. În familia noastră ieşi din tipare dacă eşti corect, dar unii dintre noi încearcă. Chipul i s-a înăsprit, oglindind protestele de mai devreme cu privire la nevinovăţia ei. Am făcut o greşeală şi am plătit pentru asta, dar n-am furat bani de la nici un fond fiduciar.

– Amelia a crezut asta, altfel nu te-ar fi adus aici, am spus şi am mai făcut câteva legături. Ea a angajat gardianul de-afară.

Vicki mi-a confirmat.

– E un membru al poliţiei locale şi se recuperează după o fractură la picior, aşa că asta îi dă şi altceva de făcut decât să foiască hârtii la un birou. În ceea ce-i priveşte pe oamenii din oraş, el doar stă cu ochii pe parc.

– Care e pericolul? am întrebat-o pe Lee, dorind să aflu şi restul poveştii ei.

Dar Vicki se pornise, apărând-o vehement pe Lee.

– Au trimis criminali după ea. Îi lasă tot felul de scrisorele urâte în cutia poştală şi rahat de câine pe treptele din faţa casei. Îşi fac apariţia, urmărind-o la cele

mai ciudate ore, stau pur şi simplu la marginea curţii şi se holbează la casă. Uneori au şi câte un aparat de fotografiat, ca şi cum ar vrea să dovedească vreo infracţiune.

– Eşti sigură că nu e doar vreun pervers de prin zonă?

– Tipii ăştia se schimbă, nimeni nu-i cunoaşte şi dispar de fiecare dată înainte de venirea poliţiei.

– Acum două săptămâni, a spus Lee, doi dintre ei au venit cu o maşină şi mi-au arătat nişte hârtii în care scria că trebuie să merg la biroul procurorului şi să dau o declaraţie.

– Hârtiile erau false, a susţinut-o Vicki. A verificat mama.

– Cum te-au găsit?

Aproape plângând, Lee a dat din umeri.

– Îşi vede de treaba ei, a protestat Vicki, foloseşte un nume fals şi nu-şi sună niciodată familia, deşi noi i-am dat un telefon. Nu se amestecă printre oamenii din oraş, aşa că nu e ca şi cum s-ar da mare. Credem că, oricine ar fi, a dat de ea prin intermediul Ameliei.

M-am gândit la Jude. Cum stătea el în mijlocul Mării Bering şi – ta-dam – afla tot ce-i trebuia de pe internet. Legătura lui Lee cu Amelia nu avea cum să rămână ascunsă prea multă vreme.

– Dar de ce să-şi bată capul?

– Noi credem, a mormăit Vicki, că cineva chiar secătuieşte fondul ăla, cel mai probabil chiar fraţii – mută banii într-un cont de care Lee nu se poate atinge –, aşa că sunt în căutarea unui ţap ispăşitor. Acesta e Lee. Poate că n-au cum să-i pună ei totul în cârcă, pentru că ştiu sigur că n-or

să găsească banii la ea, dar le place să o fugărească. Totul se rezumă la intimidare. O simt vulnerabilă.

– Din pricina cazierului.

– Din pricină că am fugit, a spus Lee, din nou rugătoare. Poate că n-ar fi trebuit, dar nu ştiam ce să mai fac. Am vândut bijuteriile primite de la Jack ca să pot plăti facturile, dar n-am putut să ţin pasul, iar cecul de la fondul fiduciar abia dacă acoperea cheltuielile cu căldura. Aş fi luat un chiriaş, dar legile locale nu-mi permit, iar dacă aş fi făcut ceva pe sub mână, sigur m-ar fi prins. Am vorbit cu trei agenţi imobiliari despre vânzarea casei. Toţi mi-au spus să n-o vând. Şi m-am mai trezit şi cu oameni la uşă, întrebându-mă de contul din bancă.

– Tot impostori, a plusat Vicki.

– Dar ce era să fac? a strigat Lee. Am vorbit cu un avocat local, dar nu aveam bani pentru onorariu şi, oricum, el era un neica-nimeni şi ar fi trebuit să se ia la trântă cu cel mai tare din oraş...

– Care oraş? am întrebat. Eram familiarizată cu legislaţia din New York, dar în fiecare stat era altfel.

– Fraţii locuiesc în Connecticut, a intervenit Vicki, dar tatăl lor stă în Boston. Fondul fiduciar ţine de o companie de-acolo.

Lee părea distrusă.

– Ei au avocaţi peste tot şi bani la dispoziţie. Eu n-am nici un ban şi un cazier. N-aveam cum să câştig. Aşa că am fugit.

Ca şi mine. Dar nu chiar.

M-am gândit la pâinicile incredibile de la micul dejun.

– Unde ai învăţat să găteşti?

– În copilărie. Era unul dintre puţinele lucruri care îmi ieşeau bine.

Ochii i s-au umplut de lacrimi.

– Era visul nostru. Jack stătuse toate viaţa atârnat de afacerea familiei, dar îi plăcea la nebunie să gătească. Obişnuiam să facem asta împreună – cum ar fi , în loc să mergem la cinema, luam o reţetă şi făceam ceva chiar bun. Visam să avem brutăria noastră într-un loc drăguţ, unde oamenii să vină dimineaţa şi în weekenduri. Nu trebuia să fie ceva mare, pentru el era mai mult un hobby, dar îl entuziasma. Cum să zic, când ai atât de mulţi bani, te cam plictiseşti. Când familia ta e o mare corporaţie, nu prea ai multe de făcut în fiecare zi. Fraţii lui jucau tenis şi golf. Mai plecau în croaziere cu iahtul familiei, dar chiar şi atunci ai la dispoziţie un întreg echipaj, aşa că ce să faci? Inviţi toţi prietenii la o plimbare, doar că, dacă n-ar fi plimbarea aia, nici ei n-ar mai fi prieteni... S-a stăpânit. Cel puţin asta spunea Jack mereu. Eu eram evadarea lui, zicea el, şi l-am crezut. Îi era bine cu mine. Slăbise, îi scăzuse tensiunea. Zicea că o să deschidem brutăria şi o să avem o viaţă lungă împreună.

Şi-a şters lacrimile, dându-şi la o parte şi şuviţa de păr, faţa rămânându-i astfel descoperită şi vulnerabilă. Pentru prima dată, i-am remarcat sprâncenele lungi, pomeţii înalţi şi ochii de culoarea alunei, plini de blândeţe şi de dor, oricare dintre aceste trăsături putând să atragă un burlac singuratic de vârstă mijlocie.

– Doar că n-a ieşit aşa, a concluzionat Vicki, trecând direct la subiect. Deci, ce putem face ca s-o ajutăm?

Acest noi se referea de fapt la mine. Eu eram avocatul. Da, Vicki voia să aud povestea unei femei care fugise în circumstanţe mult mai disperate decât cele în care mă

aflam eu – şi da, m-a trezit la realitate. Dar voia şi consiliere juridică.

Caraghioasă chestie. În ciuda glumelor cu avocaţi, aveam şi noi o utilitate.

– Evident, ar trebui un ordin de restricţie, m-am aventurat eu, dar fără dovezi care să lege pe cineva de ce-a păţit Lee aici în oraş, n-avem un caz. O să avem nevoie de un detectiv care să-i identifice pe-ăia care dau târcoale şi să facă legătura între ei şi fraţi. Am putea angaja şi un contabil care să cerceteze fondul fiduciar. Asta chiar că i-ar scutura pe cumnaţii ei.

Ochii lui Vicki străluceau de bucurie.

– Îmi place.

Lee nu era atât de sigură.

– Or să se răzbune.

– Adică o să le întindem o cursă şi ei or să muşte momeala, iar atunci *chiar* o să punem mâna pe ei, i-a promis Vicki şi s-a întors spre mine. La atac, Emmie!

– Ăăă, nu pot.

În acel moment nu profesam.

– Sigur că poţi. Te cunosc. Tu faci ca lucrurile să se întâmple.

Deşi mă flata încrederea ei, nu era întru totul justificată. Da, puteam să fac să se întâmple lucruri. Dar erau corecte acele lucruri? Până în acel moment nu avusesem un istoric prea grozav la capitolul ăsta –, iar asta *înainte* să apară Jude şi să mă dea şi mai tare peste cap.

– Pentru început, mi-am luat eu măsuri de precauţie, avem o problemă cu jurisdicţia. Eu nu pot profesa în Massachusetts.

– Nu poţi lucra cu cineva care are dreptul să o facă?

– Nu cunosc pe nimeni care să se ocupe de testamente.

Mi-a venit un gând. Am zâmbit.

– Dar James cunoaşte. Unul dintre prietenii lui de la colegiu lucrează la genul de firmă de care ai tu nevoie.

– Poate James să-l sune?

Am continuat să zâmbesc.

– Nu ştiu. Să-l întreb.

Nu l-am întrebat în seara aceea. Să-l sun pe James şi să-i cer o favoare când eu nu-i acordasem nici una – de exemplu, să-mi las BlackBerry-ul deschis –, ar fi însemnat să sar calul.

Aşa că m-am simţit vinovată că nu o ajut pe Lee şi că nu îi spun lui Vicki de întoarcerea lui Jude, iar când ea mi-a sugerat să luăm cina la The Grill aş fi preferat să fug şi să mă ascund undeva, singură-singurică.

Dar Vicki era îngerul meu din Bell Valley. Iar The Grill avea cele mai bune crochete cu dovlecei. Aşa că m-am dus.

capitolul 11

Nu mi-am dat seama în ce mă băgasem. Toată lumea bună din Bell Valley mânca la The Grill. Indiferent cât de mult stătusem eu la vedere în parc, aceasta era, cu adevărat, prima mea ieşire în public. Localul era decorat cu mult lemn – pereţi, tavan, separeuri –, iar lumina era scăzută, ceea ce îmi convenea. Totuşi, un şir continuu de localnici a trecut prin dreptul mesei noastre pentru a ne saluta. Unii mă mai ţineau minte ca fiind prietena lui Jude de acum zece ani. Altora doar le păream familiară şi, din moment ce venisem împreună cu Vicki, erau curioşi.

Nu toţi s-au purtat cu căldură, chelnerul nostru fiind un exemplu în acest sens. Ne-am recunoscut imediat. Deşi era un vechi prieten de-al lui Jude, era şi vărul Jennei Frye, aşa că el şi cu mine nu ne-am avut bine niciodată. Mi-a aruncat doar o scurtă privire cât mi-a luat comanda, iar în rest parcă nici nu existam.

Asta m-a făcut să mă simt prost – nu atât din pricina relaţiei lui de rudenie cu Jenna, cât a prieteniei cu Jude. Faptul că eu ştiam de întoarcerea lui Jude, iar el nu aflase nimic, mi se părea în neregulă. Desigur, să ţin secretul faţă de Vicki fusese şi mai rău.

Apoi a apărut Amelia – acum să te ţii! Mă simţeam şi mai abitir ca un şarpe crescut la sân. Ar fitrebuit să-mi dau seama că o să fie aici. Amelia era *mereu* aici, pentru că nu gătea. Noi două aveam măcar atât în comun, deşi la momentul acela asemănarea aceasta nu mă încălzea cu nimic. M-am făcut mică de cum am văzut-o, iar când şi-a făcut loc în separeu, pe partea lui Vicki, am crezut că o să mor.

Probabil ştia ce simţeam, pentru că m-a întâmpinat cu un zâmbet larg şi un: Ce drăguţ!

Apoi s-a făcut comodă, de parcă ar fiavut de la bun început o întâlnire stabilită cu noi. Cu o singură privire l-a chemat pe ospătar.

– Meniul special? a întrebat el, la care Amelia a răspuns dând din cap şi ridicând degetul mare.

Vicki n-a spus nimic, ăsta fiind singurul semn că nici ea nu era mai încântată decât mine. Nu că Amelia i-ar fidat ocazia să scoată vreo vorbă. Monopolizase deja conversaţia, întrebându-mă despre New York, despre ce aş putea face pentru Lee şi, cu toate că am mai tras de timp spunând că s-ar putea să mai dureze până când James reuşeşte să dea de prietenul lui, vinovăţia pe care o simţeam în privinţa asta era nimic în comparaţie cu vinovăţia de a nu-i fi spus despre Jude.

Amelia nu dădea nici un semn că ar fi afectată de bău tura de mai devreme, iar când i s-a servit Cosmopolitanul[9] comandat, l-a băut încet. Apoi, în mijlocul unei fraze, a ridicat braţul şi a făcut un semn cu mâna.

– Bob! Aici! a strigat ea pe un ton autoritar.

Un cuplu s-a apropiat de noi. Păreau cu câţiva ani mai în vârstă decât Amelia, căreia îi dădeam în jur de şaizeci şi doi de ani. Ea abia dacă a băgat în seamă partea feminină a cuplului.

– Bob, vreau s-o cunoşti pe prietena lui Vicki, Emily Aulenbach. Emily, Bob Bixby. Bob conduce departamentul juridic al adăpostului. Şi Emily e avocat, i-a spus ea lui Bob, care mi-a zâmbit.

– Unde profesezi? m-a întrebat el.

---

[9] Cocktail foarte popular mai ales în rândul femeilor, compus din votcă, triplu sec, suc de lămâie şi suc concentrat de af ne (n.tr.)

– New York, a răspuns Amelia înainte să apuc să deschid gura.

– Drept corporativ? a fost următoarea lui întrebare şi, pentru că se uita fix la mine, imediat l-am plăcut mai mult.

– Litigii corporative, de fapt. Era un domeniu de sine stătător, separat de celălalt.

– Ce firmă?

– Lane Lavash.

S-a încruntat, stând pe gânduri.

– Nu o ştiu pe asta. Înainte să vin aici, eu m-am ocupat de drept penal în Hartford.

Mi-am dat seama că Amelia l-ar fi putut consulta pe Bob în privinţa lui Lee. Dreptul penal acoperea şi hărţuirea. Dar ea n-ar fi vrut ca Bob să ştie că are o rudă cu cazier.

– Zilele astea, Emily lucrează cu pisicile, i-a spus Amelia lui Bob, aşa că ştii unde o poţi găsi dacă ai nevoie de ajutor.

– Mereu avem nevoie de ajutor, m-a avertizat el, dar abia ce-a rostit cuvintele, că Amelia le-a şi făcut, lui şi soţiei, semn să plece.

– Uite că a venit mâncarea, a zis ea. Sunt moartă de foame. Mergeţi şi voi doi să comandaţi. Poftă bună!

Mi-a părut bine că la sfârşit a inclus-o şi pe soţie, dar în clipa în care s-au îndepărtat, chiar în timp ce ospătarul aşeza farfuriile pe masă, a murmurat:

– N-am *nimic* de vorbit cu femeia aia.

– De ce nu?

– Plictisitoareee, a cântat ea, întorcându-se cu un zâmbet strălucitor către chelner. Arată grozav, Jake! Ca întotdeauna.

Meniul special era egrefin[10] la cuptor. Eu şi Vicki am comandat hamburgeri împreună cu crochete de dovlecei – dacă n-ar fi fost Amelia, am fi preferat să mâncăm mai întâi crochete, ca aperitiv. Dar ospătarul ştia că ea preferă ca toate felurile să fie servite deodată şi, de vreme ce ea urma să lase bacşişul, era important să o mulţumească.

În timp ce mâncam, Amelia mi-a spus mai multe despre Bob şi alţi noi angajaţi pe care îi considera nesperat de buni. La un moment dat, a aruncat o privire spre Vicki.

– Eşti tare tăcută.

– Şi când ai vrea să vorbesc? a întrebat Vicki pe un ton destul de politicos. Între două băuturi?

– Au, a spus Amelia. Era la al doilea Cosmopolitan, dar perfect lucidă. Fără să se lase descurajată, s-a uitat spre mine. Mamele şi fiicele au mereu câte ceva de împărţit. Dar tu, Emily? Te înţelegi bine cu mama ta?

Încercam să găsesc un răspuns, când atmosfera din restaurant s-a schimbat. Conversaţiile nu s-au încheiat cu totul, dar au fost brusc întrerupte de o clipă de tăcere vibrantă.

Abia am apucat să-l văd pe Jude îndreptându-se către noi, adunând îmbrăţişări şi bătăi pe spate, făcând semne indulgente cu mâna pentru a-i îndemna pe oameni să revină la ale lor, că a şi ajuns la separeul nostru.

---

[10] Specie de peşte din familia codului, întâlnit în Atlanticul de nord (n.tr.)

– Bună, mamă, a spus el, aplecându-se să-i sărute obrazul înainte de a se strecura lângă mine. Sal’, Vick! Care mai e viaţa ta?

În alte condiţii poate că m-aş fi amuzat, văzând şocul Ameliei. Dar eram eu însămi şocată – că alesese locul ăsta public pentru a-i spune că s-a întors, că se aşezase lângă mine de parcă eu aş fi ştiut că vine, de parcă am fi fost un cuplu.

Iar el n-a făcut decât să înrăutăţească situaţia, uitân - du-se când la mama lui, când la sora lui, înainte de a-mi şopti confidenţial:

– Ador surprizele.

Dintr-odată, Vicki mă privea furioasă. Am pufnit, mi-am ridicat mâinile, dând de înţeles că nu ştiam absolut nimic – şi, cât priveşte apariţia lui acolo, chiar aşa şi era – după care m-am ghemuit în colţ, departe de Jude.

Făcuse un duş – mai probabil, cunoscându-l pe Jude, stătuse pur şi simplu gol-puşcă, în toată splendoarea lui, sub jetul de apă – purta jeanşi curaţi şi un tricou pe care scria: PESCUIT DE CRABI ÎN PORTUL OLANDEZ. Acum, aflându-ne în interior, vedeam că părul lui blond era presărat cu fire cărunte, pe care nu le observasem afară.

– Pari mai bătrân, a observat Vicki, dar nu cu răutate.

– Iar tu mai mămoasă, i-a răspuns el, întinzându-şi leneş braţele peste masă.

– Jude, prietene! s-a auzit strigătul unui amic care i-a întins mâna cu o strângere exuberantă. Nici n-a apucat să plece, că s-a apropiat o femeie, încă una dintre fostele lui iubite. Jude a îmbrăţişat-o şi au schimbat câteva cuvinte, înainte ca el s-o trimită la plimbare.

Într-o stare de confuzie, pe care băutura de mai devreme nu putuse să i-o provoace, Amelia s-a mai holbat la el vreme de un minut. Când, în sfârşit, a vorbit, vocea îi era mai puţin curajoasă, mai scăzută, dar încărcată de sentimente.

– Nici o vorbă timp de zece ani şi acum apari aşa, pur şi simplu? Unde-ai fost? De ce n-ai dat măcar un telefon? Ai idee câte griji mi-am făcut? Au fost momente în care m-am întrebat dacă măcar mai eşti *viu.*

S-a uitat la mine.

– Tu ştiai despre asta, nu-i aşa? Ai venit aici pentru el!

Înainte să apuc să neg, un alt prieten de-al lui Jude s-a apropiat de masă. Când el s-a ridicat să-l îmbrăţişeze, am profitat de ocazie ca să scap, oprindu-mă doar cât să-i şoptesc Ameliei:

– Sunt aici independent de el. Şi n-ai decât să mă faci laşă, dar o să mă acapareze dacă mai stau. Ce aveţi voi aici se cheamă reuniune de familie, iar eu nu fac parte din familie.

Apoi mi-am făcut loc afară din separeu şi am plecat înainte ca ea să apuce să-mi răspundă.

Vicki probabil îl anunţase pe Rob că o să întârzie deoarece, deşi The Grill se închidea la zece, era trecut bine de miezul nopţii când a întredeschis uşa camerei mele şi mi-a şoptit:

– Dormi?

– Nici o şansă, i-am răspuns tot în şoaptă în timp ce se apropia de pat, îmbrăcată cu hainele de stradă.

Mi-am ridicat perna, dar nu m-am mai obosit să aprind lampa. O vedeam destul de bine, iar ce nu vedeam, simţeam, deci ştiam că e supărată.

– Cum a putut să vă facă una ca asta, Vicki Bell? Mamei tale? Ţie? Şi cu mine acolo? Trebuie să ne fi urmărit –probabil că a vrut să fiu de faţă ca să-i uşureze lovitura Ameliei. Deci unde aţi fost – la mama ta acasă?

– O, da. N-a fost o scenă prea veselă.

– De ce nu? Nu se bucură că s-a întors?

– Ba bine că nu. E revoltător.

S-a lăsat pe plapumă.

– Ea a fost cea care, la restaurant, s-a arătat furioasă că n-a sunat, că n-a scris, că n-a dat nici un semn de viaţă? *Ei bine,* Vicki a tras aer adânc în piept, toate astea au fost iertate uşor. S-a apucat să se gudure pe lângă el.

Vocea i s-a subţiat, maimuţărind-o pe-a Ameliei.

– Ce să-ţi mai dau, Jude? O scumpule, *nu am* Red Bull, dar Vicki poate să dea o fugă şi să cumpere. Nu? Eşti sigur? O să fie atât de bine să dormi din nou acasă. Daaa, sigur că tot Emma Ruth găteşte. Friptură de vită la micul dejun? Cu *sfeclă?* Sunt impresionată, Jude. *Sigur* o să pregătească asta pentru tine. Da, o să îţi spele hainele. *Bineînţeles* că nu mă deranjează găurile. Găurile sunt *stilul tău.*

Vicki s-a făcut că vomită. M-am întors pe-o parte, lăsând-o să se descarce.

– Ar trebui să mă bucur că s-a întors, nu-i aşa? Ei bine, o parte din mine se bucură. E fratele meu şi-l iubesc, dar nu e ca şi cum ar fi fost un băiat bun acum zece ani. Scopul lui în viaţă era s-o enerveze pe mama şi iat-o acum, purtân-du-se de parcă el ar fi cine ştie ce erou. Pentru ce?

Pentru că a supravieţuit pe Marea Bering? Eu muncesc paişpe ore pe zi, fac paturi, spăl toalete, iar ea îşi face apariţia, abia dacă mă salută şi începe să-mi spună că sunt incoerentă când vine vorba de disciplina lui Charlotte sau că Red Fox ar trebui să ofere un meniu la micul dejun, pentru că, până la urmă, cum pot să mă aştept ca oamenilor să le placă automat ce aleg *eu* să servesc? *Mai ales* că unii sunt la regim, iar dacă vrem să avem succes cu locul ăsta, trebuie să fim atenţi la treburile de acest gen. De parcă eu aş fi proastă!

– Nu eşti proastă.

– Şi mai e ceva, a izbucnit Vicki. Noah!

– Noah?

– *Fiul* lui. Vreau să zic, poţi să crezi ce nume i-au dat? A fost botezat după tatăl Jennei, dar chiar aşa biblic? Mama speră ca el să conducă adăpostul într-o bună zi. Dar cum rămâne cu Charlotte? Copilul meu e *legitim,* dar a sugerat vreodată Amelia că *ea* ar putea conduce adăpostul? Nu! Deci... deci... ţine de *bărbăţie?* a întrebat Vicki, părând confuză.

–Ţine de Jude.

– Îl iubeşte mai mult decât pe mine?

– Nu. E Jude. El are o putere ciudată.

– Şi, *înainte* să devină pescar de crabi, a continuat Vicki, ştii ce-a făcut? A concurat la curse în Egipt. A făcut-o pentru bani – adică oamenii pariau pe el, iar el primea un procent din câştig. Pe urmă a făcut turul gheţarilor din Noua Zeelandă. Nici măcar nu ştiam că există gheţari în Noua Zeelandă. Dar poveştile lui sunt minunate. Tot îi dă înainte şi te face să fii numai ochi şi urechi. Se încumetă să facă lucruri la care majoritatea dintre noi doar visăm. E un

spirit liber întru totul. Iar Amelia crede că o să rămână în Bell Valley? Când o zbura porcul! i-a tras ea un perdaf.

Mă tot gândeam la îndrăzneala lui Jude. Noi, ceilalţi, trăiam prin intermediul lui. Atunci, să fi fost asta o parte din farmecul lui?

Vicki s-a concentrat asupra mea.

– Eşti prea tăcută. Ai simţit ceva pentru el, nu-i aşa?

– Nu ai cum să *nu* simţi ceva pentru Jude Bell, am remarcat. Îl iubeşti sau îl urăşti. Nu există cale de mijloc.

– Tu de care parte eşti?

– De amândouă, am spus, simţindu-mă şi eu zăpăcită. Îl urăsc pentru felul în care intră cu bocancii peste sentimentele oamenilor. Dar trebuie să-l iubesc pentru spiritul său liber.

– Îl consideri atrăgător?

– Ar trebui să fiu moartă ca să nu mă atragă, am spus, încercând să-mi limpezesc gândurile. E unul dintre lucrurile la care m-am gândit după ce am plecat de la The Grill. Jude e un soi de vedetă. Poate că acum a mai îmbătrânit, dar tot are ceva captivant.

– I se spune virilitate.

– Sau lipsă de şlefuire. Nu poţi să-i arunci o privire fără să-ţi doreşti să te mai uiţi încă o dată.

Vicki a tăcut pentru câteva clipe.

– A zis că s-a întâlnit cu tine în după-amiaza asta. Ţi-ai amintit de trecut?

– Da, inclusiv de trădare.

– Şi de atracţia sexuală?

– Nu.

Încercam să-i explic atât ei, cât şi mie însămi.

– A fost mai mult o chestie mentală. Sună aiurea, Vicki, dar chiar înainte să îl văd pe el, am văzut coiotul. Când a apărut Jude, animalul a dispărut. E ca şi cum *el* ar fi coiotul. E în întregime neîmblânzit şi mă fascinează. Mi-a bântuit visele, aşa că, poate, Jude e o parte din viaţa mea pe care trebuie să o lămuresc.

– Cum să o lămureşti?

Părea îngrijorată.

– Trebuie să-mi dau seama care parte din el vreau să... se prindă de mine.

– Cum ar fi?

– Nonconformismul. Îndrăzneala de a fidiferit.

– Ai dovedit că le ai plecând pur şi simplu din New York.

– Dar ce să fac cu ele acum? Cum să fac să dureze astfel de însuşiri? Care dintre ele aş vrea să dureze? Sunt confuză.

Vicki a oftat.

– Deci, iată încă un motiv pentru care mă deranjează întoarcerea lui. Îţi complică evadarea. Vocea i-a scăzut brusc. N-o să pleci doar pentru că e el aici, nu-i aşa?

– Şi să te las baltă la nevoie?

– Vorbesc serios, Emmie.

– Şi eu la fel. Unde altundeva să mă duc?

– Ai putea fimai liniştită oriunde altundeva.

– Dar nu te-aş mai avea pe tine.

Şi-a lipit fruntea de a mea.

– Eşti o dulce. Ok, la ce te-ai mai gândit de când ai plecat de la restaurant?

Mi-a trebuit o clipă ca să revin la acea parte a conversaţiei noastre. Apoi am zâmbit. Poate că era doar ceva ce îmi doream să cred – lucru nu prea isteţ, având în vedere că plănuiam să-mi lămuresc relaţia cu Jude –, dar azi, acum, cu siguranţă până după discuţia pe care urma să o am cu James, aşa era mai bine.

– Jude Bell nu e treaba mea, am jurat eu.

Nu era treaba mea. Amelia n-avea decât să şi-l ţină. Eu aveam propriile probleme, cea mai presantă dintre ele fiind nunta lui Colleen Parker.

De ce m-am gândit la Colleen, când m-am trezit joi dimineaţă? Datorită lui Vicki. Datorită felului în care ne ajutaserăm una pe alta cu o seară înainte. Datorită confortului, încrederii, grijii pe care le împărtăşeam.

Am aşteptat până după micul dejun, apoi am sunat-o pe Colly. Era supărată pe mine – mai întâi pentru că nu răspunsesem e-mailurilor primite de la celelalte domnişoare de onoare, apoi din pricina a ceea ce îi spusesem.

– Nu poţi să te retragi acum! a strigat ea oripilată. Rochiile au venit deja.

– Oricum, mi-o plătesc pe-a mea, m-am oferit eu.

– Nu, nu, nu pricepi. Am pus la punct coregrafia, cu muzică şi restul, am aranjat totul perfect, domnişoare de onoare cu cavaleri de onoare. Acum o să am cu una mai puţin.

I-am sugerat cu blândeţe:

– Roagă o altă prietenă, iar eu o să-i dau rochia mea, pe gratis.

Spusă pe un alt ton, unei alte femei, remarca mea poate că ar fi părut nepoliticoasă. Dar îmi cunoşteam publicul, iar publicul era furios. Nu-i părea rău. Nu era îngrijorată. Doar furioasă. Am încercat să empatizez cu presiunea pe care o resimţea, dar îmi era greu. Propria mea nuntă fusese micuţă – familia restrânsă şi o mână de prieteni – aşa că nu aveam experienţă în ceea ce priveşte punerea în scenă a unei extravaganţe.

–Ţi-am propus să fii în alaiul meu de nuntă, a spus Colly, şi ai acceptat. Nu poţi să te retragi acum!

– Nu o să pot ajunge.

– De ce *nu,* Emily? Ok, ţi-ai luat ceva timp liber, dar ce Dumnezeu poate fi atât de important încât să nu te poţi întoarce măcar pentru o zi? Doar o zi. Adică... vreau să spun... eşti la dezintoxicare sau ceva?

– Nu. Nu sunt la nici o dezintoxicare.

Nu în sensul consacrat al termenului, dar nu aveam de gând să stau să-i explic ei asta. Şi da, mă puteam întoarce pentru o zi. Era posibil *să mă întorc* chiar de tot, de vreme ce luna acordată de Walter urma să expire cu mult înaintea nunţii. Date fiind mărimea New Yorkului şi faptul că vieţile noastre nu se intersectau în afara grupului de lectură, de la care îmi permiteam, cu uşurinţă, să lipsesc, Colly putea să nu afle niciodată dacă m-am întors sau nu.

Pentru binele nunţii ăsteia, nu voiam să fiu prezentă. Dacă aş fi apărut pe post de invitat, nu de domnişoară de onoare, ar fi trebuit să răspund la tot felul de întrebări, dar adevărul e că nu voiam să particip deloc la nunta lui Colly. Replicile ei din timpul conversaţiei telefonice mi-au întărit hotărârea.

– Nu e corect, a spus ea.

Dar pentru mine era. Colly îşi colecţiona prietenele ca pe brăţări, iar eu nu voiam să fiu una dintre ele. Ar fi reprezentat o trădare faţă de ceea ce începeam să învăţ despre mine însămi, şi anume că îmi doream calitate, nu cantitate.

– Îmi pare rău, Colly, am spus liniştită. Totuşi, o să mă gândesc la tine.

Şi eu o să mă gândesc la tine, ar fi putut spune ea. *Îmi pare rău că treci printr-o perioadă grea. Să-mi spui cum te mai simţi. Ţinem legătura.* În schimb, ea a oftat:

– Ok. O să dau nişte telefoane. Am o verişoară care ţi-ar putea lua locul.

Mi-am cerut scuze încă o dată, dar am încheiat convorbirea fără nici un regret.

Aveam însă regrete în privinţa lui Lee. Ştiam că trebuie să-l sun pe James. Lee era scuza perfectă, nu?

Dar nu mă puteam hotărî să o fac. Închizând BlackBerry-ul, l-am aruncat pe scaunul din dreapta al maşinii şi am plecat de la Red Fox. SUV-ul gri era de cealaltă parte a parcului, protejând-o pe Lee, lucru pe care eu nu-l făceam. Aşa că era în regulă... şi nu prea.

Cel puţin, nu mă mai uitam în oglindă în timp ce conduceam afară din oraş, iar când am cotit pe aleea adăpostului şi am intrat în parcare cu BMW-ul meu cel arătos, am simţit că altcineva mă urmăreşte.

Jenna Frye.

O fărâmă de femeie cu un păr blond, lung şi cu o pereche de jeanşi uzaţi, arăta mai mult a posibilă consoartă pentru Jude decât arătasem eu vreodată. Şi trebuie să fiaflat că Jude se întorsese. M-am întrebat dacă

şi soţul ei ştie, iar dacă da, ce părere are. Jude nu era genul de bărbat pe care ceilalţi masculi să-l trateze cu nepăsare.

M-am dat jos din maşină, cu ochii la Jenna, care mă privea în timp ce traversa veranda clădirii administrative. Părea copleşită de durere. Oare se gândea că sunt aici pentru Jude? Într-o nebunie de moment, mi-am închipuit că noi două am avea multe să ne spunem.

M-am aplecat din nou în maşină, ca să-mi las ochelarii de soare pe bord, dar până să mă îndrept la loc, ea dispăruse înăuntru.

Azi aveau nevoie de ajutor la spălătorie, aşa că mi-am petrecut dimineaţa curăţând grămezi după grămezi de prosoape, pături pentru animale şi perii. Mi-a dat prin cap că Amelia ar fi putut cere să fiu pusă să fac asta, drept pedeapsă că nu i-am spus despre Jude. Dar sarcina putea fi şi mai grea. Dacă ar fi fost într-adevăr cu fundul în sus, m-ar fi pus să curăţ grajdurile.

Nu mă plângeam. Voluntarii veneau la adăpost ştiind că li se va cere să facă orice e nevoie, iar eu eram doar un voluntar oarecare. Jude nu era aici. Rareori venea, iar acum îi spusese clar lui Vicki că n-are de gând să facă altceva decât să doarmă, să mănânce friptura de vită cu sfeclă a Emmei Ruth şi să se uite la canalul tv al Ligii Naţionale de Fotbal. Aşa că eram doar eu, personalul obişnuit şi câţiva vizitatori.

Desigur, răsplata mea a fost o după-amiază petrecută cu pisicile. Pisicuţa care tremura m-a recunoscut – sunt sigură. Când am intrat în cameră stătea într-un colţ, departe de celelalte, dar în câteva clipe am văzut-o îm-

pleticindu-se spre mine. Mai erau încă doi voluntari prin preajmă, dar ea s-a îndreptat hotărâtă în direcţia mea. Voiam să cred că mă aştepta.

Ridicând-o, mi-am atins faţa de a ei, înainte de-a o aşeza în poala mea. Era atât de uşoară, de fragilă, încât m-am temut că nu mâncase, aşa că am încălcat regula şi am hrănit-o cu mâna până când alte pisici au început să se îngrămădească lângă noi. Erau şi unele nou-venite, printre care un motan râios din rasa Maine Coon, cu un picior din spate mai butucănos şi o expresie încruntată. Cu toate că nu era nici pe departe la fel de drăguţ ca Scumpete a mea, mi-a părut rău pentru el. Morocănos şi fudul, îmi amintea de Amelia. Stătea nefericit într-un coş care, la începutul săptămânii, fusese culcuşul unei siameze corcite care se recupera după o operaţie. Pe ea n-o mai vedeam, ceea ce însemna ori că fusese mutată în altă încăpere, ori că fusese adoptată, ori că murise.

Nu o cunoscusem îndeaproape pe siameză, totuşi gândul că ar fiputut fi moartă – precum şi acela că neajutorata tărcată din poala mea ar putea muri – m-a făcut să lăcrimez. Dar da, unele pisici de aici mureau. La fel ca şi unii câini, cai sau oricare alte animale prea bolnave sau prea bătrâne pentru a-şi mai reveni de pe urma incidentelor care le aduseseră la adăpost. După incinerare, cenuşa lor era îngropată în vase micuţe într-un cimitir de la marginea lanului de porumb. Era în acelaşi timp cel mai frumos şi cel mai sfâşietor loc. Cu gândul la el, m-am aplecat deasupra pisicuţei şi mi-am pus capul lângă al ei.

– Emily?

Am privit în sus spre figura bărbatului pe care îl cunoscusem seara trecută la The Grill.

– Bob Bixby, s-a prezentat el.

Am zâmbit.

– Îmi aduc aminte. Avocatul.

Aş fi rostit cuvântul în glumă, ca de la avocat la avocat, dacă el ar fi fost mai tânăr sau mai spilcuit. Tricoul polo îi venea perfect, însă jeanşii prea scurţi îi dădeau un aer vulnerabil.

S-a aşezat pe un scaun scund din apropiere şi a fost imediat înconjurat de câteva pisici, ceea ce-mi spunea că mai venise pe-aici.

– N-am glumit ieri, a spus în vreme ce le mângâia capetele cu o mână pricepută. Mi-ar fi de folos ajutorul tău.

– Ooo, nu'ş… am ezitat.

Părea un tip de treabă şi nu voiam să-l jignesc, dar nu eram aici în calitate de avocat.

– E vorba de nişte treburi destul de uşoare, m-a ademenit el. Câteva contracte şi alte lucruri pe care mi-ar plăcea să le vadă şi o altă pereche de ochi.

– Nu ai asociaţi?

– Am un soi de funcţionar, un om bun la toate, dar când vine vorba de legislaţie, sunt doar eu. Ce zici? Îi dai o mână de ajutor unui moşneag?

– Nu eşti un moşneag, am spus repede, pentru că ai vârsta pe care o simţi. Aşa îmi spunea mereu tata, iar

Amelia nu l-ar fiangajat pe Bob Bixby dacă el n-ar fifost în stare să-şi facă treaba. Deodată mi-am amintit:

– Probabil că Amelia ar prefera să curăţ nisipul pisicilor.

– Nu-i adevărat. Ea mi-a zis să te recrutez. Consideră că cineva care a reuşit într-o firmă din New York e în stare să dea o mână de ajutor pe aici.

Un compliment? Dacă da, nu mi-a făcut nici o plăcere. Nu „reuşisem” într-o firmă din New York. Continuarea relaţiei mele cu numita firmă se datora simplului fapt că un bărbat de-acolo mă plăcea. Sau îi plăcea cum arăt.

Acestea fiind spuse, n-aveam idee cum l-aş putea ajuta pe Bob Bixby.

– Specialitatea mea sunt litigiile, am încercat eu să mă eschivez.

Greşisem tactica.

– Şi a mea la fel, mi-a răspuns Bob entuziast. Dar m-am retras, am venit aici şi am descoperit că pot să fac orice e nevoie. E vorba de legislaţia muncii, managementul riscului, drepturi de proprietate asupra mărcii. Am învăţat despre toate astea la Facultatea de Drept. La fel şi tu, şi încă mai de curând decât mine. Dacă eu pot să mă descurc, atunci poţi şi tu.

– Chiar pot? am întrebat-o pe Vicki în seara aceea. Stăteam tolănite una lângă alta pe o bancă din spatele pensiunii, cu tălpile îndreptate către pădure. Luna era sus pe cer, pădurea era întunecată, cu excepţia câtorva licurici răzleţi, şi tăcută, în afară de greieri. Aerul era uscat, făcând să trosnească totul în jur.

– Sigur că da. Poţi să faci tot ce vrei, Emily.

– Atunci ar trebui? Când sunt cu pisicile, stau la loc ferit. Asta ar fialtceva.

– Vrei să spui că s-ar putea să dai ochii cu Jude?

A scuturat repede din cap, făcând vârfurile părului blond să tremure.

– N-o să fie acolo mâine. Amelia îl duce să ia prânzul în Concord, cu un grup de sponsori ai adăpostului. I-a cumpărat haine noi.

– Şi o să le poarte? am întrebat.

Vicki a pufnit.

– Mă îndoiesc. Are patruzeci de ani, şi ea îi cumpără haine? Cât de jalnic poate să fie? Deja i-a spus că e alegerea lui dacă le poartă sau nu. Ţi-am mai spus că mama mea e o ipocrită?

– Vag.

– „Doamne fereşte să poarte Charlotte jeanşi la un ceai organizat pentru fetiţe la librărie. Nu se cade”, zice Regina. Dar Jude? Orice face el e bine. Poate că din cauza asta a devenit aşa o fiinţă imposibilă, l-a răsfăţat. A creat un monstru.

Înfofolindu-mă în pulover, am cercetat pădurea. Monştri? Nu aici. Pădurea asta era altfel decât cea a lui Jude. Era mai blândă.

Am oftat.

– Peisajul e ireal. Pur şi simplu superb. Liniştit.

– Ca şi New Yorkul.

Am chicotit.

– Siiigur!

– O să te întorci acolo?

– Depinde de James. Nu pot să stau în New York fără el.

Vicki şi-a sprijinit capul pe spătarul de lemn.

– Sigur că poţi. Eşti o femeie puternică. Plecarea de săptămâna trecută a dovedit curaj.

Încă nu eram sigură că sunt de acord cu asta, dar să o aud pe ea spunând-o m-a făcut să mă simt mai bine.

– Atunci să reformulez: nu *vreau* să stau în New York fără James.

– Dar, până la urmă, ţie îţi place să stai la New York?

– Bingo.

– Unde altundeva?

M-am uitat de jur împrejur în întuneric. Locul ăsta era mai mult al meu decât al lui Jude, iar chemarea rămânea.

– În pădurea asta.

– Vreau să zic, pe viitor.

– În pădurea asta, am repetat. E cea mai tare ascunzătoare.

Ochii mi-au alunecat pe linia copacilor, de la stânga la dreapta, de la parcare la magazia grădinarului. Am simţit-o pe Vicki uitându-se la mine şi, în final, urmărindu-mi privirea.

– Magazia are şarm, a admis ea, dar e teribil de aproape de pădure. Pe unii oameni asta îi îngrozeşte.

– Ce, se tem că le dărâmă vreun urs pereţii? am întrebat, deşi întrebarea era mai mult retorică.

Magazia era mică, nu cu mult mai mare decât bucătăria mea de la oraş, dar chiar şi cel mai neantrenat ochi şi-ar fiputut da seama cât e de solidă. Buşteni masivi încadrau temelia, în vreme ce plăci groase erau aşezate în formă de coadă de rândunică pe laterale. Uşa era din lemn de stejar, ferestrele erau mici, cu gratii decorative până la jumătatea geamului. Gratiile erau opera unui fierar local şi,

cu toate că, da, puteau împiedica un urs să se repeadă înăuntru, nu pentru asta erau puse acolo. Fuseseră construite ca să pună în valoare glicina, dar şi măiestria făurarului, care făcea parte din familia Beaudry.

– O vrei? m-a întrebat Vicki.

Am zâmbit.

– Asta-i o alegere dificilă – magazia grădinarului sau raiul?

– Dă-mi voie să ţi-o uşurez, a spus ea, devenind împăciuitoare. Am nevoie de camera ta. Am un cuplu care o să ajungă aici luni. Asta ar fia patra vară pe care şi-o petrec la pensiune şi în fiecare an i-am cazat în pod. L-au rezervat încă de acum trei luni. Îmi pare rău, iubito. Nu pot să le spun că o prietenă a venit în ultimul moment şi a vrut să stea acolo, nu când am alte camere libere. O poţi lua pe oricare dintre ele.

Am continuat să mă uit la magazie. Îmi petrecusem o parte din acea vară locuind acolo şi asta pe vremea când era cu adevărat un şopron al grădinarului. O dată sau de două ori chiar mi s-a părut că furtunul încolăcit în colţ e un şarpe, dar nici atunci nu m-am speriat de moarte.

Deci ce mă îngrijora? Acelaşi lucru care mă împiedica să mă plimb singură prin pădure, deşi nu eram sigură despre ce anume era vorba. Animale sălbatice? Coioţi? *Eu*? Mă temeam oare că voi intra şi nu voi mai dori să ies niciodată?

Dar nu fusesem eu la cabana lui Jude şi plecasem de acolo?

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi dădeam seama că magazia grădinarului chiar putea fio variantă. Nu puteam rămâne veşnic între nori. Mutarea din euforia

visătoare a camerei din pod în realitatea pământeană a şopronului poate că era un gest mic, mai mult simbolic, dar era ceva.

În plus, o parte din mine îşi dorea să fie mai aproape de pădure.

În noaptea aceea l-am visat pe James, am visat că era întins lângă mine, ţinându-mă strâns în braţe. I-am simţit firicelele de păr de pe picioare mângâindu-mă în timp ce se mişca pe lângă trupul meu, i-am auzit freamătul respiraţiei în somn, i-am simţit acel parfum masculin care era doar al lui.

N-am visat o scenă de sex – visul meu era îndeajuns de erotic şi fără asta. Aşa obişnuiam să dormim mereu, atât de apropiaţi unul de altul încât ne trezeam nerăbdători să facem dragoste. În ultima vreme însă, părea că ne trezim nerăbdători doar să ne culcăm la loc.

M-am deşteptat în strigătele coioţilor şi având o viziune a lui Jude. Am sărit în sus, m-am frecat la ochi, iar Jude pe care îl văzusem în cealaltă parte a camerei a dispărut. Urletele coioţilor au continuat.

Întinzându-mă din nou pe spate, am aşteptat să se domolească bătăile inimii în vreme ce ascultam, dar, cu timpul, chemările de-afară s-au risipit şi ele.

capitolul 12

Nu voiam să lucrez cu Bob Bixby. Mi-am tot repetat lucrul acesta în timp ce conduceam spre adăpost, vineri dimineaţă. Voiam să mă ţin departe de avocatură pentru o vreme – departe de orice gând istovitor.

Din nefericire, în absenţa gândurilor istovitoare, mă obseda telefonul pe care trebuia să i-l dau lui James sau figura lui Jude care îmi apăruse în cameră, ori relaţia mea cu coioţii. Dar nu reuşeam să pun lucrurile cap la cap.

Aşa că am reînceput să mă gândesc la Bob şi la misiunea caritabilă a adăpostului şi am decis că o oră sau două n-ar strica. Mai mult, Amelia încurajase asta. Îmi lansase o provocare şi, la fel ca în cazul vizitei la cabana lui Jude, nu-i puteam întoarce spatele.

Abia când am ajuns la etajul al doilea al clădirii administrative şi am intrat în departamentul juridic, mi-am dat seama care era treaba cu Amelia. Funcţionarul bun la toate al lui Bob era Jenna Frye.

Amelia trebuie să fi sperat că o să mă supere, dar, aşa cum se întâmplase şi cu o zi înainte în parcare, Jenna era cea supărată. Asta m-a făcut să mă relaxez un pic.

– Bună, am spus cu o voce stinsă, în timp ce abia reuşeam să zâmbesc. Ce mai faci, Jenna?

– Sunt bine.

Părea speriată, deşi nu ştiam de ce. Ea era cea care dăduse naştere moştenitorului – nu că eu aş fi aspirat vreodată la asta. Visele mele cu Jude nu ajunseseră la faza cu copiii. Pe noi ne preocupa doar prezentul, iar acesta nu i se datora în întregime lui. Şi eu gândeam la fel. Fusesem atât de încordată toată viaţa, încât, în acea vară, faptul că trăiam clipa a reprezentat o evadare.

Într-o licărire de moment, m-am gândit că Jenna Frye m-a salvat de ceva ce ar fi putut să se termine mult mai rău. Îmi doream copii, dar nu cu un tată care încă mai fugărea vise în jurul lumii.

Încrezătoare în ideea asta, m-am aplecat să mă uit la micile fotografii de familie de pe biroul ei. Toţi cei trei copii ai Jennei erau blonzi, dar Noah ieşea în evidenţănu pentru că era cel mai înalt, ci pentru că, într-adevăr, semăna cu Jude.

Fără acel gând de mai devreme, încă m-aş mai fi simţit trădată. Nu cumva copilul a fost conceput cu doar câteva minute înainte ca eu să apar ca o floare, cu pungile de cumpărături în mână?

Dar, brusc, totul nu mai era decât un filmuleţ siropos despre un băieţel cu aceleaşi bucle blonde, aceiaşi ochi aurii, acelaşi rânjet sigur de sine al lui Jude.

Am chicotit.

– Asta e ciudat.

A părut să înţeleagă la ce mă refer.

– Mda...

– Ai trei copii superbi, am remarcat.

De vreme ce tatăl lor apărea şi el într-una dintre poze, am adăugat:

– Nu-i de mirare, văzându-l pe tatăl lor. Nu cred că l-am cunoscut.

– Nu. Al meu e mai retras.

– Şi al meu la fel. O schimbare faţă de Jude.

Deodată am simţit nevoia să-i spun mai multe.

– Jenna, îmi pare rău dacă te-am rănit acum zece ani. Nu ştiam că ai intenţii serioase cu Jude.

– Nu aveam.

– Amelia zicea...

– Nu aveam. El mi-a zis că nici tu nu aveai.

„El a minţit”, m-am gândit eu. Dar nu părea să mai conteze. Am oftat.

– Poate că amândouă ne-am găsit bărbaţi mai buni.

Bob m-a salvat de corvoada de a spune mai multe, apărând cu un aer recunoscător şi invitându-mă să intru. Mi-a arătat ce trebuia făcut şi avusese dreptate. Nu era nimic greu. Îmi era uşor să citesc caracterizarea unei femei care urma să fie angajată la grajduri şi să-i adaptez contractul de muncă la situaţia personală. La fel şi în cazul acordului de încheiere a relaţiilor contractuale cu un administrator care urma să iasă la pensie. Erau documente standardizate, redactate de un specialist din Concord şi aveau nevoie doar de câteva ajustări. Editarea prototipului unui manual pentru relaţiile cu angajaţii era chiar distractivă. La fel şi revizuirea mărturiilor colectate în cazurile de cruzime faţă de animale sau formularea de întrebări pentru interogatorii.

Ok, cu mărturiile eram chiar pe terenul meu, dar m-am ocupat şi de restul cu o uşurinţă surprinzătoare. Mi-ar fi plăcut să-mi câştig pâinea din redactarea contractelor? Nu. Un contract e doar o bucată de hârtie. Un manual al angajaţilor nu toarce. Cât despre statul în aceeaşi cameră şi discutatul cu un om care a abuzat animale... nu mă interesa.

„Chiar şi cel mai atroce criminal are drepturi civile”, spunea tatăl meu. Dar puteam să-mi aleg criminalii cu

care să lucrez, nu-i aşa? Dacă aveam să mă întorc la munca de avocat – nu când, ci dacă, pentru că, oricâte reţineri aş fi avut privind munca de aici, simţeam că mă atrage – trebuia să fac anumite delimitări. Începeam să realizez importanţa acestui lucru. În viaţă e vorba de priorităţi.

Acestea fiind spuse, am făcut tot ce m-a rugat Bob şi mi-a rămas foarte puţin timp să mă mai gândesc la James, aşa că, atunci când am plecat de la adăpost, eram oarecum neliniştită, dându-mi seama că urmează să vorbim peste mai puţin de trei ore.

Mi-am imaginat toate scenariile negative posibile. O să-mi ceară amănunte despre trecutul pe care nu i l-am povestit niciodată şi o să mă acuze că sunt o mincinoasă. O să-mi spună că i s-a deschis drumul spre poziţia de partener şi că în nici un caz nu poate s-o lase mai moale acum. O să-mi ceară divorţul.

Până să ajung în oraş, stăteam ca pe ace.

Şi uite-l pe Jude, stând pe o bancă din parc şi ridicându-se la vederea maşinii mele, pe care a şi urmat-o în parcarea de la Red Fox. Când am deschis uşa, părea supărat.

– Am crezut că nu mai ajungi, s-a văitat el, de parcă am fiavut vreo întâlnire.

Nefiind nici eu în cea mai bună dispoziţie, am fost concisă.

– Nu erai în Concord?

– Oh, da. Aceiaşi oameni, aceeaşi poveste. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

– Doamne ajută! am declarat eu pentru că „aceiaşi oameni” erau cei care menţineau adăpostul pe linia de plutire.

Dar Jude avea socotelile lui.

– Trebuie să vorbesc cu tine. Unde putem să mergem?

– Aici e bine.

Nu voiam să petrec prea mult timp cu el.

– E ceva personal. Am nevoie de sfatul tău.

– Aici e bine, am repetat, moment în care el s-a oprit şi a dat din cap.

–Ţi-e frică să rămâi singură cu mine? Ţi-e frică de vechea pasiune sălbatică?

– De fapt… nu, am spus.

Încă simţeam multe lucruri pentru Jude, dar vechea pasiune sălbatică nu era unul dintre ele. Sau, dacă fusese, era adânc îngropată sub gândurile despre James.

– S-ar putea să te surprindă, Jude, am spus, dar am mai avut parte de pasiune şi după tine.

– Tot aşa de puternică? a întrebat, tachinându-mă şi nu prea.

– Mai puternică. Soţul meu e un amant grozav.

Părând că nu vrea să intre în subiectul ăsta, s-a uitat la maşina mea.

– Dacă ai fifost cu mine, nu te-aş filăsat niciodată să conduci o maşină străină.

– Zice tipul care de ani buni bagă în buzunar banii străinilor?

A ridicat mâinile în semn de pace.

– Ok, dar încă mai eşti conştiinţa mea şi am o problemă serioasă. Vreau să ştiu ce să fac cu băiatul.

– Îl cheamă Noah.

Iar acum nu voiam să vorbesc despre el sau despre oricare altă problemă serioasă a lui Jude. Însă cuvântul „conştiinţă” mi-a dat puteri.

– M-am întâlnit cu Jenna la adăpost, i-am spus.

– Trebuie să fifost interesant.

– Foarte.

Am simţit că devin pătimaşă, în ciuda voinţei mele.

– Ştia de la tine că eu n-am avut intenţii serioase în privinţa ta. Minţi, Jude! Te foloseşti de oameni.

– Păi, încerc să nu fac asta. Chiar părea cuprins de remuşcări.

– Aşa că dă-mi o mână de ajutor. Mama crede că ar trebui să cer custodia lui Noah. Ce zici?

N-am stat prea mult pe gânduri.

– Zic că e o idee proastă.

– De ce?

– Te-ai întâlnit cu el până acum? am întrebat, bănuind care va firăspunsul.

– Nu.

– De asta. Dacă ţi-ai fidorit să fii tată, ai filuat deja legătura cu el. Dar poziţia de părinte nu te prinde. Propriul tău tată a fost un laş – tu ai zis-o, de multe ori – aşa că ce model ai? În plus, eşti un narcisist. În lumea ta nu exişti decât tu. Nu mai e loc şi pentru un băieţel care poate are propriile lui nevoi.

Jude a izbucnit.

– Da’ văd că le zici, nu te-ncurci!

Nu. Nu cu Jude. Cu oricine altcineva aş fifost mai diplomată, dar Jude mă îndemna la dramă.

Cu toate astea, mi-a părut un pic rău. Aşa că, mai blând, am întrebat:

– N-ar trebui? La ce bun să ai o conştiinţă, dacă nu-**ţ**i spune şi ce nu vrei să auzi? Doar că tu vrei să auzi toate astea, Jude. Fii sincer măcar o dată. Custodia trebuie să fifost ideea Ameliei. Tu n-o vrei. Tu nu vrei să fii legat de gard.

– Eu vreau ce e mai bine pentru băiat.

– Să tot vii şi să pleci din viaţa lui nu e bine.

– Chiar dacă îi pot aduce nişte lucruri în plus?

– Cum ar fi?

– Adăpostul.

M-am uitat fix la el.

– Alo! Amelia deja îl pregăteşte pentru asta. N-are nevoie să obţii tu custodia. Vrea doar să capete ce îşi doreşte *ea,* adică să rămâi tu aici. Dar n-o să rămâi.

– De unde ştii?

– Doar o bănuială.

S-a uitat la mine vreme îndelungată.

– Mereu eşti aşa dură cu oamenii?

Chiar am zâmbit.

– Nu. Doar cu tine.

– Aaa, a sosit timpul răzbunării.

Nu puteam să neg în totalitate.

– Poate.

Ochii îi străluceau.

– Bun.

Şi-a întins ambele mâini în faţă, făcându-mi semn cu degetele să-l atac.

– Dă-i drumul, Emily. Arată-mi tot ce ai. Pot să fac faţă.

Dar nu eram în stare. Nu acum.

Continuând să zâmbesc, am clătinat din cap.

– Scuze, dar am lucruri mai importante pe cap.

Treptat, şi-a lăsat braţele în jos, iar ochii i s-au poto lit. Nu eram sigură dacă simţea că i-am insultat masculinitatea, dar, în final, a dat din umeri.

– Super. Oricum am o întâlnire.

– O cunosc? am întrebat.

– De ce? Dacă ar fiaşa, ai avertiza-o? Scuze, scumpo, dar locuieşte în Hanover[11] şi abia aştept să petrecem o noapte fără întreruperi. Aşa că, să te gândeşti la mine când o să fii singură în pat. Sunt pe-aici.

A plecat, lăsându-mă cu ochii în soare, cam cum îl lăsasem şi eu pe el în pădure, cu o zi înainte. Dar am simţit că scorul crescuse în favoarea mea.

Nu că am fifost în vreo competiţie.

Numai că eram. Dacă jocul îmi cerea să fac o comparaţie între James şi Jude, Jude rămăsese în urmă. Să luăm, de exemplu, pasiunea despre care tocmai adusese el vorba. Între mine şi James a existat o chimie încă din primul moment. Poate că pasiunea se mai domolise puţin, cu toată strădania de a rămâne gravidă, dar tot era

[11] Oraş din ţinutul Grafton, în vestul statului New Hampshire (n.tr.)

fierbinte. Chiar dacă acum îmi veneau în minte doar cele mai bune momente – asta pentru că îmi era dor de James, chiar şi pentru că mă simţeam revigorată după ce avusesem parte de somn, mâncare şi linişte –, cele mai bune momente fuseseră cu adevărat grozave. Cu siguranţă, James mă făcuse să uit de Jude.

O făcea chiar şi acum, pentru că, în loc să mi-l ima ginez pe Jude în Hanover, eram concentrată pe amănuntele legate de soţul meu, întrebându-mă dacă poartă pantaloni lejeri sau costum, dacă are BlackBerry-ul pe birou sau în buzunar, dacă bea cafea fierbinte sau rece. Toată săptămâna evitasem să mi-l imaginez cu precizie, temându-mă că o să mă copleşească vinovăţia pentru că am fugit sau, mai rău, că o să cad pradă nostalgiei. O, da, dragostea creşte când ţi-e dor, dar felul ăsta de dragoste nu ţine mult. Nu m-ar fiajutat să merg mai departe.

Totuşi, acum, când întâlnirea noastră telefonică bătea la uşă, cum aş fiputut să nu mă gândesc la James? M-am întrebat dacă este la muncă, frecându-şi fruntea cu degetele aşa cum făcea întotdeauna când lucra la un caz sau dacă avea la fel de multe emoţii ca şi mine. Poate că ajunsese deja acasă, pregătindu-se sufleteşte pentru telefonul meu. Sau poate că lua o gustare cu Naida.

Negase că ar avea o aventură, iar eu îl crezusem, dar suspiciunea nu dispare aşa uşor.

Şi iată o altă întorsătură nefericită pe care ar fiputut-o lua discuţia noastră. Îmi putea spune că e îndrăgostit de ea.

Se apropia ora şapte. N-am fost în stare să mănânc mare lucru la cină, deşi Vicki m-a îndopat cu pui la grătar, aşezându-mă la masă în bucătărie, alături de Charlotte şi

Rob. Aşteptând să treacă vremea, mi-am spălat la duş transpiraţia de peste zi, iar apoi, ignorând efortul, am pornit-o prin oraş într-un marş viguros care mi-a pus braţele în mişcare şi mi-a dezmorţit picioarele. În locul maşinii gri se afla acum una de culoare albastru-închis, dar ştiind că tipul din interior nu era pe urmele mele m-am simţit mai curajoasă. Sau poate că încercam să fug de realitate. Cu cât mergeam şi respiram mai repede, cu atât mai puţin mă concentram asupra lui James.

Când s-a făcut ora şapte eram în spatele pensiunii, aşezată pe ceea ce ajunsesem să consider ca fiind banca mea, cea cu faţa spre pădure. Mi-am pornit BlackBerry-ul, am aşteptat semnalul şi l-am sunat pe James folosind tasta de apelare rapidă. Telefonul lui a sunat o dată, de două ori, de trei ori. Neliniştită, am închis înainte să se activeze căsuţa vocală.

Gândindu-mă că poate s-au încurcat tastele de apelare rapidă, aparatul fiind închis atâta vreme – puţin probabil, dar James nu mi-ar fitras clapa – am format numărul cifră cu cifră.

Telefonul a sunat iar şi iar. De data asta am lăsat căsuţa vocală să se activeze, gândindu-mă că, dacă aud un mesaj străin, o să îmi dau seama că e o problemă de reţea.

Dar am auzit vocea lui joasă, de bariton, scuzându-se că nu poate vorbi şi promiţând că va suna înapoi cât mai curând.

Zăpăcită, am apăsat TERMINARE.

Am stat un minut, cântărind posibilităţile. Tot putea să fie ceva în neregulă cu telefonul lui, dar ştia că o să sun la şapte, aşa că, dacă nu i-ar fifuncţionat mobilul, m-ar fisunat de pe un număr care mergea, nu? Cu excepţia

cazului în care ar fiavut o întâlnire cu vreun partener principal. Sau o teleconferinţă. Caz în care mi-ar fidat un mesaj.

Am verificat repede, dar nu aveam nici un SMS de la James. De fapt, nu prea aveam mesaje, punct. Uimitor ce poate face o singură săptămână – uimitor cât de repede te pierd din vedere aşa-zişii prieteni. Nu-mi păsa de majoritatea dintre ei, dar îmi păsa de James şi de aceea am simţit că mi se strânge stomacul.

Ţinând bine BlackBerry-ul, am rămas aşezată vreme de câteva minute, aşteptând. Seara era mai caldă şi mai umedă decât cele dinainte. Ţânţarii care bâzâiau în jurul meu parcă erau drogaţi. Purtam deja pantaloni scurţi, dar simţind că mi-e cald, mi-am scos puloverul. Chiar şi rămasă doar în tricou, mă simţeam transpirată – cu siguranţă, nervii erau de vină.

Telefonul a rămas tăcut. *Ai grijă ce-ţi doreşti,* m-am gândit într-o clipă de isterie, în timp ce apăsam din nou pe butonul de apelare. Erau o mulţime de explicaţii pentru faptul că James nu răspundea, cum ar fi, de exemplu, că trecea printr-o zonă fără semnal sau că era în baie. Bineînţeles, explicaţia care mă bântuia era că îmi ignoră apelurile, ştiind că sunt eu şi nevrând să discute cu mine.

O sonerie, două, trei. Din nou am apăsat TERMINARE, dar nodul din stomac era mai puternic. Îl cunoşteam pe James. Telefonul era mâna lui dreaptă. Dacă nu răspundea însemna că nu voia să o facă.

Avea să vină şi durerea. Însă mai întâi am simţit furia. Pentru că eu eram soţia lui şi stabiliserăm o întâlnire.

Poate că meritam asta, pe principiul ochi pentru ochi, din moment ce eu fusesem cea care îl părăsisem. Doar că eu nu plecasem de dragul de a pleca. Nu părăsisem oraşul

pentru că mă ţineam de pozne. Treceam printr-o criză personală, iar dacă soţul meu nu era în stare să-şi dea seama de asta, nu găsea în sufletul lui puterea să depăşim împreună momentul, atunci eram terminaţi.

Pe măsură ce minutele se scurgeau, iar telefonul meu continua să tacă, gândul ăsta îmi stăruia în minte. Părea că James ori e prea supărat pe mine ca să mai fie corect, ori hotărâse că nu merit efortul. Oricum, viitorul nostru părea sumbru.

Ideea că s-a sfârşit m-a făcut să încremenesc. Şapte şi jumătate a venit şi a trecut, la fel ca şi o pereche de musafiri de la pensiune, iar eu tot nu părăsisem banca. Goală pe dinăuntru, am rămas aşezată, ţinând în mână BlackBerry-ul care strălucea cu cruzime, neavând nimic altceva de măsurat decât ora şi nimic altceva de spus decât lucruri pe care le ştiam deja. Şi, în tot timpul ăsta, în faţa mea se întindea pădurea care, cu fiecare minut ce trecea, aduna tot mai multe umbre, devenind din ce în ce mai întunecată şi mai *ademenitoare.*

Odată cu chemarea a venit şi vechea frică – era ca şi cum pădurea îmi crea o stare de dependenţă pe care nu o puteam controla.

Mereu pusesem un semn de egalitate între pădurea cea mare şi Jude. Dar el prefera codrii dinspre nord, unde ca să înaintezi trebuia să fii dispus să te laşi în patru labe şi să te uzi. Fâşia din spatele pensiunii fusese mereu a mea. Obişnuiam să vin aici fără el, simţind că mă atrage într-un fel cu totul deosebit.

Atunci să fie asta dovada laturii *mele* sălbatice? Dacă da, era la fel de stranie ca şi purpuriul apusului. Pe măsură ce soarele se lăsa tot mai jos şi culoarea se intensifica, eu deveneam tot mai nepăsătoare. Iar întunericul nu făcea

decât să-mi sporească sentimentul. În tăcerea lăsată de James, mă simţeam nedorită şi neiubită. Ce dacă pădurea era opacă, poate chiar periculoasă? N-aveam nimic de pierdut.

Înfruntând bezna, am traversat pajiştea spre vechea poartă de lemn din spatele magaziei grădinarului. Căţărându-mă peste un pilon putred, mi-am croit drum printre ferigi şi am început să urc pe cărare. Orice altceva în afara acestei pante uşoare mi-ar fipus la grea încercare şlapii, simţeam atingerea pământului pe picioarele dezgolite, dar nu mă rănea, era doar... reală. Copacii nu purtau culori strălucitoare care să marcheze drumul. Doar un zid scund de piatră îmi putea fighid, dar ceea ce nu reuşeam să văd în semiîntuneric, îmi aminteam – un stejar bătrân aici, spinarea unui bolovan acolo.

O pereche de ţânţari a început să bâzâie. Tocmai îmi fiuturam braţele pentru a-i goni, când am auzit un zgomot în spatele meu şi m-am oprit. Precautǎ, m-am întors şi, ţinându-mi respiraţia, am cercetat pădurea în căutarea creaturii care m-ar fiputut urmări, dar n-am văzut nimic.

Spunându-mi că n-am de ce să mă tem, am continuat să înaintez, dar nici n-am apucat să fac doi paşi când, cu o bătaie puternică de aripi, ceva mare mi-a tăiat calea. M-am ferit instinctiv.

Dar era o bufniţă. Doar o bufniţă.

Am mers mai departe. Dacă treceam pe lângă mesteceni sau fagi, cărarea era acoperită cu frunze tasate de zăpezile din iarnă; dacă treceam pe lângă pini sau molizi, era plină de ace. Paşii îmi erau mai nesiguri. Nişte tenişi ar fifost numai buni, dar n-aveam de gând să mă întorc din drum.

La un alt zgomot m-am întors, însă chiar înainte să apuc să mă uit în urmă, am zărit un cerb printre trunchiurile goale ale copacilor. În lumina slabă a asfinţitului, pielea lui părea să aibă culoarea închisă a scorţişoarei. M-a ţintuit o vreme cu privirea lui îngheţată, înainte de a-şi relua fuga graţioasă.

Trunchiurile copacilor deveneau tot mai întunecate, iar zidul de piatră se vedea din ce în ce mai puţin, acoperit fiind de vegetaţie şi chiar fărâmat în anumite locuri. La fiecare câteva minute, eram nevoită să mă caţăr peste câte un arbore căzut, păşind printre crengile care se întindeau pe cărare. Aici, copilirea se făcea pe cale naturală, cei mai slabi lăsându-le loc celor mai capabili să supravieţuiască.

Încercând cu disperare să fiu puternică, dorindu-mi şi eu să supravieţuiesc, am ignorat atmosfera lugubră creată de întunericul ce creştea şi mi-am continuat drumul. Mirosurile au devenit mai puternice, simţindu-se o mireasmă persistentă de pământ reavăn, intensificată de aerul umed. Acum, lumina soarelui nu mai ajungea direct în pădure, ci doar de după copacii dinspre vest mai răzbăteau licăriri de un ocru palid.

La un moment dat, m-am împiedicat şi am făcut un zgo mot care şi-a găsit ecoul în fuga creaturilor mici, nevăzute. Umiditatea ar fitrebuit să absoarbă sunetele, dar în pădurea pustie nu se întâmpla aşa. Mai degrabă le amplifică – pocnetul unei ramuri sub piciorul meu, şoapta unei ferigi pe lângă care treceam.

La un alt foşnet, m-am oprit şi m-am întors iar. Neliniştită, am cercetat pădurea din spatele meu, dar, dacă acolo se afla o ameninţare, umbrele o ascundeau bine. Mi-am spus că am vedenii. Însă Jude nu era singurul prădător din zonă. Mai erau şi alţi drumeţi perverşi, urşi…

Am avut ciudata senzaţie că ceva stă pitit între copaci. Urmărindu-mă? Nu ştiam.

Dar nu mă puteam întoarce. Dacă era ceva rău, mă simţeam îndeajuns de iresponsabilă încât să-l provoc. Sau poate eram prea înfometată de alinarea pe care mi-o putea oferi pădurea. Chemare? Absolut. Mă îndreptam spre un loc magic şi aveam o nevoie disperată de el.

Zidul de piatră a dispărut brusc, oprindu-se acolo unde, probabil, se termina bucata de teren revendicată, pe vremuri, de vreun crescător de vite. Dar nu mai aveam nevoie de ghid. De aici puteam înainta bazându-mă doar pe auz. Auzisem pârâul clocotind după o furtună sau abia susurând în zilele secetoase de august, dar, fiind iunie, după o primăvară ploioasă, apa clipocea peste aşternutul său de pietre, un cor de clopoţei cu sunet curat conducându-mă spre ea.

Amurgul făcea pârâul să pară de un vineţiu amestecat cu nuanţe fumurii, în vreme ce pe malurile lui puieţii se amestecau printre arborii mai bătrâni. Aerul purta mireasma răşinii, dar şi un alt miros. Am rămas pe loc, ascultând, adulmecând, ştiind că sunt adulmecată la rândul meu.

Întotdeauna simţisem magia acestui loc. Acum, am fost uşurată când mi-am regăsit pinul favorit. Noaptea îi furase textura, dar grosimea lui nu putea ficonfundată. M-am sprijinit de el, simţindu-mă mai bine cu spatele lipit de ceva, şi am privit de cealaltă parte a pârâului. Acum zece ani, coioţii obişnuiau să-şi facă veacul pe acolo, iar urletele pe care le auzisem în timpul săptămânii veniseră din direcţia asta. Deşi nu-i puteam vedea acum, percepeam o aromă sălbatică de mosc plutind în aerul umed. Cu siguranţă, erau prin apropiere.

La auzul unor paşi am încremenit, mi-am ţinut respiraţia şi am ciulit urechile, dar n-am reuşit să disting nimic în afara bătăilor propriei inimi. Mişcându-mă câte puţin, am aruncat o privire în urmă, spre potecă, însă dacă era cineva – sau *ceva* – acolo, nu-l puteam vedea. Cu toate că arborii nu erau prea deşi, întunericul era, iar neliniştea de mai devreme a revenit când m-am uitat din nou în faţă şi l-am văzut, nemişcat ca o stană de piatră şi strălucind ciudat în noapte. Stătea pe celălalt mal, aşezat pe picioarele din spate, tot numai bot şi urechi ascuţite, holbându-se la mine.

Era femelă, mai mică decât ar fifost partenerul ei, dar splendidă. Nu reprezenta fantoma lui Jude. Greşisem crezând asta. Creatura din faţa mea, cu blana ei roşcată şi gri, cu faţa de un crem-deschis şi cu ochii blânzi a căror lumină răzbătea cu uşurinţă în noapte, era aici pentru mine.

Ar fitrebuit să mă sperie, dar n-a făcut-o. Trecutul meu, visele mele – aveau o legătură cu căţeaua aceasta sălbatică. Poate tocmai de aceea mă temusem să vin aici, ca şi cum ea ar fireprezentat temelia vieţii mele, sursa primordială a acelui nivel la care se presupunea acum că trebuie să mă ridic. Povestea coiotului era povestea unui supravieţuitor. Cu ea mă puteam identifica.

M-a privit fără nici un sunet, poate la fel de curioasă în privinţa mea pe cât eram eu în privinţa ei, dar n-am găsit nimic ameninţător în ochii ei. Mai degrabă am simţit o pace profundă. Nu eram sigură dacă era clipocitul apei, căldura ca de pântec a nopţii, mireasma pinilor şi a pământului sau compania acestei creaturi care îmi bântuise visele. Dar aici, acum, clipa asta era antidotul perfect pentru viaţa pe care o părăsisem cu o săptămână în urmă.

Deodată, pacea a fost risipită de zgomotul unor paşi, de data asta reali, care se apropiau. Rotindu-mă, am văzut o siluetă înaltă, atât de întunecată pe cât era de luminoasă figura coiotului, atât de umană pe cât era coiotul de animalic. Am scos un strigăt îngrozit şi aş fifugit, dacă nu m-ar fiînşfăcat de mână.

– Sunt *eu,* Emily, *eu* sunt!

James? Dar James era la New York! James nu ştia unde sunt. James nu avusese niciodată barba atât de ţepoasă sau părul atât de încâlcit. James nu purtase niciodată tricouri rupte şi nu mirosise a sudoare, deşi bărbatul ăsta le făcea pe amândouă. James nu arătase niciodată *sălbatic.*

Dar, în ciuda a ce vedeam, miroseam şi simţeam în întunericul acela, răguşeala lui îmi era prea familiară ca să o confund, chiar şi cu acea notă de iritare care îi ascuţea glasul.

– Te-am sunat! am ţipat, poate iraţional de furioasă, dar mă abandonase în oraş şi mă *îngrozise* acum. Te-am sunat şi nu erai acolo! Aveam o întâlnire, James. M-ai – lăsat – baltă! am urlat, izbindu-l cu mâna liberă la fiecare cuvânt.

A mormăit, dar în afară de asta nu s-a lăsat tulburat. Lipindu-mă cu spatele de copac, unde îmi putea imobiliza trupul folosindu-se de al lui, mi-a ţinut faţa cu mâna şi m-a sărutat apăsat. *Luptă, luptă, luptă,* se lamenta o parte din mine şi, pentru o clipă, am simţit că nu mai pot să respir. Dar gustul era al lui James, iar felul în care îşi mişca buzele îmi arăta că dorinţa lui era imensă.

Adevărul e că Jude pierduse întrecerea la *kilometri distanţă.* Atracţia mea pentru James a izbucnit din clipa în care ne întâlnisem pentru prima dată, doi străini stând

unul lângă altul, pe al treilea rând din spate, la ora de drept constituţional. Am făcut sex chiar în acea noapte. Nu mai făcusem asta niciodată, nici cu Jude, nici cu altcineva. Dar cu James ceva s-a potrivit – ceva la fel de fundamental şi, da, primitiv ca senzaţiile pe care le trăiam în pădure. Ştiam că relaţia noastră o să meargă.

Chiar ştiam?

Nu puteam să gândesc limpede, nu cu el sărutându-mă aşa cum nu o mai făcuse de luni întregi. Făcuserăm sex cu ceasul în mână, punând ovulaţia înaintea pasiunii, dar aici nu ticăia nici un ceas. Inima mea încă mai bubuia din cauza fricii – şi a şocului că omul acesta chiar era *James* – şi mai era dorinţa, care crescuse de la zero la o sută douăzeci cât ai clipi din ochi. Gura mea îi ducea dorul. La fel şi trupul meu, judecând după frenezia cu care i-am smuls hainele. Mâinile lui mi-au descoperit sânii, abdomenul, locul dintre picioare care plângea după el. Când m-a pătruns eram complet pregătită, trăgându-l adânc în mine şi ţinându-l acolo până când s-a retras şi m-a pătruns din nou.

I-am strigat numele, convingându-mă că într-adevăr era acolo – şi era sălbatic –, pedepsindu-mă, poate, deşi ori ce urmă de furie care ar fiputut exista la început a lăsat loc dorinţei brute. Şi-a înfăşurat un pumn în părul meu pentru a-mi ţine gura aproape de a lui, dar în rest totul se reducea la frecare – mâini şi şolduri încolăcin-du-se, contopindu-se, generând căldură. Sudoarea lui se amesteca acum cu a mea, răspândind o aromă de mosc, sălbatică, aşa cum era totul în jur. Goliciunea noastră a absorbit căldura şi, cu toate că scoarţa pinului îmi zgâria spatele în timp ce el se împingea în mine, durerea era erotică.

Poate că pasiunea noastră fusese trezită de faptul că ne-am aflat atâta timp la kilometri distanţă unul de altul, fizic şi psihic, dar motivul nu mai conta. James îşi revendica teritoriul în modul cel mai primitiv, dar, deşi ştiam că asta nu rezolvă nimic, îl doream. A face dragoste era exact opusul deşertăciunii pe care o simţisem mai devreme.

Am ajuns la orgasm cu câteva secunde unul după ce lălalt, în timp ce eu îi şopteam numele sacadat. Dacă James nu m-ar fisusţinut, probabil că m-aş fiprelins pe trunchiul copacului, pur şi simplu topindu-mă într-o baltă pe pământ. Îi simţeam răsuflarea aspră în ureche, mâinile şi picioarele tremurânde, dar puternice. James mereu avusese un plan, iar dacă planul din seara asta era să-mi umple simţurile cu persoana lui, reuşise.

Am făcut dragoste din nou, de data asta pe pământ, el stând cu spatele în ţărână şi cu mâinile pe sânii mei. Senzaţia s-a intensificat mai lent, dar momentul culminant nu a fost mai puţin răvăşitor. Când am terminat, trupurile noastre erau stoarse de vlagă.

Nu puteam vorbi. Chiar şi dacă *aş fiputut* gândi, ceea ce nu era cazul, aveam prea multe întrebări, oricare dintre ele putând să frângă vraja nopţii, aşa că m-am agăţat de aceste ultime clipe de tăcere, când simţeam că suntem ca unul.

Desigur, coiotul meu plecase. Bănuiesc că a dispărut de îndată ce James şi-a făcut apariţia, speriat de abordarea lui lipsită de subtilitate şi de strigătele noastre. Dacă n-aş fivrut să păstrez tăcerea, poate că l-aş fiîntrebat dacă-l văzuse.

După un timp, am îngenuncheat în pârâu pentru a ne răcori şi, în final, ne-am tras hainele pe noi. Continuând să

nu scoatem o vorbă, l-am condus prin pădure spre Red Fox, dar n-am mai făcut dragoste în camera din pod. James abia s-a târât în pat, cu un braţ întins peste coapsa mea şi, până să mă aşez, a adormit.

L-am privit, încă uimită de cât de diferit arăta. Mereu avusese o barbă deasă, dar acum firele crescute mult sugerau că sărise vreme de mai multe zile peste bărbierit, ceea ce n-avea nici un sens dacă mersese la serviciu. Şi cu toate că propriile mele degete se jucaseră prin părul lui, strângând în pumn smocuri întregi în timp ce făceam dragoste, acesta fusese răvăşit încă de la început. Aşa nepieptănat, părul lui arăta mai des decât îl ştiam de acasă. Iar trupul lui? Îl vedeam dezbrăcat tot timpul, dar nu mirosind a sudoare şi a pasiune, nu lungit pe cearşafuri în lumina blândă a unui loc nou şi proaspăt. Dezbrăcat aici, arăta viguros.

Cum de mă găsise? Dintre toate întrebările pe care voiam să i le pun, aceasta era prima. Dar nu puteam întreba nimic câtă vreme dormea dus, iar când, în sfârşit, s-a mişcat, eram eu însămi pe jumătate adormită şi era întuneric. Îmi amintesc că am murmurat un „trebuie să vorbim” ameţit, dar după aceea mi s-a rupt filmul. Iar când m-am trezit, dispăruse.

capitolul 13

Sărind în sus, m-am uitat de jur împrejur, căutând, dar nu lăsase în urmă nici o dovadă a prezenţei lui. Poate că eu însămi m-aş fi îndoit de ea, dacă n-aş fi simţit o durere între picioare.

BlackBerry-ul meu arăta ora nouă. Oripilată că mă trezisem atât de târziu – din câte se pare, dormisem chiar în timpul plecării lui – l-am sunat, sperând că îmi va răspunde de data aceasta.

A răspuns după primul ţârâit, cu un „salut” răguşit şi profund.

Mi s-au înmuiat picioarele. Stând pe pat, le-am strâns sub mine.

– Spune-mi că eşti jos şi îţi bei cafeaua.

A urmat o pauză, după care i-am auzit glasul vinovat:

– Nu sunt.

– Eşti pe autostradă.

– De la patru dimineaţa. Aproape că am ajuns la Tapp. Trebuie să lucrez.

Nici urmă de vină aici. Doar fapte. Ceea ce mi-a readus în minte problema mea.

– E sâmbătă. *Uram* asta la vieţile noastre. Nu meriţi şi tu o pauză?

– Mi-am luat o pauză. Două zile ca să îmi fugăresc soţia năbădăioasă.

Dacă voia să mă facă pe *mine* să mă simt vinovată, am refuzat.

– Doar nu ţi-au trebuit două zile să conduci până aici.

– N-am venit direct. Am încercat în alte locuri mai întâi.

– Care locuri?

– Acolo unde aveai un trecut.

Lacul George? Acadia? Ambele îmi fuseseră destinaţii de vacanţă în copilărie, pe vremea când familia mea era inocentă şi intactă. James auzise multe poveşti despre

acele călătorii. Noi, familia Scott, ne agăţăm de amintirile fericite.

– Dar cum ai ajuns aici? Nu ţi-am povestit niciodată despre Bell Valley.

– Nu, a spus el căzând pe gânduri. Asta a fost grăitor.

– Dar de unde ai ştiut măcar *numele* locului ăsta?

I-a trebuit un timp să răspundă, apoi a devenit reţinut, ca şi cum ar fi mărturisit un lucru de care nu era mândru.

– Ai şi tu vise, iubito. Vorbeşti în somn.

Mi s-a tăiat respiraţia.

– Despre ce?

– Coioţi. Şi un tip pe nume Jude.

Tăcerea mea mă incrimina. Într-un târziu, am spus:

– Nu m-ai întrebat niciodată despre asta.

– M-am gândit că ce nu vrei să-mi spui, nu vreau să ştiu. Din cauza asta n-am venit acolo mai întâi. Toţi ne amăgim uneori. Ne spunem că totul merge minunat când, de fapt, nu e aşa.

Iată-l pe James al meu cel introspectiv, aparent încă viu în rutina aspră a vieţilor noastre. Asta mi-a dat speranţă.

– Nu e nimic în Bell Valley de care să te temi, l-am asigurat cu blândeţe.

– Nici Jude?

– Nici Jude.

Uram telefoanele mobile. Dacă i-aş fi putut vedea chipul întunecându-se, poate că aş fi fost pregătită pentru furia lui. Dar aşa, glasul lui jos şi puternic m-a luat pe nepusă masă.

– Am găsit scrisori, Emily! Erau sub pat, unde nu m-aş fi uitat dacă n-aş fi fost disperat. Deja îţi scotocisem prin sertare, simţindu-mă ca un ticălos nenorocit, mersi frumos. JBB.

Semnătura tipică a lui Jude.

– Omul trebuie să fi fost destul de important pentru tine dacă i-ai păstrat scrisorile. Dar însemnele poştale nu sunt vechi. Nici visele.

– Dacă i-ai citit scrisorile, ştii că e în Alaska, i-am explicat. Singura menţiune privind întoarcerea era în scrisoarea pe care o luasem cu mine. N-am venit aici pentru el.

– Până la urmă ce a fost el pentru tine?

– E fratele colegei mele de cameră de la colegiu. Ţi-am spus despre Vicki Bell.

– N-ai zis niciodată nimic despre vreun frate.

– Pentru că s-a terminat prost. Jude m-a înşelat, aşa că am plecat. Sfârşitul poveştii.

– Nu e sfârşitul poveştii dacă încă îl mai visezi.

– Nu pe el, ci coiotul. Jude a fost doar cel care mi-a făcut cunoştinţă cu el.

– Rivalul meu e un coiot? Haide, Emily!

– Coiotul n-are nici o treabă cu tine. E o ea, şi are legătură cu mine – e vorba despre a fi sălbatică şi liberă. Adică, am încercat s-o îndulcesc, gândeşte-te la noaptea trecută. N-a fost incredibil?

Nu s-a lăsat distras.

– Tot nu vrei să vorbeşti despre Jude.

– El nu *contează,* James. Ce-am avut cu el s-a terminat înainte ca noi doi să ne cunoaştem.

– Vrei să spui cu câteva zile înainte? Câte – două? Trei? Tocmai îţi reveneai?

– Scuză-mă! Ai simţit vreodată ceva, a fost măcar o clipă în acele prime zile după ce ne-am cunoscut când n-am fost obsedată de *tine*?

– Îţi reveneai, a repetat el. Te cunosc de zece ani – sunt însurat cu tine de şapte – şi tot există o mare parte din trecutul tău despre care habar n-am.

– Păi când mai apucăm noi doi să *vorbim?* am strigat.

– Obişnuiam să facem şi asta. Ai avut ocazia. La dracu', Emily, ştiam că nu erai virgină! Nici eu nu eram. Normal că a mai fost un tip înaintea mea, dar n-ar fi contat dacă n-aş fi aflat despre el în felul ăsta.

A înjurat, furios.

– Am stat ieri în maşină, aşteptându-mă să te văd cu el. Te-am urmărit în pădure, gândindu-mă că te întâlneşti cu el acolo.

M-am simţit vinovată, dar numai până la un anumit punct. Ceva lipsea. Gândindu-mă mai bine, era o piesă destul de importantă. Nu îl visasem pe Jude. Pe coiot, da, dar nu pe Jude. Şi nu-mi amintesc ca numele lui sau numele Bell Valley să fi apărut în vreuna dintre scrisorile alea.

– Ai angajat cumva un detectiv? am întrebat.

Deşi bărbatul din SUV-ul gri era în regulă, poate că el îmi distrăsese atenţia, împiedicându-mă să observ pe altcineva.

– Nu. Mânia i s-a mai domolit, ţepii din vocea lui s-au retras. Dumnezeule, Emily, a spus el cu un oftat frustrat, sunt prea obosit ca să mă mai cert. Nu contează cum te-am găsit, contează că am făcut-o. Nu ţi-a plăcut noap-tea trecută?

– Mi-a plăcut la nebunie noaptea trecută, dar a fost cum trebuia numai pe jumătate. N-am apucat să vorbim.

– Am comunicat.

– N-am *vorbit.* Trebuie să vorbim, James.

– Fără întâlniri la telefon, m-a avertizat el, dar când a continuat, vocea lui răguşită avea ceva rugător. Vino înapoi! Am nevoie de tine aici.

Rugămintea aproape că şi-a făcut efectul. Mi-am amintit părul lui răvăşit şi barba nerasă. Mi l-am închipuit conducând în acele două zile, căutându-mă, făcându-şi griji, imaginându-şi că sunt cu un bărbat despre care nu îi spusesem nimic şi simţindu-se singur. Şi acum, extenuat, se întorcea la muncă.

Îmi păsa de sentimentele lui – îmi păsa mai mult decât aş fi vrut. Dar nu-mi puteam trăi viaţa pentru James. Nu mă puteam întoarce doar pentru că aşa voia el. Trebuia să îmi doresc şi eu, iar eu nu-mi doream. Nu încă.

Tăcerea mea trebuie să-i fi transmis asta, pentru că a spus pe un ton învins:

– Păi… cel puţin ştiu unde eşti. Ai grijă, scumpo.

Şi a închis telefonul.

La „scumpo”, pulsul mi-a luat-o razna. Ţinându-mi respiraţia, am format din nou numărul.

N-a răspuns. Ceea ce, probabil, a fost un lucru bun. Pentru că era posibil să cedez. Ceea ce ar fi fost un lucru

rău. În ciuda celor spuse de Vicki, cum că eu eram cea mai curajoasă dintre noi două, îmi petrecusem zece ani luându-mă după alţii. Dacă rebeliunea mea avea vreun scop, mi-aş fi bătut joc de el întorcându-mă acum.

– A fost *aici?* a întrebat Vicki surprinsă.

Era în bucătărie, terminând brioşele pentru micul dejun. M-am aşezat la masă lângă ea, cât am putut de aproape, şi am privit-o în ochi.

– Pe scurt. Vicki Bell, i-ai spus unde sunt?

A avut un moment de recul.

– Eu? Nici gând. Căsnicia ta *te* priveşte. Nu m-aş amesteca niciodată. Când a ajuns aici?

O cunoşteam pe Vicki. Dacă m-ar fi minţit, s-ar fi agitat sau ar fi clipit. Dar părea curioasă, poate entuziastă, însă nimic mai mult – toate, dovezi care o disculpau.

– Cândva în cursul zilei de ieri. *Am stat în maşină, aşteptând.* O, Doamne, mi-am dat eu seama brusc, trebuie să fi fost în maşina albastră pe care am văzut-o. Credeam că e garda lui Lee. Nu o văzusem deloc pe Lee. E liberă în weekend?

– Nu. Lucrează şi la sfârşit de săptămână. S-a dus să-şi aranjeze părul. O să vină.

– N-am nici o veste pentru ea, m-am scuzat. Eu şi James n-am prea apucat să vorbim. Vicki a chicotit. Ce?

– M-am prins. Ai iritaţie pe faţă de la mustaţa lui.

„Prea mult soare”, poate că i-aş fi răspuns. Dar şi sânii mei erau roşii. Nu că i-ar fi putut vedea şi pe ei. Părea însă că n-are rost să neg. James era soţul meu. Ce credea că o să facem după ce stătuserăm despărţiţi o săptămână?

– Roşeşti cumva? m-a întrebat Vicki cu glas dulce, sprijinindu-şi bărbia în palmă.

Cu o pufnitură, mi-am turnat, fără grabă, nişte cafea, ştiind că o să mă aştepte. Femeile adoră să vorbească despre sex când li se iveşte ocazia, iar eu aveam încredere în prietena mea Vicki.

– Nu se bărbiereşte de obicei? m-a întrebat când m-am aşezat la loc.

Ascunsă după aburii care se ridicau din cană, mi-am sorbit cafeaua vreme de un minut, înainte de a lăsa ceaşca jos.

– Nu s-a mai ras în cele două zile cât i-a luat să dea de mine. Era... am bâjbâit după cuvintele potrivite... un alt James şi nu e vorba doar de părul de pe faţă. Nu se bărbierise, nu făcuse duş... Vicki a strâmbat din nas. Nu! De fapt, a fost chiar uluitor. Brutal. *Real.* I-am descris plimbarea mea prin pădure, care era şi ea o parte din experienţă. Tot auzeam zgomote în urma mea, dar nu reuşeam să văd nimic şi sunt multe lucruri care fac zgomot în pădure. Aşa că pur şi simplu am stat acolo şi m-am uitat la coiotul meu...

– *Coiotul* tău? a strigat Vicki alarmată.

Nu voisem să-i spun. Despre James, da, dar nu despre femela-coiot. Ea era a mea. Mă simţeam protectoare.

– A fugit. Nici nu sunt sigură dacă James a apucat să o vadă sau a aşteptat doar cât să fie sigur că nu mă întâlnesc cu alt bărbat. La început nici n-am crezut că e el. Era sălbatic.

Vocea mea lăsa să se înţeleagă că ăsta nu fusese un lucru rău.

– Era gelos, a decis Vicki. A lipsit două zile de la muncă pentru tine, te-a răvăşit în pădure, te-a dus în braţe până acasă, pe urmă s-a trezit în toiul nopţii ca să conducă şase ore până la serviciu. Asta-i superromantic!

– E o doză de nebunie, am corectat-o, deşi am ignorat partea cu „te-a dus în braţe”, care era peste măsură de teatrală, dar suna bine.

Schimbând brusc tonul, Vicki m-a muştruluit.

– Sper că ai de gând să lupţi.

– Să mă lupt cu James? De ce?

– Pentru că ai avut motive întemeiate să pleci, iar o femeie puternică n-ar lăsa de la ea.

– N-am fost tocmai supusă, am spus, ştiind că roşesc din nou, dar cum era să-mi amintesc noaptea noastră de dragoste şi să nu roşesc?

– Ce i-ai spus despre Jude?

– L-am asigurat că Jude şi cu mine am încheiat socotelile.

– Tot o să fie nervos, ştiind că Jude e aici, ’ţelegi?

Am deschis gura să vorbesc, după care m-am oprit.

– Aoleu! Nu i-ai spus despre treaba asta? Emmie, cum ai putut să nu-i spui? E ultraimportant!

– Nu şi dacă mă întrebi pe cine iubesc.

– Dar încă mai simţi ceva pentru Jude. Chiar tu mi-ai spus-o.

– Nu e ceva romantic. E *sexual.* E spiritual.

Vicki s-a aşezat la loc.

– Trebuie să-i spui lui James.

– Nu pot, am ripostat. Mă vrea înapoi în New York, iar eu nu sunt pregătită să merg. Dacă află că Jude e aici, o să insiste.

– O să afle oricum.

„Tot aşa cum a aflat şi că Jude e din Bell Valley?” m-am gândit eu. De unde a *ştiut* ?

James nu îmi răspunsese la întrebarea asta. Mai târziu, în timp ce-o ajutam pe Vicki să cureţe camerele, iar aspiratorul ne împiedica să stăm de vorbă, am sucit problema pe toate feţele. Încă eram convinsă că nu vorbisem despre Jude în somn. Nu el era motivul pentru care mă îndrăgostisem de James. Cât despre Facultatea de Drept, fusesem admisă acolo cu mult înainte ca eu şi Jude să devenim un cuplu. Nu-mi amintesc să mă fi gândit la el când i-am spus „da” lui James, când am semnat contractul cu Lane Lavash sau când mi-am cumpărat al patrulea BlackBerry la rând, fiecare dintr-o generaţie mai nouă decât precedentul. Nu puteam da vina pe Jude pentru nimic din toate astea. Mi le făcusem cu mâna mea.

Pe măsură ce trecea timpul, de un lucru eram sigură: mă simţeam mai bine în dimineaţa aceea. Să fi fost sexul? O confirmare a ceea ce eu şi James aveam şi puteam redobândi? Sau era doar simplul fapt că îi păsase îndeajuns de mult încât să vină după mine?

Oricum, încă mă mai întrebam de unde aflase despre Jude. Erau trei oameni care i-ar fi putut spune. Dar nu aveam de gând să încep să dau telefoane suspecţilor, pentru că asta m-ar fi dus la alte discuţii, iar eu voiam să mă concentrez exclusiv asupra lui James.

Aşa că am condus spre adăpost. Întrucât voluntarii de weekend erau răspândiţi prin toate părţile, am putut să

mă strecor pe lângă recepţie şi, odată ajunsă la reabilitare, pisicuţa tremurândă m-a găsit numaidecât. Simţind nevoia să îngrijesc pe cineva, am hrănit-o cu mâna, dar a mâncat puţin şi mi-a părut mai fragilă ca niciodată. Mi-am zis că problema e doar în mintea mea, că orice pisicuţă ar arăta mică pe lângă masivul Maine Coon care se lăsase lângă coapsa mea, cu un picior mai scurt, dar cu un trup puternic. Totuşi, eram îngrijorată. Dacă ar fi fost prin preajmă îngrijitorii obişnuiţi, i-aş fi întrebat ce se întâmplă, dar ei aveau liber la sfârşit de săptămână, lăsând treburile de rutină pe seama echipelor de weekend. Unii voluntari veneau doar pentru o zi, făcând naveta regulat din locuri precum Concord şi Portsmouth. Alţii se îndreptau într-o altă direcţie şi făceau doar un popas aici.

Erau destui care să preia sarcinile când m-am aşezat lângă perete, cu Scumpete în poală, mi-am scos BlackBerry-ul şi am încercat să-l sun pe James. Aveam patru liniuţe în dreptul indicatorului de semnal, deci ştiam că apelul meu ajunge la el. Doar că el nu răspundea.

Nu aveam nici un drept să mă simt rănită. Dar eram. Ştiam că lucrează. Dar voiam să se gândească şi la mine.

„Fără telefon”, îi spusesem după plecarea din New York. Regula mea. Aşa că aceasta îi era răzbunarea.

Sau obţinuse ce voia ieri noapte, iar acum era mulţumit. Sau era atât de obosit, încât pur şi simplu nu putea vorbi. Sau dormea buştean, cu capul pe birou.

Cel mai probabil, m-am hotărât eu resemnată, lucrează, îngropat până la gât între hârtii, ca să recupereze orele de muncă pe care le pierduse umblând după mine. Mă gândeam dacă i-o fi plăcând munca propriu-zisă. Nu-l mai întrebasem asta de ceva vreme. Conversaţiile noastre obişnuite mergeau mai mult pe linia

văicărelilor – ne plângeam de câte un asociat care nu-şi vedea de partea lui de treabă, de câte un partener care dădea vina pe cine nu trebuie, de vreun client care simţea că drepturile lui sunt direct proporţionale cu onorariul pe care îl plăteşte. De ani buni nu mai asociam serviciul cu plăcerea.

Nu-mi lipsea Lane Lavash. Dar îmi lipsea avocatura. După ce am mai stat o vreme cu pisicuţa, mângâind-o pe cap în timp ce dormea, am aşezat-o cu grijă pe o păturică de lână şi m-am întors la Red Fox. Folosind computerul personal al lui Vicki, aflat într-un birou izolat unde găseai teancuri de cărţi de colorat, piese de lego risipite peste tot şi unde mirosea a plastilina din care era făcut un şerpişor uitat lângă mouse, mi-am deschis e-mailul şi i-am trimis un mesaj lui James. La „subiect” am tastat: ÎNTREBARE DESPRE LEGISLAŢIE, sperând că nu va putea să reziste tentaţiei.

Bună, am început. *Ce mai faci? Am vrut să vorbim, dar nu răspunzi la telefon. Ai dreptate, James. Am pus în mare pericol cuplul nostru. Crede-mă, şi mie mi-e greu.*

M-am oprit. Autocompătimirea era o abordare greşită. Ştergând ultima propoziţie, am scris:

Ştiu că te-am rănit. Îmi pare rău pentru asta. Ţi-aş fi spus-o şi în faţă, dacă n-ai fi fugit atât de repede.

Ups! Nu era cazul să par critică. Ştergând din nou, am tastat:

Ţi-aş fi spus-o şi în faţă, dacă am fi avut mai mult timp la dispoziţie. Mi-a plăcut la nebunie ce am făcut cu timpul pe care l-am avut, dar chiar am nevoie să vorbim. Mintea începe să mi se limpezească. Încep să mă înţeleg mai bine pe mine însămi, dar toate astea nu înseamnă mare lucru dacă nu le pot împărtăşi cu tine.

Degetele mi s-au oprit în aer, deasupra tastaturii. ÎNTREBARE DESPRE LEGISLAŢIE. Plănuisem să-i scriu doar despre asta, nu despre probleme de suflet. Nu îmi jurasem eu să nu mai folosesc maşinăriile ca mijloc de comunicare? Nu mă revoltasem eu împotriva relaţiilor la distanţă?

Dar tehnologia n-avea cum să dispară. Urma doar să devină mai rapidă, mai uşor de folosit, mai familiară. Asta era realitatea. În acel moment, eu şi James aveam e-mailul sau nimic.

În plus, era e-mailul prin care îi transmiteam gânduri intime soţului meu atât de diferit de scrisorile de dragoste pe care bunica le scria de mână şi i le trimitea bunicului pe vremea când el lupta în Coreea? O fi discuţia faţă în faţă varianta ideală, dar nu întotdeauna e posibilă.

Faptul că foloseam acum un computer era o concesie făcută pragmatismului – sau cel puţin aşa mi-am zis în timp ce îmi încredinţam gândurile intime computerului.

Dar trebuia să trec la subiect. Răbdarea lui James avea o limită, iar eu voiam să-i ofer ceva lui Lee. Aşa că am scris:

Se întâmplă ceva aici şi aş avea nevoie de sfatul tău. E vor-ba despre o angajată de la pensiune. E o persoană foarte cumsecade, care coace nişte fursecuri demenţiale, dar familia soţului ei decedat o consideră un om de nimic şi din cauza asta îşi bat joc de ea. Problema urgentă implică o ameninţare fizică, dar cazul în ansamblu e interesant.

M-am oprit. Ştiam ce-ar fi putut crede James. *Nu-ţi face griji,* am scris*. Nu-mi deschid un cabinet aici. Slujba mea de la Lane Lavash mă aşteaptă.* N-am spus şi dacă o mai vreau. Asta doar l-ar fi aţâţat mai rău.

Ştiam că James de care mă îndrăgostisem avea o slăbiciune pentru oamenii consideraţi de nimic şi, chiar dacă acel James se mai schimbase, cel de-acum nu rezista să nu se implice într-o cauză nobilă. Anul trecut lucrase cu filialele beligerante ale unei afaceri de familie şi, cu toate că acestea ajunseseră la o înţelegere înainte de proces, fusese entuziasmat. Cazul lui Lee era micuţ, comparativ cu acela, dar nu foarte diferit.

Femeia s-a ascuns aici, am tastat, *şi poate de aceea em-patizez cu ea, dar au găsit-o şinu-iabună.* Am descris pe scurt povestea ei – chelneriţă cu cazier devenită moştenitoare, fond fiduciar intrat la apă, ameninţări – şi am continuat cu opţiunile pe care le discutasem în bucătărie cu Vicki şi cu Lee. *Banii nu sunt o problemă,* am spus la final. *Are o rudă care va plăti, dar mai greu e cu jurisdicţia. Tu ştii mai multe decât mine despre legislaţia din Massachusetts şi cunoşti pe cineva acolo. Crezi că Sean Alexander ar putea să se ocupe de asta? Sau altcineva din firma lui?*

Am făcut o pauză, gândindu-mă cum să închei, apoi am tastat:

Ştiu că îţi cer mult, James. S-ar putea să fii încă atât de supărat pe mine încât să nu vrei să ai nimic de-a face cu cazul. Dar pe vremuri obişnuiam să vorbim despre felul în care îi vom ajuta pe cei asupriţi, iar tu ai fost întotdeauna mai priceput decât mine la treaba asta.

Mi-am amintit din nou de facultate, comparându-l pe omul care promitea atunci să devină cu cel de azi şi întrebându-mă dacă, la fel ca şi în cazul meu, omul de azi era doar o mască pe care o purtam din pricina slujbelor noastre. Voiam să cred că cealaltă latură a lui era acolo, ascunsă, dar vie.

Mă tot gândesc la tribunalul studenţilor, unde ne antrenam pledând în cazuri fictive. De ce oare simt că acolo am fost un avocat mai bun ca oricând? Sprijinindu-mi podul palmelor de marginea biroului, am oftat. Apoi, anticipând starea lui de spirit din momentul în care va citi mesajul, am tastat: *Parcă te văd ducându-ţi mâna la frunte, gândindu-te că trebuie să te întorci la treabă şi că nu ai timp pentru divagaţiile mele. Dar poate dai peste ceva care i-ar putea fi de folos prietenei mele. Dacă îţi vine vreo idee, mi-o spui?*

Mâinile mi-au ezitat. Voiam să închei cu „Te iubesc", dar m-am temut că va crede că i-o spun doar pentru că vreau ceva de la el. În schimb, ca o mai mare dovadă de remuşcare, am scris: *O să-mi las BlackBerry-ul deschis.*

Dar acum aveam două probleme. Mai întâi, m-am simţit descurajată când James n-a răspuns pe loc. Mi-am zis că are două zile de recuperat la serviciu, deci nu poate să lase totul baltă ca să se ocupe de mesajul meu, şi că, oricum, nu pot fi luate măsuri juridice în weekend. M-am gândit că poate Sean nu e la birou, nu mai lucrează la aceeaşi firmă sau pur şi simplu nu răspunde la mobil. Am încercat să mă conving că e *în regulă* dacă James îmi trimite părerile lui mai târziu sau chiar mâine.

În al doilea rând, lăsându-mi BlackBerry-ul deschis am văzut, totuşi, şi alte e-mailuri. Mama îmi scrisese că vrea să vorbim, iar tata că sunt o iresponsabilă şi că o supăr pe mama. Partea bună era că sora mea îmi trimisese un mesaj surprinzător de înţelegător, spunându-mi că mă invidiază, în vreme ce Tessa, colega mea de birou, zicea că îmi simte lipsa.

Şi mai era şi Walter.

Veşti bune, Emily. Ai fost trădată de unul dintre colegii tăi asociaţi, care s-a oţărât în aşa hal că ţi-am dat patru săptămâni de concediu, încât s-a văitat la manager, care m-a turnat la îndeajuns de mulţi acţionari încât eu să fiu acum în rahat până la gât. Am încercat să joc cartea compasiunii corporatiste, dar nu s-au lăsat convinşi. Spune-mi că eşti la terapie. Spune-mi că ţi-a venit mintea la cap şi că o să fii la biroul tău luni dimineaţă. Spune-mi CEVA! Ai promis că ţinem legătura şi n-am auzit nici un cuvinţel. Dacă îţi încalci promisiunea, mi-o încalc şi eu pe a mea.

Mi-a părut rău că am citit. Mâinile mi s-au încordat brusc, în urechi răsunându-mi vechile murmure şi sonerii. În acea clipă, Walter Burbridge întruchipa tot ceea ce uram la slujba mea. Am încercat să mă opresc, dar oricât de tare mi-aş fi spus că mai aveam trei săptămâni de concediu, tot auzeam vorbele lui Walter. *Dacă îţi încalci promisiunea, mi-o încalc şi eu pe a mea.* Ameninţarea era norul de furtună care umbrea seninătatea cerului meu albastru de vară.

Încercând cu disperare să mi-o scot din cap, am plecat să mă plimb prin pădure. Acum nu-mi mai era frică. Nu fusesem muşcată de vreo veveriţă sau atacată de vreun elan. Nu fusesem luată pe sus de Jude, ci de James, care era cald şi real. Acum priveam altfel cărarea, ştiind că şi el o luase pe aici, că păşiserăm împreună pe ea. În plus, mi-am dat seama că, dacă înainte mă temusem atât de mult de forţa chemării, acum vraja mă captivase deja. Nu mai aveam ce-i face.

Pe deasupra, era în plină zi. Mi-am făcut loc printre ferigi şi de-a lungul zidului de piatră care era GPS-ul meu. Am dat însă peste un şarpe. Stătea întins pe un petic însorit. Urăsc şerpii. Absolut dezgustată, m-am oprit.

Era un şarpe-jartieră. De unde ştiam? Jude. De fiecare dată când întâlnea vreunul, mi-l bălăbănea în faţa ochilor. Era felul lui de a mă tachina – sau de a mă învăţa, asta fiind interpretarea pe care o prefera. Ceea ce învăţasem, în primul rând, era să nu mă blochez.

Mai învăţasem şi că şerpii-jartieră sunt inofensivi, tocmai de aceea am trecut acum pe lângă el, lăsându-l cu piatra lui şi ţinându-mi picioarele pe pământ. Auzind susurul pârâului, am urmat sunetul. Aerul era mai puţin umed decât data trecută, datorită acelui cer albastru, dar transpirasem până să ajung la coiotul meu – sau mai degrabă la locul în care o văzusem cu o seară înainte.

Acum nu mai era acolo. N-a trebuit să cercetez şi celălalt mal ca să fiu sigură de asta. Nu o simţeam, nu îi adulmecam mirosul. În timp ce stăteam pe un bolovan mai mic, la doar câţiva centimetri de firişorul de apă, boişteni[12] săgetau pe lângă mine, cu licăriri de argint care alunecau la vale. M-am aşezat în genunchi ca să-mi las mâna să alunece prin apa rece, amintindu-mi cum James şi cu mine ne scăldaserăm acolo. Privirea mi-a fugit spre copacul de care mă proptise el prima dată, apoi spre pământul de dedesubt. Acele de pin păreau răvăşite, aşa cum ar fi arătat un aşternut. Am roşit, m-am legănat pe călcâie, zâmbind în timp ce imaginile mi se derulau în minte.

Apoi am rămas nemişcată, ascultând. Nu eram sigură că auzisem ceva. Ea s-ar fi mişcat în tăcere prin pădure, orice urmă de zgomot fiind acoperită de clipocitul pârâului. Totuşi, acum îi simţeam mirosul, o uşoară mi-reasmă sălbatică împletindu-se cu cea a pinilor. Am ridicat ochii.

Nu era pe marginea pârâului, ci la o treime de metru de mal, privindu-mă din vârful unui bolovan cufundat pe jumătate în apă. Stând dreaptă în lumina umedă a

---

[12] Peşte de mici dimensiuni din familia crapului (n.tr.)

soarelui, era uimitoare. Blana ei îmbina nuanţe de gri şi alb, picioarele din faţă erau crem ca şi botul ascuţit pe care îl zărisem azi-noapte. Acum am văzut şi culoarea caisei care îi acoperea creştetul, urechile şi spatele.

Înainte credeam că toţi coioţii sunt nocturni, de vreme ce le auzeam chemările doar noaptea. Nu e aşa, îmi spusese Jude. Erau prin preajmă şi ziua, dar cunoşteau pericolul de a fi văzuţi, aşa că aveau grijă. Doar la adăpostul întunericului îndrăzneau să strige cu voce tare, ştiind că n-or să atragă atenţia nedorită. Aşa au supravieţuit: trecând neobservaţi.

Totuşi, iat-o, stând la vedere şi uitându-se la mine, încrezătoare că n-o să ridic o puşcă să trag. Dar nici nu se tolănea pe spate la soare, ci stătea cu urechile ciulite. Dacă m-aş fi ridicat în picioare, ochii ei tot ar fi rămas mai sus decât ai mei. Am rămas însă aşezată. Era atentă, nasul fremătându-i aproape imperceptibil în timp ce adulmeca aerul.

Pentru o fracţiune de secundă, am avut plăcuta închipuire că James o să vină din nou. Doar că el nu avea mersul silenţios al unui coiot. Iar astăzi nu auzisem în pădure nici un fâşâit în spatele meu.

În faţa mea însă, am zărit o mişcare la baza bolovanului pe care stătea coiotul. M-am uitat în jos odată cu ea, aşteptându-mă să o văd atacând. Dar creatura de acolo era o mogâldeaţă care aducea cu bichonul surorii mele, doar că avea blana de un gri palid. Şi nu era doar una. Curând a răsărit o a doua creatură, apoi a treia şi a patra.

Erau puii ei. Mi-ar fi plăcut să cred că i-a adus ca să mi-i arate, dar am bănuit că îşi are vizuina prin apropiere.

Retrăgându-mă spre trunchiul pinului, pentru a le face loc, i-am privit pe cei mici aruncând un obiect de colo-colo. Târziu mi-am dat seama că avusesem dreptate doar pe jumătate. Se jucau cu o veveriţă, dar nu ştiam dacă aveau de gând să o mănânce la prânz sau nu.

Rozătoarea a reuşit să fugă, ceea ce m-a surprins. M-am gândit că, dacă puii n-o vor mânca, mama o va face. Dar ea continua să se uite la mine cum îi urmăresc, ochii ei aurii fiind plini de mândrie.

Mi-a trecut prin cap că un coiot e prea sălbatic pentru a arăta mândrie – că citeam gânduri imaginare în acea privire fixă, în acel bot ascuţit, în acele urechi ciulite, doar pentru că simţeam nevoia unei legături afective cu pădurea asta şi că lacrimile din ochii mei apăruseră pentru că mă identificam cu ea şi îmi doream atât de mult un copil al meu.

În clipa următoare, mi-am amintit că ea rămâne un animal sălbatic şi că ceea ce eu iau drept mândrie ar putea fi, de fapt, un avertisment: *Fă numai un pas către puii mei şi o să atac.*

Pe deasupra, dacă într-adevăr aveam *nevoie* de o legătură afectivă cu pădurea, nu-mi puteam da seama de ce. A *dori* e altceva. Animalele sălbatice sunt o curiozitate pentru oameni. Nu de-asta ne uităm la Animal Planet?

Evadare. Poate pentru asta ne uităm. Comportamentul animalelor e primitiv. Ne aminteşte de vremurile străvechi, când totul era mai simplu.

Deci poate că evadarea mea era motivul pentru care devenisem dependentă de pădurea asta, care era exact opusul celorlalte locuri în care mai fusesem, şi nu mă refer doar la New York. Acum zece ani locuiam în New Haven, un oraş nici pe departe la fel de mare ca New York, dar

care mi se părea aglomerat, cu elevi forfotind peste tot, colegi care locuiau în garsoniere şi trei fete cu care împărţeam un apartament înghesuit. Şi, cu toate că mi-am petrecut majoritatea nopţilor acasă la James, oraşul ne făcea să ne încuiem înăuntru.

Pădurile astea sunt primitive. Au rămas aşa cum erau acum o sută de ani, adică stabile şi liniştite. Aici găsesc pacea pe care nu o întâlnesc nicăieri altundeva. Aici pot gândi limpede. Pot respira.

Am rămas o vreme lângă copac, privindu-i pe puii de coiot cum se împiedică unul de altul. Uneori, câte unul mă zărea, atras probabil de mirosul meu, mă privea în ochi câteva clipe, apoi îşi relua joaca – şi mi-am dat seama că, lăsându-mă să stau acolo, fără să mă atace, mama lor poate le dă o lecţie greşită. Oamenii sunt nişte fiinţe de temut.

Dar nu şi eu. Puteam să jur că ştia că nu i-aş răni micuţii. A simţit cât de protectoare eram, poate mi-a simţit chiar şi gelozia. Am văzut patru pui. O femelă coiot are în medie câte şase, deşi – din spusele lui Jude – la o singură naştere putea să aducă pe lume şi optsprezece urmaşi.

Ups!

Am zâmbit. Patru era în regulă. Eu m-aş fi mulţumit şi cu unul. Gândindu-mă la asta, am simţit un dor în adâncul fiinţei mele.

Nu tânjeam în felul ăsta după munca de avocat. Într-adevăr, îmi lipseau provocările intelectuale. Îmi lip-sea satisfacţia emoţională de a fi ajutat pe cineva care nu se poate ajuta singur. Dar toate acestea nu se comparau cu dorinţa de a avea un copil. Şi nici cu dorul de James.

Bună Walter, am scris când m-am întors la pensiune. *Îmi pare rău. Săptămâna viitoare e exclus să mă întorc. Mă*

vindec, dar e un proces de durată. Îţi mulţumesc că ai răbdare.

Am trimis e-mailul şi am plecat de la computerul lui Vicki.

capitolul 14

James mi-a scris sâmbătă seara, la o oră târzie.

Ai dreptate, spunea el. *Primul meu gând a fost că plănuieşti să profesezi acolo, dar dacă tu spui că nu-i aşa, o să te cred pe cuvânt. Se pare că prietena ta are o viaţă încurcată rău de tot. Ca să vezi, sună cunoscut. Ai dreptate cu investigatorii. Trebuie să îşi identifice urmăritorul ca să poată afla cine l-a angajat. Da, inspectorului contabil. Da, nevoii de a-şi lua un avocat din Boston. Conflictul de interese poate fi o problemă. Nu trebuie să folosească pe nimeni care are cea mai mică legătură cu firma în grija căreia se află fondul fiduciar. Dă-mi numele ei şi numele companiei familiei şi o să vorbesc cu Sean. Dacă firma lui îi permite, s-ar putea să vrea să ajute. Ce fel de fursecuri face?*

Când am întrebat-o pe Lee duminică dimineaţă la prima oră, mi-a spus că numele ei de familie e Baker[13].

Un brutar pe nume Baker? Recunoşteam un pseudonim când vedeam unul.

I-am explicat despre confidenţialitatea client-avocat şi am asigurat-o că James înţelege foarte bine pericolul cu care ea se confruntă, dar pentru că se simţise neputincioasă atâta vreme, continua să fie temătoare. Fugise pentru a se ascunde şi, da, fusese găsită. Şi fiecare persoană cu care făcea cunoştinţă însemna o creştere a riscului de a fi luată de aici cu forţa. Fusese deja la

[13] Brutar (n.tr.)

închisoare şi se albea numai la gândul că i s-ar putea întâmpla din nou – iar eu, sincer, nu-i puteam garanta că familia soţului ei nu va porni ofensiva odată ce îşi va da seama că ea plănuieşte să ia măsuri. Oare erau dispuşi să declanşeze un scandal public ştiind că acuzaţiile sunt trucate? Dacă erau suficient de aroganţi, da. Tot ce i-am putut promite a fost că nu o să fie singură.

Am dus ceva muncă de lămurire, dar, în cele din urmă, a cedat. Mulţumită cu această mică victorie, i-am trimis lui James informaţiile pe care le obţinusem, încheind cu: *De ovăz cu fulgi de ciocolată, dar cele cu ciocolată şi nuci de macadamia sunt cele mai bune.*

Fursecurile cu ciocolată şi nuci de macadamia erau preferatele lui.

Amelia a venit la micul dejun, târându-l după ea şi pe Jude, care arăta de parcă tocmai căzuse din pat. Era nebărbierit şi nepieptănat.

Arăta uluitor.

Aşa cum şi Brett Favre[14] arată uluitor.

Dar nu îmi doresc să mă culc cu Brett Favre, aşa cum nu îmi doream nici să mă culc cu Jude Bell, deşi el se tot holba la mine de parcă ar fi trebuit s-o fac, de parcă ar fi trebuit să îmi amintesc cum e să mă trezesc cu el sexy şi puternic lângă mine, de parcă ar fi trebuit să fiu geloasă pe prietena lui din Hanover şi să-mi recuceresc teritoriul.

---

[14] Jucător profesionist de fotbal american, născut pe 10 octombrie 1969. În timpul carierei sale ca fundaş ofensiv al echipei Green Bay Packers a doborât mai multe recorduri importante ale Ligii Naţionale de Fotbal. (n.tr.)

Nu era cazul. Tocmai primisem veşti de la James, aşa că eram imună.

Lee a stat cu noi. Părul ei încă mai avea acea nuanţă murdară şi acel breton oblic, dar linia pe care i-o dăduse pe laterale şi la spate îi încadra chipul într-un fel care m-a făcut să realizez că e o femeie atrăgătoare. M-am simţit mai bine la gândul că implicarea mea în cazul ei i-a dat destulă încredere încât să facă o schimbare.

Amelia punea pe primul plan protecţia lui Lee şi pe bună dreptate. Pe lângă maşina care veghea din apropierea parcului, ea ne-a explicat, cu o oarecare mândrie, că mai angajase pe cineva să-i monteze verişoarei ei încuietori noi la uşi şi la ferestre.

– Asta e bine, am spus pe un ton încurajator. Acum trebuie să ne construim cazul. Poliţia are vreun indiciu – fotografii, amprente, urme de paşi?

– Au bileţelele lăsate la cutia poştală şi au poze cu materia pe care i-au lăsat-o pe verandă.

– Îi zice rahat de câine, a spus Jude cu un rânjet.

Amelia a zâmbit.

– Nu, la micul dejun nu-i zice.

–Şi au făcut ceva cu toate astea? am întrebat, ignorându-l pe Jude care continua să se holbeze la mine.

– Nu prea au mare lucru de făcut, în afară de a le pune într-un dosar, s-a gândit Amelia. Dar ea era genul de om care preia comanda, aşa că a trecut mai departe. De ce avem nevoie?

– Fotografii care să surprindă pe cineva asupra faptului. Lee ar trebui să aibă cu ea un aparat de fotografiat pe care să-l folosească de fiecare dată când vede străini prin preajmă, dar mai avem nevoie şi de o

cameră video montată pe acoperiş. Poate că o să filmeze doar cerbi şi elani, dar e suficientă o singură imagine cu un om care face ceva aiurea ca să avem noroc.

– O să pun pe cineva să instaleze camere chiar azi, în faţă şi în spate, a promis Amelia. Înţeleg că soţul tău a trecut pe aici?

– Da. A fost doar o vizită scurtă.

– Data viitoare aş vrea să-l cunosc şi eu.

– Şi eu, a remarcat Jude.

Pun pariu că vrei, m-am gândit eu. Îl şi vedeam bătându-l pe spate pe James şi vorbind cu el ca de la bărbat la bărbat despre cum eram eu la pat. Vicki avea dreptate. Trebuia să-i spun eu însămi lui James că Jude s-a întors, trebuia să-i explic sentimentele mele, de-atunci şi de-acum. Ar fi fost o mişcare preventivă, deoarece cumva, de undeva, oricum ar fi aflat adevărul, şi era mai bine să-l afle de la mine.

– Dar nu pot să-i zic într-un e-mail, am spus în secunda în care eu şi Vicki am rămas singure.

– Atunci la telefon?

– Nu-i bine.

– Dar trebuie s-o faci cât mai repede. L-am văzut pe Jude cum se uita la tine. Caută sămânţă de scandal.

– Dar de ce cu *mine*?

– Pentru că nu te vede topită după el. Ce te faci dacă îi dă un telefon lui James? Aproape că merită să faci un drum până la New York ca să-i spui.

– Nu pot.

– Nici măcar unul scurt de tot? Cum a fost vizita lui aici?

Părea simplu – conduc până acolo, îi spun lui James despre Jude, facem dragoste, ca să vadă că *el* e cel pe care îl iubesc, apoi plec.

Şi chiar am luat în calcul ideea, în timp ce o ajutam pe Vicki să cureţe bufetul din salon. Dar mi-era teamă că dacă mă întorc, nu o să mai pot pleca, că James nu mă va mai *lăsa* să plec odată ce va afla despre Jude, că voi fi din nou amorţită de ritmul vieţii mele de acolo şi incapabilă să mai gândesc până când următoarea furtună mă va face iar să cedez. Mi-a dat prin cap şi că sexul ar putea fi un fiasco dacă l-aş face cu intenţia de a manipula, caz în care aş risca cea mai elementară conexiune pe care James şi cu mine o aveam.

Poate că mi-aş mai fi bătut capul mult şi bine, dacă nu ar fi intervenit alte lucruri la care să mă gândesc. Lee tocmai plecase, iar eu şi Vicki ştergeam dulapurile din bucătărie, când sunetul clopoţelului de la intrare a făcut-o să meargă până în hol. Am auzit glasuri entuziasmate, dar maşina de spălat vase era pornită şi nu puteam distinge cuvintele rostite. Am auzit însă totul foarte bine când Vicki s-a întors şi a spus cu o voce puţin prea veselă:

– Uite cine a venit!

În spatele ei se aflau părinţii mei.

Părinţii mei.

Deşi pare absurd, primul meu sentiment a fost totuşi unul de uşurare. Dacă ei ar fi ajuns cu doar o jumătate de oră în urmă ar fi dat peste Amelia şi Jude. Cu doar *cinci* minute în urmă ar fi dat peste Lee.

Al doilea sentiment a fost de vinovăţie. Claire şi Roger Scott, divorţaţi, dar reuniţi în această misiune de salvare, conduseseră două ore din Portland până aici ca să mă

târască înapoi acasă. Sau cel puţin aşa a gândit mintea mea de fetiţă într-un moment de întoarcere în timp.

Al treilea sentiment a fost consternarea. Nu eram pregătită pentru ei.

Am deschis gura, dar n-am putut scoate nici un cuvânt. Prinsă între bucurie şi groază, am reuşit doar să-mi şterg mâinile cu prosopul de vase. Părinţii mei erau un cuplu atrăgător, mama cu riduri mici în dreptul ochilor şi cu părul lung, castaniu, prins în spatele urechilor cu o panglicuţă galbenă care trebuie să fi fost reciclată de la un cadou, tata cu mai puţin păr, dar cu o piele remarcabil de netedă. Amândoi avea cu patru kilograme şi jumătate mai mult decât şi-ar fi dorit doctorii lor, dar, îmbrăcaţi cu jeanşi şi cămăşi, arătau ca în reclamele pentru ţinute lejere de la L.L. Bean[15]. Atât de familiari. Atât de dragi. Atât de enervanţi.

Am înghiţit în sec.

– Mama! Tata! Cum de-aţi ştiut unde sunt?

Simţisem că mama are nişte bănuieli, dar am fost surprinsă s-o aud spunând:

– James m-a sunat. A zis că eşti bine, dar am vrut să văd cu ochii mei şi pe urmă taică-tău a zis că se simte lăsat pe dinafară, aşa că... iată-ne.

– James te-a sunat pe *tine?* Şi recunoscuse că nu reuşise să dea de mine? Avusese curaj, nu glumă.

– Te iubeşte, Emily, a spus tata. A sunat-o de mai multe ori pe mama ta.

Aaaa. Deci mama era urnătoarea.

---

[15] Companie specializată în îmbrăcăminte şi echipamente pentru exterior. A fost înfiinţată în 1912 de către Leon Leonwood Bean. (n.tr.)

– *Tu* ai fost cea care i-a zis despre Bell Valley?

– Păi... cum puteam să nu-i spun? a întrebat Claire. L-am pus să umble mai întâi prin alte locuri, pentru că nu eram *sută la sută* sigură unde eşti şi, în plus, îl consider vinovat pentru ce s-a întâmplat.

– Nu e vina lui, a spus tata. El e cel responsabil.

– Roger, parcă am avut o înţelegere să nu fim de acord asupra acestui aspect.

– Am avut o înţelegere cu tine, dar nu şi cu Emily.

– Apoi James a sunat din nou, a continuat mama, ignorându-l pe tata, şi a părut atât de obosit şi de îngrijorat încât m-am simţit vinovată. Ştiam cât de mult iubeşti locul ăsta, iar când am vorbit cu tine zilele trecute am simţit că am atins un punct sensibil.

Oprindu-se brusc, chiar înainte de a-l pomeni pe Jude, a zâmbit către Vicki.

– Arăţi minunat. Cu siguranţă îţi prieşte să fii mamă. Fiica ta e pe-aici?

– De unde ştii că are o fiică? am întrebat. La fel ca şi în cazul vorbitului în somn despre Jude, eram sigură că nu-i pomenisem despre Charlotte.

Mama a aruncat o privire către fotografia lipită pe avizierul de lângă telefon.

– Pentru că fetiţa de colo e Vicki Bell bucăţică ruptă.

Cu sprâncenele ridicate, s-a întors spre Vicki, care a spus:

– Tatăl ei a dus-o la adăpost. Adoră pisicile.

Am avut o inspiraţie de moment.

– Vrei una? am întrebat-o. E acolo o pisicuţă care primeşte îngrijire specială pentru că are o problemă neurologică. Are nevoie de locuri mici, cum ar fi dormitorul unei fetiţe. Cred că ar fi bine s-o adoptaţi.

Dar Vicki a clătinat din cap înainte să apuc să termin.

– Aş lua-o acasă într-o clipă. Charlotte ar adora-o, dar nu toţi oaspeţii mei merg la adăpost. Pentru cei care ar putea suferi de alergii, la Red Fox nu trebuie să existe animale.

– Ce văd eu crescând acolo e un alt bebeluş? a întrebat-o mama pe Vicki. Uimitor, pentru că abia dacă se vădea o umflătură, dar mama avea un al şaselea simţ când era vorba de maternitate. Pe mine nu mă întrebase niciodată dacă sunt gravidă. Şi-ar fi dat seama.

– Cu siguranţă, a răspuns Vicki, dar, hei, voi aveţi nevoie de un loc în care să staţi de vorbă. Vreţi să mergeţi în camera de lucru? m-a întrebat.

– O, nu, a replicat mama în timp ce se uita prin bucătărie. Camera asta mă atrage. Foarte rustică. Dulapurile sunt din lemn de stejar?

– Da, sunt, i-a confirmat Vicki. Fac parte din vechea mobilă.

Te puteai baza pe mama să aprecieze ceva ce eu trecusem cu vederea. Era un om atent la detalii. Înainte credeam că şi eu sunt la fel, până când viaţa mea s-a umplut cu atât de multe încât n-am mai fost în stare să remarc nimic.

– Aragazul nu e vechi, a spus mama.

– Nu. E ultimul răcnet, cel puţin aşa era acum patru ani.

– Ei bine, e un câştigător. Şi masa asta... Şi-a trecut mâna peste lemnul uzat.

– Atât de caldă. Şi-a tras un scaun şi, radiind, s-a aşezat.

– Mi-ar plăcea mult o ceaşcă de cafea. De fapt, pot să mi-o fac singură.

A dat să se ridice din nou, dar i-am făcut semn să stea jos.

– O fac eu.

– Şi poate ceva de ronţăit? Tatălui tău îi e foame.

– Mamei tale îi e foame, a contrazis-o tata, dar a părut să lase de la el pe tema asta.

Eram recunoscătoare că aveam ceva de făcut. În timp ce Vicki a mers să se ocupe de oaspeţii care îşi încheiau sejurul, am pregătit o gustare cu mâncarea pe care tocmai o băgasem în frigider.

– Sunt impresionată, a remarcat mama când i-am servit cu plăcintă şi cârnaţi, sparanghel şi chifteluţe de porumb.

– Nu e cazul. Reîncălzitul e specialitatea mea.

– Credeam că specialitatea ta sunt litigiile corporative, a spus tata. Ai de gând să renunţi doar pentru... oricine ar fi tipul ăsta?

M-am uitat fix la el pentru câteva clipe, înainte de a-mi da ochii peste cap.

– Te înşeli atât de tare încât sunt uluită. Îl cheamă Jude, tată, şi ce se întâmplă cu mine n-are absolut nimic de-a face cu el.

Ţinând încă furculiţa şi cuţitul, tata şi-a înfipt podul palmelor în masă.

– Scumpo, te rog! Eu ştiu cum merg treburile astea. Te măriţi, totul e minunat, pe urmă se instalează rutina şi începi să romanţezi trecutul.

– Eu n-am făcut aşa, i-a atras atenţia mama.

– Nu vorbesc cu tine, Claire. Vorbesc cu Emily.

– Nici eu, i-am răspuns. Am luat o supradoză de viaţă newyorkeză şi am nevoie de o pauză.

– Hmmm, a murmurat tata, luând câteva îmbucături în timp ce eu şi mama făceam schimb de priviri. Nu eram în totalitate sigură că ea era de partea mea, date fiind îndoielile ei în privinţa lui James. Dar mă simţeam mai bine ştiind-o lângă mine.

Tata şi-a lăsat furculiţa jos.

– Ai pretins că eşti îndrăgostită, dar nu ai vrut niciodată să-l cunoaştem şi noi. Ţi-ai dat seama că o să-l detest pentru că nu e nimic de capul lui, nu-i aşa?

– De unde ştii asta?

– E aici. Aici nu se trăieşte la scară mare.

Eram jignită.

– Ai auzit vreodată de Adăpostul pentru Animale Bell Valley? Jude e următorul care va veni la conducerea lui. Călătoreşte prin toată lumea în interesul adăpostului.

Sigur, asta doar teoretic, din moment ce, în ultima vreme, Jude călătorise doar în interesul lui Jude. Dar tata n-avea nici un drept să trateze de sus un oraş despre care nu ştia nimic.

– Cât despre oraş, el are un istoric în a oferi adăpost oamenilor nonconformişti, caracterizare care, sinceră să fiu, mi se potriveşte şi mie în momentul ăsta.

– Conformismul fiind James.

– Conformismul fiind tu, am strigat.

– De fapt, chiar de James e vorba, a susţinut el. Tu l-ai părăsit. E o greşeală, Emily. James e cel mai bun lucru pe care îl ai. El te menţine pe linia de plutire.

– De parcă nu pot să mă menţin şi singură?

– Nu, acum nu poţi. *Uită-te* la tine.

M-am uitat – am văzut rochiţa de vară pe care o purtasem la micul dejun, apoi mâinile mele, care erau stabile şi relaxate –, după care l-am privit din nou pe tata.

– M-am uitat mai atent decât o făcusem în ultimele luni.

– Aşa e, Roger.

– Păi, bineînţeles, tu îi iei apărarea, Claire. Nici tu n-ai vrut niciodată să lucrezi.

– Greşeşti atât de mult, tată. Ea a muncit pe rupte ca mamă. Ei bine, poate că şi eu vreau să fac acelaşi lucru. Poate că vreau să am copii şi să stau acasă cu ei.

– Dar tu ai o *carieră,* a ripostat el. Ce *scop* ţi-ai îndeplini renunţând la ea?

– Scopul carierei, am spus eu hotărâtă, este să îmi dea ceva de făcut până când nasc şi pe urmă să îmi mai dea ceva de făcut când cei mici merg la şcoală.

A pufnit.

– Mămicile de profesie dau lovitura. Asta vrei?

– Da.

– Şi să îţi iroseşti potenţialul?

– Potenţialul să ce? am întrebat. Să fiu avocat? Dar cum rămâne cu potenţialul de a fi mamă? Prietenă? O fiinţă *umană* ?

A îndreptat furculiţa spre mine.

– Ai uitat să zici soţie.

Furculiţa a înţepat o chifteluţă de porumb care a dispărut repede în gura lui.

Mama îl privea cu furie.

– Eşti atât de înapoiat, Roger.

El a dat din umeri.

– Aşa stau lucrurile în lumea mea.

– Tocmai de aceea eu nu mai sunt în ea, a răspuns mama şi, ridicându-se, a ieşit din cameră.

Am rămas tăcuţi un timp, iar tata mânca încet. Eu am reumplut cu cafea cănile amândurora. Într-un târziu, şi-a lăsat jos furculiţa. Se uita la mine, încercând să găsească ceva de spus, când mama s-a întors şi a zis:

– Cred că ar trebui să ieşim la o plimbare. Am nevoie de aer.

Tata a încuviinţat bucuros. I-am trimis înainte, în timp ce eu am rămas să fac ordine în bucătărie, apoi i-am reîntâlnit puţin mai târziu la magazinul general. Mama încă se mai plimba printre rafturi, deşi coşuleţul de nuiele de pe braţul ei era deja plin cu mici ustensile de bucătărie, lumânări şi brânză. M-am plimbat alături de ea timp de câteva minute, apoi am lăsat-o să plătească şi m-am dus să-l caut pe tata. L-am găsit chiar lângă uşa de la intrare, stând pe o bancă, şi m-am aşezat lângă el.

– Ei bine, e linişte aici, a deschis el discuţia în timp ce privea înspre parc.

– Orice s-ar întâmpla acum, am spus ca să-l liniştesc, nu-l părăsesc pe James. Ne iubim.

– La fel şi eu cu mama ta, dar nu putem trăi împreună. Mă întristează gândul că ai învăţat asta de la noi. Am vrut ceva mai bun pentru tine.

– Ştiu.

– Aveam vise pentru tine.

– Visele *tale.*

– Şi ale tale, credeam eu.

Privirile ni s-au întâlnit.

– Când s-au schimbat toate astea?

– Vinerea trecută, când mi-am dat seama că visul nu mi se mai potriveşte.

– Erai obosită. N-ai vorbit serios.

– Acum nu mai sunt obosită şi vorbesc serios. E viaţa mea, tată. Viaţa *mea.* Nu a ta şi nu a mamei. Eu hotărăsc.

Ochii lui s-au întors spre parc. A oftat şi a clătinat încet din cap.

– Păi, tu hotărăşti. Dar vrei şi binecuvântarea mea, iar eu nu pot să ţi-o dau.

Mama ni s-a alăturat, uitându-se la ceas. În seara aceea avea o strângere de fonduri la spital, ceea ce însemna că trebuia să plece spre casă. I-am îmbrăţişat pe amândoi, le-am făcut cu mâna când mama s-a întors să se uite la mine, continuând până când maşina a dispărut în zare. Tata nu s-a întors şi nu mi-a făcut cu mâna.

Avea dreptate. Voiam binecuvântarea lui.

Dar şi eu aveam dreptate. Era viaţa *mea,* deci eu hotăram.

Cum să le împac pe amândouă – voinţa mea şi binecuvântarea lui?

Şi cum să fac să nu mă frământ pe tema asta?

Lucrurile care să-mi distragă atenţia erau soluţia pentru a doua problemă.

Luni, m-am mutat în magazia grădinarului. Încăperea era mai mică decât „raiul” şi era vopsită în tonurile de verde ale pădurii, în locul albastrului şi albului care amin teau de bolta cerească. După ce mi-am despachetat lucrurile, am stat o vreme afară, aşezată pe banca prinsă de peretele ce dădea spre pădure, dar când vraja a devenit prea puternică, m-am aventurat printre copaci. Foşnetele din jurul meu erau inocente, iar miresmele – aspre sub razele soarelui care se strecurau printre copaci. La început m-am plimbat la întâmplare, inspirând adânc aroma răşinii de pin şi a solului fertil, absorbind pacea din jur. Inevitabil, paşii m-au călăuzit de-a lungul zidului de piatră. Din fericire, azi nu mai erau şerpi, dar am continuat să fiu aten tă. N-am văzut altceva decât o pereche de veveriţe roşcate, un şoim şi zborul bezmetic al câtorva musculiţe, aşa că mi-am continuat drumul spre pârâu.

James era la New York. Nici o veste de la el.

Iar femeia-coiot? Nu era nici ea aici.

Singură cu gândurile mele, tot rememoram întâlnirea noastră. Poate că mă agăţam de amintirea acelei nopţi pentru a-mi dovedi că eu şi soţul meu încă mai aveam o formă de legătură.

Dar... dacă sexul era tot ce aveam? Dacă ne-am amăgit singuri, gândindu-ne că e ceva mai mult? Dacă tata avea dreptate când spunea că poţi iubi pe cineva şi să nu trăieşti cu el? Dacă fuga mea a redus totul la asta: ne simţeam atraşi unul de altul din punct de vedere fizic? Atât.

Gândul m-a bântuit toată ziua de luni, care a trecut fără nici o veste. Sperasem că problema lui, Lee va reprezenta un teritoriu comun. Până la urmă, eu şi James ne cunoscuserăm la Drept. Împărtăşeam asta încă de la început.

Marţi i-am trimis un mesaj: *Eşti bine?*

Lucrez, a răspuns el tot într-un mesaj. Asta nu-mi spunea nimic, dar scotea în evidenţă una dintre cele mai proaste părţi ale comunicării electronice: în lipsa expresiei faciale, a tonului vocii sau a contextului, cuvintele puteau fi interpretate în diverse feluri. Acum, doar cu un cuvânt criptic, care m-a făcut să mă simt descurajată.

De cealaltă parte, însă, comunicarea electronică era grozavă atunci când n-aveai chef să porţi o întreagă discuţie. Aşa că i-am scris mamei pentru a-i mulţumi că venise. Mi-a răspuns că mă iubeşte.

I-am scris şi tatei, mulţumindu-i că a venit. Nu mi-a scris înapoi. De fapt, nu mi-a mai scris, punct, dar speram că asta o să se schimbe. Visul meu, se pare. Nu şi al lui.

Mi-am făcut de lucru.

De fapt, e puţin spus. După ce avusesem zero timp liber în ultimii zece ani, redescopeream plăcerea de a avea vreme de pierdut. Şi nu duceam lipsă de activităţi. Când eram la adăpost, dacă nu eram la reabilitare îndemnân-du-mi pisicuţa să mănânce, spălam câinii sau dichiseam caii, iar dacă nu eram cu animalele, eram cu Bob Bixby. Dacă nu eram la adăpost, o ajutam pe Vicki la pensiune, cercetam rafturile librăriei sau primeam – surpriză – un masaj la Spa, fostul coafor, extins acum pentru a include şi servicii de îngrijire corporală.

James nu mi-a dat telefoane, e-mailuri sau SMS-uri.

Aşa că m-am ocupat de Charlotte, ceea ce pentru mine a fost mult mai mult decât o formă de a-mi distrage atenţia. De vreme ce Vicki refuza să-mi ia bani pentru camera ocupată, iar sarcina îi provoca uneori migrene, puteam să-i ţin locul în orele târzii ale amiezii. La început, Charlotte s-a arătat reticentă, până când a văzut că sunt în stare să-i citesc *Rozalicios* o dată şi încă o dată, lucru pe care se pare că mama ei nu era dispusă să-l facă. După asta au urmat *Mama zice că nu există zombi, Fantome, Vampiri, Demoni, Monştri*, *Diavoli, Goblini* sau *Chestii,* pe care le-am citit până când amândouă am învăţat textele pe dinafară.

Luni seara am luat cina cu Vicki şi Rob, am mâncat costiţe la grătar pe care Rob le-a declarat, cu mândrie, reţeta care îi iese cel mai bine, iar Vicki le-a numit, cu afecţiune, *singura* lui reţetă. Marţi seara am cinat la The Grill împreună cu Lee, care avea un soi de reţinere, tot aşteptând ca cineva să păcălească într-un fel camera video. Iar miercuri seara? N-a fost vorba de cină, ci de un cappuccino la vreme de seară împreună cu proprietara librăriei.

De fapt, n-a fost doar cu ea. Se pare că serile de miercuri aveau aici un oarecare ritual al lor, pentru că atunci era improvizată o reuniune târzie a tuturor celor care voiau să discute despre cărţi. Eu venisem din curiozitate, să văd cum lucrează grupul în comparaţie cu cel de la mine de acasă, iar pentru că eu puteam dormi până târziu în fiecare dimineaţă, nu aveam nevoie de cafea ca să rămân trează.

Grupul părea a fi unul fluctuant, deschis oricui din oraş, iar eu eram pregătită pentru o dezbatere literară, ceea ce se pare că avea loc atunci când participau şi bărbaţi. În acea seară însă, eram doar femei, şapte la

număr, cu vârste între treizeci şi şaizeci de ani. Pe unele dintre ele le mai întâlnisem acum zece ani, dar nu apucasem să le cunosc prea bine, deşi asta nu părea să conteze. Am fost imediat atrasă în conversaţie, care a început cu faptul că eu sunt avocat şi a continuat cu un thriller cu temă juridică pe care îl citise o femeie, apoi cu un thriller cu temă paranormală citit de altcineva, pe urmă cu o carte de nonficţiune pe tema atractivităţii acestui gen literar.

Tema părea să fie: de ce citim romane care aparţin genului thriller, de ce ne aflăm aici în seara asta?

Magazinul era închis şi, cu toate că începuserăm discuţia într-un spaţiu îngust, ne tot mişcam printre rafturi, căutând o carte sau alta care să demonstreze câte o idee. Ajunseserăm la secţiunea BIOGRAFII, între nume ca Thomas Jefferson, Amiral Richard Peary sau Coco Chanel şi stăteam pe podea cu cănile de cafea în mână, când a sunat clopoţelul de la intrare.

Conducătoarea de grup s-a uitat într-acolo, apoi din nou către noi. Cu ochii mari, şi-a pus un deget pe buze.

– Şşşt. Nu suntem aici.

– Bună? a spus o voce masculină, pe cât de profundă, pe atât de familiară.

capitolul 15

Într-o clipă, am sărit în picioare şi am ajuns la uşă. Aruncându-mi braţele în jurul lui, l-am ţinut strâns câteva secunde, înainte de a mă retrage uşor. De data asta chipul

lui avea doar o uşoară umbră de barbă, dar pantalonii de la costum îi erau şifonaţi de la atâta condus şi mânecile suflecate neglijent. În ciuda tunsorii impecabile, părul îi era ciufulit, iar ochii obosiţi. Am căutat în ei bucuria, dar n-am reuşit să văd dincolo de epuizare. Îmi cuprinsese totuşi talia cu braţele. Ăsta era un semn bun. Dar mâinile îi erau grele şi, odată aşezate în jurul meu, nu s-au mai mişcat.

– Bună, am şoptit. De unde ai ştiut că suntem aici?

– Care noi? a şoptit la rândul lui.

Le-aş fi putut spune „prietene din grupul de lectură” şi să o las aşa, dar ceva din interiorul meu voia ca el să le vadă – de fapt, ca *ele* să îl vadă pe el. Mai târziu, mi-am dat seama că era un lucru bun să fac publică venirea lui aici. Atunci însă nu mă puteam gândi decât că, în ciuda oboselii, era superb şi era al meu.

Luându-l de mână, l-am condus spre celelalte.

– Hei, fetelor, el e soţul meu. James, ele sunt Monica, Shelly, Jill, Angela şi Jane – şi Vickie Longosz, proprietara librăriei.

El i-a zâmbit politicos fiecăreia, dar mi-a şoptit repede:

– Sunt pe jumătate adormit. Ai un pat?

Sunt sigură că am lăsat în urmă câteva zâmbete, dar ochii mi-au rămas pironiţi asupra lui James. Folo-sindu-mi mâna liberă pentru a-mi lua rămas-bun, l-am condus spre uşă. Noaptea era caldă, sub o pătură de nori, dar eu nu eram interesată de stele sau de lună. Eram îngrijorată; James chiar arăta frânt. Eram încântată; con-dusese până aici, *din nou.* Eram curioasă.

– Vicki te-a trimis la librărie? l-am întrebat şi mi-am strecurat un braţ pe lângă al lui pentru a-l ţine mai aproape de mine, în timp ce îl îndrumam spre pensiune.

– Da.

Mâna lui a găsit-o pe a mea, degetele ni s-au împletit strâns. Voiam să cred că avea tot atâta nevoie de apropiere ca şi mine. Dar mâinile lui era tensionate, amintindu-mi de propriul meu trup la plecarea din New York.

– Ai plecat direct de la serviciu?

– Am plecat la patru, a spus cu o voce mai scăzută ca oricând, de parcă şi glasul i-ar fi fost epuizat. Proastă mişcare, cu ora de vârf în trafic şi toate cele.

– Ai avut o săptămână grea?

– Poţi să spui şi aşa.

N-am întrebat mai mult. N-am vrut să întreb mai mult. Aici, serviciul era duşmanul sau cel puţin unul dintre ei.

Şi alt duşman? La auzul unui zbârnâit uşor, James s-a scotocit în buzunar şi şi-a scos telefonul. A continuat să păşească fără nici o ezitare cât timp a studiat ecranul, a tastat ceva cu degetul mare şi a pus telefonul la loc în buzunar.

– Ăla e cumva nou? am întrebat.

– Firma a făcut o afacere. E ultimul model.

Ultimul model. Minunat! N-am spus-o cu voce tare pentru că eram sigură că sarcasmul meu o să răzbată şi nu voiam să începem vizita lui în felul ăsta. În plus, părea prea obosit pentru discuţii.

Am parcurs ce mai rămăsese din drum în tăcere. Când l-am condus pe alee, a întrebat:

– Uşa din spate?

– De fapt, o uşă separată, am răspuns, trecând pe lângă pensiune spre şopron. L-am simţit oprindu-se, când am întins mâna spre clanţă.

Şi-a scărpinat ceafa cu palma deschisă, un gest familiar, uşor amuzant şi a spus cu o voce îndeajuns de joasă, de *aspră,* încât să fie al naibii de sexy:

– Uf, iubire, cred că de data asta am nevoie de un pat.

– E aici.

L-am lăsat să mi-o ia înainte. Locul era suficient de mic – ok, *minuscul* – încât să-l poată cuprinde cu o singură privire, dar patul era unul dublu, voluminos şi, cu toate că ocupa mai tot spaţiul, Vicki reuşise să mai înghesuie pe lângă el un dulap şi o băncuţă. Baia, care fusese adăugată la momentul transformării, era spaţioasă şi cochetă, compensând lipsurile dormitorului.

Închizând uşa care făcea legătura cu restul lumii, m-am sprijinit de ea şi am aşteptat ca James să mă ia în braţe. Crâmpeie din noaptea de vineri mi s-au strecurat din minte în trup. Uitându-mă la el, la picioarele lui lungi, la spatele lat şi părul răvăşit, eram gata.

Şi-a scos cămaşa în doi timp şi trei mişcări, a aruncat-o pe scaun, apoi şi-a scos cureaua, pantofii şi şosetele. A întârziat cu pantalonii, doar pentru a scoate telefonul care trebuie să fi vibrat lângă coapsa lui pentru că l-a ridicat, a citit ce scria pe ecran şi a tastat un răspuns. A continuat să îl ţină în mâna dreaptă, în vreme ce cu stânga a dat la o parte cuvertura. Întinzându-se, a pus telefonul pe noptieră, a scos un sunet care putea fi de uşurare şi a adormit repede.

Nu. Se pare că între noi nu era vorba doar de sex.

Ştiam ce simte. Fusesem şi eu ca el, atât de obosită încât nu mai puteam vorbi. Am stat un timp aşezată pe pat, gândindu-mă că un al doilea drum până aici trebuia să însemne ceva. Dar ce-a fost sunetul pe care l-a scos chiar înainte de a adormi? Reprezenta uşurarea că e cu mine? Uşurarea că s-a întins, în sfârşit, pe burtă? Uşurarea că s-a culcat pe un aşternut proaspăt şi curat?

Sau să-l fi adormit cântecul de leagăn al pădurii? Trebuie să fi simţit mireasma de pin şi de pământ reavăn; era răspândită în toată camera. Pe de altă parte însă, eu avusesem nevoie de ceva vreme ca să-mi recapăt simţul mirosului. În prima mea noapte aici, fusesem amorţită din pricina suprasolicitării.

Amintindu-mi cum mă răsfăţase Vicki atunci, m-am strecurat spre clădirea principală în timp ce James dormea şi am dat iama în frigider. M-am întors cu băuturi reci şi un sendviş, dar abia deschisesem – cu mare grijă – uşa, când l-am văzut pe James stând pe marginea patului.

– Unde-ai fost? a întrebat cu o voce groasă şi enervată.

Am ridicat mâncarea.

– Ţi-e foame?

Abia dacă s-a mişcat.

– Zi-mi că tipul ăla nu era în bucătărie.

Fiind acaparată în ultimele ore de tipul *ăsta,* m-am prins mai greu.

– Jude? De ce te gândeşti la Jude?

– Era?

– Nu. Eram cu garda sus. De unde ştii că e în oraş?

– Nu ştiu. Am ghicit. Nu-mi pasă. Vino aici.

Punând mâncarea pe băncuţă, m-am apropiat de pat, mi-am dat jos tenişii, apoi, în timp ce el mă privea, mi-am scos toate hainele. Înainte să apuc să o dezbrac pe ultima, el se întindea deja spre mine, trăgându-mă sub el şi sărutându-mă cu pasiune.

Ce s-a întâmplat în continuare a fost mai sălbatic decât în pădure şi nu doar din partea lui. Învăluită de aroma şi de textura familiară a trupului său, nu mă mai săturam. Am luat şi am cerut mai mult. M-am gândit că îmi e dator măcar pentru faptul că nu mă sunase.

Când am terminat, răsufla zgomotos. Punându-şi un braţ peste mine, m-a ţinut strâns.

– Ce-a fost asta?

Mi-a trebuit un minut până să pot vorbi. În sfârşit, cu obrazul lipit de umărul lui, abia am reuşit să şoptesc:

– Aer curat. Dor. Simţuri mai ascuţite.

– Ţi-a fost dor de mine? a întrebat şi i-am putut auzi zâmbetul în voce.

– Mi-a fost.

A expirat îndelung.

– Deci. Spune-mi despre el.

M-am cuibărit mai aproape.

– Nu acum.

– Trebuie să ştiu. De când s-a întors?

Aş fi putut s-o ţin una şi bună cu „Jude nu contează”. Doar că, pentru James, Jude conta şi ar fi tras o concluzie greşită dacă nu i-aş fi explicat.

– De-o săptămână, am spus.

Corpul lui n-a dat nici un semn de schimbare – nu s-a încordat, nu s-a retras. Nici măcar n-a *îngheţat,* doar a rămas ciudat de liniştit.

– Ce coincidenţă!

– Da. Când am plecat, nu plănuiam să ajung aici.

– Ştiai că el o să fie aici?

Atunci m-am ridicat, vrând ca ochii lui să-i vadă pe ai mei.

– Adevărul, James? Mi-a scris despre ceva care n-avea nimic de-a face cu mine, despre un fiu pe care îl are cu o altă femeie şi a zis că o să se întoarcă la sfârşitul lunii. Am crezut că am timp să trec pe-aici şi să plec înainte ca el să sosească. El nu ştia că vin. Pur şi simplu a apărut mai devreme.

– Şi n-ai plecat când l-ai văzut aici?

– De ce-aş fi făcut-o? Ţi-am spus. N-am venit aici pentru el.

– Siiigur! Fosta colegă de cameră de la colegiu. Sora.

Părea sceptic.

– A fost mai mult de-atât.

Am vorbit pentru că James, cel care era acum cu mine, era... *cu* mine. Asculta şi se gândea.

– Vara aia a fost altfel. Terminasem colegiul, eram admisă la Drept şi nu-mi făceam griji în legătură cu CV-ul. Aici eram liberă. Nu existau limite, aşteptări. Am făcut ce-am vrut, când am vrut, iar părinţii m-au lăsat în pace pentru că eram cu Vicki. N-aveam nici o responsabilitate. Nici o grijă. Nici o cerinţă. Pentru *asta* m-am întors. Ca să *respir.*

A stat pe gânduri şi a încercat un:

– Ok. Şi visele nu erau despre Jude?

– Ce-mi amintesc din ele e coiotul. Chiar am pronunţat numele lui Jude?

– Nu, a admis el. Mama ta l-a pronunţat. După aceea mi-a tot răsunat în urechi. Dă-ţi şi tu seama.

I-am atins faţa.

– Nu trebuie să-ţi faci griji. Ai încredere în mine. Te rog!

Ducându-şi o mână la ceafa mea, m-a tras spre el, apropiindu-mi faţa de a lui, dar sărutul a fost tandru, blând ca şi răsuflarea care l-a urmat.

– N-a mai fost niciodată ca acum.

– A fost, am murmurat, punându-mi capul pe pieptul lui şi ascultându-i bătăile regulate ale inimii. La început.

A tăcut câteva clipe, apoi s-a strâmbat.

– Continuă. Nu sunt sigur că o să-mi placă, dar ai o teorie.

– În oraş eram înţepenită. Aici sunt vie.

A tăcut din nou, după care a bombănit:

– Nu, nu asta vreau să aud.

Fără să se uite, a întins un braţ. Când l-a ridicat din nou, mâna lui ţinea telefonul. După ce a citit ce scria pe ecran, a apăsat mai multe butoane. Îmi doream să cred că-l închide, dar ecranul a rămas aprins. L-a lăsat să cadă pe pat, lângă şoldul lui.

– Nu pot să plec din New York, Emily. Reprezintă tot ce mi-am dorit de la viaţă.

– Cum adică tot?

– Avocatura. Banii.

– Nu-mi pasă de bani. Banii nu contează.

– Contează dacă vrei să locuieşti la New York.

– Am apucat noi vreodată să ne bucurăm de bani? Am făcut cu ei lucruri care să conteze? Nu. N-am avut timp. Şi, ok, să vorbim despre munca ta. Sincer, chiar te ocupi de cazurile la care ai visat să lucrezi? Pentru că eu, una, nu.

M-am ridicat, sprijinindu-mă într-un cot, simţind din nou nevoia să-l privesc în ochi.

– Da, ştiu, avem slujbe, iar alţi avocaţi n-au. Şi, da, ştiu că avem o ipotecă, împrumuturi şi avem nevoie de bani. Şi, da, ne plătim datoriile. Dar uită-te la Walter. E unul dintre acţionari. Poziţie foarte sigură, nu tu împrumuturi şi un onorariu lunar *uriaş,* dar are acelaşi stil de viaţă nebun ca şi noi.

James a respins ideea cu un sunet.

– Aşa e Walter.

– Aşa e fiecare avocat de nivel înalt pe care-l cunosc, am insistat eu.

În acel moment, m-a tras astfel încât să mă aşez peste el şi mi-a luat faţa în palmele făcute căuş. Privirea lui a coborât de la ochii mei spre buzele mele. De data asta, când m-a sărutat, gura lui a fost elocventă.

Îmi dădeam seama că eram redusă la tăcere. Dar mă făcea şi să mă simt iubită, iar eu tânjisem după asta – eram atât de recunoscătoare, liniştită, *uşurată* –, aşa că n-am protestat. După ce am făcut dragoste a doua oară, am început din nou să mă întreb dacă sexul e singurul lucru în privinţa căruia suntem de acord. La acea vreme, el deja sforăia uşor.

Am dormit şi eu, deşi nici pe departe la fel de adânc ca el. Cea mai mică mişcare din partea lui mă trezea, cu

teama că iar o va şterge în toiul nopţii, când mai aveam atâtea de discutat.

Până la urmă însă, singura discuţie din acea noapte a avut loc în pădure. Magazia grădinarului se afla în primul rând al unei săli de concerte unice, iar coioţii mei erau cap de afiş. Am auzit lătrături şi ţipete care însoţeau un duet de urlete. La un moment dat, chiar am deschis fereastra, sperând pe jumătate că sunetele îl vor trezi pe James, dar n-au făcut-o.

Ce l-a trezit pe el a fost telefonul.

Ce m-a trezit pe mine au fost înjurăturile lui în timp ce scotocea printre cearşafuri pentru a dibui sursa ţârâitului. M-am uitat peste umăr şi l-am văzut răspunzând.

– Bună dimineaţa.

Ameţit, s-a uitat cu un ochi la ceas şi a înjurat din nou, de data asta în barbă.

– Nouă. Văd, Mark. Îmi pare rău. Probabil că n-am auzit alarma, a minţit el şi, lăsându-şi capul în jos, şi-a frecat ceafa. Ştiu. La opt. Cum a mers?

Ascultând, se freca la ochi cu degetul mare şi cu arătătorul.

– Ok. Pot să fac asta, dar nu azi. Am capul cât o baniţă. Da, asta trebuie să fie. A tot bântuit. A tăcut. Nu. Nu s-a întâmplat nimic. Nu, Emily e foarte bine. Da. Înţeleg. O să fiu acolo mâine.

Când a închis şi s-a prăbuşit la loc pe pat, m-am întors cu faţa spre el. Vreme de un minut a privit fix grinzile, înainte de a-şi răsuci capul pe pernă. Ochii lui albaştri erau obosiţi.

– Am ratat şedinţa de la opt.

Am refuzat să spun că-mi pare rău.

– Aveai de gând să fii acolo?

– Nu. Urma să intervin prin telefon.

Şi-a pus un braţ peste ochi.

– Tot aşa jalnic mi-a mers toată săptămâna, mersi frumos, Emily. Nu pot să dorm. Apartamentul e o cocină. Când sunt la muncă, abia dacă mă adun.

A oftat.

– Mark e un tip cu intuiţie. S-a prins că s-a întâmplat ceva. I-aş spune ce, dac-aş şti.

Fără să-şi mişte braţul, a continuat:

– Săptămâna trecută au prins un coiot în Central Park.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

– Nu l-au omorât, nu-i aşa?

– Nu. L-au tranchilizat şi l-au mutat. Cine ştie, poate e pe undeva pe-aici. S-au gândit că s-a pierdut, s-a aventurat în oraş şi n-a mai ştiut cum să iasă.

Bazându-mă pe cele învăţate de la Jude, am continuat povestea.

– Aşa că l-au lăsat într-o zonă împădurită, unde poate face rost de hrana care-i trebuie ca să supravieţuiască. Doar că n-a putut rămâne acolo. Coioţii sunt fiinţe teritoriale, iar el nu era parte din haită. Aşa că a plecat mai departe până când a găsit un loc în care să-i fie bine. Uimitoare analogia. Mi-am văzut coiotul aici, James – vreau să spun... la propriu, am văzut-o. Mă lasă să-i văd puii jucându-se.

A priceput mesajul. Lăsându-şi braţul să alunece, s-a uitat la mine.

– Nu pot să stau într-un oraş mic, Emily. Am crescut într-unul. Nu pot să mă întorc tot acolo.

– Nici nu-ţi cer asta. Nu vreau să locuiesc aici.

– Dar ceva te-a atras înapoi.

Am încercat să-i explic.

– Gândeşte-te la un adăpost, cu „a” mic. Asta înseamnă Bell Valley pentru mine. Şi în acea vară am venit aici tot ca să evadez. Testele, interviurile pentru admitere, proiectele, examenele – toate se adunaseră grămadă. Când am ajuns, am dormit trei zile în şir.

– Atunci sau acum? a întrebat obosit.

– Şi, şi. Bine, nu chiar trei zile, dar înţelegi ce vreau să spun.

– Cu siguranţă. N-ai ce altceva să faci în locuri de genul ăsta.

– Ba ai, am ripostat blând, mai răbdătoare cu James decât fusesem cu tata. Ai cărţi, biciclete şi cărări prin pădure. Ai piaţa fermierilor în fiecare sâmbătă de iulie şi august. Şi da, ai adăpostul, unde e mereu nevoie de ajutor. Şi prieteni. Am prieteni *buni* aici.

– Şi pe Jude.

Am oftat.

– Şi pe Jude. Cu el am avut prima mea relaţie serioasă. A fost altfel, aşa cum au fost toate în vara aia. Întreabă-l de traseul carierei lui şi o să-ţi râdă-n nas. La el totul e nepoliticos. Asta m-a fascinat. N-am fost în viaţa mea nepoliticoasă.

– Până acum, a spus James cu o privire tristă şi o voce pierdută. Chiar nu ştiu de unde s-o apuc, Em. Sunt al dracului de obosit.

M-am aplecat şi l-am sărutat uşor, apoi l-am privit cum doarme până când a început să-mi chiorăie stomacul. Poftind la cafea, m-am îmbrăcat şi m-am strecurat afară. Bucătăria era aglomerată. Vicki şi Charlotte stăteau la masă făcând afişe, Rob era cocoţat pe o scară şi îşi făcea de lucru cu nişte decoraţiuni, Lee era lângă cuptor.

Toţi ochii s-au întors spre mine, curioşi şi nerăbdători, dar oricât m-ar fi bucurat faptul că le pasă, nu voiam să vorbesc.

– Arăta extenuat, a spus Vicki când i-am atins umărul în trecere.

– Face prea multe lucruri în acelaşi timp, am răspuns eu şi m-am dus în sufragerie. Luând o tavă din teancul destinat celor care vor să mănânce în cameră, am umplut-o cu cafea, suc, ouă fierte tari, fructe, brioşe cu cireşe şi ciocolată, chifle lipicioase şi plăcinte de ovăz cu lapte şi sirop de arţar.

– Uuu, m-a tachinat Rob când am trecut pe lângă el. Micul dejun la pat?

– Când se trezeşte, am îngânat eu şi m-am strecurat afară.

S-a trezit la prânz şi a mâncat tot ce-i mai lăsasem eu, a băut chiar şi cafeaua rece – totul fără să se dea jos din pat. N-o fi fost Red Fox ca The White Elephant, locul în care stătusem în timpul lunii de miere petrecute în Nantucket, dar micul dejun la pat era mic dejun la pat.

– Ea a pregătit toate astea, a dedus el.

Am dat din cap.

S-a lăsat în jos şi s-a întins.

– E bună. Ar putea face o avere, dacă ar avea bru-tăria ei.

– Ăsta era visul ei. Urma să şi-l îndeplinească alături de soţul ei.

Şi-a pus mâinile pe burtă, dar le-am văzut încordate.

– Aşa şi noi. Iar acum tu eşti aici cu Jude.

– James, am protestat, dar blând. Te-am ales pe *tine.* Şi ştii ce? Vii aici, pe jumătate mort, şi *tot* pe tine te aleg. N-am regretat nici o secundă că m-am măritat cu tine.

– Ai plecat de lângă mine.

– De lângă viaţa noastră. Nu mai suport fişa de pontaj, traficul, superficialitatea, *zgomotul.* Te iubesc, dar n-apuc niciodată să te văd. Nu resping avocatura, ci felul în care o practic. Nu te resping pe tine, ci felul în care viaţa noastră ne obligă să trăim.

Lăsându-mă în jos lângă el, mi-am lipit obrazul de umărul lui. M-a tras mai aproape. Gestul m-a liniştit şi am aşteptat să-mi răspundă, dar respiraţia i s-a domolit.

– Probabil că e un sedativ în aer, a murmurat şi a adormit la loc.

Eu n-am dormit. Am stat doar cu ochii închişi. Nu trebuia să-l văd ca să mă bucur de căldura pielii şi de atingerea corpului său, dar ce simţeam în acel moment mi se părea mai degrabă familiar într-un mod plăcut, decât excitant. Simţeam recunoştinţă pentru că venise şi îi păsa îndeajuns de mult încât să mă asculte, chiar respect. Da, respect pentru o etică a muncii care îl făcea să se simtă vinovat că lipsise de la o şedinţă. Simţeam, de asemenea, speranţă. *Lipsise* de la acea şedinţă şi nu ezitase să-i spună lui Mark că nu va ajunge azi la serviciu.

Concluzia? Dacă James m-ar fi pus să aleg între întoarcerea la New York şi divorţ, m-aş fi întors la New York. Ce aveam noi era prea bun ca să renunţ.

Cu toate astea, nu-mi plăceau opţiunile date. Trebuia să existe una mai bună.

Când s-a trezit James, încă mă mai chinuiam să o găsesc. Era aproape ora două. Cât a făcut duş, am stat pe băncuţa de sub fereastră, temându-mă de momentul în care se va urca în maşina lui închiriată şi va porni spre sud. Tocmai mă gândeam că nu se dăduse bine pe lângă mine ca să-i înapoiez BMW-ul, iar ăsta era un semn bun, când am primit un alt semn.

Purtând o pereche de jeanşi cu talie joasă, având bustul gol şi picioarele desculţe, a început să-şi şteargă părul cu un prosop şi mi-a spus:

– Dacă tot sunt aici, aş putea s-o cunosc pe prietena ta, Lee. Vreau să aud cu urechile mele povestea, înainte să-l sun pe Sean.

Povestea nu s-a schimbat. Lee i-a spus cam aceleaşi lucruri pe care mi le spusese şi mie. Reticentă, aşa cum era firesc, n-a turuit, ci a răspuns, pe rând, la fiecare întrebare pusă de el. Iar el s-a purtat minunat cu ea, răbdător şi atent, aşa cum ştiam că o să fie. Interacţiunea cu oamenii, fie ei clienţi, martori sau juraţi, era punctul lui forte. Chiar şi profunzimea vocii lui dădea o notă de sinceritate discuţiei. Privind, ascultând, eram mai convinsă ca ori-când că munca lui de acum – munca *noastră* – nu era cea potrivită.

La un moment dat, când a văzut-o tensionată după ce povestise despre cazierul ei, a făcut-o să se relaxeze spunând:

– Se vede că n-ai învăţat să găteşti în închisoare. Plăcintele cu lapte au fost uimitoare. Mulţi le fac tari ca piatra, dar nu e şi cazul tău. Care e secretul de le faci aşa pufoase?

– Laptele bătut, a răspuns ea timid. Merg pe încercate. Trebuie nimerite proporţiile corecte.

– Ei bine, Sean adoră să mănânce, aşa că adu-i brioşe şi o să-l ai la picioare. Ştiu că unul dintre prietenii lui din liceu a petrecut un an după gratii pentru omor din culpă, aşa că are o experienţă personală în privinţa asta. El se ocupă de pregătirea proceselor pentru o firmă care lucrează cu marii proprietari şi l-am verificat deja, nu există nici un conflict de interese.

Mi-a aruncat o privire înainte de a-i spune lui Lee, cu o voce şi mai blândă:

– O să aibă nevoie de un avans. E politica firmei. Ai pe cineva care poate plăti?

– Plătesc eu, a spus Amelia din uşă.

Nu ştiu de cât timp stătea acolo, dar, de vreme ce era dispusă să accepte recomandarea soţului meu, probabil că trecuse ceva timp. Apucase să-i vadă profesionalismul şi să-i intuiască priceperea.

James s-a ridicat. După ce s-a prezentat, a spus:

– Îl cheamă Sean Alexander şi lucrează pentru Henkel şi Ames. Cunoaşteţi firma?

– Nu, a spus Amelia cu îndrăzneală.

– E o firmă mică, cu mai multe specializări, dar care are resurse vaste şi o listă de clienţi impresionantă. O puteţi verifica online.

– Ei bine, asta o să şi fac, a spus ea, dând de înţeles că n-are de gând să-l creadă pe *el* pe cuvânt, lucru care m-a enervat la culme. *Bineînţeles* că o să verifice. Orice om de afaceri priceput ar face la fel, dar nu trebuia să fie atât de ţâfnoasă în privinţa asta.

James, dragul de el, a rămas netulburat. Atent la cea care urma să plătească factura, nu i-a întors spatele Ameliei, dar s-a concentrat din nou asupra lui Lee, în timp ce-şi scotea telefonul şi căuta în lista de contacte. A notat numărul lui Sean, apoi pe-al lui şi i-a întins hârtia lui Lee, trecând în revistă câteva lucruri pe care ea urma să le discute cu avocatul.

– El aşteaptă telefonul tău, a spus în final. Dacă ai probleme, anunţă-mă.

– Pe încercate, am spus eu puţin mai târziu, când am ajuns la maşina lui. Asta e, să ştii.

Vâzându-i aerul nedumerit, am explicat:

– Plăcintele cu lapte ale lui Lee. Face reţeta pe încercate, până când nimereşte proporţiile ideale. Asta vreau să fac, James. Nu-i vorba că-mi arunc la gunoi toată viaţa, ci doar ajustez ingredientele. Şi ai dreptate.

Am continuat să vorbesc pentru că atunci totul mi s-a părul clar, dar, mai important, pentru că aveam suficientă încredere în relaţia mea cu James încât să-i fac mărturisiri.

– Cândva, Jude a contat pentru mine. De când am plecat de-aici am încercat să fiu tot ce el *nu* era. El e o extremă. Dar noi suntem cealaltă. Vreau o cale de mijloc.

Deschizând portiera, James şi-a aruncat haina pe scaunul din dreapta. Apoi, proptindu-şi mâinile de marginea uşii, a lăsat capul în jos.

–Ţi-a plăcut de Lee, am continuat eu. Ştiu că ţi-a plăcut. Acolo, în bucătărie, am văzut ceva diferit. O stare de calm. Un scurt, dar profund moment de satisfacţie.

– Ce-ai văzut tu acolo, şi-a ridicat capul pentru a-mi întâlni privirea, a fost că am reuşit şi eu să dorm o dată ca lumea.

– Poate, dar nu doar atât.

– A fost trasă-n piept, a spus el iritat. Ar trebui să fiu un sloi de gheaţă să nu reacţionez la aşa ceva.

– Un scurt, dar profund moment de satisfacţie, am repetat. Ciudat cum faptul că-i ajuţi pe oameni scoate asta la iveală. Trăieşti acelaşi sentiment şi la serviciu?

Cu un aer concesiv, a subliniat:

– Vino înapoi şi o să găsim o soluţie de mijloc.

Mi-am înfăşurat braţele în jurul taliei.

– Dacă mă întorc, o să mă las din nou înghiţită. Tremur numai când mă gândesc la asta.

– Ei bine, eu nu pot să plec, a insistat. Aş încerca să-mi schimb serviciul – poate – şi mă gândesc să vindem apartamentul şi să cumpărăm ceva mai mic în Brooklyn, cu o curte pentru copii, dar încă n-avem nici un copil. La asta te-ai gândit?

Am simţit un mic junghi în inimă.

– Am fugit şi de asta.

– Ce-am tot făcut noi n-a mers.

– Ştiu.

Următorul pas ar fi însemnat medicamente ale căror posibile efecte secundare includeau, conform paginilor web pe care le citisem, dureri de cap, greaţă, crampe,

chiar şi bufeuri – şi, da, ştiam că astea erau doar *posibile* efecte secundare. Pentru majoritatea femeilor nici nu există efecte secundare. Dar cum să nu-ţi faci griji după ce citeşti toată lista?

Se presupune că e simplu să rămâi însărcinată. Corpul unei femei pentru asta e *făcut.* Mereu am *visat* la ziua când mi se va întâmpla şi mie.

Totuşi, fizic, eu eram acum aici, iar James – acolo.

– Toate se întâmplă cu un motiv, m-am gândit, fără să-mi dau seama că am spus-o cu voce tare până când el n-a reacţionat:

– Şi care-i motivul aici? N-ar trebui să fim părinţi? Muncim prea mult? N-avem *timp* pentru copii? Astea-s baliverne şi o ştii foarte bine, Emily.

De fapt, forţa răspunsului său m-a liniştit. Îşi dorea copii la fel de mult ca şi mine. Dar cum să reuşim? Mi-am strâns şi mai tare braţele în jurul meu.

S-a uitat lung la mine, la pădure, la maşina care nu era a lui. Apoi, cu un mârâit, şi-a scos cheile şi telefonul.

– Tre' să plec. O să mai lucrez cât conduc.

Era pe jumătate urcat în maşină, când a coborât din nou. Avea o privire calmă.

– Am venit până aici de două ori. M-am oferit să încep să caut altă slujbă. Acum e rândul tău. Tu ce eşti dispusă să oferi?

Nu ştiam. Idealism, prieteni, soţ, avocatură, timp, gust, distracţie – am simţit că acolo renunţasem la toate astea. Ce să păstrez din stilul acela de trai? La ce să renunţ? Dacă exista o reţetă a vieţii, trebuia să-mi dau seama de ce ingrediente am nevoie, înainte să încerc să nimeresc

proporţiile. Desigur, problema era că nu puteam să fac experimente într-o după-amiază petrecută în bucătărie.

– Gândeşte-te, Emily.

De data asta a rămas în maşină. Câteva clipe mai târziu, ocolea parcul. L-am privit până când a cotit şi nu l-am mai putut zări.

Atunci s-a apropiat Amelia.

capitolul 16

Vulnerabilă cum eram, aş fi dat orice să evit o confruntare cu Amelia. Dar nu puteam să-i întorc spatele şi să plec pur şi simplu. Lăsând la o parte faptul că aş fi dat dovadă de laşitate, aş fi fost de-a dreptul *nesimţită.* Şi imprudentă pe deasupra. Amelia se purtase respectuos cu James, şi ea era cea care-i plătea facturile lui Lee.

Îi stătea foarte bine aşa cum era, îmbrăcată cu o fustă cadrilată şi o bluză kaki. Când era mai tânără era la fel de blondă ca Vicki şi ca Jude, şi, cu toate că acum mai încărunţise puţin, părul îi rămăsese la fel de bogat. De când o ştiam îl purta tuns scurt, pieptănat după urechi, stil directoare executivă. Blândeţea nu era o prioritate pentru ea. Chiar şi astăzi, sub o perdea de nori care îndulcea lumina amiezii, ea părea de piatră.

Lăsa şi impresia unei persoane pline de sine.

– Probleme în paradis? a întrebat pe tonul ei ascuţit şi semeţ.

– Chiar nu, am răspuns.

Şi n-am minţit. New York nu era nici pe departe un paradis.

– Nu părea fericit cu tine, a insistat. Nu tu sărut? Nu tu îmbrăţişare?

– N-ai fost cu noi noaptea trecută.

– Nu, a recunoscut. Presupun că a fost drăguţ că a venit.

Drăguţ? Cum rămâne cu iubitor sau devotat, sau îngrijorat? Chiar şi *excitat* ? Amelia alesese cel mai banal cuvânt, aşa că i-am întors-o.

– Aşa e James. Îi pasă de oameni. E cea mai drăguţă persoană pe care o cunosc.

Bunătatea era ultimul cuvânt pe care l-ar fi folosit cineva ca să-l descrie pe Jude. El era cel care trebuie să se fi aflat cumva în spatele discuţiei ăsteia. Prezenţa mea o enerva pe Amelia. Îmi spusese clar asta la ultima noastră întâlnire între patru ochi.

– Pe părinţii tăi nu-i deranjează?

– Bunătatea lui?

– Despărţirea voastră.

Avea o licărire în ochi. N-am vrut să o iau drept maliţiozitate, dar nu puteam nici să dau vina pe băutură. Înainte de a ne întâlni fusese cu Charlotte, deci nu băuse, iar acum n-avea nici un pahar în mână.

I-am zâmbit nedumerită.

– Nu-i nici o despărţire. E ocupat cu serviciul, iar eu am nevoie de odihnă.

– Atunci o despărţire de probă?

– Nu în sensul în care crezi tu.

M-am gândit să plec – să inventez o scuză, să zic că mi-e rău –, dar dacă Amelia avea ceva de zis, oricum ar fi făcut-o mai devreme sau mai târziu. Mai bine acum, cât eram singure.

– Jude mi-a spus că-l eviţi, a început ea.

Am zâmbit, curioasă.

– Aşa ţi-a zis? Nu. Nu-l evit. Doar că nu prea avem multe să ne spunem.

– Îmi pare rău să aud asta. Speram că o să fie altfel.

– Sunt căsătorită, Amelia.

– Dar nu şi fericită, a spus, ridicând o mână pentru a mă împiedica să răspund. Poţi să zici ce vrei, dar îmi dau seama când sunt probleme. Şi e în regulă. Orice căsnicie are încercările ei. Ai fi avut parte de ele şi dacă ai fi fost măritată cu Jude.

Uimită, am izbucnit în râs.

– Eu şi Jude n-am trecut nici măcar examenul de *admitere.*

– Şi pentru asta îmi pare rău. Speram că tu o să fii *aceea.*

Am fost flatată, dar nu şi surprinsă. Mă plăcuse în vara aceea. Ura apăruse după ce am plecat, iar ea a avut nevoie de un ţap ispăşitor.

– Probabil îi e mai bine cu altcineva.

– Cu cine? a întrebat, mai puţin stăpânită. O dă în bară de fiecare dată. De ce copiii îşi *dezamăgesc* părinţii?

N-a trebuit să stau mult pe gânduri.

– Poate pentru că părinţii au aşteptări mult prea mari.

–Ţinteşte jos şi nu te vei alege cu mare lucru.

S-a mutat în locul în care stătuse maşina lui James şi care acum era doar un spaţiu gol lângă camioneta lui Vicki. După ce, timp de câteva clipe, a râcâit pavajul cu vârful piciorului, s-a uitat atent la camionetă, apoi şi-a trecut o mână peste logoul inscripţionat, înainte de a se întoarce şi de a se sprijini de ea.

Gânditoare, a privit spre pădure.

– E greu cu copiii. Îi creşti ca să devină cineva în viaţă, iar ei se dovedesc a fi cu totul altcineva. Faci tot ce poţi, dar n-ai nici o garanţie. Cu Vicki a fost uşor. Cu băiatul meu? O provocare încă de la început. Ştia exact pe ce butoane să apese.

Nu am putut să nu zâmbesc, gândindu-mă la câteva dintre grosolăniile pe care le făcuse Jude de-a lungul timpului. Ca de exemplu, să parieze cu amicii lui la fotbal, învinsul fiind obligat să alerge gol puşcă în jurul parcului, întâmplare pe care o ştiam doar din auzite, dar la care mi-ar fi plăcut teribil să asist, de vreme ce Jude a pierdut şi a fost chiar încântat de asta, din câte mi-a povestit Vicki.

– Într-un fel, te face să-l iubeşti mai mult.

–Ţie-ţi convine să vorbeşti. Tu nu eşti mama lui.

Şi-a întors privirea spre mine.

– Şi nu eşti nici nevasta lui. Spune-mi, de unde e James?

– Maryland.

– Părinţii lui cu ce se ocupă?

– Lucrează pentru guvern.

– Birocraţi de carieră?

– Nu birocraţi. Funcţionari publici. Politicienii vin şi pleacă, dar ei rămân.

– Au o casă proprietate personală?

– Una mică. Ce-i cu toate întrebările astea?

– Încerc să-mi dau seama de ce l-ai ales pe el în locul lui Jude.

– Amelia, i-am amintit cu un hohot uluit, Jude mi-a dat papucii. El a ales-o pe Jenna.

– Ei, da, ştiu asta, a recunoscut, dar tu să alegi pe cineva atât de diferit... Încerc doar să înţeleg. Ce te-a atras?

– James nu e diferit. E tot ce mi-am dorit să am şi să fac de când eram mică. Jude a fost anomalia. Apariţia lui James la vremea respectivă mi-a amintit, mi-a dat un *semn* despre locul unde trebuia să fiu.

– Nu cred în semne, a spus Amelia.

N-am vrut să menţionez şi semnele de tipul maşinilor care se blochează şi coioţilor care urlă, aşa că am tăcut.

– Lucrurile se întâmplă pur şi simplu, a continuat ea, şi nu întotdeauna aşa cum ni le planificăm. A aruncat o privire îndurerată spre parc. Un lucru e sigur, n-am plănuit să ajung în oraşul *ăsta.*

Resentiment?

– Dar îţi place mult aici, am protestat.

– Chiar aşa? Sunt aici pentru că m-am măritat cu Wentworth Bell. N-am plănuit ca el să moară la patruzeci şi opt de ani, aşa cum n-am plănuit nici să preiau conducerea adăpostului, dar când nu e nimeni altcineva să o facă şi trebuie să dormi noapte de noapte cu ecoul tuturor acelor Bell care-ţi spun că adăpostul trebuie să rămână în familie, nu poţi să pleci. Să preiau afacerea la

moartea lui Wentworth a fost singurul gest responsabil pe care l-aş fi putut face.

– Dar îţi *place* la nebunie, am insistat. Pentru mine, acesta fusese mereu punctul ei forte. Era posesivă când venea vorba de locul acesta, fiind implicată în fiecare aspect al funcţionării lui. Adăpostul crescuse sub grija ei. Şi te *pricepi.*

A oftat.

– Ei bine, e tot ce am şi n-are nici un rost să faci ceva dacă nu-l faci bine, dar nu asta am vrut să fac când eram mică.

– Dar ce?

– Ai vorbit cu Lee. Nu ghiceşti?

Şi-a încrucişat braţele.

– Noi n-am crescut împreună. Ea e mult mai mică – mama ei a fost sora cea mai mică a mamei mele. Iar partea mea de familie n-a avut probleme cu legea. Eram doar săraci. Am început să lucrez de la zece ani. Visul meu a fost să nu trebuiască să muncesc.

– O femeie întreţinută?

Îmi era greu să-mi imaginez asta.

– Viaţa ne modelează. Tu mă ştii cum sunt azi. Dar n-am fost întotdeauna cea care dă ordine. Când eram la liceu, lucram într-un un azil de bătrâni şi făceam tot ce mi se cerea. Plata nu era cine ştie ce, dar era mai bine decât nimic.

– Unde l-ai cunoscut pe Wentworth?

– La Oberlin. Primisem o bursă. Nu-i nevoie să mai spun că familia lui n-a fost prea încântată de alegerea pe

care a făcut-o. Buzele i s-au strâns. Seamănă cu povestea lui Lee?

Semăna, deşi, după ce o privisem atâta vreme pe Amelia într-un anume fel, aveam nevoie de timp să mă obişnuiesc.

– Bretton e un nume aristocratic.

– Este, nu-i aşa? Amelia Bretton Bell. Aş fi ales altceva, dacă n-ar fi sunat oarecum bine.

Se uita la mine fix, cu o privire sfidătoare, dar cumva… mai puţin intensă. Mi-am dat seama că ochii ei ca de căprioară erau tulburi, sclipirea lor aurie fiind mai puţin vizibilă decât mi-o aminteam. Sigur, ochii aurii erau o trăsătură a familiei Bell, iar ea era o Bretton. În acea clipă, asta a făcut-o să pară mai umană.

– De ce-ţi spun toate astea? a reluat ea, adresându-mi o întrebare şi nu prea.

Eu încă aşteptam să văd şi reversul medaliei.

– Poate pentru că vreau să ştii că uneori chiar am motive să fiu supărată. Vicki zice că beau prea mult, dar nu-i aşa. Am grijă. Am crescut printre beţivani, ştiu ce mă paşte. Nu că nu m-aş ameţi din când în când. Băutura poate să te mai binedispună când crezi că faci tot ce trebuie, dar te trezeşti cu reproşuri.

Absurd, din moment ce nu eram tocmai prietene, dar am simţit că mi se destăinuia – de parcă ar fi încercat să-mi împărtăşească ceva şi nu prea i-ar fi reuşit. Am aşteptat.

Cu încă un oftat, s-a îndepărtat de camionetă şi, pentru o clipă, am crezut că discuţia se sfârşise. Apoi paşii i-au ezitat şi am simţit acea ferestruică de umanitate deschizându-se din nou.

– Jude mă considera îngrozitoare. Îşi bătea joc de casa mea, de maşina mea, de bijuteriile mele. Nu şi-a dat seama cât mă răneşte? Dacă nu voia să locuiască într-o casă ca a noastră, fie, puteam să trăiesc cu asta, dar într-o cabană mizeră? Ai idee cum se simte un părinte când un copil îl respinge în halul ăsta?

– Voia doar să facă lucrurile în felul lui, am încercat cu blândeţe, deşi nu sunt sigură că m-a auzit. Spilcuita de Amelia începea să se dezvăluie. Nici n-am apucat să termin că a început din nou să vorbească.

– Dar ce era să fac? Unui părinte îi pasă. Copilul crede că mama e imună, pentru că e îndatoritoare, pentru că asta a *cerut* viaţa de la ea, dar are şi ea sentimente. Orice mamă are. Habar n-ai cum e să-ţi vezi copilul făcând lucruri distructive unul după altul, când sunt şi alte opţiuni, mai bune. Dar n-ascultă. Îi arăţi realitatea. Îţi râde-n nas. Încerci să-i bagi minţile-n cap, iar el e surd. Ridici tonul şi te arăţi şi tu o dată mai sentimentală, iar el ce face? Pleacă!

– Acum e aici, am spus încet. Îmi părea rău pentru această nouă Amelia. Avea o privire hăituită. N-o mai văzusem niciodată aşa.

– O să plece din nou. Nu-i place cu mine.

– Credeam că treburile merg bine.

– Poate pentru el, a spus şi a pufnit. Ce să nu meargă bine? Ia ce-i convine şi restul nu bagă în seamă. Dar simt ce urmează. O să plece din nou, dacă nu intervine altcineva.

Iată-l: reversul medaliei. Privirea ei a sfredelit-o pe-a mea.

– Tu l-ai putea salva, Emily. Eşti sigură că nu mai e nici o speranţă pentru voi doi?

Singurul lucru pentru care mi-a părut cât de cât rău a fost tonul rugător pe care l-am auzit, un ton ciudat – *trist* –, venind din partea unei femei cu aerul imperial al Ameliei. Dar faţa asta a medaliei nu mi se potrivea.

– Nu pot, am spus, implorând-o la rândul meu să nu-mi ceară asta. E prea târziu pentru mine şi Jude. Dar nu şi pentru voi doi. Dacă nu vrea să conducă adăpostul, poate să facă alte lucruri.

– Cum ar fi?

Am încercat să mă gândesc ce-ar merge.

– Inventează o titulatură pentru el. Fă-l ambasador itinerant, vicepreşedinte peste hotare sau ceva de genul ăsta.

– Nu asta era şi până acum?

– Nu formal şi nu cu promisiunea că nu va sfârşi înapoi aici ca director executiv. Asta-l îngrozeşte.

– Mă îngrozeşte şi pe mine, a ripostat, ridicând vocea. Ce-o să se întâmple când o să mor? Cine o să preia conducerea? Noah? Ooo, minunat! Are nouă ani. Şi dacă l-o duce capul cât o duce şi pe maică-sa, m-am dus pe copcă.

– Ce zici de Charlotte?

– Are *trei* ani.

– Sunt veri...

– Trebuia să fie Jude! Coborând tonul, a încercat din nou. Te iubeşte, să ştii.

I-aş fi putut aminti că tocmai negase asta acum o săptămână. Dar, deodată, mi s-a părut că trebuie să scot altceva în evidenţă.

– Jude iubeşte ce nu poate avea.

– A venit înapoi pentru tine.

– Nu. Nu ştia că o să fiu aici. A venit înapoi pentru *tine.* Vrea...

M-am oprit, gândindu-mă.

– Ce? Zi-mi. I-aş da aproape orice.

Deodată m-am întors în timp, la discuţia avută cu tata pe banca din faţa magazinului general.

– Şi părinţii mei ar spune acelaşi lucru. Tot ce vreau eu e să fiu iubită ca un adult care are dreptul la propriile visuri.

– Nu aşa îl iubesc eu pe Jude? a ripostat Amelia. Îl las să locuiască unde vrea, chiar dacă eu cred că e o cocioa bă, să se îmbrace cum vrea, chiar dacă arată ca... cei cu care am crescut şi de care am încercat toată viaţa să fug. Îl *las* să facă toate astea.

Tot aşa cum tata mă „lăsa” să stau aici.

– Dar îţi simte dezaprobarea.

– Pentru că ceea ce face el e *greşit,* a insistat ea.

– Poate pentru tine, dar el nu poate trăi pentru tine.

– Ajută-mă, Emily. Dacă îţi pasă de Vicki, o să faci asta, pentru că eu sunt mama ei. Îmi iubesc băiatul. Vreau o relaţie cu el. Am trăit zece ani fără el. Nu mai pot s-o iau de la capăt.

– O, Amelia, am spus cu regret, nu pentru Jude, ci pentru mama lui care nu era în stare să accepte adevărul.

Nu-l pot controla pe Jude. Viaţa mea e în altă parte şi reprezintă tot ce urăşte el. N-am nici o putere asupra lui.

– Ba da. Eşti cea mai bună femeie care a intrat vreodată în viaţa lui. El te numeşte conştiinţa lui.

Ei bine, asta ştiam. Faptul că şi Amelia o ştia mi-a sugerat că era posibil ca Jude să o fi îndemnat la discuţia asta.

– Vorbeşte cu el, a insistat. Fă-l să priceapă. Spune-i că ar *trebui* să ceară custodia lui Noah. Spune-i că ar putea revoluţiona adăpostul, că ar putea să-şi pună amprenta asupra lui, că ar putea să-l transforme într-un loc unic, pe care să i-l lase moştenire băiatului.

A inspirat scurt.

– Ajută-mă cu asta, Emily. Ar fi chiar atât de *greu* pentru tine să faci asta?

N-am răspuns, iar ea a plecat la scurt timp după aceea. Cu o săptămână şi jumătate în urmă, când mintea îmi era plină de paraziţi şi eram stoarsă de energie, mi-aş fi făcut bagajele şi aş fi plecat încotro vedeam cu ochii. Aveam eu destule probleme pe cap ca să mă mai încarc şi cu ale ei. Dar nu puteam să nu observ asemănările. Eu eram pentru tatăl meu ceea ce Jude era pentru Amelia – un copil care respinge visul unui părinte. Aju-tându-i pe ei, poate că mă ajutam pe mine, iar atunci toţi am fi putut avea de câştigat.

Cel puţin, ăsta a fost raţionamentul care m-a determinat să nu părăsesc Bell Valley chiar în acea zi.

Apoi, s-a întâmplat ceva care mi-a întărit hotărârea. Vineri dimineaţă, Lee s-a trezit că i-au fost sparte toate cele patru cauciucuri ale camionetei pe care o conducea spre şi de la muncă. Camioneta era veche, dar anvelopele

erau noi, iar făptaşul nu a putut fi surprins de camerele video. La adăpostul copacilor, cineva trăsese cu o armă, folosind probabil un amortizor pentru a nu trezi pe nimeni.

Ne-am întâlnit cu poliţiştii în bucătăria pensiunii – trei dintre cei mai buni ofiţeri ai oraşului înfulecau plăcinte cu caise în timp ce Amelia insista că au de prins un criminal, lucru care n-a contribuit deloc la liniştea sufletească a lui Lee. Poliţiştii au promis că vor supraveghea casa, dar în afară de a cataloga tipul muniţiei folosite, nu prea aveau ce face.

Lee îşi ieşise din minţi, iar eu o înţelegeam. Dar în timp ce ea folosea incidentul ca să-mi demonstreze că n-ar trebui să tulburăm apele, eu l-am folosit pentru a-i arăta că exact asta trebuie să facem. Am avut nevoie de un timp – şi de insistenţele Ameliei – ca să o conving. Lăsând-o să le spună poliţiştilor de ce probe vom avea nevoie din dosarele lor, am condus-o pe Lee în micuţul birou al lui Vicki, de unde putea telefona în linişte.

– Luni, la zece? a repetat ea după Sean, uitându-se la mine.

Când i-am făcut semn că da, a spus:

– Da. Mulţumesc. Da. Zece. Ne vedem atunci.

Cu ochii încă la mine, a închis telefonul. Cu mâna tremurând şi-a dat la o parte acea şuviţă de păr care îi acoperea un ochi, scoţând la iveală de două ori mai multă teamă.

– Nu pot să mă duc la ora aia, a scâncit abia auzit. O să ratez tot micul dejun, pentru că ar trebui să plec la *şapte* ca să ajung acolo la zece, traficul o să fie nasol şi nici măcar nu ştiu unde să *parchez.*

Am luat-o de mâini.

– O să pregăteşti totul de cu seară, iar Vicki doar să vâre tăvile în cuptor. E important, Lee. Dacă cineva a mers până într-acolo încât să tragă cu o armă spre maşina ta ca să evite camerele de filmat, înseamnă că se distrează la culme şi nu se va opri. Şi nu e ca şi cum ai merge acolo ca să-ţi vinzi sufletul. Dacă nu-ţi place Sean, pleci şi s-a terminat. Nici eu nu ştiu unde să parchez, dar o să aflăm. Conduc eu. Iar dacă traficul ne încetineşte, o să-l sunăm pe Sean, şi el o să ne aştepte.

Nu argumentam doar de dragul lui Lee, al Ameliei sau al lui Sean. Argumentam de dragul meu şi al lui James. Să o ajutăm pe Lee era pentru noi un teren comun, ceea ce însemna că miza era foarte mare.

Şi James trebuie să fi simţit asta, pentru că nici n-am apucat să ne instalăm bine în biroul avocatului, luni dimineaţă, că l-a şi sunat pe Sean. Acesta părea din ce în ce mai mulţumit – zâmbea, lua notiţe – cu fiecare minut. Începeam să mă întreb ce i-o fi zicând James la telefon, când Sean a pus apelul în aşteptare şi mi-a făcut semne spre masa de conferinţe din celălalt capăt al camerei.

– Vrei să vorbeşti cu el, cât timp aflu eu detalii de la Lee?

Voiam. Trăgându-mi un scaun acolo, am ridicat receptorul:

– Ce mai faci? am întrebat îndeajuns de încet încât să nu-i deranjez pe ceilalţi.

– *Grozav,* iubire, a spus, punând mai mult entuziasm în acele două cuvinte decât văzusem la el în toate lunile dinaintea plecării mele. Stai să auzi asta. Unul dintre asociaţii noştri provine dintr-o familie înstărită din Boston. De obicei nu lucrez cu el, dar i-am pomenit, aşa, într-o

doară, numele executorului fondului lui Lee, Albert Meeme. Reacţie instantanee. Şi familia lui l-a folosit pe Meeme până când au început să apară tot felul de ciudăţenii în raportările de la fondul lor – zeci de cheltuieli aiurea, mărunţişuri care s-au adunat. Meeme a susţinut sus şi tare că e nevinovat, dar când au început să se intereseze, au aflat că are ceva fraude la activ.

– Dovedite? am întrebat surescitată. Asta i-ar fi rezolvat cazul lui Lee.

– Nu, doar acuzaţii care s-au oprit chiar înainte de începerea urmăririi penale. Înregistrări contabile dubioase, fonduri care s-au mişcat în mod misterios de colo până colo, manevre evazive.

– Evaziune fiscală.

– Corect. Dar – şi asta i se potriveşte la fix lui Lee –unii au pretins că s-a jucat cu averile ca să-l favorizeze pe unul sau pe altul dintre beneficiari, Meeme primind mită pentru asta. Nimeni n-a reuşit să dovedească nimic, iar firma îl acoperă, aşa că numai cei din interior sunt la curent cu asta. Sean a auzit ceva zvonuri, dar clienţii nemulţumiţi aruncă mereu cu noroi. Cu Lee e altceva. Ea nu e un client nemulţumit. E doar o victimă nevinovată, iar trecutul lui Meeme îi dă dreptate să se plângă. În plus, acum, Sean are mai multe motive să insiste. Dacă reuşeşte să-l prindă pe tip cu mâţa-n sac, o să fie picătura care o să umple paharul. Dar asta nu-i tot, Em. Azi-dimineaţă am primit un caz tare de tot.

– Chiar aşa? am întrebat, încă încântată pentru Lee.

– E pro bono, aşa că tribunalul o să-mi plătească doar un onorariu minim, dar ar putea fi un caz interesant. Clientul este o femeie – Denise Bryant – închisă pentru un accident de circulaţie în care a omorât un puşti care

mergea cu bicicleta. N-are cazier, dar detectivii au demonstrat că depăşea viteza legală când a încercat să depăşească o altă maşină. Era zonă de trecere, dar era vreme urâtă. Băiatul avea cincisprezece ani. El şi prietenii lui coborau cu bicicletele de pe o pantă, pe stradă. Acum ea dă în judecată familia copilului pentru că l-au lăsat să umble cu bicicleta fără să poarte cască de protecţie. Îţi place?

– Interesant, am spus, pentru că, din punct de vedere filosofic, problema, cu siguranţă, era interesantă. Dar, cu toate că mă bucuram pentru James, nu prea mă bucuram pentru mine. Dacă tot consideram munca drept duşmanul nostru, un caz bun nu ne era de mare ajutor.

Mi-a simţit ezitarea.

– Ştiu, Em. Dar e un gest frumos. Mark ştie că am fost frustrat din pricina cazurilor la care lucrez. Derek More e titularul, dar el e atât de ocupat, încât, de fapt, cazul o să fie al meu. O să plec la Bedford Hills să stau de vorbă cu clienta. O să intru în sala de judecată. O să lucrez cu serviciul de probaţiune, cu judecătorul şi cu procuratura – o să interacţionez personal cu toţi. O să pot să-mi fac un nume lucrând la ceva care să conteze. Un caz ca ăsta mă poate ajuta mult să mă menţin pe linia de plutire până când se ameliorează lucrurile.

Eram îngrijorată, în parte pentru că nu aveam încredere în motivaţia lui Mark. Mă temeam că James este tratat de sus sau că i se pun prea multe în cârcă pentru a i se testa rezistenţa. Mark ştia că i-ar fi fost greu să refuze un caz pro bono. La naiba, şi mie mi-ar fi greu să refuz. Să ajut pe cineva care e pedepsit când şi victima are chiar şi cea mai mică parte de vină? Mi-aş fi deschis bucuroasă un cabinet numai cu cazuri din astea. Din nefericire, cu ele

nu-ţi plăteşti facturile, un lucru pe care Mark trebuie să-l fi ştiut foarte bine.

– Ai timp pentru asta? am întrebat eu.

– O să-mi fac timp. Cum merge cu Sean?

– Ok, cred. Acum stă de vorbă cu Lee.

– Cum a fost drumul?

– În regulă.

– Fără claustrofobie? a întrebat îndeajuns de sec încât să se facă înţeles.

Fugisem dintr-un oraş. Era acesta diferit în vreun fel?

– Sincer, am fost atât de concentrată să o iau pe unde trebuie şi să ajung cu bine în garaj, încât n-am văzut mare lucru în jur. O să-ţi spun când mă întorc. Mersi pentru informaţii, James. Ai fost tare.

Am închis telefonul, spunându-mi că avea dreptul să îşi pună întrebări în legătură cu starea mea de spirit, dar şi că interesul lui faţă de problema lui Lee era pozitiv, că noul caz pro bono s-ar putea să nu iasă bine şi că, fără discuţie, eram bucuroasă că a vrut să stea de vorbă cu mine. Obişnuiam să ne sunăm de multe ori în legătură cu noile cazuri, vechile cazuri, cazurile în care un coleg nu-şi făcea partea lui de treabă. Asta îmi amintea că ne aveam pe *noi* înainte de orice altceva.

– Tocmai terminam de trecut în revistă istoricul, mi-a explicat Sean când m-am alăturat lor.

Era un tip plăcut, cu părul roşcat tuns scurt şi o pereche de ochelari cu ramă subţire. A pus un şir neîntrerupt de întrebări, oprindu-se să reformuleze doar când Lee părea nedumerită. Mi-am dat seama că toţi

clienţii lui obişnuiţi erau mai elevaţi şi, cu siguranţă, mai bogaţi.

În timp ce ascultam ultima parte, am intervenit şi eu cu o întrebare sau două pentru Lee, simţind că omite ceva. Ea i-a dat lui Sean dosarul poliţiei în care se aflau dovezile de hărţuire, dar şi documentele din partea fondului fiduciar care arătau o scădere dramatică a valorii veniturilor, de la moartea soţului ei şi până în prezent. În timp ce le citea, obrajii lui s-au înroşit.

– Un singur avocat corupt ne strică imaginea tuturor, a spus, vizibil iritat. Am face un serviciu comunităţii dacă l-am prinde pe Albert Meeme cu ceva concret.

Lui Lee i-a spus:

– Avem aici un departament mare care tratează problemele legate de testamente. Eu mă ocup de latura proce suală, deci am mai trecut prin aşa ceva. Mai întâi, facem o solicitare către tribunal în care cerem verificarea contabilă a fondului.

– Ce presupune asta? am întrebat.

– Să trimitem o descriere pe scurt a cazului, dosarele astea, poate şi o declaraţie sub jurământ din partea lui Lee. Pe asta am putea-o pregăti chiar acum. O să trimit solicitarea cu titlu de urgenţă, având în vedere hărţuirea.

– Şi asta o să-i facă să înceteze? a întrebat Lee timid.

– Ar trebui, a spus el, deşi nu foarte convins. Dacă cineva se ştie urmărit, îşi dă seama că e riscant să mai continue cu agresiunile.

– N-o să trebuiască să fiu acolo, nu? La tribunal?

– Ba da. Eşti un martor convingător.

– Ba *nu* sunt. Nu ştiu ce să *spun.*

– Asta te face un martor convingător, a spus el şi s-a întors din nou către mine. Mi s-au acceptat cereri şi mai slab motivate, aşa că nu-mi fac griji, plus că îl cunosc pe grefierul de la secţia de testamente şi succesiuni a Înaltei Curţi, ceea ce înseamnă o audiere mai rapidă. Odată ce primim aprobarea, curtea are dreptul să numească un contabil, dar dacă le sugerez un nume pe care ei îl cunosc, or să-l folosească. Ştiu şi care e cea mai potrivită persoană pentru treaba asta. E rapidă şi e deşteaptă.

– Ce se întâmplă pe urmă? a întrebat Lee.

– Inspectează registrele contabile.

– Unde? am întrebat.

– Cel mai uşor ar fi să o facă la firma lui Meeme.

– Dar atunci fratele lui Jack o să afle, a spus Lee.

– Oricum află. Or să fie înştiinţaţi de către tribunal în legătură cu audierea pe tema solicitării. Ei or să trimită pe cineva ca să încerce să-l convingă pe judecător să o respingă. Oricine ar fi , n-o să aibă prea multe şanse. Cum am spus, am precedente cu cazuri mai puţin motivate decât ăsta. Iar Lee va fi un martor foarte bun.

S-a uitat drept spre Lee.

– Acum e momentul să te hotărăşti. Vrei să mergi înainte cu treaba asta?

Nu era prea încântată şi, pentru o fracţiune de secundă, m-am simţit la fel de prost ca atunci când am vorbit cu Layla la New York. Să meargă înainte era înspăimântător, dar să nu facă nimic era şi mai rău.

N-a trebuit să i-o spun. Încet-încet, reţinerea ei s-a transformat în resemnare. Lui Sean i-a şoptit doar:

– Da...

Am fost atentă la plecarea din Boston. Da, era trafic. Şi da, îl detestam. Da, erau şantiere. Şi da, le detestam.

Simţeam însă că mă cuprinde claustrofobia? Până să termin de făcut tot felul de comparaţii cu New Yorkul, am ajuns să traversăm râul Charles. Pe partea cealaltă încă mai era trafic, mai erau şantiere, mai era zgomot. Dar ştiam că toate or să se termine şi că, odată ce vom înainta pe I-93, peisajul citadin se va risipi.

Ce însemna asta?

Însemna că Bostonul era mai puţin agresiv decât alte oraşe, dar însemna şi că nu eram mai nerăbdătoare decât Lee să mă întorc în el. Urma să o fac, la fel ca şi ea, pentru că acolo era tribunalul. Şi avea să fie suportabil pentru că ştiam că pot pleca.

Şi *asta* ce însemna?

Însemna că James şi cu mine încă mai aveam cale lungă, dacă speram să ajungem la un compromis.

capitolul 17

Lee se descurcase de minune în Boston, dar cel mai bine mă simţeam în legătură cu implicarea lui James. Aşa că l-am sunat în drum spre casă pentru a-l pune la curent. A răspuns imediat şi atunci, şi când l-am sunat din nou la ora zece seara, deşi a doua oară părea ameţit. Îl trezisem din somn.

– Oh, bună, îmi pare rău. Culcă-te la loc.

L-am auzit când se întindea.

– Nee. Tre’ să lucrez.

– Eşti la birou?

– Acasă. În bucătărie. Probabil că am aţipit.

– Cu capul pe masă.

Şi cu laptopul împins într-o parte, cu braţele pe tăblia mesei şi cu gâtul încordat. Mai făcuse asta.

– Of, James. Ai nevoie de un pat.

– Am nevoie de tine, a spus şi a căscat. Am nevoie de o zi mai lungă. A înjurat. Da, mă duc la culcare. Te sun mâine dimineaţă.

Dar eu am fost cea care a sunat marţi la prima oră, imediat după ce am primit veşti de la Sean.

– Avem o audiere stabilită pentru vineri după-amiaza.

– O să depună Lee mărturie? a întrebat James.

– Da. O s-o pregătim prin telefon, dar el nu vrea să exagereze. Vrea să se vadă, citez: lipsa ei de duplicitate. E îngrozită, dar a fost de acord.

– Au mai fost incidente noi?

– Nu. Ăştia o ţin pe jar. Suspansul e o parte din teroare. Cum merge treaba pe-acolo?

– Hmm. Ok.

Nu mai părea la fel de entuziast ca ieri.

– S-a întâmplat ceva. În dimineaţa asta am fost la Bedford Hills, să stau de vorbă cu Denise Bryant şi, când m-am întors, Mark a sărit pe mine să-i fac trei rapoarte. Îmi tot zice că am rămas în urmă pentru că am chiulit, iar eu îi tot zic că sunt în urmă pentru că nu am ajutorul care îmi trebuie, dar el insistă că aş putea face totul singur,

dacă m-aş ţine de treabă, ceea ce înseamnă că nu vorbeşte despre Denise Bryant, ci despre *noi.* Cum să răspund eu la asta?

Aveam eu un răspuns, dar era prea dur.

– Cred că şi pe el a sărit cineva, a murmurat James. Bănuiesc că bilanţul de la sfârşitul lunii nu e prea roz, dar să fie mai rău decât în primul trimestru? Dacă managementul firmei a luat-o razna, înseamnă că lucrurile stau rău.

– Cât de rău?

Dacă James era concediat, dădeam amândoi de belea. Sau nu, dacă era să ne luăm după teoria cu partea plină a paharului.

– Bună întrebare. Asociaţii sunt ultimii care afl ă. Şi aici e vorba de suspans. Ne ţin atârnaţi. Ca şi pe Lee.

– Îmi pare rău, James, am spus încet.

– Ei bine, ăsta-i jocul. Tocmai de aceea am nevoie de parteneriatul ăsta. Votul e în octombrie. Pot să mai rezist până atunci.

O oră mai târziu, i-am trimis un mesaj ca să-i spun că sunt cu gândul la el şi am făcut-o din nou la mijlocul după-amiezii. Mi-a răspuns de fiecare dată. Era drăguţ, mi-l închipuiam tastând pe sub birou, ca să nu-l prindă Mark.

Vicki m-a văzut. O ajutam să pregătească ceaiul, după ce insistasem să mai stea jos. Părea obosită. Ca şi James, avea nevoie de mai multe ajutoare, dar resursele Red Fox nu-i permiteau să angajeze alţi oameni, aşa că le-am ţinut eu locul, bucuroasă. Mi-am ascuns BlackBerry-ul în buzunar, tastând între două drumuri de la bucătărie, în salon.

– Ce s-a întâmplat cu femeia care a renunţat la şmecherii electronice? a întrebat pe când scriam un alt răspuns.

– Asta e acceptabil, am spus eu, băgând telefonul la loc în buzunar, pentru că o fac în timp ce aranjez pliculeţe de ceai, spăl vase şi mănânc fursecuri. James ar fi invidios.

– Chiar aşa?

Avea dreptate.

– Poate că nu. Prea îi stă capul la muncă acum. Dar canalul de comunicare e deschis şi nu vreau să-l închid la loc. Ziua mea e mai bună când ţin legătura cu el.

– Asta sună a dependenţă.

– Nu. E o alegere.

Una care acum îmi era foarte clară. Măcar pentru asta şi evadarea mea avusese un rost.

– Îmi place să-i aud vocea. Îmi place să-i împărtăşesc lucruri. Poate că mă simt vinovată pentru că sunt aici, în timp ce el trece printr-o perioadă grea la serviciu. Dar dacă simte nevoia să se descarce, vreau să-l ascult.

– Vrei ca el să fie dependent de *tine,* m-a tachinat Vicki.

„Mai bine de mine decât de Naida”, m-am gândit, dar am spus:

– Ce-mi doresc cu adevărat e o speranţă. Faptul că vorbim arată că suntem vii – *noi* – ca pereche. Înseamnă că mai avem şi altceva în afara muncii, ceva ce nimeni nu ne poate lua. Aşa era pe vremuri. Mă bucur că ne-am revenit.

– Asta înseamnă că o să poţi suporta din nou New Yorkul?

Am rămas pe gânduri.

– Înseamnă că îmi iubesc soţul. Înseamnă că vreau să fiu alături de el.

– Cum rămâne cu New York?

– Nu ştiu.

Simţeam că mă apasă greutatea hotărârii.

– Ar trebui să mă gândesc la asta în fiecare minut, nu? Ar trebui să fac lucruri care să mă ajute să decid. Dar poate că tocmai asta s-a schimbat. Mereu am ştiut precis unde vreau să ajung. Niciodată nu m-am lăsat dusă de val. Dar simt că asta trebuie să fac acum. Nu pot să forţez lucrurile. O să le las să mai vină şi de la sine.

Când mi-a sunat telefonul, l-am scos, sigură că e James. Am fost surprinsă să văd un număr local. Jude? Amelia?

– Alo?

– Emily? Sunt Katherine de la adăpost.

– Katherine, am spus.

Nu i-aş fi recunoscut vocea. Era tensionată.

– E totul în regulă?

– Pisicuţa ta nu se simte bine.

– Nu se simte bine?

Brusc, m-a cuprins frica.

– Ai putea să vii până aici?

– Acum? Sigur.

După doar două minute, am ieşit în fugă de la Red Fox. Când am ajuns pe şosea am mers cu nouăzeci şi şase la oră, un lucru nu prea înţelept, dar simţeam urgenţa pe

care Katherine nu o exprimase prea desluşit. Nori ameninţători umpleau cerul, oglindindu-mi temerile. Recepţionista fiind plecată, am alergat înăuntru.

Pisicuţa mea nu era la reabilitare. N-o vedeam nicăieri. Încă o mai căutam disperată prin toate părţile, când Katherine a venit şi m-a condus spre o cămăruţă, unde stătea un tânăr, evident veterinar. Scumpete era aşezată pe-o parte pe masa de consultaţii. Ochişorii îi erau deschişi, dar nu părea să vadă mare lucru.

– A căzut? am întrebat, dorindu-mi să cred că e vorba de cea mai simplă problemă posibilă. Puteam s-o îngrijesc până se făcea bine. Katherine trebuie să fi ştiut că eram în stare să o fac şi tocmai de aceea m-a sunat. O puteam lua cu mine. Nu era nimic periculos în magazia grădinarului.

Dar Katherine părea copleşită de durere. Veterinarul a fost cel care mi-a spus:

– Nu mai mănâncă şi nici nu mai bea. Organismul ei nu mai funcţionează.

– Ieri era bine, am protestat.

– Dar din ce în ce mai slăbită. Ai văzut-o şi tu.

– Totuşi, m-am opus eu, organismul să nu mai funcţioneze? Nu poţi să faci ceva? Să-i pui perfuzii, poate?

– Lichidul o să treacă pur şi simplu prin ea, a răspuns el, cerându-şi scuze.

Nu-mi plăceau cuvintele nerostite. Speriată, m-am uitat la Katherine.

– În cel mai bun caz, am mai ţine-o în viaţă o săptămână-două, dar n-aş vrea s-o fac să sufere.

M-am uitat în jur, disperată să găsesc o soluţie, dar singurul lucru pe care l-am văzut au fost două seringi. Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

– N-o să simtă durere, mi-a promis veterinarul. Prima injecţie o să o sedeze. O să fie rapid. Acum e deja pe jumătate în această stare.

Mi s-a pus un nod în gât, dar chiar dacă m-aş fi putut opune, avea sens ce spunea el. Da, mi se spusese că Scumpete poate avea o viaţă lungă, dar în sinea mea îmi făcusem griji încă de la început.

– Pot s-o ţin în braţe? am întrebat, ştiind că pentru asta fusesem chemată.

De cum am rămas singure, mi-am lipit faţa de chipul ei minuscul, simţind blăniţa moale, căldura pe cale să se stingă. Ignorând izul de antiseptic al mesei, m-am concentrat asupra mirosului pe care îl cunoşteam.

– Sunt aici, puiule, am şoptit, atingând-o pe cap.

Ochii ei, acum închişi, s-au deschis, întâlnindu-i pe ai mei. Asta a fost toată încurajarea de care aveam nevoie. Ridicând-o uşor, am luat-o în braţe ca pe un bebeluş şi m-am aşezat pe singurul scaun din cameră. Era de metal, acoperit cu pernuţe pe care să te aşezi şi să îţi sprijini spatele, dar aş fi fost în stare să stau şi pe cărbuni încinşi pentru biata de ea care nu avusese niciodată, cu adevărat, o şansă.

Aplecându-mă deasupra ei, am murmurat cuvinte blânde de dragoste, în timp ce o legănam uşor. A întins o lăbuţă, şi-a mişcat căpşorul lângă al meu, apoi a rămas nemişcată. Şi am ştiut. Mă aşteptase pe mine. Ridicându-mă doar puţin, am atins puful urechiuşelor care n-apucaseră niciodată să crească cu adevărat. În timp ce o priveam, trandafiriul pielii s-a estompat pe măsură ce

venele ei micuţe au încetat să mai pompeze sânge. Am ţinut-o strâns, păstrând căldura care se stingea, până când Katherine şi veterinarul s-au întors.

Stetoscopul a confirmat.

Nici unul dintre noi n-a scos o vorbă. Am mai ţinut-o în braţe câteva clipe, înainte de a-mi îngropa faţa în blăniţa ei, spunându-i, fără vorbe, că nu o să o uit niciodată. Apoi l-am privit pe veterinar cum iese cu ea pe hol.

Katherine părea sfâşiată.

– Îţi mulţumesc că ai venit.

Incapabilă să vorbesc, am dat din cap, am ridicat o mână în semn de rămas bun şi am ieşit afară. Norii dezlănţuiseră un adevărat potop. Deşi am luat-o la goană, până să ajung la maşină eram udă leoarcă şi, odată ajunsă înăuntru, am izbucnit în plâns. Nu ştiam sigur de ce eram atât de sensibilă. Poate că pierderea pisicuţei îmi răscolise amintirile altor pierderi, cum ar fi moartea câinilor mei. Poate că, aşa cum se întâmplase şi cu papilele mele gustative, emoţiile mi se treziseră brusc la viaţă. Sau poate doar tânjeam atât de mult să am o fiinţă vie pe care să o iubesc.

Dar am stat pe scaunul şoferului şi am plâns, cu faţa ascunsă-n palme. Au trecut cinci minute, poate zece, înainte ca uşa din dreapta să se deschidă. Abia am apucat să reacţionez – şi atunci doar mi-am mişcat puţin degetele ca să pot vedea cine era –, că Jude s-a şi strecurat înăuntru şi a trântit portiera.

– Uau, a spus el, aplecându-se ca să privească în sus prin parbriz. N-am mai văzut vreme ca asta de când am fost la Seattle. Nu eşti obişnuită să conduci pe ploaie, orăşeanco? a întrebat tachinându-mă cu blândeţe.

Când a văzut că nu răspund, s-a uitat la mine. Mâinile încă îmi mai acopereau nasul şi gura, dar ochii îmi erau descoperiţi.

– Plângi? a întrebat neliniştit.

– Pisicuţa mea a murit, am spus.

Chiar şi estompată din pricina palmelor care îmi acopereau gura şi a ploii care lovea capota, vocea mea a sunat nazală.

– Adică o pisicuţă de aici?

Când am dat din cap, s-a întins şi m-a mângâiat pe ceafă. Ochii lui aurii erau înţelegători.

– Aşa e natura, Emmie.

– Ştiu. Cei mai puternici supravieţuiesc. Dar ea ar fi *putut* să fie puternică. De ce n-a avut *şansa* asta?

Privirea i-a rămas blândă, degetele lui masându-mi gâtul.

– Unii n-o au. Mereu i-am admirat pe oamenii de aici care văd asta în fiecare zi. E greu să asişti la aşa ceva.

– Chiar că e!

– E într-un loc mai bun, s-a oferit el să mă aline.

Aveam un nod în gât. Nu puteam decât să dau din cap.

– O s-o revezi într-o zi, a adăugat.

– O spui doar aşa, ca să mă faci să mă simt mai bine. Tu nu crezi în rai.

A zâmbit ruşinat. După câteva clipe, a spus:

– Vrei să facem o plimbare? Să fugim de toate?

Am izbucnit într-un râs strident.

– Credeam că deja fac asta!

– Nu. O plimbare de un sfert de oră.

M-am gândit la pisicuţa mea. Îmi plăcea ideea de a o revedea într-o altă viaţă, dar nu o puteam vedea acum. Biata de ea era singură. Eu una nu voiam să fiu.

Am sărit din maşina mea într-a lui, un Range Rover pe care Amelia i-l cumpărase recent şi pentru care Jude nu s-a scuzat, în ciuda faptului că se luase de BMW-ul meu. Cu ştergătoarele lucrând din plin, a întors şi a demarat în viteză. N-am vorbit prea mult. Eu îmi reveneam după criza de plâns, iar el – ei bine, habar n-aveam la ce se gândea şi n-aveam nici puterea să aflu. Ne-am îndepărtat de oraş prin ploaia torenţială.

Zece minute mai târziu, a cotit pe un drum forestier pe care nici nu l-aş fi zărit. SUV-ul s-a descurcat cu hârtoapele mai bine decât BMW-ul meu, deşi tot a trebuit să mă ţin bine de mânerul din plafon când am luat-o în sus, pe munte. Din când în când mai derapam pe noroi sau pe frunze ude, dar Jude redresa maşina cu uşurinţă. Îi plăcea să facă asta şi s-a oprit doar când bolovanii au blocat drumul. Apoi a alergat în jurul maşinii pentru a-mi deschide portiera.

–Ţi-aş oferi o umbrelă, a spus el, luându-mă de mână, dar ăsta e un drum printre amintiri şi pe vremea aceea nu aveam umbrele.

Încercam să văd prin perdeaua de ploaie.

– Amintiri? Nu cred. N-am mai fost pe aici.

– Ba da. Stai să vezi.

Am dat din mâini şi din picioare, încercând să nu cad, dar după numai o clipă, am alunecat, oprindu-mă chiar lângă el, la marginea unui zid de granit. Şi iat-o: pădurea lui Jude. O cascadă sălbatică se prăvălea de pe o margine

aflată la trei metri înălţime şi lovea pârâul, ridicând un nor de stropi înainte de a se prăvăli la vale.

Dacă n-ar fi plouat, aş fi auzit cascada mai repede. Dar acum aveam alte motive să nu-mi cred ochilor.

– Ia stai puţin!

Mi-am tras mâna dintr-a lui.

– Am *condus* până aici?

– Dap.

– Ştiai că există un drum?

– Dap.

– Şi atunci ultima dată – şi celelalte dăţi – de ce ne-am chinuit câte trei ore să escaladăm stânci verticale ca să ajungem aici?

Ploaia a continuat să cadă peste zâmbetul lui înfumurat.

– Pentru că aia e partea *distractivă* a muntelui. Azi a *trebuit* să conduc până aici pentru că ţi-am promis că ajungem într-un sfert de oră.

– Nu asta-i ideea.

Mi-am amintit juliturile de pe mâini şi de pe genunchi, durerile de picioare care nu-mi mai treceau cu zilele.

– Era periculos. Mi-am riscat *viaţa.* Niciodată nu mi-ai spus că există un drum.

– Niciodată nu m-ai întrebat. N-ai avut un sentiment de împlinire escaladând?

– Era *greu.*

– Aşa sunt majoritatea lucrurilor bune, a spus el tărăgănat, cu o privire scurtă, dar grăitoare.

Înainte să apuc să mă gândesc la o replică pe măsură, el îşi dăduse jos tricoul.

– Eu mă bag.

Aş fi ripostat dacă jeanşii lui ar fi luat calea tricoului, dar a rămas îmbrăcat cu ei – oricum erau uzi fleaşcă – şi a început să păşească atent pe bolovanii uzi până când a ajuns să stea sub cascadă. În ciuda volumului uriaş de apă, el îşi ţinea capul drept. Cerul era în continuare întunecat, dar chipul lui era luminat de bucurie pură.

Cum să rămân furioasă? Ăsta era Jude în cea mai bună formă – se afla în mediul lui şi era o plăcere să-l urmăreşti. O fi fost el insensibil până la extrem, dar era vigoarea întruchipată.

După un timp, a deschis ochii şi a ieşit de sub torent, îndreptându-se spre o nişă îngustă. Menţinându-mi cu grijă echilibrul, am păşit de pe o piatră pe alta şi m-am dus lângă el. Odată ce m-am văzut ajunsă în siguranţă, am închis ochii. Miresmele erau curate, sunetele puternice, dar naturale. Era ceva primitiv aici, ceva excitant care n-avea nimic de-a face cu coioţii.

Stăteam coapsă udă lângă coapsă udă, cu spatele sprijinit de stâncă. Atunci m-a întrebat:

–Ţi-aduci aminte?

– Da.

– Nici pe vremea aia n-ai vrut să stai sub cascadă. De ce ţi-e frică?

– De înec. Nu suport să mă lovească în cap atâta apă.

Însă îmi plăcea să stau pe margine. Eram îmbibată de apă, dar adăpostită. Iar lângă mine se afla neînfricatul Jude, perfect capabil să mă apere.

– Şi de mai ce? a întrebat el.

– Şerpi.

– Încă?

Ochii lui erau prietenoşi, încurajând discuţia.

– Întotdeauna.

– De ce altceva?

N-a trebuit să mă gândesc prea mult.

– Că o să-mi pierd slujba. Că o să-mi pierd soţul. Că o să-mi pierd viitorul.

– Cum poţi să-ţi pierzi viitorul?

– Pierzându-l pe James.

– Aşa bun e?

– Pentru mine este.

– Ăsta-i un mesaj pentru mine?

– Nu. E doar afirmarea adevărului.

Jude m-a studiat câteva clipe, înainte de a-şi sprijini coatele pe genunchi şi bărbia pe braţe, privind prin perdeaua de apă spre pădure. A tăcut un timp, apoi vocea lui abia dacă a răzbătut prin urletul cascadei.

– Mie mi-e frică de eşec.

Am tresărit, auzind o asemenea confesiune din partea lui Jude. M-am uitat la el, dar continua să privească înainte. Cu blândeţe, am spus:

– Tuturor ne este.

– Pentru mine e mai rău. Când îţi propui să fii invincibil, ai o problemă.

– Asta da introspecţie.

A întors capul.

– Eşti cumva sarcastică?

– Nu. Te înţeleg foarte bine. Îţi place să fii într-un anume fel. La ce capitol ţi-e cel mai teamă că o să eşuezi?

– Familie. Nu mă pricep deloc.

– Şi asta te deranjează?

– Ăsta clar e sarcasm.

– Poate, dar nu te-a deranjat niciodată până acum.

S-a uitat din nou înainte.

– Mereu am făcut ce-am ştiut mai bine – chestii fizice – lucruri pe care alţi oameni nu le pot face. M-aş pricepe *de minune* să conduc un vas de pescuit. M-aş pricepe *de minune* să escaladez Everestul. Dacă mi-ar fi propus cineva, aş fi fost primul la rând să merg pe Lună.

Nu mă îndoiam. Şi s-ar fi priceput de minune şi la asta.

– Cu relaţiile e altceva, a continuat el. Nu-mi pot croi drum prin ele cu muşchii.

Mi-a aruncat o privire timidă.

– Nimeni nu înţelege de ce n-am fost încă să-l văd pe Noah.

Ce puteam să zic? Nici eu nu pricepeam.

– Încerc să ţin seama de sentimentele băiatului, a explicat. O fi bine să mă bag în viaţa lui dacă urmează doar să plec din nou?

Părea că-şi caută o scuză ca să nu fiacă o încercare, ceea ce reprezenta o schimbare.

– Ultima dată când am vorbit te gândeai la custodie.

– Încă mă mai gândesc. Cred. Dar nu pot singur. Ajută-mă, Emmie.

M-am tras înapoi, surprinsă de panica din privirea lui.

– Ăăă... cu ce?

– Mă întâlnesc mâine cu el. Nu ştiu ce să fac. Mi-ar fi mai uşor dacă ai fi şi tu acolo.

Mă îndoiam. În plus, n-aveam nici un chef să mă amestec cu Jude, Jenna şi copilul pe care îl concepuseră împreună.

– De ce *eu*?

– Suport moral. Tu eşti talismanul meu.

– Ultima oară ai zis că sunt conştiinţa ta. Nu sunt decât o parte din trecut. Nu pot fiviitorul tău, Jude, i-am spus ca un avertisment.

– Eu vorbesc despre prezent.

– Off. Aşa faci mereu.

– Ok. O meritam pe asta. Însă mă refer la prezentul *tău.* Există un motiv pentru care ai simţit nevoia să pleci din New York tocmai acum. Nu crezi că e o coincidenţă teribilă că, după zece ani în care am fost plecaţi, am ajuns amândoi aici în acelaşi timp? Eşti aici ca un cadou pentru mine.

– Asta sună teribil de egoist, Jude.

A scuturat din cap.

– A existat un scop mai important.

– Şi care-i ăla?

– Să mă ajuţi pe mine. Uite ce e, ştiu că eşti măritată. Am priceput. Eşti măritată, îl iubeşti pe tip şi probabil că el e mai bun pentru tine decât sunt eu, deşi rămâne

întrebarea de ce eşti tu aici, şi el acolo. Dar ce fel de bărbat e, dacă se supără că ajuţi un vechi prieten?

– Lasă-l pe James, am ripostat. Aici e vorba de mine şi de fiul tău. Nici eu nu o să fac parte din viitorul lui. Deci, de ce să fi u acolo?

– Pentru că pe tine o să te *placă,* a spus Jude cu emoţie.

Frica n-a fost niciodată un sentiment pe care să-l asociez cu Jude, nici măcar atunci când vorbea despre ea. Dar acum o simţeam în vocea lui. Îi era frică de Noah.

– Doar să-mi deschizi drumul, m-a implorat. E tot ce-ţi cer. Nu trebuie să zici nimic. Doar să fii acolo pentru suport moral.

– Of, Jude.

Mă simţeam ruptă în două: nu voiam să fiu atrasă în viaţa lui, dar nu voiam nici să fiu responsabilă de faptul că un băieţel nu-şi va cunoaşte tatăl.

Apoi a avut îndrăzneala să spună:

– Tu ar fi trebuit să fii cea care să-mi poarte copilul. Dacă ai fi rămas gravidă în vara aia, viaţa mea ar fi fost cu totul alta.

La fel şi a mea, dar nu în cel mai bun sens.

– N-o lua pe panta asta, Jude, l-am avertizat blând.

Când m-a luat de mână şi mi-a pipăit verigheta, am repetat avertismentul.

– Dacă n-ai de gând să zici cât de frumoasă e, taci din gură!

Degetele i s-au oprit. După ce mi-a mai ţinut mâna un timp, a lăsat-o în jos cu mare grijă. Era un moment de cotitură. Aşa cum Jude acceptase ceea ce nu putea

schimba, eu am acceptat ceea ce nu *voiam* să schimb. Omul pe care îl aveam în faţa ochilor nu mai exercita nici o influenţă asupra mea. Influenţa venea mai degrabă de la viaţa care pulsa în jurul nostru. Revelaţia aceasta mi-a dat putere.

Până să plecăm din adăpostul nostru, ploaia se oprise. Cascada şi-a continuat iureşul, dar sunetul s-a pierdut odată ce am ajuns de cealaltă parte a zidului de granit, unde, în spatele Range Roverului, o deschizătură între copaci lăsa să se vadă cerul acoperit cu straturi de cenuşiu metalic şi culori vii.

– Coioţii nu mai sunt, a remarcat Jude în timp ce stăteam şi admiram priveliştea. N-au mai dat pe-aici de când am plecat.

Poate că l-aş fi contrazis, dacă nu m-aş fi gândit în acel moment la pisicuţa mea, o mică scânteie strălucitoare în văpaia de pe cer, înălţându-se spre un loc în care nu va mai tremura.

Iar în acea noapte, când coioţii mi-au ofierit din nou concertul lor de urlete, lătrături şi ţipete, Jude era plecat pe undeva şi chiar nu mai era deloc treaba mea.

Acestea fiind zise, m-am dus, totuşi, la meciul lui Noah din ziua următoare, deşi am fiăcut-o mai mult de dragul Ameliei decât al lui Jude. Nu puteam fi cu el aşa cum îşi dorea ea, dar tot făceam ceva. Şi cine eram eu să-i ghicesc comportamentul lui Jude? Poate că era îndeajuns de schimbător încât să se uite doar o dată la băiat şi să devină cel mai bun tată din lume.

Nici unul dintre oraşele din zonă nu avea destui copii încât să formeze o echipă de baseball, aşa că selecţia se făcea la nivel regional, iar meciurile se jucau pe terenul

aflat chiar la sud de Bell Valley. De vreme ce Jude era, din nou, plecat în Concord, deci urma să vină din direcţia opusă, am condus singură până acolo.

Când am ajuns, echipele îşi făceau încălzirea. Am zărit-o imediat pe Jenna. Cu părul blond părând aproape alb în lumina soarelui, stătea separat de ceilalţi părinţi, sprijinită de un gard de sârmă care îi ajungea până la talie. Era evident că s-a speriat când m-a văzut.

– Jude m-a rugat să vin, i-am explicat, aşezându-mă lângă ea. Nu ţi-a spus?

Bineînţeles că nu. El încă mai credea că eu şi Jenna suntem rivale, deşi, în ceea ce mă priveşte, nu mai simţeam asta deloc.

– Sunt doar un spectator, am asigurat-o. Vrea suport moral.

– Mă întreb de ce, a murmurat ea.

Nu părea încântată, deşi am simţit că asta avea de-a face mai puţin cu apariţia mea şi mai mult cu întâlnirea dintre fiul ei şi Jude. Când lângă ea şi-a făcut apariţia un bărbat care ţinea în mână cafele de la Dunkin’ Donuts, mi l-a prezentat.

– El e soţul meu, Bobby Horn. E aici tot pentru suport moral.

– Şi să-mi văd puştiul jucând, a adăugat Bobby, destul de posesiv.

M-am uitat la băieţii de pe teren.

– Care e?

Purtau uniforme şi şepci de baseball care semănau leit una cu alta.

– Numărul paisprezece, a spus Bobby, arătând spre un grup aflat lângă antrenor. Odată ce mi-a direcţionat privirea, l-aş fi recunoscut şi fără să-mi spună numărul de pe tricou. Văzând chipul lui Jude în miniatură, am simţit acelaşi junghi aproape imperceptibil pe care îl simţisem şi când admirasem pozele de pe biroul Jennei.

Încălzirea a luat sfârşit. Echipele s-au adunat lângă băncile lor. M-am uitat spre maşini, căutându-l pe Jude, dar el nu venise. Când mi-am pus şapca pe cap, încercând să-mi ridic părul de pe ceafă din cauza căldurii umede, probabil că arătam ca una dintre celelalte mame, pentru că atunci când Noah le-a zâmbit părinţilor săi, nu m-a remarcat.

– Ştie că vine Jude? am întrebat-o pe Jenna.

– Nu.

– Ştie că Jude e tatăl lui?

– Da.

– Ceilalţi copii ai voştri sunt aici?

– Nu.

Noah era stoper, iar asta era ciudat. Avea construcţia lui Jude şi, la numai nouă ani, fără să-şi fi văzut vreodată tatăl, avea aceleaşi mişcări ca ale lui. Când a avut, din nou, un rol-cheie în blocarea altui jucător, am spus:

– E un sportiv bun.

Jenna n-a răspuns. Era întoarsă spre maşini.

– Trafic, am sugerat.

Dar nu înghiţea scuza, şi pe bună dreptate. Poate, poate că totuşi, Jude dăduse peste vreun blocaj la ieşirea din Concord, dar după aceea nu avea cum să mai fie aglomeraţie.

Prima repriză s-a transformat în a doua, apoi în a treia. Noah a izbit mingea o dată, cu o lovitură puternică, tipică lui Jude, iar când a luat-o la fugă de la o bază la alta – ceea ce s-a întâmplat la sfârşitul reprizei a treia – a reuşit un tur complet. De cealaltă parte a Jennei, Bobby şi-a strigat încurajările şi a răspuns la semnul victoriei făcut de Noah imediat după ce a alunecat, atingând baza a patra.

Jude ratase momentul. Mi-am verificat telefonul să văd dacă am vreun mesaj. Am încercat să-l sun. Nimic.

– Bine că nu i-am zis lui Noah, a spus Jenna, fără nici o inflexiune în voce.

– O să fie aici, am răspuns, deşi începeam să mă îndoiesc.

A patra repriză a venit şi a trecut, a urmat a cincea. Deja începusem să îmi cer scuze.

– Îmi pare rău, Jenna. A zis că vrea să vină. Ar fi trebuit să ajungă până acum.

Ochii i-au rămas aţintiţi spre teren.

– E ok. Oricum, nu-l vreau în viaţa lui Noah. Am fost de acord cu asta doar pentru că Amelia ne ajută. E copilul meu, a explicat ea, vreau să aibă tot ce e mai bun.

Am cercetat parcarea, gândindu-mă că Jude ar putea urmări meciul de acolo, prea emoţionat ca să se apropie, dar acolo nu erau nici un Range Rover, nici un spectator înalt, nici un tată biologic cu păr blond.

Când meciul s-a încheiat, echipa lui Noah câştigând cu un avans de şase puncte, băiatul a fugit la mama lui.

– Ai văzut ultima fază? a întrebat el entuziasmat, în timp ce imita momentul trecându-şi mănuşa prin ţărână.

Jenna l-a îmbră ! işat.

– Ai fost *grozav*

Dar el alerga deja înapoi la colegii lui.

– E un băiat bun, am spus.

Ceva i-a umbrit mândria de pe chip.

– Îmi fac griji. Ştii... că moşteneşte nişte chestii.

– Cum ar fi ?

– Păi, corpul lui e ca al lui Jude. E un bun sportiv. Dar poate fi îngâmfat uneori. Vrea să fie *cool.* A fost un... incident cu o bătaie la şcoala lui. Nu cred că a fost implicat, iar noi am vorbit cu el despre faptul că trebuie să fie drăguţ cu acei copii care nu pot să facă ce face el. Dar mi-e teamă.

– Poate e doar vârsta.

Mi-a aruncat o privire precaută.

– Nu vreau să ajungă aşa. Amelia poate să ne dea bani, dar n-o las să-l crească ea. Uită-te la Jude. E total iresponsabil. Uită-te pe unde a umblat în ultimii zece ani. Uită-te ce-a făcut azi. Noah ştie doar că tatăl lui trăieşte pe undeva, departe. Îţi imaginezi cum ar fi fost dacă l-ar fi aşteptat azi? Vreau să spun... ştiam că asta o să se întâmple. Nu mai am încredere în Jude şi nu-l mai vreau prin preajmă.

Era cea mai lungă replică pe care mi-o adresase vreodată şi era clar că emoţiile o copleşeau. Am cercetat din nou parcarea, deşi o parte din mine simţea că ar fi mai rău pentru Jude dacă ar ajunge acum, decât dacă n-ar veni deloc.

– N-a avut curaj, a spus Jenna cu dispreţ. Ne e mai bine fără el, nu-i aşa?

Aş fi încuviinţat dacă ar mai fi rămas ca să-mi audă răspunsul, dar nici n-a terminat bine ce a avut de spus, că s-a dus lângă Bobby şi Noah. Eu m-am întors la maşină. De data asta, când l-am sunat pe Jude, i-am lăsat un mesaj.

– Ori ai o scuză al naibii de bună, ori ai avut dreptate când ai zis că o s-o dai în bară ca tată. Unde-ai fost, Jude? Eu am fost aici, Jenna a fost aici, Bobby a fost aici. Noah a jucat grozav, numai că musafirul de onoare n-a poftit să vină. Şi te mai întrebi de ce ţi-am zis să nu ceri custodia?

Jude nu m-a sunat înapoi. De data asta era plecat în Burlington, pentru treburi despre care Amelia a susţinut că *n-aveau* nici o legătură cu adăpostul. Pe cât de rău îmi păruse pentru ea mai devreme, pe atât de rău îmi părea şi acum. N-avea nici un control asupra lui, iar el continua să dezamăgească. Aş fi putut spune că fiăcuse o greşeală când insistase pentru o întâlnire cu Noah – dar ce fel de om n-ar vrea să-şi cunoască propriul copil?

Defectuos. Era singurul cuvânt pe care îl puteam folosi pentru a descrie caracterul lui Jude, deşi n-a trebuit să-l spun cu voce tare. A făcut-o Vicki în locul meu, protestând vehement când Amelia a venit în vizită în seara aceea. *Unde i-a fost mintea? Unde i-a fost inima – are vreuna? Chiar sunt înrudită cu omul ăsta?* Mai vizibil însărcinată, emoţiile îi erau pe măsura burticii. Eu am înţeles asta, dar Amelia n-a fost la fel de iertătoare. I-a răspuns lui Vicki cu acuzaţii – *Dar tu ai încercat vreodată să-l ajuţi?* –, până când amândouă s-au năpustit afară din încăpere, lăsându-mă pe mine singură în bucătărie, cu rămăşiţele ranchiunei lor.

Ranchiuna a persistat şi a doua zi, Vicki fiind mo ro cănoasă, Amelia supărată, Jude întors înapoi ca şi cum

nimic nu s-ar fi schimbat, iar Lee agitându-se de colo-colo, cu ochii după ţintaşul care îi dezumflase pneurile.

N-a mai fost nici un ţintaş. De data aceasta, a fost un incendiator, iar ţinta n-a mai fost bungalow-ul lui Lee din Bell Valley, ci conacul nelocuit din Massachusetts. Telefonul a venit joi noapte, destul de devreme încât Lee să intre în panică, dar prea târziu pentru o declarare oficială a incendiului înaintea audierii de a doua zi.

capitolul 18

Vineri dimineaţă Vicki m-a trezit să-mi dea vestea. În câteva minute eram în bucătărie cu Amelia şi Lee, iar în momentul în care am aflat principalele informaţii, singurul lucru la care m-am putut gândi a fost că vreau o reacţie din partea lui James.

Cineva a încercat să incendieze casa lui Lee din Massachusetts, i-am scris într-un SMS. *Sună când poţi.*

BlackBerry-ul era încă în mâna mea când a sunat. Nu trecuse nici un minut.

–Bună, am spus şi am ieşit din bucătărie, ducându-mă pe veranda din spatele pensiunii Red Fox.

–Ce s-a întâmplat?

–A fost un incendiu noaptea trecută. Casa avea alarmă, aşa că pompierii au ajuns acolo înainte ca focul să înghită toată clădirea, dar şi aşa pagubele sunt mari. Lee e traumatizată.

–Cum de a aflat? Credeam că banca a intrat în posesia casei.

–Nu banca, am răspuns, împărtăşindu-i ceea ce tocmai aflasem. Ipoteca a fost preluată de către o companie numită East Sea Properties.

–Deţinută de fraţi? a întrebat James.

Am zâmbit.

–La asta m-am gândit şi eu mai întâi. Fraţii ar fi în stare să vâneze banii din asigurare. Dar nu. East Sea Properties e, de fapt, chiar mare. Unele presiuni datează de foarte multă vreme şi nu toate sunt în zona de coastă. Ocupă, pe continent, o fâşie care ajunge tocmai până în Bell Valley.

–Amelia, a dedus, aşa cum ştiam că o va face.

–Nu a crezut, cu adevărat, că Lee chiar o să-şi mai dorească vreodată să se mute iar acolo, dar spune că locuinţa are valoare sentimentală şi că Lee ar trebui să fie cea care decide ce face cu ea, nu fraţii ăia. Amelia e destul de războinică în privinţa asta. Zice că e vorba de un principiu. Nu sunt sigură că Lee e de acord. Ea nu le are cu războiul. Dar, în orice caz, Amelia a avut mare grijă de casă. A păstrat-o astfel încât să fie gata, dacă Lee s-ar întoarce acolo.

–Un gest frumos, dar care le-a dat de gol. Fraţii pro babil că i-au luat urma. Altfel, n-ar fi avut nici un motiv. Poliţiştii sunt siguri că incendiul a fost declanşat intenţionat?

–Nu încă, dar felul în care s-a extins focul e dubios. Astăzi vor numi o echipă care să se ocupe de asta. Vor să stea de vorbă cu Amelia şi cu Lee, dar şi eu vreau să stau

de vorbă cu echipa. E un oraş mic. Crezi că or să se descurce cu un caz ca ăsta?

–Mă uit acum la site-ul lor, a spus James, părând distrat în timp ce citea. Departamentul de poliţie din localitate are peste douăzeci de ofiţeri. Deci au oamenii necesari, dar mă îndoiesc că au văzut prea mulţi incendiatori. Ai putea să-i întrebi.

–Aşa o să fac. Înţeleg că nu putem folosi asta azi, la tribunal.

–Nu. Incendiere, vandalism, scrisori de ameninţareastea sunt un cu totul alt caz. Azi e vorba doar de fondul fiduciar. Sean ar putea strecura câte ceva despre un tipar de intimidare. Partea adversă va obiecta, dar judecătorul tot o să audă, iar dacă Lee o să facă impresie ca martor, aşa cum bănuiesc că o să se întâmple, atunci ar putea conta. Eu i-aş da un telefon lui Sean.

– Chiar acum. Altceva?

Aveam propria mea listă de întrebări, majoritatea pentru Amelia, în legătură cu ajutorul pe care ni-l putea da asiguratorul ei în anchetarea incendiului. Dar James se pricepea mai bine la astfel de treburi.

A rămas pe gânduri. În final, a spus:

– Da. Ne vedem acolo.

– Unde?

– La casa din Massachusetts. Vreau să o văd. Mai vreau şi să trec pe la secţia de poliţie şi să mă întâlnesc cu cei care se ocupă de anchetă. De fapt, am o idee şi mai bună. Nu ştiu cât de devreme pot scăpa de aici, dar dacă audierea e la trei, aş încerca să iau un avion până acolo şi să fiu la tribunal în jur de ora cinci. De acolo am putea pleca împreună cu maşina.

A zâmbit. Mi-am dat seama de asta din modul în care a pronunţat cuvintele.

– Conduc eu. Mi-e dor de maşina mea.

Nu m-am simţit jignită. Îmi plăcea planul lui. I-aş fi putut spune că o să piardă timp de muncă preţios sau că Mark n-o să fie încântat ori că o să cadă din picioare de oboseală, tot alergând aşa din zori până-n noapte. Dar n-am făcut-o. Oi fi fost eu uneori impulsivă, oarecum iresponsabilă sau la graniţă cu laşitatea, dar nu eram proastă. Incendiul din Manchester-by-the-Sea era un adevărat cadou.

Când am plecat din Bell Valley în acea dimineaţă, am luat două maşini. Oricum aveam de gând să o iau pe Lee cu mine, dar Amelia a insistat să vină şi ea, apoi şi Jude, moment în care le-am spus că urmează să mă întâlnesc cu James şi, în vreme ce toate ar fi fost bune şi frumoase doar cu Lee, gândul la Amelia şi Jude stând în BMW cu noi nu era imaginea mea despre distracţie.

Aşa că Jude şi-a luat Range Roverul. Habar n-aveam de ce voia să vină – dacă spera că prezenţa lui îi va compensa eşecul înregistrat deunăzi pe frontul responsabilităţii sau doar voia să ia şi el parte la acţiune. Ştiam însă că voia să îl cunoască pe James.

Acestea fiind spuse, am sperat că se va pierde pe drum, dar iată-l, stând cu noi în holul tribunalului, la ora două şi jumătate. Lee, care se uita îngrijorată la oamenii din jur, a scos un sunet involuntar când un nou grup şi-a făcut apariţia.

– Care e Albert Meeme? am şoptit.

– Cel rotofei, cu chelie, mi-a răspuns ea tot în şoaptă.

N-aveam cum să-l ratez. Se uita ţintă la noi. La fel făceau şi ceilalţi trei bărbaţi care erau cu el.

– Îi cunoşti pe ceilalţi?

– Cel cu costum închis la culoare e avocatul familiei. Cel cu jacheta marinărească e fratele lui Jack, Duane. Pe al treilea nu-l cunosc.

Sean îl cunoştea. Alăturându-ni-se, a spus:

– Tipul înalt e un fost şerif, în prezent detectiv particular. L-au adus cu ei ca să arate că au legea de partea lor.

– Dar el nu mai reprezintă, oficial, legea... am început.

– Totul se rezumă la imagine. Ei sunt echipa de şoc. Marile nume locale. Toţi.

– O să fie judecătorul influenţat de asta?

– N-ar trebui. Dar vechiul club al băieţilor încă mai funcţionează.

Tocmai mă gândeam că Sean pare neliniştit şi speram ca Lee să nu observe asta, când Jude a spus:

– Îl cunosc pe tip.

– Pe care? am întrebat.

– Detectivul. Cândva a fost pe barca mea.

– Of, Jude...

– Serios! Obişnuiam să luăm câţiva turişti pentru o săptămână pe mare, filmam totul, iar banii pe care-i dădeau ca să aibă privilegiul ăsta acopereau cheltuielile de călătorie, aşa că nouă ne rămânea profitul curat. Orice tip

e gata să participe la „O pradă mortală”[16], iar ăla de colo era chiar un pasionat.

Lui Sean i-a zis:

– Îl cheamă Billy DeSimone, nu? Nu pot să uit numele. Îl tot foloseşte la persoana a treia.

– Ăsta-i tipul, i-a confirmat Sean.

– Era un bun jucător de poker. N-o să mă recunoască aşa mai curăţel, cum sunt acum, dar m-am holbat mult la mutra lui. Obişnuiam să jucăm ore-n şir. Spune o vorbă şi-i distrag atenţia.

Amelia a părut oripilată, dar Sean a scutit-o de o reacţie, avertizând:

– Fă asta şi o s-o transforme într-o încercare de influenţare a martorului. Acum Lee e victima. Există o doză de puritate în asta.

Jude a părut supărat, dar Lee ne-a distras atenţia.

– Duane se tot uită la mine, a spus ea, speriată. După moartea lui Jack mi-a făcut avansuri şi nu i-a plăcut când l-am refuzat. Nu pricep de ce trebuie să fie aici.

– E dreptul lor legal, a explicat Sean. Şi ei au ceva de apărat.

– Daa, a mormăit Jude, reputaţia că scapă cu faţa curată. Billy DeSimone ştie cum să folosească sistemul. Dă-i vreo două beri şi-ţi povesteşte totul. Sean, ăştia o să facă piftie cazul tău. N-ai nici o dovadă care să facă legătura între familia soţului ei şi ce i se întâmplă acum.

---

[16] În original: *Deadliest Catch,* documentar realizat de Discovery Channel în care sunt prezentate aventurile reale ale pescarilor de crabi din Marea Bering (n.tr.)

– Nu ăsta-i scopul audierii, a spus Sean şi, brusc, s-a uitat spre lift. Urmărindu-i privirea, l-am văzut pe James venind spre noi. Părea încrezător, chipeş şi foarte profesionist în costumul lui albastru, cu cravată gri-verzui. Se uita la mine cu o privire entuziasmată.

Dacă nu l-aş fi iubit deja, m-aş fi îndrăgostit din nou până peste cap. Doar după ce m-a sărutat pe mine, i-a salutat şi pe ceilalţi.

Sunt sigură că a ştiut exact care e Jude, dar – incredi bil – întâlnirea lor nu a fost un eveniment. Abia au apucat să-şi strângă mâinile, că James ne-a şi prezentat un bărbat mai în vârstă care îl însoţea. Numele lui era Lyle Kagan.

– Lucrez cu fiul lui Lyle la New York, a explicat James, dar Lyle locuieşte aici, în Boston, şi are experienţă cu Albert Meeme. A fost de acord să depună mărturie.

Lyle Kagan era un martor puternic. Un respectat dezvoltator imobiliar, el avea o imagine la fel de impunătoare pe cât era cea a lui Billy DeSimone. Dacă Lee a fost cât se poate de modestă, mărturisind pur şi simplu faptul că cecurile se micşorau şi nu primea răspuns la întrebări, Lyle a descris un tipar de nereguli în cazul propriului său fond, pe care însă n-a reuşit niciodată să le dovedească. Poate că i-o fi trebuit lui Lyle o vreme până să ajungă cu cazul său într-un tribunal, dar m-am bucurat când mi-am dat seama că Albert Meeme se luase de cine nu trebuia.

Declaraţiile lui Lyle au fost înregistrate ca dovezi, alături de dosarele lui Lee. Celălalt avocat a ripostat – pe un ton condescendent, de parcă Lee ar fifost ori o vânătoare de avere, ori penibil de naivă –, spunând că ea pur şi simplu s-a aşteptat la mai mult decât putea produce o piaţă bursieră fluctuantă. Dar când judecătorul s-a uitat

peste declaraţia pusă la dispoziţie de fondul fiduciar şi a considerat-o inadecvată, avocatul n-a fost în stare să explice detaliile plăţilor.

Solicitarea a fost aprobată. Ba chiar a fost numită să verifice registrele fondului fiduciar tocmai contabila propusă de Sean. Ar fi fost o victorie pe toată linia, dacă fostul cumnat al lui Lee nu i-ar fi şoptit acesteia la ureche, în momentul în care am ieşit din nou pe hol:

– Poţi să-ţi vopseşti părul cât vrei, că tot ştim unde eşti. Oferta mea încă mai e valabilă. Dă-mi un semn şi o să fiu protectorul tău.

Cu voce tare, ea ne-a repetat imediat ameninţarea, cuvânt cu cuvânt, moment în care Duane s-a arătat foarte mirat şi a spus:

– De unde ai scos-o şi pe-asta? Tot ce-am făcut a fost să te întreb ce mai faci.

Apoi, afişând o supărare studiată, a plecat.

Lee tremura.

– N-ar trebui să fac asta. Acum o să fie şi mai rău.

– Dar acum cazul e înregistrat, a liniştit-o Sean. Dacă mai încearcă ceva, o să se întoarcă împotriva lor. Mai întâi, stabilim că s-a comis o fraudă cu fondul fiduciar. Până atunci, o să avem un raport care arată că incendiul a fost declanşat intenţionat. Fiecare piesă din puzzle se va potrivi.

– Cu mine pe post de momeală, a presupus Lee.

Dar Amelia era cu un pas înainte.

– Omul ăla n-o să te protejeze. Noi o s-o facem.

S-a îndreptat spre Jude.

– *Tu o* s-o faci. Tu poţi să ai grijă să fie în siguranţă, Jude. Treaba asta **ţ**i se potriveşte la fix.

Jude părea încolţit.

– Nu.

Amelia era fermă.

– Am nevoie de tine pentru asta. Nimeni altcineva n-o poate face la fel de bine ca tine.

La scurt timp după aceea, am plecat – Amelia şi Lee, împreună cu Jude, James şi cu mine, singuri. Planul era ca Jude să ne conducă spre Manchester-by-the-Sea, dar, cu atitudinea lui tipică de macho, el s-a strecurat prin trafic într-un fel care-l făcea imposibil de urmărit. După ce a încercat, fără prea mare tragere de inimă, să ţină pasul, James s-a uitat spre mine şi, cu un zâmbet satisfăcut, a pornit GPS-ul.

Atunci şi acolo, pe mine nu mă interesa atât de mult unde mergeam, cât mă interesa ce făcuse soţul meu. Entuziasmată, l-am luat de mână:

– Ne-ai salvat cazul. Ai fost uimitor.

– Neah, a spus cu vocea aceea profundă pe care o iubeam, doar am avut baftă cu Lyle.

– Dar nu l-a atacat pe Meeme când a fost vorba de propriul lui fond. De ce acum?

– A mai trecut timpul. Numele lui Lyle cântăreşte mai greu decât pe vremea aceea. Şi i-a părut rău pentru Lee. Am tot vorbit cu el încă de marţi, dar abia azi dimineaţă a promis că va depune mărturie. Atunci m-am decis să iau un avion şi să vin mai devreme.

Un avion luat mai devreme a ridicat un semn de întrebare interesant.

– Ai avut probleme să scapi de la birou?

Bărbia i s-a ridicat foarte, foarte puţin.

– Nu ştiu. N-am întrebat, doar am plecat. Am stat jumătate de noapte ca să termin un raport pentru Mark. Mi-am făcut treaba.

– Nu pari extenuat.

– Ciudat cum uiţi de extenuare, când dai lovitura în sala de judecată. În plus, trebuie să arăt bine ca să fac faţă lângă tine. Iubire, arăţi uluitor. De unde-ai făcut rost de bluză şi de fustă?

Bluza era albă, fusta roşie şi scurtă. Sandalele erau negre, dar aveau toc înalt.

– Din dulapul lui Vicki. E o schimbare de la bluze albastre şi pantaloni negri, nu crezi?

A mai aruncat o privire admirativă spre ţinuta mea.

– Ai putea purta aşa ceva la muncă.

– N-aş putea.

– Păi, ar trebui. Sau poate nu. Arăţi prea bine.

După ce m-a strâns de mână, s-a întors spre volan. Traficul era aglomerat, fiind oră de vârf, dar nu păreau să-l deranjeze opririle şi pornirile repetate. Punându-şi ambele mâini pe partea de sus a volanului, a oftat adânc, satisfăcut.

– Măi, da’ ce bine e să conduci!

Un bărbat şi maşina lui, m-am gândit. Dar mi-am dat seama că la fel de bine putea fi şi maşina mea. Fusese atât de ocupat încât nu mai condusese de luni de zile.

– Libertate! am spus.

A repetat cuvântul cu entuziasm, realizând abia după aceea că îmi dădea dreptate şi adăugând repede:

– Doar că n-am nici un motiv să conduc în New York.

– Dar îţi place la nebunie să conduci. Şi îţi iubeşti maşina.

A făcut un gest din ochi care spunea că aşa este.

– Şi îţi iubeşti serviciul, am adăugat.

În momentul acela a înţeles la ce mă refeream.

– Am mai discutat despre asta. Îmi place teribil cazul Bryant, dar restul sunt nasoale. Doar număr zilele şi fac ce trebuie făcut ca să ajung la parteneriatul ăla din octombrie. Odată ce-l obţin, o să tot pot să aleg.

– Dar ai zis că se întâmplă ceva la firmă. Dacă dă faliment?

– N-o să dea faliment.

– Dar dacă se întâmplă? Ce-o să faci?

– O să caut altă slujbă.

– Te-ai gândi vreodată să pleci din New York?

– Eşti transparentă, Emily.

– Te-ai gândit?

Voiam să ştiu dacă încă mai eram complet blocaţi.

În loc să răspundă, James a trecut la singurul subiect pe care ştia că n-o să-l ignor.

– Jude al tău e o mare figură. Ce vezi la el?

– Asta apropo de transparenţă, am spus, dar am acceptat schimbarea de subiect.

Ţinând cont de toate cele întâmplate, James fusese remarcabil de civilizat cu Jude.

– Nimic acum. Cu zece ani în urmă? Multe. Eram tânără şi lipsită de experienţă. El era terestru.

– Terestru gen Neanderthal.

– Nu-i chiar aşa de rău, am spus, deşi James nu greşea în totalitate. Zice că s-a maturizat. Dar încă nu înţelege conceptul de responsabilitate.

I-am povestit despre Noah şi despre meciul de baseball.

– Jude ştie ce ar trebui făcut, dar nu poate s-o facă. E o ruptură undeva.

– Încă te mai iubeşte.

– Nu e problema mea, am spus.

– Câtă vreme eşti acolo, este. Cunosc genul. O să tot încerce.

– Poate să încerce cât vrea. Nu sunt disponibilă.

– Şi dacă am fi despărţiţi?

Mi-a stat inima.

– Asta vrei?

– Doamne, nu! Dar dacă am fi, te-ai întoarce la el?

– De ce aş face-o? Nu mai simt nimic pentru el. Cu siguranţă, avusesem deja ocazia să o fac, dar dacă i-aş fi spus asta soţului meu, doar i-aş fi aţâţat gelozia. Zece ani înseamnă multă vreme. El nu s-a schimbat. Eu, da.

Trebuie să fi fost răspunsul potrivit, pentru că James m-a luat din nou de mână şi m-a ţinut în timp ce ne îndreptam spre nord, pe I-93. Am mai stat puţin de vorbă, dar momentele de tăcere erau dulci. Din când în când, îmi pipăia verigheta, dar nu aşa cum o făcuse Jude, ci cu sentimentul că totul e în ordine. Când din buzunarul lui s-a

auzit un bâzâit, l-a ignorat. A răspuns la al doilea, dar l-a ignorat din nou pe al treilea.

Oraşul era la doar vreo treizeci şi doi de kilometri nord de Boston, dar trecuse bine de ora cinci când am ajuns la casa lui Lee. Deşi se afla surprinzător de aproape de drum, era joasă şi întinsă, cu siguranţă un lucru bun, în contextul celor întâmplate. Focul s-ar fi extins mult mai repede în sus, provocând mai multe pagube. Aşa, datorită modului în care fusese construită, distrugerile se limitau la aripa dormitorului, care era dărâmată şi carbonizată.

Uşa de la intrare s-a deschis, dezvăluind un spaţiu de locuit care am bănuit că rămăsese exact aşa cum îl lăsase Lee. Amenajată într-un stil tipic caselor de pe malul oceanului, locuinţa era decorată cu nuanţe de bej şi multe suprafeţe de sticlă. Cu ferestre largi, care acopereau toţi pereţii dinspre ocean, operele de artă erau puţine, dar spectaculoase, o colecţie de peisaje uriaşe, încadrate de rame din lemn, cu patină. Însă, oricât de uimitoare ar fi fost tablourile, eu eram captivată de micuţele fotografii înrămate care arătau o Lee cu părul deschis la culoare, fericită alături de soţul ei care, deşi nu era chipeş în sensul comun al termenului, radia de bunătate.

Deşi întreaga casă mirosea a fum, urmele acestuia se simţeau mai ales în părţile care arseseră mai mult. Dormitorul principal era cel mai grav afectat. Oricine ar fi fost vinovatul, ştiuse de unde să înceapă ca să obţină un impact cât mai puternic. Dulapuri zidite, scau ne împerecheate, un pat dublu, cândva îmbrăcat în aşternuturi fine – nimic nu mai putea fi salvat. Ce mai rămăsese în urma flăcărilor fusese distrus de pompierii care au încercat să ţină sub control vâlvătaia. Adăugând pagubelor materiale insulta, aerul sărat şi umed năvălea prin găurile căscate acolo unde fuseseră ferestrele uriaşe.

Mi s-a făcut greaţă, dar Lee arăta şi mai rău. Când s-a întors afară, am urmat-o. Ceilalţi nu erau prea departe în urma noastră. Amelia văzuse destul şi voia să plece acasă, iar eu bănuiam că Lee, deşi regreta destule în viaţă, descoperise, la fel ca toată lumea, că Bell Valley e un loc reconfortant. Jude, părând iritat în timp ce îşi târa vârful picioarelor prin cenuşă, li s-a alăturat la maşină, dar Lee a urcat prima, întorcându-se cu spatele către casa pe care o iubise.

După ce au plecat, James şi cu mine ne-am plimbat pe faleză. Sub noi, mareea se retrăsese, lăsând în urmă nisip ud, alge încâlcite şi pietre negre. Am stat o vreme, umăr lângă umăr, cu soarele în spatele nostru, bucurându-ne de briza răcoroasă a Atlanticului. Ne ţineam de mână, cu degetele înlănţuite. Era un moment special. Nu mă mai simţisem niciodată atât de apropiată de el.

– Mi-a lipsit asta, am spus, trăgându-mă mai aproape.

– Tu ai ales să pleci, a spus, cu buzele atât de aproape de fruntea mea încât îi simţeam răsuflarea.

– Mă refer la imaginea de ansamblu. Asta mi-a lipsit ani de zile. Mi-am întors obrazul lipit de umărul lui ca să-l pot privi. Totul mă atrăgea, de la părul răvăşit de vânt, la ochii albaştri, până la umbra bărbii care dădea să crească. Ţie nu ţi-a lipsit deloc?

– Doamne, da, mi-a lipsit, a răspuns el. Mi-e dor de asta –, mi-e dor să beau o bere cu amicii de la colegiu –, mi-e dor să joc baschet, dar lucrurile se schimbă.

– Nu şi lucrurile de genul ăsta, am ripostat. Ce avem noi aici, acum, e o relaţie personală. Poate că nu ne mai vine aşa de uşor ca în facultate, dar trebuie să ne facem timp pentru ea.

– Cum rămâne cu responsabilitatea? Ai zis că Jude al tău n-o are. Ei bine, eu am.

– Prea multă. Trebuie să existe o medie fericită. Am mai spus-o – nu vreau să fiu o extremă. Nu pot *trăi* într-o extremă. De ce a trebuit să mă îndepărtez de viaţa mea ca să văd asta?

N-a răspuns, dar am ştiut că nu era convins. Ori asta, ori era ceva mai încăpăţânat decât mine. Sau mai orb.

N-am mai stat mult. James avea de prins un avion. Ne-am oprit totuşi la secţia de poliţie în drumul spre ieşirea din oraş, unde am constatat că, deşi echipa de lucru era mică, incendiul era un eveniment important. N-au avut nimic de adăugat lucrurilor pe care le ştiam deja, dar James a profitat de ocazie ca să se prezinte şi să-şi lase cartea de vizită. A reuşit imediat să facă impresie, lucru pe care niciodată n-am încetat să-l apreciez – iar dispecerul nici măcar nu era o femeie. Era un tip cu o şapcă a celor de la Red Sox, iar James, cu toate că nu prea avea timp să se uite la meciuri, putea conversa despre baseball. Eu una vorbisem doar despre chestii profesionale, dar James avea un fel anume de a se ocupa de afaceri şi de a-şi face prieteni în acelaşi timp, obţinând promisiunea că tipul cu şapcă îl va suna în secunda în care va avea veşti. Omul ne-a recomandat şi un restaurant din vecini, ba chiar a dat un telefon ca să ne asigure o servire rapidă.

– Te pricepi atât de bine la asta, am comentat în timp ce aşteptam să ni se aducă rulourile cu homar. Acum, dispecerul e cel mai bun amic al tău.

James se uita prin restaurant.

– E uşor să fii amabil cu ceilalţi oameni. Şi tu eşti aşa.

Privirea lui s-a întors spre a mea. Părea îngrijorat.

– Te-ai putea muta într-un orăşel ca ăsta?

– Cât ai zice peşte.

Cu maşina am fi ajuns foarte repede într-un oraş mare; nu putea fi vorba de trafic; chelnerul părea să-i cunoască pe toţi cei din local.

– Eu unul n-aş putea. E prea mic. M-aş simţi sufocat.

– Aşa cum mă simt eu la New York?

Nu voiam să tulbur apele liniştii noastre de mai devreme, dar tăcerea fusese întotdeauna marea mea greşeală. Trebuia să învăţ să spun ce gândesc. Imediat, m-am aplecat în faţă.

– Nu-ţi dai seama, James? Asta e partea cea mai bună – a noastră, a vieţii. Mama zicea că pe pietrele de mormânt nu scrie despre locuri de muncă. Scrie despre relaţii – fiică, soţie, mamă. Lasă-le acum pe restul; eu am de recuperat la partea cu *soţia.*

Îndreptându-mă, am mişcat un deget, arătând când spre mine, când spre el.

– Tu, eu, pădure, plajă, prânzul împreună – vreau *toate astea.* Le pot avea la New York?

– Da, a răspuns fără să clipească. O să-ţi arăt. Vino înapoi cu mine, Emily. O să avem weekendul ăsta la dispoziţie. O să ne relaxăm, o să ne jucăm, o să stăm de vorbă.

– Cum rămâne cu munca? am întrebat deoarece, pentru noi, cu asta era sinonim Manhattanul. O s-o ai mereu în faţa ochilor.

– O s-o strecor între chestiile pe care vrem să le facem.

Sprijinindu-mă de spătar, m-am uitat atent la el. Era deschis, vulnerabil.

Ciudat, fusesem îngrijorată că o să mă convingă vorbindu-mi. Dar de data asta chipul lui a fost cel care mi-a venit de hac. M-aş fi putut întoarce în Bell Valley să mă mai gândesc. M-aş fi putut plimba prin pădure şi comunica acolo cu coiotul meu. Aş fi putut analiza pe îndelete avantajele şi dezavantajele.

Dar trecuseră deja trei săptămâni fără stresul din Manhattan şi, dacă aveam de gând să decid pe care drum s-o apuc, trebuia să îmi măsor puterile.

– Ok, am spus.

A clipit des şi s-a îndreptat.

– Da? Părea că-şi ţine respiraţia. Pur şi simplu.

– Pentru o vizită, am avertizat, dar James a părut îndeajuns de uşurat încât să nu bage de seamă replica.

– Cum rămâne cu treburile tale din Bell Valley?

– Pot să mă lipsesc de ele. E vorba de spontaneitate.

– Ha, a exclamat, dar tachinându-mă. Zi-i mai bine poliţă de asigurare.

Am zâmbit.

– Te referi la faptul că va trebui să mă întorc acolo pentru ele? Poate că pur şi simplu o să vreau să mă întorc. Încă mai am o săptămână înainte ca Walter să mă aştepte la birou.

Nu m-am mai gândit la Walter cât am condus spre sud. Pe măsură ce soarele apunea, farurile se aprindeau şi traficul se aglomera. Mă gândeam, în schimb, la ce-i spusesem lui James. *Pe pietrele de mormânt nu scrie despre locuri de muncă. Scrie despre relaţii – fiică, soţie, mamă.* Chiar dacă mă ocupam de partea cu soţia, rolul de fiică rămăsese în aer. Trebuia să-l sun pe tata şi să-i spun

că încerc, dar voiam să am mai multă intimitate decât îmi oferea interiorul maşinii.

În plus, era mai urgent un alt telefon, altfel Vicki ar fi început să-şi facă griji. Ea nu era doar cea mai bună prietenă a mea, ci şi legătura mea directă cu veştile din Bell Valley. Mi-a spus că Jude rămăsese acasă la Lee peste noapte, nu atât ca s-o protejeze, cât ca să scape de gura Ameliei care-l torturase tot drumul spre casă.

Dacă ar fi fost o altă zi, aş fi fost mai stresată cu privire la întoarcerea mea. Dar, de vreme ce tocmai începea weekendul în care era sărbătorită Ziua Americii, erau mai mulţi cei care plecau din New York decât cei care veneau. Trecuse de miezul nopţii când am intrat în oraş. Traficul era lejer în zona noastră, pietonii erau puţini, iar întunericul ascundea o mulţime dintre lucrurile pe care nu voiam să le văd.

Şi mai era şi James, strângându-mă lângă el când am lăsat maşina în garaj, lipindu-mă cu spatele de stâlpul unui semafor pentru un sărut, apoi pentru altele, preludiu care ne-a făcut să parcurgem în fugă ultima bucată de drum până acasă. Aruncându-ne hainele pe unde se nimerea, am făcut dragoste în holul de la intrare, apoi, din nou, pe pat. Se făcuse două dimineaţa când ne-a luat somnul, dar el s-a trezit la patru şi jumătate, ca să lucreze – sau cel puţin aşa mi-a mărturisit la ora nouă, când m-am trezit şi eu. Când am început să spun: *Vezi, nimic nu s-a schimbat,* el s-a ambiţionat să-mi demonstreze că mă înşel.

Am mers să mâncăm în oraş. Ne-am plimbat în jurul parcului Gramercy şi până la Park Avenue. Am făcut cumpărături. Când m-am plâns de căldură, James mi-a reamintit de arşiţa care fusese în Bell Valley în ziua în care ne-am întâlnit în pădure. *Nu era aşa cald ca aici,* am ripostat, moment în care a râs şi m-a târât în cel mai

apropiat magazin cu îngheţată, iar când m-am plâns că am început să mănânc prea mult, mi-a spus că arăt mai bine ca oricând.

S-a străduit. Chiar s-a străduit. Mi-a amintit cât de bine ne puteam simţi în New York. Dar tot mai existau acele momente în care zgomotele oraşului treceau prin ferestrele închise sau în care ţârâitul BlackBerry-ului său îmi declanşa un reflex şi mă făcea să mi se strângă stomacul. Nu îmi doream să sun pe nimeni. Nu cunoşteam pe nimeni de pe stradă. Mă simţeam singură.

Mai mult, duminică dimineaţa am început să-mi fac griji pentru James. Lucra de fiecare dată când eram acasă, pe furiş dacă eu eram prin preajmă, mai liniştit dacă eu citeam, dormeam sau făceam duş. Era din cale-afară de drăguţ şi nebun de-a binelea. Nu mai putea s-o ducă mult cu un asemenea program. Încerca să afişeze o mină bună, dar, odată ce s-a risipit entuziasmul de vineri, extenuarea a reapărut.

Folosind asta ca o dovadă a faptului că trebuia să facem schimbări în viaţa noastră, am amânat să-l sun pe tata. Mi-ar fi spus doar că avem slujbe pentru care alţi avocaţi şi-ar da viaţa şi probabil că ar fi avut dreptate. Cu ediţia de duminică a ziarului *Times* întinsă pe masa din bucătărie, am studiat oferta de locuri de muncă. N-am văzut nimic cât de cât interesant, aşa că am intrat pe internet căutând posturi în Stamford, Newark, chiar şi Philadelphia. Un birou de recrutare ar avea, cu siguranţă, informaţii despre locuri de muncă vacante mai bune, dar ce vedeam eu era descurajant.

Umilită, i-am trimis un e-mail lui Walter. Cum aş fi putut să n-o fac, cu toată vinovăţia care mă sâcâia în vreme ce James lucra?

Voiam doar să îţi spun ce e cu mine, am tastat. *Mă simt mai bine, dar o să mai am nevoie şi de ultima săptămână pe care mi-ai acordat-o. O să îţi mai scriu un e-mail săptămâna viitoare ca să îţi spun despre luni.*

SĂ-MI SPUI DESPRE? mi-a răspuns Walter imediat. Şi a fost destul de scurt. *Vii lunea viitoare sau deloc.*

Numai gândul la asta şi m-a răscolit pe dinăuntru. Am sunat-o pe Vicki, care m-a lăsat să mă descarc într-un fel în care James poate că n-ar fi făcut-o, dar, cu toate că m-am simţit mai bine, n-am rezolvat nimic. Am stat multă vreme în faţa dulapului meu, uitându-mă la acele bluze albastre şi la acei pantaloni negri, nedorindu-mi să port nimic din toate astea, dar ştiind că o voi face dacă mă voi întoarce la Lane Lavash.

În noaptea aceea mi-am visat coiotul, şi nu era singur. Era cu puii lui şi cu alţi câţiva adulţi, nu mai puţin de opt perechi de ochi de coiot privindu-mă într-o stare ciudată de aşteptare. Prea curând, s-au topit în pădure. De data asta m-am luat după ei, doar pentru a aluneca pe o bucată de granit, trezindu-mă brusc.

James n-a ştiut despre vis. Braţul meu a simţit răceala aşternutului de pe partea lui de pat, iar când l-am găsit lucrând în bucătărie, mi s-a părut caraghios să discutăm despre vise. Făcându-mi pe plac, s-a întors în pat şi a adormit repede, dar eu am mai rămas trează un timp, roasă de griji. În zorii zilei de luni, ajunsese să-mi fie greaţă de la atâtea gânduri – ştiam cât de tare se străduia James şi îmi doream să îi fac pe plac, dar simţeam cum vechiul stil de viaţă îmi dă târcoale, pândind momentul în care mă va lovi.

Aşa că am copt o pâine cu făină de porumb. Mai făcusem vreodată asta? Nu. Aveam habar ce făceam? Nu.

Dar într-una dintre acele dimineţi petrecute în Bell Valley îmi plăcuse la nebunie – pâinea pregătită de Lee – şi nu mă puteam gândi la o activitate mai bună pentru distragerea atenţiei. Am găsit o reţetă online, am dat o fugă până la magazin să cumpăr ingredientele şi, în timp ce James tasta undeva prin apropiere, îngropat într-o mare de hârtii, m-am jucat de-a bucătarul. Băgasem două pâini la cuptor şi tot deschideam uşiţa la fiecare câteva minute, aşteptân-du-le să se rumenească bine, când mi-a sunat telefonul.

Văzând un număr de New Hampshire, am simţit un gol în stomac. Ultima dată fusese vorba despre pisicuţa mea. Acum mă temeam că e vorba despre Lee sau dacă nu despre ea, atunci despre Jude. Dar problema era cu Vicki.

– E în spital, m-a anunţat Amelia. A început să aibă contracţii azi-noapte. Acum s-au potolit, dar e ţinută aici sub observaţie. Problema e că doctorii i-ar putea recomanda repaus la pat în următoarele patru luni şi Vicki e panicată, lucru care îi agravează problema. Nu vrea să-şi asculte soţul şi nu vrea să mă asculte nici pe mine, dar poate o să te asculte pe tine.

Am sunat-o imediat pe Vicki şi mi-am dat seama că Amelia nu exagerase. Panica era singura cauză posibilă pentru felul precipitat în care vorbea. I-am promis că o să mă întorc până la căderea nopţii.

– Nuu, s-a văitat James, prăbuşindu-se pe scaun când i-am spus ce se întâmplă.

– Trebuie. Ea a fost lângă mine, iar acum s-a întors roata. Despre asta e vorba, James. Asta am tot încercat să-ţi spun.

– Dar abia ai ajuns aici. Azi e sărbătoare.

– Şi tu trebuie să munceşti.

L-am sărutat, dar buzele lui nu mi-au răspuns.

– Nu mă mut acolo de tot. Vreau doar să o ajut să se lămurească ce are de făcut. Ştiu că nu-ţi convine, dar asta e important. E cine vreau să fiu.

– Nevasta fugară.

– Prietena de încredere. Dacă am fi fost noi în locul lor? Dacă *eu* aş fi fost gravidă, am fi avut o problemă şi am fi simţit nevoia ca cineva să ne ajute să-i dăm de cap?

– Ne-am fi descurcat singuri.

Am oftat.

– Atunci cred că femeile sunt cele care au nevoie de ajutor şi, din punctul meu de vedere, Vicki e acum în situaţia asta. Vreau să fi u acolo, lângă ea. Poţi să mă iubeşti pentru asta?

A pufnit:

– Am încotro?

Am zâmbit şi l-am sărutat din nou.

– Nu.

Câteva clipe mai târziu eram în dormitor. Tehnic, n-aveam nevoie să-mi fac nici un bagaj, de vreme ce geanta mea era încă în Bell Valley. Dar, de dragul diversităţii, am împachetat câteva lucruri. De data asta şi laptopul. Şi cerceii cu diamante.

Având mereu nevoie de clame de păr, scotoceam prin dulăpiorul din baie, când am dat peste o cutie cu absorbante. Am ridicat-o, gândindu-mă să o iau cu mine pentru că ciclul îmi venise ultima dată chiar înainte să plec din New York şi ar fi trebuit să-mi vină din nou.

De fapt, dacă nu îmi mai venise de atunci, însemna că întârziase.

Sigur, o schimbare drastică a stilului de viaţă poate afecta corpul unei femei.

Dar mie nu-mi întârziase *niciodată.*

Inima a început să-mi bubuie în piept. Precaută, am lăsat jos absorbantele şi am luat o altă cutie. Ca orice femeie care încearcă să rămână gravidă, aveam o rezervă de cutii de genul ăsta, dar eram programată să mă aştept la dezamăgiri. Când primul test a ieşit pozitiv, l-am aruncat şi am mai încercat încă o dată. Când al doilea a arătat acelaşi rezultat, a început să-mi tremure mâna.

– James! am strigat cu o voce stridentă.

Aranjându-mi hainele, am ieşit din baie. Tremuram deja din tot corpul.

– James!

Cu o privire distrată, şi-a ridicat ochii de pe ecran. I-am întins al doilea test. S-a holbat la el, dezorientat, înainte să-şi dea seama ce era.

– Pozitiv, am şoptit, temându-mă să o spun cu voce tare, în caz că n-ar fi fost adevărat.

Dar era. James a văzut şi el rezultatul. Eram *însărcinată.*

capitolul 19

James era la fel de uluit ca şi mine. Chiar *nu* încercaserăm absolut deloc. Fusesem plecată!

Figura lui s-a transformat din speriată, în amuzată, apoi în sută la sută euforică. Şi-a pus un braţ în spatele genunchilor mei, m-a săltat de pe podea şi m-a strâns în braţe cu atâta ferocitate încât aş fi început să protestez în gura mare, dacă nu s-ar fi domolit curând. Mi-a lăsat picioarele să alunece de pe podea, ţinându-şi în continuare braţele posesive în jurul meu.

– Când? a întrebat entuziasmat.

– În noaptea aceea în pădure, poate? Atunci fusese ceva.

– Sau pe urmă, în camera mea?

– N-ai bănuit?

– Am refuzat să mă gândesc. Asta era o parte din evadarea mea.

– Ştiam eu că arăţi altfel, s-a fălit el şi cine eram eu să spun că o femeie nu arată diferit după doar două săptămâni. N-aş fi crezut nici că o să am greţuri atât de devreme, dar ce altă explicaţie putea fi? Nu avusesem niciodată un stomac sensibil. Dumnezeule! Mi-am pus o mână pe burtică. Nu m-am aşteptat la asta.

Ochii lui păreau electrici.

– Asta schimbă tot.

– Al naibii de mult.

– Nu vreau să te întorci la Lane Lavash. E prea mare stresul.

– Nu m-aş fi întors nici dacă n-aş fi fost însărcinată, am declarat victorioasă.

– Însărcinată…

A savurat cuvântul.

– Eşti sigură?

Deodată eram *foarte* sigură. Simţeam că totul merge de minune, începând cu ideea că bebeluşul nostru nu fusese conceput cu ochii pe ceas.

– Am făcut două teste. Amândouă au avut acelaşi rezultat. Şi simptomele se potrivesc la fix.

– Dacă ai rămas acum două săptămâni, când o să naşti?

Am încercat să fac socoteala, dar, cu atât de multe gânduri învârtindu-mi-se în cap, el mi-a luat-o înainte.

– Martie. Sincronizare perfectă. O să fiu numit partener în octombrie – îmi creşte venitul în ianuarie – nu o să mai fii nevoită să munceşti deloc.

– Vreau să lucrez, doar că nu la Lane Lavash, l-am avertizat, pentru că, în acea fracţiune de secundă în care mi-am imaginat că toată cariera mea de avocat se va sfârşi, am simţit o mică pierdere. Chiar îmi plăcea dreptul.

– O să mergi la doctor săptămâna asta?

– Nu-i nevoie. Nu poate să ne spună nimic chiar acum şi, oricum, deja am vitaminele.

A aruncat o privire triumfătoare către cer şi, coborând apoi ochii spre mine, a oftat cu un zâmbet.

– O să sărbătorim – cina diseară la Cipriani?

– Imediat ce mă întorc.

– Să te întorci? Părea perplex. Nu mai poţi să pleci acum.

– De ce nu?

– Eşti gravidă.

Poate că nu eram eu în stare să calculez când o să-mi vină sorocul, însă cât priveşte motivul – de ce am rămas însărcinată acum şi nu mai devreme – totul mi s-a părut, brusc, foarte clar.

– *Exact,* am spus, uimită pe măsură ce toate piesele se aşezau la locul lor. Tu nu vezi? Faptul că am rămas gravidă în Bell Valley e cel mai mare semn că îmi era sortit să ajung acolo. N-avea cum să mi se întâmple aici pentru că stilul nostru de viaţă nu ne permitea.

Braţele lui încă mă mai înconjurau, deşi mai puţin strâns acum, iar vocea îi era liniştită:

– Te vreau aici.

– O să mă întorc imediat după ce o ajut pe Vicki.

– Eu sunt tatăl copilului ăstuia. Eu n-am nici un cuvânt de spus despre locul în care merge bebeluşul?

L-am tras de cămaşă, tachinându-l:

– James, nu e ca şi cum o să mă apuc de rafting şi nu e ca şi cum o să fiu la cinci ore distanţă de orice urmă de civilizaţie. Bell Valley e liniştitor şi sigur.

A mai tăcut vreme de o clipă. Apoi glasul i-a scăzut, devenind vehement.

– Să fiu al dracului dac-o să mă mut în orăşelul ăla!

În alte condiţii, poate că aş fi fost mai răbdătoare, dar eu voiam să mă bucur, nu s-o iau de la capăt cu vechiul subiect.

locui. Dacă sunt gravidă, e cazul să luăm o hotărâre. New York nu merge pentru mine, am declarat. Nu pot trăi aici. Nu pot lucra aici. Ok, tu nu vrei în Bell Valley, dar eu tot n-am de gând să trăiesc aici. Aşa că unde – *Nici* eu, aşa

că poate ar trebui să discutăm despre unde vom *o* să stăm?

A părut speriat de izbucnirea mea. De fapt, la fel eram şi eu. Mereu crezusem că el o să fie cel care o să lanseze ultimatumul. Dar nu-mi părea rău că o făcusem. Ne tot învârteam în jurul cozii de zile întregi.

– Trebuie să hotărâm asta azi? a întrebat James.

– Tu ai deschis discuţia, i-am atras atenţia, apoi m-am domolit. Of, James. Bell Valley nu ni se potriveşte. Dar se întâmplă să am acolo o foarte bună prietenă care are nevoie de ajutor.

– Nu mai poate aştepta puţin?

– Trece printr-o criză acum.

– Te vreau aici.

– Vrei să aleg, am spus.

Ne-am uitat fix unul la altul în tăcerea care a urmat. În cele din urmă, am spus:

– Mă duc doar în vizită pentru câteva zile.

– Data trecută au fost trei săptămâni.

– Şi dacă durează tot atât şi de data asta, ce altceva am de făcut aici? am întrebat, simţindu-mă deodată exasperată. Mi-ai spus să nu mă întorc la Lane Lavash şi din moment ce nu ştiu unde o să stăm, dar ştiu că sunt gravidă, nu pot să mă duc cu bună credinţă şi să caut altă slujbă. Tu munceşti tot timpul şi nu e ca şi cum aş putea să plimb copilul prin parc. Copilul e microscopic! *o* să

– Şi dacă faci vreun avort spontan?

– N-o să fac.

– N-ai de unde să ştii asta.

– Ba da. O simt. Sarcina asta e *solidă.*

James nu s-a lăsat convins. Presupun că grija faţă de mine – grija faţă de copil – era un semn bun. Dar a fost îndeajuns de supărat încât să se refugieze în muncă până să apuc să ies din cameră pentru a termina de împachetat. Detestând distanţa care ne separa tocmai în momentul ăsta, în care ar fi trebuit să fim deosebit de apropiaţi, m-am dus la el când am terminat şi i-am pus un braţ în jurul umerilor.

– O să trecem şi peste asta, am spus.

Cu degetele pe tastatură, a mormăit ceva în barbă.

– O să sun de pe drum. O să răspunzi?

– Normal c-o să răspund.

– Te iubesc, James.

– Ştiu.

Când am văzut că nu mai spune nimic, l-am sărutat pe obraz şi am plecat.

Singură în maşină, am încercat să procesez vestea că sunt însărcinată. În ciuda siguranţei mele, încă mi se părea ireală. Îmi mai făcusem un test înainte să plec şi ieşise pozitiv, dar mai aveam încă două în geantă. Îmi doream să mai văd încă o dată acel mic +. Şi încă o dată. Îmi doream şi să împărtăşesc vestea – mueam de nerăbdare –, dar cea mai bună prietenă a mea era în spital, având probleme cu propriul copil, şi nu mi-a venit în minte numele nici unei alte prietene. Dacă aş fi sunat-o pe mama, mi-ar fi pus doar o rafală de întrebări. La fel şi cu tata. Iar dacă i-aş fi spus lui Kelly, ea i-ar fi sunat pe ei.

Aşa că mi-am înăbuşit dorinţa. Acea fiinţă microscopică ne aparţinea mie şi lui James. Era micul

nostru secret şi era mai bine să rămână aşa până când reuşeam să ne lămurim ce se întâmplă.

După o oră l-am sunat.

– Eşti bine?

– Da…

Dar părea supărat.

– Te vreau bucuros.

– Poate că aş fi dacă te-aş vedea aici, a spus şi s-a dezlănţuit rostind fiecare gând negru care-i trecea prin minte. Dar ai plecat ca din puşcă, de parcă abia aşteptai să scapi. Aşa că am rămas singur cu toate problemele. La dracu’, Emily, nu ştiu cum s-o iau. E ca şi cum ai fi schimbat regulile în toiul jocului. N-am fost singurul care a vrut să locuiască aici. Şi tu ai vrut. Ok, dacă ai nevoie de un loc în care să evadezi, ne putem lua o căsuţă de weekend pe undeva, dar dacă vrem să ne permitem aşa ceva, nu-mi pot schimba slujba. Nu o să scot la fel de mulţi bani în nici o altă parte.

S-a oprit să-şi tragă sufletul.

– Şi cu asta basta. Se presupune că eu aduc pâinea în casă, dar cum să fac asta dacă ne mutăm? O s-o iau iar de la capăt. Mi-am petrecut şapte ani făcându-mi contacte aici. Dacă ne mutăm, o iau din nou de la zero, iar asta presupunând că o să reuşesc să fiu scutit de un nou examen de barou. La asta te-ai gândit, Emily?

Nu mă gândisem. Mă ocupasem de generalităţi, egoiste, poate. Dar nu puteam da înapoi. Acum mă luptam pentru doi.

– E vorba de priorităţi, am răspuns. Când eram în facultate, prioritatea noastră era să luăm cele mai mari note ca să putem intra în firme de top. Şi aşa am făcut.

Poate că a mers o vreme. Dar slujba ta e la fel de rea ca a mea. Nu eşti fericit şi nu-mi pasă ce zici, n-o să se schimbe totul ca prin farmec după ce o să ajungi partener.

– Cel puţin o să am o poziţie mai bună şi o să-mi pot alege cazurile. Unde vrei să locuieşti, Emily? Zi-mi.

Am stat pe gânduri câteva clipe. Detaliile îmi scăpau, dar prioritatea îmi era clară.

– Undeva... să fie intim. Vreau o viaţă plină cu fiinţe umane. Nu vreau ca cel mai bun prieten al meu să fie o maşinărie.

– Şi tu crezi că eşti unică? a sărit el cu gura. Nu crezi că măcar deja?*unii* dintre cei opt milioane de oameni din oraşul ăsta vor acelaşi lucru? Nu crezi că unii dintre ei îl au

– Nu e vorba de New York, e vorba de stilul de viaţă.

– Putem să trăim altfel şi aici.

Dar n-am crezut nici măcar o secundă. Stilul ăsta de viaţă crea dependenţă. N-o simţisem eu în weekendul ăsta – acea tensiune care se insinua în clipa în care lăsam garda jos? Să rămânem aici era ca şi cum i-ai cere unui alcoolic să lucreze într-un bar.

A oftat, îngrijorat.

– Pentru asta ar trebui să fii aici. Avem lucruri impor tante de discutat şi n-ar trebui s-o facem în timp ce conduci. Te rog, concentrează-te la drum. Nu eşti pe banda din stânga, nu-i aşa?

– Sunt pe banda din mijloc şi merg cu nouăzeci şi şase la oră. Lumea mă depăşeşte pe ambele părţi.

– Şi asta nu e periculos?

A trebuit să zâmbesc. Lăsând deoparte toate celelalte, grija lui era chiar dulce.

– Nu, James, nu e periculos. Merg împotriva traficului. Restul lumii se întoarce în oraş.

– Ok. Bine, păi atunci închide şi nu mai suna pe altcineva. De ce n-avem Bluetooth?

– Nu ştiu. E maşina ta. De ce n-avem?

– Pentru că e un model mai vechi. Trebuie să ne luăm ceva mai nou, poate o dubiţă.

– Pentru un singur copil? Nu cred.

– Închid acum, m-a avertizat. Stai cu ochii la drum.

M-a sunat o oră mai târziu să mă întrebe cum mă simt. Nu i-am spus că, în ciuda norilor care se adunau şi a rafalelor de ploaie, eram tot mai relaxată.

– Mănânc pâine cu făină de porumb, am răspuns cu gura plină, apoi am înghiţit.

– Pâinea cu făină de porumb nu e hrănitoare.

– A mea e. Am folosit ouă organice şi lapte. James, în legătură cu restul, mă tot gândesc la Lee şi la Denise Bryant. Îţi place la culme să lucrezi la cazurile astea pentru că ele implică interacţiune cu oamenii, chiar tu ai zis-o. Interacţiunea spune tot. A trebuit să plec din New York ca să-mi dau seama, pentru că eram prea acaparată de viaţa noastră ca să mai gândesc limpede. Dar acum am o perspectivă mai largă. Cred că şi tu eşti exact ca mine. Vrei să fii un bun avocat, dar ai vorbit mereu despre ce vrei să faci ca tată. Cum le poţi face pe amândouă, dacă trăim în stilul de acum?

Mintea începea să mi se lumineze, pe măsură ce conduceam mai departe.

– Uite, Jude, de exemplu, am spus. El vrea tot ce nu poate avea, interdicţiile reprezentând principala atracţie. Dar tu nu eşti aşa. Tu *poţi* avea ce îţi doreşti. Doar că nu-**ţ**i dai seama că **ţ**i le doreşti.

Să-l ajut să descopere ce îşi doreşte cu adevărat era noua mea misiune. Dar el a rămas tăcut pentru prea multă vreme.

– James? am încercat precautĂ.

– Sunt aici. Ştiai că dacă mănânci junk food în primele luni de sarcină creşti riscul unui avort spontan? Tocmai am citit asta. N-o să mănânci junk food*,* nu-i aşa?

Schimbă subiectul? Ok. Nu-i puteam cere să capituleze numaidecât. Dar n-aveam de gând să renunţ.

– Mănânc eu vreodată?

– Bei vin.

– Când sunt în societate.

– Şi cofeină.

– O să le reduc.

– Mulţumesc.

Încheind apelul, m-am întrebat dacă James doar evita subiectele pe care nu voia să le discute sau devenise paranoic. Încă un gând introspectiv în timp ce conduceam mai departe? El făcea singurul lucru pe care îi permiteam să-l facă şi, cu toate că îmi plăcea să deţin controlul, l-am înţeles. Bărbaţii probabil că se simt neajutoraţi în astfel de momente.

Ştiind că orele de vizită urmau să se termine curând şi că trebuia să o văd pe Vicki înainte să se întâmple acest lucru, am mers direct la spital. Tratată prin perfuzii, era la

fel de albă ca cearşaful şi, cu toate că venirea mea n-a schimbat lucrurile, a părut mai uşurată de cum m-a văzut.

– Aaa, a răsuflat adânc şi m-a luat de mână. Nu eram sigură că o să vii.

– O-ho, am tachinat-o, mi-am învăţat lecţia!

– Aşa că acum mă simt vinovată pentru că erai şi tu, în sfârşit, cu soţul tău, dar nu ştiu ce s-a întâmplat aici, Emmie. Nu e ca şi cum aş fi ridicat saltele sau aş fischimbat cauciucul la camionetă. Făceam ce fac de obicei, iar data trecută n-am avut nici o problemă. Am început să am dilataţie – la şaisprezece săptămâni! Asta e foarte, foarte grav! Mi-au dat medicamente s-o încetinească, dar probabil că or să mă pună să stau în pat şi nu pot să stau în pat – nu cu un copil de trei ani şi o pensiune de administrat.

Aşezându-mă lângă ea, i-am strâns mâna.

– Îl ai pe Rob. Ştie el ce să facă.

– O, pfui! Bărbaţii pot să facă doar un singur lucru o dată. Rob poate să se ocupe de Charlotte sau de Red Fox, dar nu de amândouă. Iar dacă am păţit asta acum, sunt şanse să mi se mai întâmple şi cu o altă sarcină, aşa că mai pot eu să risc încă nua?

– Credeam că vrei să ai doar doi copii.

– Dar dacă mă hotărăsc că vreau trei? Sau patru? Ha! Trei sau patru! Se pare că nu sunt în stare să fac nici doi. Cu ce-am greşit?

– N-ai...

– Mama n-a avut probleme, mama ei n-a avut probleme, deci nu avem un istoric în familie, iar ele au făcut mai multă muncă fizică decât mine. Toate testele

arată că bebeluşul e bine, doar *eu* sunt cea care o face de oaie.

– Şşş...

– L-am văzut, Emmie. Mi-au făcut o ecografie mai de vreme şi fătul se mişca de colo-colo, avea mânuţe, picioruşe, tot. Asta-i o persoană reală pe care o pun în pericol.

Părul blond îi era risipit pe toată perna, dar mâinile cu care îşi îmbrăţişa burtica erau ferme.

– Trebuie să îl mai ţin acolo măcar încă douăsprezece săptămâni. Astfel, o să-şi înceapă viaţa la terapie intensivă şi o să aibă toată viaţa probleme cu plămânii, cu ficatul, cu somnul, probleme digestive...

Aş fi putut s-o întrerup, să-i spun că doctorii ştiu cum să se ocupe de astfel de treburi, dar, auzind toate astea, mi s-a făcut şi mie rău, întrebându-mă dacă nu cumva James avea dreptate, dacă nu cumva minimalizam fragilitatea unei sarcini, dacă n-ar trebui să fiu acasă, cu picioarele în sus, căutând pe Google informaţii despre primele luni de sarcină.

– Iar odihna la pat creează alte probleme, cum ar fi slăbiciune, ameţeli şi cheaguri de sânge, a continuat Vicki. Şi chiar dacă nu mă aleg cu un cheag de sânge, o să fiu într-o formă jalnică atunci când va veni pe lume copilul. Aşa că dacă sunt slăbită şi am de îngrijit un copil cu probleme, *plus* Charlotte, *plus* Red Fox – cum o s-o scot la capăt?

Am ignorat neliniştea care mi se cuibărise în stomac. Vicki avea nevoie ca eu să fiu calmă.

– Ai terminat?

M-a privit în ochi. A tăcut o clipă, înainte să murmure un neajutorat:

– Da...

– Respiră.

A respirat.

– Mai întâi, am spus blând, presupui că o să se întâmple ce e mai rău, când sunt tot felul de alte scenarii mai optimiste şi, da, ai dreptul să fii speriată. Treaba asta a picat din cer, dar aşa e viaţa, iar tu, Vicki Bell, ai capul pe umeri, aşa încât să poţi trece peste orice. O să iubeşti copilaşul ăsta, o să-ţi revii după odihna la pat, dacă de asta o să fie nevoie, o să înveţi să mai delegi responsabilităţile la Red Fox, cât despre Charlotte, ea mănâncă singură, merge singură la toaletă şi vorbeşte. Dacă tot ce poţi face în următoarele patru luni e să-i citeşti Ouă verzi cu şuncă, oricum vei fi înaintea multor mame.

– Dar are doar trei ani, s-a tânguit Vicki. Amelia mă ajută, Rob mă ajută, dar eu sunt cea care face toate aranjamentele şi supraveghează întâlnirile la joacă împreună cu alţi copii şi stă cu ea la aniversări. Trei ani e o vârstă esenţială. Are nevoie să petreacă timp cu alţi copii şi, ok, are cine s-o ducă, dar ce se întâmplă dacă mă vrea pe mine, iar eu nu pot să fiu acolo?

Era aproape să izbucnească în lacrimi.

– O să urască bebeluşul ăsta încă dinainte să se nască!

– Nu-i adevărat. Doar o să te iubească pe tine mai mult pentru atenţia pe care i-o acorzi.

– Of, Emmie, lacrimile au început să curgă, faci totul să pară atât de uşor, dar tu nu ştii cum e să ai un copil de crescut.

– O să aflu curând, mi-a scăpat.

Probabil că ar fi trebuit să aştept, dar avea nevoie de ceva care să o distragă şi, în ciuda teoriei cu secretul meu şi al lui James, *muream* de nerăbdare să împărtăşesc vestea.

Holbându-se la mine, a început să plângă de-a binelea.

– Încerci să-mi spui ceva?

Am dat din cap că da.

– Am cam două săptămâni şi nu ţi-aş fi spus nimic, doar că...

– S-a întâmplat aici? a întrebat printre suspine, dar îmi puteam da seama că era încântată de veste.

Am dat din nou din cap.

Şi-a întins braţele şi, îmbrăţişându-mă, a râs printre lacrimi.

– Ăsta e *cel* mai bun lucru pe care mi l-ai fi putut spune.

– Nimeni altcineva nu mai ştie, doar tu şi James.

S-a tras înapoi, cu ochii mari.

– Şi te-a lăsat să vii aici?

– Nu cu bucurie.

– O să-l sun. O să-i spun că n-o să las să vi se întâmple nimic, nici ţie, nici copilului tău. Eşti o prietenă atât de bună.

– Chiar că este, a spus Jude din uşă.

Habar n-aveam de când stătea acolo, dar judecând după maliţiozitatea din ochii aceia aurii, m-am temut că de mai mult timp decât mi-aş fi dorit. Vicki a părut iritată, un lucru rău.

– Odihneşte-te, i-am ordonat, forţând-o să se uite din nou în ochii mei. Gândeşte-te la copilul ăsta. Gândeş te-te la Charlotte. Gândeşte-te la *noi.*

Doar atât îi puteam spune, cu Jude stând chiar acolo, pentru a-i transmite o idee care-mi plăcea foarte mult: copiii noştri vor fi apropiaţi. Fără să-i mai aştept răspunsul, am ieşit pe hol, întorcându-mă spre Jude abia după ce s-a închis uşa.

– Eşti o bună prietenă dacă te-ai grăbit să te întorci aici după atât de puţină vreme, a spus el. Un copil, eh?

– N-ar fi trebuit să auzi asta. Aş aprecia dacă ai ţine informaţia pentru tine.

– De ce?

N-aveam nici un chef de replici isteţe, aşa că am zis doar:

– Pentru că aşa te rog eu.

A pufnit.

– Ăsta-i un răspuns aiurea. I-ai spus asta lui Vicki doar ca să o faci să se simtă mai bine? Măcar e adevărat?

Am zâmbit cu tristeţe.

– Numai tu puteai să mă întrebi asta.

– Cinicul de mine.

– De ce, Jude? Altădată erai optimist. Ce e cu cinismul de acum?

S-a sprijinit de perete şi a urmărit o asistentă care trecea pe lângă noi.

– Lucrurile n-au mers aşa cum am vrut.

– Poftim? Ai avut toate avantajele din lume! am strigat, pentru că autocompătimirea lui era inacceptabilă când,

prin tot spitalul ăla, oamenii se confruntau cu probleme de viaţă şi de moarte. L-ai văzut pe Noah?

– De la distanţă. Nu ne-am cunoscut încă. Nu văd rostul. Noah n-are nevoie de mine. Iar eu am nevoie de acţiune. Nu mă pricep la stat degeaba, Emily. Atârn pe lângă casa lui Lee, dar dacă nu se întâmplă ceva curând, s-ar putea să mor de plictiseală înainte să apară tipii cei răi. Sincer, tu chiar crezi că cineva ar fi îndeajuns de tembel încât să-i facă rău, acum că ea a ajuns la tribunal? Orice i s-ar întâmpla, se va *şti* cine a făcut-o.

– Nu fără dovezi, am răspuns. Ea e reclamanta, Jude. Dacă ea dispare, dispare şi cazul. Şi da, cred că cineva ar fi îndeajuns de tembel, dacă acel cineva e şi îndeajuns de lacom.

Poate că aş fi continuat să-mi fac griji, dacă efectul narcotic provocat de Bell Valley nu şi-ar fi făcut simţită prezenţa de cum am trecut pe podul acoperit şi am zărit parcul. Era aproape zece şi, date fiind evenimentele de peste zi, ar fi trebuit să fiu moartă de oboseală.

Nu era aşa. Perfect trează, am stat lângă magazia grădinarului, pe banca dinspre pădure. Noaptea era caldă, aerul îmbibat cu apă, liniştindu-mă şi mai mult. Ridicân-du-mi picioarele, am ţinut deasupra capului umbrela păstrată în dulap, pentru oaspeţi. Dar ropotul ploii pe nailon era cu uşurinţă acoperit de rezonanţa ciudată, mai blândă, a picăturilor ce cădeau în pădure.

Şi atunci, după nici cinci minute, a apărut coiotul. Urletele se auzeau unul după altul, al doilea mai aproape, al treilea şi mai aproape. Am privit, am ascultat, întrebân-du-mă cât de mult se puteau apropia. Dar pământul ud ascundea orice zgomot de paşi, iar vizibilitatea era zero. În

lipsa lunii şi a stelelor, pădurea era opacă, singurele sclipiri răzleţe venind de la picăturile de apă ce se reflectau în lumina de deasupra magaziei.

Îmi era teamă? Absolut deloc. James ar fi putut numi asta un risc major, dar eu îi cunoşteam pe aceşti coioţi. Nu m-ar fi atacat. Şi voiam să le împărtăşesc vestea.

Aşa că am rostit în minte cuvântul – însărcinată, însărcinată, însărcinată – o dată, şi încă o dată, şi încă o dată. Am zâmbit când am auzit ţipetele şi lătrăturile, am cercetat întunericul, dar coioţii n-au venit mai aproape. Nici nu era nevoie. Aveam o întâlnire la nivel mental.

Timp îndelungat, a fost linişte. Ştiam că sunt acolo, dar nu s-au mişcat. Deşi ploaia n-a contenit, aerul era cald, eu eram uscată sub umbrelă, iar tot ce era în lumea pădurii mă calma. Cu timpul, vocile coioţilor s-au înălţat din nou, melodioase, de data asta îndepărtându-se. Dar tot am simţit o căldură în suflet la gândul că bebeluşul meu a ascultat primul lui cântec de leagăn.

Comuniunea cu coioţii era unul dintre lucrurile pe care mi le doream. Mai aveam o dorinţă, care însă urma să mi se îndeplinească abia a doua zi, la prânz. Până atunci aveam o pensiune de administrat.

capitolul 20

Eram în salon, pregătind masa pentru micul dejun, când a venit Lee. Şi ea ajunsese mai devreme. „Doar îi ţin locul lui Vicki”, mi-a explicat, deşi, după felul în care se tot

uita pe fereastră când credea că nu o văd, am bănuit că aici se simţea cel mai în siguranţă.

Împreună, ne-am descurcat surprinzător de bine cu toate treburile, deşi cu siguranţă ne-a fost de ajutor faptul că zilele de marţi erau, de obicei, liniştite. După un scurt instructaj din partea lui Rob, am putut să mă ocup de formalităţile pentru oaspeţii care plecau, iar când a fost vorba de curăţenie, fata care o ajuta în mod normal pe Vicki a adus cu ea o prietenă. Tot ce-a trebuit să fac, a fost să le spun care oaspeţi rămân şi care pleacă.

– Te distrezi, a spus Amelia, urmărindu-mă în timp ce Rob termina cu îmbrăcatul Charlottei.

Eram la computerul din holul de la intrare, verificând ce oaspeţi urmau să vină să se cazeze. Programul era uimitor de uşor de folosit – şi inteligent. Introduceai un nume şi imediat aveai în faţă tot istoricul relaţiei omului respectiv cu Red Fox, inclusiv informaţii culese de Vicki şi Rob în timpul conversaţiilor. De exemplu, o femeie care urma să ajungă a doua zi adoptase două pisici la ultima ei vizită; o întrebare despre ce mai fac pisicile ar fi dat-o gata.

– Şi te pricepi la asta. Îţi ofer o slujbă, a continuat Amelia.

Am râs, apoi mi-am dat seama că vorbeşte serios.

– O Doamne, nu, Amelia. Sunt doar în vizită. Nu pot rămâne. În plus, Vicki o să fie *bine.*

– Chiar aşa? Azi o externează, dar tocmai am vorbit cu doctorul. Nu îi dă voie să stea în picioare mai mult de o jumătate de oră o dată. O să aibă nevoie de ajutor.

– Las-o pe Lee să facă mai multe, am sugerat. Dacă o să fie mai ocupată, n-o să-şi mai facă atâtea griji.

– Eu sunt mai ocupată şi tot îmi fac griji. Lee e o ţintă ambulantă, acum că plângerile ei au devenit publice, un incendiator e în libertate, iar cei trei fraţi, cu o armată de avocaţi, vor să-i vină de hac.

Cu o privire spre bucătărie, mi-am pus un deget pe buze, făcându-i semn să tacă.

Amelia a pufnit.

– Nu spun nimic din ce nu ştie deja.

– Dar faptul că o spui îi confirmă temerile, am şoptit.

– Şi tocmai din pricina asta Red Fox are nevoie de tine. Nu doar că te simţi bine lucrând aici, nu doar că ştii să lucrezi pe calculator, dar eşti şi atentă la sentimentele oamenilor.

N-am putut rezista.

– Nu mai sunt egoistă?

A fluturat din mână.

– Aşi, eram supărată când am spus asta. Atunci îmi reaminteai de Jude care, apropo, e din nou în Hanover. Sinceră să fiu, nu ştiu de unde şi până unde relaţia asta, deoarece ideea că cineva de la Dartmouth [17] ar fi interesat de fiul meu cu probleme şcolare e de-a dreptul caraghioasă.

– Atracţia sexuală e universală.

Fusese oarecum o glumă, dar Amelia nici măcar n-a surâs.

– E acolo pentru că eu îl vreau aici. *Tu* n-o să mă dezamăgeşti în felul ăsta.

---

[17] Universitate privată, cu sediul în Hanover. Este una dintre cele opt instituţii de învăţământ care alcătuiesc celebra Ivy League, grupul celor mai prestigioase universităţi americane. (n.tr.)

Femeia asta dacă nu era vicleană, nu era nimic, dar eu n-aveam de gând să mă las prinsă-n capcană.

– O să mai rămân o zi-două, m-am oferit. Dar Vicki are nevoie de ajutor pe termen lung, iar eu nu pot fi administrator de pensiune. Sunt avocat.

– Unul care n-a mai lucrat de-o lună.

– Sunt avocat, am insistat.

Conversaţia mi-a rămas în minte, mai ales pentru insistenţa cu care afirmasem că sunt avocat. Un reflex? Posibil. Calitatea de avocat fusese singurul fel în care mă identificasem în ultimii zece ani. Trecea înaintea calităţii de soţie, fiică, prietenă. Când încerci să-ţi construieşti o carieră într-un domeniu foarte competitiv, să ai un singur ţel poate reprezenta un avantaj.

Totuşi, nevoile mele se schimbaseră. În topul celor mai importante lucruri din viaţa mea, meseria de avocat căzuse câteva locuri mai jos. Problemele personale erau mai importante acum şi de aceea, imediat după ce Vicki s-a instalat acasă, am plecat de la Red Fox şi m-am îndreptat spre adăpost.

Înmormântările aveau loc întotdeauna marţea, de obicei la prânz, când soarele e sus pe cer, dătător de speranţă. Ploaia de aseară se potolise şi, cu toate că norii cenuşii stăruiau pe lângă piscurile munţilor, cimitirul era însorit. Cenuşa pisicuţei mele nu era singura care urma să fie înmormântată, dar ea era cea care mă determinase să vin aici. Fiecare dintre cele trei mici recipiente avea un nume scris pe el. În timp ce îngrijitorul cimitirului se ocupa de înmormântarea celorlalte două animale, eu am ţinut lângă inima mea urna pe care scria *Scumpete.* Când a venit vremea, m-a lăsat să o aşez chiar eu în pământ.

Era un gest vindecător. De data asta n-au mai fost lacrimi, ci doar un convingător sentiment de pace.

Am rămas şi după plecarea bărbatului, stând pe jos, cercetând pământul proaspăt astupat, dându-mi seama că fiecare viaţă are nevoie, din când în când, de câte un punct de cotitură. O parte din el însemna să îngropi răul, cum ar fi un cerebel prea mic sau o slujbă opresivă. O parte însemna să scoţi la iveală binele, cum ar fi sufletul unei pisicuţe şi propria mea sete de viaţă.

Stând la mormântul pisicuţei mele, m-am iertat pe mine însămi pentru ultimii zece ani. Drumuri greşite? Nu. Acţionasem de bună credinţă, făcând ceea ce credeam că e bine. Dar acum era bine să înţeleg că nevoile mele se schimbaseră.

Una dintre acele nevoi tocmai ieşise la suprafaţă. Îmi doream un animal de casă. Nu-mi păsa de care; James putea să aleagă. Sau nu. Ştiam că se va opune, dar când m-am gândit la copilaşul meu şi la lumea pe care doream să i-o ofer, ăsta era un lucru absolut necesar. Un cămin e altfel când găzduieşte un animal. Nu mai e la fel de curat şi ordonat dar, precum bradul de Crăciun, are o mireasmă aparte. Ştiusem asta în copilărie, dar uitasem. Însă acum, stând înconjurată de pacea din cimitir, mi-am amintit. Un animal e o fiinţă vie, cu nevoi primare şi cu o capacitate nelimitată de a iubi.

În materie de analogii, afânarea solului pentru a scoate la suprafaţă pământul proaspăt era una potrivită. La fel şi cea cu reordonarea topului priorităţilor. Acum, totuşi, îmi venea în minte o a treia. Mă imaginam pictând tabloul unei noi vieţi, adăugând, pe rând, câte o atingere de pensulă. Aşezată aici, amintindu-mi o pisicuţă care se îndrepta tremurând spre mine de fiecare dată când veneam în vizită, am adăugat o atingere blănoasă.

Când James m-a sunat în seara aceea, nu i-am vorbit despre gândurile mele. Avusese o zi proastă la serviciu. Nu era momentul să ne certăm pe tema unui animal. Cu toate că vocea lui a rămas la fel de obosită şi miercuri, când a sunat din nou, de data asta avea veşti bune.

– Avem un suspect.

Ochii mi-au fugit spre Lee. Eram toate în bucătă rie – eu, Lee, Vicki, Amelia, chiar şi Charlotte, care refuzase să tragă un pui de somn în camera ei, temânduse că mama ei va dispărea din nou, aşa că adormise în poala Ameliei. Era o privelişte la fel incredibilă ca şi cea a lui Vicki stând cu picioarele în sus, dar, încăpăţânată ca fiica ei, refuzând să meargă în dormitor. În schimb, tocmai mă învăţa cum să tai corect trandafirii proaspeţi în diagonală, sub un jet de apă călduţă –, când mi-a sunat telefonul.

Avem un suspect. Noi. Manchester-by-the-Sea. Incendiul.

Entuziasmată, am repetat vestea cu voce tare în timp ce mă ştergeam pe mâini. Apucând telefonul mai strâns, am întrebat:

– Arestat?

– Da.

Le-am făcut celorlalte semn că da, în timp ce James a continuat:

– Au şi oraşele mici o calitate – oamenii observă cine vine şi cine pleacă. Adaugă la asta un zvon despre un incendiator şi încep să sune care mai de care la poliţie. Toţi au spus că au văzut o dubă albă în ziua cu focul. Nimeni n-o mai văzuse până atunci. Şoferul chiar stătuse o vreme în cafenea. Ori îi era foarte foame, ori încerca să

pară nonşalant, de parcă ar fi avut vreo treabă prin localitate şi lua o pauză.

– Dându-le oamenilor ocazia să-i reţină *figura?* am întrebat uimită.

– O, da. A vorbit cu ospătarul, a cumpărat ţigări de la magazinul din colţ. Se pare că asta-i noua abordare.

Făcându-le celorlalte un semn cu degetul mare că totul e în regulă, l-am întrebat pe James.

– Poate cineva să-l plaseze pe strada lui Lee?

– Da, un vecin. Omul se întorcea de la cină joi seara şi a văzut duba pe aleea ei. La început nu i-a atras atenţia. O casă ca aia are nevoie de întreţinere, aşa că vede mereu camionete pe acolo. S-a uitat însă mai bine, pentru că duba era de la o firmă care se ocupă cu montatul ferestrelor, iar el avea nevoie la rândul lui de ceva reparaţii de soiul ăsta. Şi-a notat informaţiile.

– Nu-mi spune! am exclamat. Începea să-mi placă. Vecinul a încercat să sune, dar era o companie falsă.

– Oh, nu, compania era reală. Dar duba fusese furată de la fabrica lor din...

A făcut o pauză ca pentru a aştepta o bătaie de tobe.

– Connecticut, am completat, zâmbind.

– Dap. Locul de baştină al cumnaţilor lui Lee. Numărul de Connecticut de pe maşină a fost cel care a ridicat semne de întrebare.

– Atunci înseamnă că unul dintre fraţi l-a angajat?

– Asta rămâne de demonstrat. S-a dovedit că cei de la firmă ştiu cine le furase duba. Îl cheamă Rocco Fleming şi a mai comis-o o dată, dar pe proprietari nu i-a lăsat inima să se ducă la poliţie. Fleming a lucrat pentru ei. Unchiul lui

încă le mai e angajat. În plus, mereu aduce duba înapoi. De data asta, avea rezervorul gol şi destul kilometraj în plus încât să justifice un drum până în Manchester şi înapoi. Îl ţin în arest în Hartford.

Am repetat informaţia pentru celelalte. Lee îşi apăsa pieptul cu mâna, părând că nu-i vine a crede.

– Pot să-l ţină în închisoare? m-a întrebat Amelia.

– Cel puţin până când îl duc din nou în Massachusetts şi un judecător ia decizia.

La telefon, am spus:

– Extrădare?

– Se zbate pentru asta. Dar cel puţin e după gratii acum.

Am repetat ultima replică.

– Atunci sunt în siguranţă? a întrebat Lee.

Amelia, lipsită de tact întotdeauna, a declarat:

– Presupunând că el e singurul implicat.

– Mă îndoiesc, a spus James. Nu mi-l imaginez pe Albert Meeme sau pe acei fraţi fiind atât de fraieri încât să folosească un singur tip, nici ăla prea isteţ. Oricine ar fifost agresorul din Bell Valley, şi-a acoperit destul de bine urmele. În plus, Bell Valley e un cerc la fel de închis ca şi Manchester. Cineva ar fi observat o firmă care pune geamuri cu numere de Connecticut.

N-am mai repetat şi asta. Lee părea deja destul de speriată.

– E un prim pas, am încercat eu s-o liniştesc. Or să-l ia la întrebări pe unde a fost, ce-a făcut, cu cine a lucrat. Şi vor trimite o fotografie a lui poliţiei din Bell Valley, care o

va arăta prin oraş ca să vadă dacă cineva îi recunoaşte mutra.

–Dar dacă mai *există* o a doua persoană? a întrebat ea. Dacă or să încerce să-mi dea foc aici?

–Oricine ar da târcoale ar declanşa camerele video şi luminile.

– O să-mi fie frică şi să mai adorm.

– Poţi dormi aici, a spus Vicki. Întotdeauna avem o cameră liberă.

Asta ar avea două avantaje, m-am gândit eu – Lee stă ascunsă, iar Vicki are un ajutor la îndemână.

– Dar îmi place casa mea, a insistat Lee.

– Putem grăbi lucrurile, dacă Amelia e dispusă să plătească un detectiv, a sugerat James. Firma mea are unul bun. O să obţină răspunsuri mai repede decât poliţiştii.

– Celor de la firmă n-o să le placă asta, l-am avertizat.

Firmele mari – cum erau cea a lui James şi Lane Lavash – păstrau cei mai buni investigatori particulari pe ştatul lor de plată, doar pentru uzul propriu. Competiţia era acerbă, cei mai căutaţi vânzându-şi cât mai scump serviciile.

– O să fie bine, mi-a răspuns el, însă pe un ton atât de tăios încât ce am auzit, de fapt, a fost: *Mi se rupe dacă celor de la firmă le place sau nu,* ceea ce m-a făcut să mă opresc.

– E totul ok? am întrebat.

A urmat o tăcere prea lungă, apoi un răspuns în silă:

– Neah. Mi-au luat cazul Bryant.

– *Ce*?

Când toată lumea din bucătărie s-a alertat, le-am făcut semn cu mâna că nu-i nimic şi am ieşit pe holul de la intrare.

– De ce?

– Mark zice că firma nu-şi permite. Onorariul meu pe oră e prea mare, iar suma pe care o rambursează curtea nu îl acoperă nici pe departe. Vor să lucrez la cazuri pentru care să primesc plata completă. Aşa că îi lasă munca pro bono unui asociat nou, care taxează mai puţin pe oră, iar eu rămân fără cel mai interesant caz pe care l-am avut anul ăsta.

Avusesem de la început îndoieli în legătură cu cazul ăsta – nu eram sigură de motivele lui Mark şi voiam ca James să urască *totul* la firma lui. Dar acum nu puteam să nu-i înţeleg suferinţa.

– Îmi pare rău, am spus, lăsând uşa să se trântească în urma mea, în timp ce traversam veranda.

– Când ai aflat?

– Azi-dimineaţă. Nici n-am apucat să intru pe uşă, că Mark s-a şi înfiinţat în biroul meu.

– Trebuia să mă suni atunci.

– M-ai fi luat cu „ţi-am zis eu”. Dar greşeşti, Emily. A fost o decizie economică. Mark n-a avut de ales.

Speriată că încă mai putea lua apărarea firmei, am spus:

– Bineînţeles că a avut. Un asociat mai slab poate că ia mai puţini bani pe oră, dar nu o să fie la fel de eficient ca tine. Ori o să facă o treabă de mântuială, ori o să dureze de două ori mai mult, lăsând firma fără resurse. În plus,

Mark ştia cât de mult îţi doreai asta. Ar fi putut să insiste pentru tine.

– Aici e vorba de socoteala care iese când tragi linia. Hei, nu sunt singurul în situaţia asta.

– Asta nu înseamnă că e corect.

Pauza lui n-a mai fost la fel de lungă de data asta.

– Cum de-am ştiut că o să spui asta?

– Pentru că ăsta-i adevărul.

A urmat o altă pauză, apoi un caustic:

– Unde eşti acum?

– Pe treptele din faţa pensiunii.

– Ce vezi?

– Parcul din oraş. Copaci, bănci.

– Priveliştea mea e diferită. Văd zeci de clădiri, fiecare dintre ele pline cu companii care strâng cureaua exact ca şi firma mea.

– Asta nu înseamnă că e corect, am repetat.

– Şi atunci ce să fac? a strigat cu frustrare în voce. Să mă duc din uşă în uşă să mă plâng fiecărui partener? Să organizez un protest al oamenilor de rând printre asociaţi? Spune-mi tu, Emily! Ce-ar trebui să fac eu?

capitolul 21

Nu i-am putut răspunde la întrebare, nici atunci, nici mai târziu în noaptea aceea, când l-am sunat să văd ce

mai face. Conversaţia a fost scurtă. Era încă la birou. Iar eu eram descurajată. Cu sau fără copil, prăpastia dintre noi se căscase din nou. Începeam să mă întreb dacă nu cumva ar trebui să cedez, să mă întorc de tot la New York şi să-l las pur şi simplu să facă ce vrea. Evadarea mea n-ar fi în van. Aş face lucrurile altfel dacă m-aş întoarce. În prinvinţa aceasta, eram în siguranţă.

Mai mult, copilul schimbase nişte chestii; acum nu mai puteam sta departe de James. Şi îl iubeam.

Dar nu-l puteam forţa să se schimbe. Dacă urma să ajungă acolo unde eram eu, trebuia să o facă pe cont propriu.

Exista o licărire de speranţă: continua să fie interesat de cazul lui Lee. Nu ştiam dacă voia doar să-şi sfideze firma aţâţat de furie, sau dacă pur şi simplu avea nevoie de o mică victorie, doar a lui, dar a insistat mult pe ideea lui cu detectivul.

Iar omul era, într-adevăr, priceput. Până joi dimineaţă, făcuse legătura între Rocco Fleming şi Duane Cray, cel mai mic dintre fraţii răposatului soţ al lui Lee. Nu existau convorbiri telefonice între ei care să-i acuze; ar fi fost prea evident. Dar mobilul pe care Rocco îl avea la el în momentul arestării era înregistrat pe numele unei mici companii de construcţii deţinute de Duane. Dovadă concludentă? Nu. Rocco putea foarte bine să fi furat telefonul. Dar era o coincidenţă tare ciudată.

Dând mai departe informaţia poliţiei din Manchester, James a simţit o profundă satisfacţie. Vocea lui căpătase o anume rezonanţă când m-a sunat după aceea să-mi povestească ce făcuse, iar eu am savurat sunetul, mai ales că, a doua zi, am auzit unul cu totul diferit.

Vineri după-amiază. Ora două şi jumătate. Tocmai procesasem un formular de cazare şi împătuream o hartă a oraşului pentru o pereche de nou-veniţi, când celularul mi-a vibrat în buzunarul de la jeanşi. Când oaspeţii s-au îndepărtat, l-am scos.

Primele lucruri pe care le-am auzit au fost un concert de claxoane şi pe James înjurând.

Apoi a bombănit.

– Scuze. Oamenii ăştia sunt al naibii de nerăbdători. N-au decât să claxoneze până nu mai pot, dar dacă eu n-am unde să mă duc şi maşina din faţa mea n-are unde să se ducă, ce dracu' vor să facem?

– Unde mergi? am întrebat.

„Să iau prânzul." Ăsta era un lucru pe care nici unul dintre noi nu-l făcea decât dacă masa avea vreo legătură cu serviciul, deci am presupus că despre asta era vorba.

Am auzit o altă serie de claxoane.

– Ce se întâmplă acolo, James?

A răsuflat zgomotos.

– Ştii ceva? Sunt prea nervos ca să-ţi explic. Îţi trimit un e-mail.

A închis înainte să apuc să fac altceva decât să-i înţeleg iritarea, lăsându-mă să mă întreb dacă era furios din cauza mea, a traficului, a oraşului sau chiar a taximetristului care îl ducea.

E-mailul lui era, de fapt, mesajul pe care îl primise cu două ore înainte, trimis de managementul firmei lui de avocatură către toţi colaboratorii. L-am citit de două ori. Şovăitoare, l-am sunat.

– Au îngheţat numirile de noi parteneri? Dar e *anul tău!*

Orice avocat ar fi înţeles relevanţa acestor cuvinte.

– Spune-i asta judecătorului, a mormăit James.

– Anul trecut au numit *doisprezece* parteneri. Cum de acum nu pot numi nici măcar unul?

– Ai văzut e-mailul. Au zis că nu-şi pot permite. Ceea ce nu spun e că şi-ar putea permite, dacă şi-ar îngheţa propriile venituri. Evident că n-or să facă asta, ticăloşi egoişti.

– Dumnezeule! am exclamat, încă nevenindu-mi să cred. Mark e de acord cu asta.

– Mark? O, stai să vezi. Asta e tare. Primesc e-mailul şi primul lucru pe care îl fac e să mă duc la el la birou, dar el e plecat. Pentru tot weekendul. La fel ca şi Rhine, Hutchins şi McAdams.

Erau alţi trei parteneri principali cu care James mai lucrase.

– Aşa că încerc să dau de Mark pe mobil, dar nu răspunde. Îl tot sun la fiecare două minute până când răspunde şi încep să-i înşir toate argumentele pentru care mi se promisese un parteneriat – am muncit de mi-au sărit *capacele* pentru asta. I-am spus până şi că nevastă-mea e gravidă. Ştii ce-a zis? N-a spus nici o vorbă amărâtă despre sarcină – nu tu felicitări, nu tu „grozavă veste, James”. A zis că dacă o ţin tot aşa cu orele de muncă, o să fiu primul pe listă pentru un parteneriat anul viitor. Încă un nenorocit de an cu tot stresul ăsta?

Au urmat trei claxoane ascuţite, punctându-i prea bine cuvintele pentru a fi venit de la un şofer de taxi.

– *Tu* conduci cumva? am întrebat, dându-mi brusc seama de posibilitatea asta.

– Poţi să fii sigură.

Tonul lui era aspru acum.

– Am şters-o de aici. Am nevoie de o pauză.

Déjà vu, doar că de data asta i se întâmpla lui James.

– Unde mergi? am întrebat simţind o urmă din acea stare de alarmare pe care trebuie să o fi trăit el când îmi găsise biletul cu patru săptămâni în urmă.

– Mă duc să mă văd cu soţia mea. Apropo, a adăugat. L-au dus pe Rocco Fleming la tribunal acum o oră. A renunţat la extrădare. Îl vor transfera luni dimineaţă.

Traficul era aglomerat, ceea ce nu i-a îmbunătăţit starea de spirit lui James. M-a tot sunat la fiecare câteva minute să se descarce, iar eu am dat dovadă de empatie. Nu i-am vorbit despre faptul că acesta era începutul unui weekend în toiul verii, iar când a stat o oră blocat, aşteptând să fie eliberat drumul în urma unui accident la ieşirea din Hutchinson, n-am deschis subiectul despre eventualii răniţi. Ştia toate astea, dar supărarea lui în legătură cu parteneriatul denatura orice altceva. Înţelegeam asta.

Când a ajuns în Bell Valley, era aproape zece. Eu stăteam în întuneric, pe treptele de la intrarea în pensiune, uitându-mă în direcţia podului acoperit. Când farurile lui şi-au făcut, în sfârşit, apariţia, m-am ridicat şi am mers în parcare. Eram deja lângă portiera lui când maşina s-a oprit.

Nu i-am putut distinge expresia de pe chip, dar imediat după ce a coborât, m-a ţinut strâns în braţe multă

vreme. Când s-a retras, mi-a atins burtica. N-am vorbit. Îmi imaginez că dacă am fi făcut-o, replicile lui ar fi fost formate numai din *of-uri.* Luându-şi geanta pe umăr, şi-a petrecut celălalt braţ în jurul gâtului meu. Am mers, în tăcere, spre şopron.

Aşa cum se întâmplase şi la celelalte vizite ale lui, a adormit repede. Eu am mai rămas trează o vreme, gân-dindu-mă în timp ce îl priveam că îmi călcase pe urme şi întrebându-mă ce putea să însemne momentul ăsta de cotitură. Apoi am adormit şi eu.

Jur, coioţii au ştiut ce s-a întâmplat. Ne-au lăsat să dormim câteva ore, doar cât să ne mai liniştim, înainte să înceapă să urle. James a sărit în sus.

– Coioţi, am şoptit.

Ochii lui s-au îndreptat glonţ spre fereastră.

– Unde?

– Un pic mai sus, pe potecă.

Lăsându-şi din nou capul pe pernă, a ascultat. N-au ţinut-o aşa prea mult, ci doar atât cât să fie siguri că eram îndeajuns de treji încât să facem dragoste. A fost deosebit de dulce, chiar extraordinar de romantic să ne oferim plăcere unul altuia în sunetul serenadei coioţilor. Acum n-au mai fost gesturi feroce. James a făcut totul lent şi controlat, deşi nu ştiam dacă din pricina copilului sau a nevoii lui de a opri lumea în loc.

Ultimele ţipete se îndepărtau când, cu o ultimă zvâcnire pasională, ne-am prăbuşit înapoi pe pat. Şi nici acum n-am vorbit. James doar m-a tras mai aproape şi m-a ţinut în braţe până când am adormit, din nou, amândoi.

Aş fi dat orice să pot dormi până târziu. Nu mă simţeam prea grozav, dar James era lângă mine, puternic şi liniştitor. Simţeam nevoia de pâine prăjită ca să-mi potolesc stomacul şi, pe lângă asta, Vicki nu avea cum să se facă bine ca prin farmec, doar pentru că James era aici. Pensiunea era plină în weekend. Aveau nevoie de ajutorul meu. Iar James urma să mai doarmă o vreme.

Aşa că am dat fuga în bucătărie, mi-am mâncat pâinea prăjită şi am pregătit micul dejun. De vreme ce nimeni nu pleca azi, am rămas să alimentez bufetul şi să stau de vorbă cu oaspeţii. Până să mă întorc în cameră cu micul dejun, se făcuse aproape ora unsprezece. James stătea aşezat pe pat, studiindu-şi BlackBerry-ul.

Dacă aş fi avut un aparat de fotografiat, i-aş fi făcut o poză, deşi nu s-ar fi comparat niciodată cu imaginea reală. Cearşaful era mototolit neglijent peste mijlocul lui, despre care ştiam că, pe dedesubt, e gol. Părul brunet îi cădea pe frunte, îi atingea în treacăt vârfurile urechilor şi reapărea cârlionţat pe pieptul lui. Umerii nu îi erau foarte musculoşi, deşi avea un spate lat din constituţie. Mâini puternice, degete lungi, amintirea locurilor în care mă atinseseră cu câteva ore înainte – mi s-a tăiat răsuflarea.

– Hei, a spus, ridicând privirea.

Am zâmbit. Aşezând tava pe o bucată netedă de cearşaf, i-am turnat o cană de cafea. Apoi, atentă să nu răstorn nimic, m-am aşezat lângă el. Braţele ni s-au atins, piele lângă piele. De unde stăteam acum puteam vedea întreg ecranul BlackBerry-ului.

– Ceva interesant?

– Tony ameninţă cu datul în judecată. Samantha vrea să plece.

Amândoi erau în aceeaşi oală cu James, aşteptând parteneriate în octombrie.

– Tom McKenna vrea să ştie unde sunt. E un partener de nivel mediu. Tocmai m-au numit pentru unul dintre cazurile lui.

– I-ai răspuns?

– Dap. Am zis că sunt plecat în weekend. A mai venit şi o rugăminte de ajutor din partea asociatei căreia i-au repartizat cazul Bryant. Habar n-are ce dracu' face. I-am zis că nu mă mai ocup de treaba aia şi că ar face bine să vorbească cu Derek More.

M-am sprijinit de el.

– Bravo ţie.

– Nu-i chiar aşa dacă îmi spun să mă duc învârtin-du-mă, a răspuns încruntat. Plecarea ta a fost altfel decât a mea. Ne putem descurca dacă unul dintre noi rămâne fără slujbă, dar să fim amândoi pe tuşă?

– Putem să facem rost de alte slujbe dacă vrem.

– Nici o firmă nu angajează.

– Nu în New York, dar poate altundeva şi poate nu într-o firmă. Poate că trebuie să fim cu mintea deschisă în faţa altor posibilităţi.

– Cu tine gravidă?

BlackBerry-ul lui a ţârâit. A deschis căsuţa poştală şi a zâmbit.

– Tatăl tău.

– Tatăl meu? am întrebat alarmată.

– Da. Ne-am tot scris. Bietul om a fost îngrijorat pentru tine. Stai să vezi când o auzi de mine.

– Nu-i spune! O să facă un atac de cord.

James a pufnit.

– N-o să fie singurul. În viaţa lor, părinţii mei nu s-au revoltat împotriva a ceva. Dar, ce dracu’, nu e ca şi cum aş pleca din firmă. Îmi iau doar un weekend liber.

S-a uitat la mine, aşteptând – şi poate că aş fi protestat spunând că un weekend nu era de ajuns, nu pentru genul de lucruri la care trebuia să ne gândim noi, că nimic nu se va schimba dacă va fi înapoi la birou luni dimineaţă.

Dar am rămas tăcută. Aici, acum, eram din nou un cuplu. N-aveam de gând să casc iar o prăpastie, n-aveam de gând să pierd timpul ăsta preţios.

Aşa că ne-am plimbat. De vreme ce el văzuse deja mare parte din centrul oraşului, i-am arătat peisajele din împrejurimi – o vâlcea plină cu lupin, o cărare prin pădu re ce ducea spre o zonă stâncoasă care-ţi tăia răsuflarea. Grijuliu, m-a ajutat să păşesc pe porţiunile mai alunecoase, deşi a înţeles din semnele mele că bebeluşul e în siguranţă. După un timp, ne-am trezit într-o cafenea cu şase mese, aflată lângă o intersecţie chiar la sud de Bell Valley, nerăbdători să bem ceva rece după ce merseserăm pe jos spre un punct de observaţie situat la câţiva kilometri depărtare.

– Fii sinceră, a spus James după ce ne-am mai domolit setea. Ultima oară, ai fost pe-aici cu Jude.

– Sigur că da, am zâmbit, refuzând să intru în defensivă când venea vorba de Jude. Nu te bucuri? Majoritatea oamenilor nu ştiu de locul ăsta – nici despre punctul de observaţie sau despre vâlcea. El a fost un ghid

grozav. Acum ne-am lăsat şi noi doi amprenta pe unde am trecut.

– Doar weekendul ăsta, m-a avertizat pe un ton liniştit.

Am încuviinţat.

– Asta-i tot.

– Nu putem fi amândoi şomeri.

– Ştiu.

– Chiar trebuie să mă întorc...

Mi-am pus mâna peste buzele lui.

– Evadarea noastră – încă puţin?

Şi-a folosit BlackBerry-ul de două ori în ziua aceea. Prima dată, pentru un schimb de e-mailuri cu Sean, care îi trimisese un mesaj primit de la contabila sa. Mergând pe urmele micşorării cecurilor trimise de fondul fiduciar, ajunsese la o firmă din Panama, dar acolo se lovise de un zid. Sean i-a spus să continue să sape, dar ea l-a avertizat că o să mai dureze.

James nu era genul răbdător, de unde şi al doilea schimb de e-mailuri, de data asta cu propriul lui detectiv, care avea posibilitatea să obţină ceva informaţii pe sub mână.

Cele întâmplate la firmă îl făcuseră să se simtă nepu tincios. Ăsta era un fel de-a contracara senzaţia, dar frustrarea rămânea. Vedeam tot apărând şi dispărând o cută mică între sprâncenele lui. Dar n-am comentat. Îmi doream foarte mult ca asta să fie evadarea noastră.

În acea noapte am auzit din nou coioţii. Urletele lor ne-au ţinut tovărăşie până când am adormit, dar eu m-am trezit cu noaptea-n cap, gândindu-mă la sunetele scoase

de ei. Coioţii mai şi ţipă sau latră, dar urletele, spunea Jude, sunt un soi de chemare a întregii haite. Se poate spune că sunt nebună, dar nu reuşeam să scap de senzaţia că ei ne cheamă – şi ce putea fi mai bine în materie de evadări?

Era o dimineaţă superbă – uscată, senină, răcoroasă –, iar James dormea încă de cu seară. Aşa că l-am trezit, i-am tras pe cap o bluză de trening în timp ce el îşi punea pantalonii şi l-am condus de cealaltă parte a vechii porţi din lemn, peste pilonul putred şi printre ferigi. Am mers de-a lungul zidului de piatră, am trecut pe lângă bătrânul stejar şi pe lângă bolovan.

Pe măsură ce înaintam şi lumina dimineţii creştea, pădurea a început să se trezească. Trupuri mici şi-au făcut loc la suprafaţă, ieşind din tunelurile lor subterane; păsări şi-au luat zborul în căutarea grăunţelor. Sesizând o mişcare slabă, m-am oprit, dar au mai trecut câteva clipe până când am zărit o căprioară şi doi iezi, bine ascunşi în timp ce ciuguleau dintr-un arbust. În tăcere, i-am atras atenţia lui James. Ei ne-au mai privit o fracţiune de secundă, apoi au luat-o la fugă.

Până să ajungem în apropierea pârâului, razele soarelui se ridicaseră deasupra copacilor. Lăsându-mi capul pe spate, am inspirat adânc. Dintre toate miresmele bogate şi aspre, cea mai puternică era cea a liniştii sufleteşti. Nu m-am uitat în urmă să văd dacă James o simţea şi el. Mă ţinea de mână relaxat, degetele lui fiind calme într-un fel care mergea dincolo de latura fizică.

Apa curgea cu reflexii de albastru, auriu şi maro. Aşezându-ne pe mal şi privind spre cealaltă parte a pârâului, am ascultat sunetele care însoţeau clipocitul. După un timp, şi-au făcut apariţia unul câte unul, de parcă ne-ar fi aşteptat.

– De unde ai ştiut că or să vină? mi-a şoptit James.

– Ei simt când sunt aici. Avem o comunicare mentală.

Mi-a aruncat o privire amuzată, pe care mai mult am simţit-o decât am văzut-o, din moment ce eu eram cu ochii pe celălalt mal.

– Uite, am spus blând. Puii. Sunt tot mai mari de fiecare dată când îi văd. Sălaşul lor trebuie să fie prin apropiere.

– Nu-i periculos?

– Să fim aici? Absolut deloc.

– N-or să atace?

– Nu. Mă cunosc. Iar tu eşti cu mine aşa că ai trecere liberă.

– Vorbesc serios.

– Şi eu la fel. Ei îmi cunosc mirosul. În plus, coioţii nu mănâncă oameni. Nu mănâncă nici măcar pisici domestice, dacă pot să pună laba pe şoareci, veveriţe şi iepuri. Tu unde crezi că dispar toate rozătoarele alea bătrâne? E vorba de lanţul trofic.

– Dar coioţii bătrâni unde dispar?

– Urşi.

– Dacă nu-i împuşcă ciobanii până atunci.

– Nu mănâncă oi decât dacă n-au încotro. Mai mănâncă insecte şi fructe.

– Şi gunoaie. Cu asta se ocupă cei din Manhattan.

– Nu e tocmai meniul lor preferat. Dar se adaptează. Fac ce trebuie ca să supravieţuiască.

– Vezi, asta trebuie să facem şi noi, a spus el, să găsim o cale de a supravieţui în New York.

– Sau să ne mutăm într-un loc mai potrivit cu nevoile noastre.

A făcut o pauză.

– Asta era poanta?

– Nu, am spus. Dar mă identific cu coiotul.

– Un coiot e un animal sălbatic. Noi suntem domesticiţi. Noi gândim.

– Poate prea mult.

Am privit peste umăr, la pinul gros lângă care era foarte probabil să fi fost conceput copilul nostru.

– Un pic de sălbăticie nu strică.

Voiam să cred că o parte din el era de acord cu mine, dar James părea tulburat în timp ce continua să se uite la coioţi.

– Ce? l-am îndemnat eu să se destăinuiască.

Aici mă simţeam în siguranţă, protejată de realitate.

– Uită-te la ei, jucându-se de zor. Vieţile lor sunt simple. Îi invidiez pentru asta.

– Şi de ce ale noastre trebuie să fie complicate?

– Pentru că noi suntem oameni. Pentru că lanţul nostru trofic e complicat.

– În cazul nostru nu e vorba de supravieţuire, am spus. E vorba de orgoliu.

A apărut un alt coiot. Ceva mai mare decât mama, s-a aşezat lângă trunchiul unui copac, urmărindu-ne. Am bănuit că era tatăl.

– Întreaga familie a ieşit la distracţie, a remarcat James.

– Ca şi noi, am spus şi l-am pupat pe obraz.

– Apropo de chestia cu orgoliul. Em – vrei să spui că asta mă motivează pe mine?

– Nu spun, întreb. Şi nu e vorba doar de tine, James. Nici eu nu-s mai brează.

– Dar orgoliul are de-a face cu respectul de sine, care e bun.

M-am legat de asta.

– Tu te alegi cu respect de sine din ce faci la serviciu? Că eu nu. Te alegi cu el din prieteniile pe care le-ai legat la New York?

Liniştea care s-a lăsat a vorbit în locul lui.

– Unii oameni îşi obţin respectul de sine din tehnologie, am continuat, de parcă dacă ar reuşi să o stăpânească, ar stăpâni lumea întreagă. Nu şi eu. Dacă am învăţat ceva despre mine însămi în ultima lună, a fost că nimic din toate astea *nu* mă face fericită. Te iubesc, James. Te iubesc pe *tine.* Dar restul lucrurilor pe care le făceam erau... erau ca ora de pedalat la sala de fitness. Stăteam într-o cameră cu alţi treizeci de oameni pe care nu-i cunoşteam şi pedalam din ce în ce mai repede pentru a ţine pasul, dar, la sfârşit, mă aflam, de fapt, fix în acelaşi loc. Ok, puteam să bifez ora de sport, dar plecam acasă zâmbind satisfăcută? Nu.

Am inspirat adânc şi mi-am îmblânzit tonul, devenit acum rugător.

– Zâmbesc însă când o ajut pe Vicki. Sunt satisfăcută când o ajut pe Lee. Şi când sunt la adăpost. Acolo mă simt bine. Vreau să înţelegi şi tu asta, James.

Am rămas deschisă la sugestii. Dacă avea de gând să se întoarcă azi, voiam să aleagă el ce vrea să facă înainte de plecare. Era suficient că-l târâsem după mine prin pădure să-mi vadă coioţii.

Prioritatea mea era adăpostul. A lui era somnul, aşa că a mai dormit puţin cât timp eu am dat o mână de ajutor în pensiune. Spre prânz, când m-am întors în magazie cu o tavă pe care îi duceam micul dejun, el tocmai ieşea de la duş. Aproape că mă aşteptam să-l văd purtând pantalonii de la costum, pregătit să se întoarcă direct la birou. Dar nu. Purta blugi şi un tricou. Ăsta era un semn bun. La fel şi faptul că a dus tava afară, ca să putem mânca pe banca dinspre pădure.

El a fost cel care a sugerat să mergem la adăpost – poate doar ca să mă îmbuneze înainte de plecare, deşi chiar părea curios să afle mai multe despre locul acela. I-am remarcat surprinderea când a văzut cât de mari erau clădirile. L-am văzut ridicând capul, când am coborât din maşină, pentru a adulmeca mirosul de fân şi de cai.

– Cine sunt toţi oamenii ăştia? a întrebat, studiind lista de la intrare în vreme ce eu adăugam numele noastre.

– Voluntari. În weekend, ei sunt cei care conduc, oarecum, treburile pe-aici. Unii fac naveta din Con cord şi Portmouth. Alţii doar se opresc în drum spre alte destinaţii. Oaspeţii de la Red Fox rămân mai multă vreme.

S-a oprit în spate să citească inscripţiile de pe „sfârleaza” cu indicatoare, s-a uitat alarmat de jur împrejur când a auzit zbierătul puternic al unui măgar răsunând brusc în apropiere, dar eu l-am condus mai întâi la pisici. Voiam să vadă unde îmi petrecusem atâtea ore, dar simţeam şi nevoia să-mi reîntâlnesc prietenii. Jur că pisicile m-au recunoscut. Au venit numaidecât, dornice de

mângâieri şi scărpinat, cu toate că mai erau şi alţi voluntari prin preajmă. Că venise vorba de orgoliu – al meu se umfla ca o gogoaşă. Când i-am aruncat lui James o privire satisfăcută, el a început să râdă.

– Eşti atât de transparentă, a spus pe un ton prevenitor pe care *nu ar fi fost chip* să-l aud cu două săptămâni în urmă.

La fel s-a întâmplat şi când l-am dus la Reabilitare.

– Tu cât timp ai petrecut aici? m-a tachinat el când a văzut pisicile dând năvală.

– Nu prea mult, l-am asigurat, mângâind uriaşul Maine Coon care se lăsase lângă coapsa mea, cu piciorul lui mai scurt, dar mult mai bine refăcut decât fusese pisicuţa mea. I-am povestit lui James despre ea, despre cum venea tremurând spre mine, despre cum îmi murise în braţe şi, cu toate că el n-avea cum să simtă ce simţisem eu, mi-a mângâiat braţul când am terminat.

Simţindu-mi afinitatea pentru pisici, m-a lăsat o vreme cu ele, plimbându-se prin împrejurimi cât timp eu am curăţat cutiile cu nisip şi am împrospătat apa. A venit întruna să-şi bage capul pe uşă să vadă dacă sunt gata. Nici măcar nu m-a aşteptat la intrare. Ba chiar a trebuit să plec să-l caut, mergând de la un bungalow la altul şi întrebând despre un tip înalt şi brunet care poartă un tricou albastru pe care scrie *Gold’s Gym.*

L-am găsit, în sfârşit, în spatele cuştilor pentru câini, sprijinindu-se de lanţurile care închideau un mare ţarc în aer liber. Strângându-mi degetele în jurul lanţului, lângă ale lui, am privit amândoi animalele.

– Eu n-am avut un animal cât am fost copil, a spus el într-un târziu.

– Ţi-ai dorit unul?

– Orice copil îşi doreşte. Casa e prea mică, au zis părinţii mei. N-aveam curte. Ei amândoi lucrau. Părea că are sens. N-am aflat adevărul până când, întorcându-mă acasă dintr-o vacanţă, în timpul colegiului, am ieşit la o plimbare prin faţa casei şi am intrat în vorbă cu vecinii care tocmai se mutaseră alături. Aveau un pui de cocker spaniol. Era micuţ şi jucăuş. Mama a făcut imediat câţiva paşi înapoi şi a dat fuga în casă.

– Era speriată de câini?

– Terorizată. Când am întrebat-o despre asta, mi-a povestit că, în copilărie, fusese fugărită de un dalmaţian. E trist să dezvolţi o fobie pe baza unei singure experienţe. Vreau să spun… uită-te la câinii ăştia.

Câţiva s-au apropiat de noi. El şi-a lăsat mâna în jos pentru ca să i-o poată mirosi.

– Nu sunt sălbatici. Sunt fără adăpost. Cum să nu-ţi fie milă de ei?

M-am sprijinit de el.

– Ooo, nu, m-a avertizat. Noi nici nu ştim unde o să locuim în următoarele şase luni. Acum nu e momentul să ne luăm un câine.

– Ştiu, am spus, deşi cu regret. Toţi câinii ăştia or să-şi găsească fiecare câte o casă. Adăpostul plasează sute de animale în fiecare an.

– Uite-l pe ăla.

I-am urmărit privirea spre un colţ îndepărtat al ţarcului, unde stătea un câine singuratic. Era de talie medie şi avea blana deasă, trupul fiind negru, cu pete albe pe piept şi pe faţă.

– E un ciobănesc australian, a spus James. Un prieten de-al meu avea unul. Au nevoie de foarte multă mişcare, dar eu sunt aici de un sfert de oră şi câinele ăla nu s-a clintit de-acolo. E speriat. Uite, îi vezi ochii?

Într-adevăr, păreau deosebit de temători de fiecare dată când un om trecea prin apropiere.

– Ori e doar nou aici, ori a fost bătut crunt.

Când un bărbat s-a apropiat de el, câinele s-a ferit, apoi a luat-o la goană.

– Ce se întâmplă cu un câine ca ăsta?

– Oamenii de-aici sunt uimitori. Or să lucreze cu el. Or să-l ţină aici atât cât va fi nevoie, dar, până la urmă, va avea o casă a lui.

– Or să aibă de lucru cu el, nu glumă.

– Îhî. Dar răsplata va fi cu atât mai mare când vor reuşi.

James n-avea cum să tânjească brusc după un câine. Dar ceva în legătură cu discuţia despre reuşite, satisfacţii sau respect de sine probabil că l-a marcat, pentru că, până la urmă, nu şi-a făcut bagajele să plece spre New York, deşi îşi potrivise BlackBerry-ul să sune la patru dimineaţa, plănuind iniţial să conducă direct până la birou. Când a auzit alarma, s-a întors doar pe partea cealaltă, a oprit-o, m-a tras mai aproape şi a adormit la loc.

L-am lăsat dormind cât timp am lucrat la pensiune, dar m-am întors, de data asta pe la ora nouă. Îi trimisese pur şi simplu un e-mail lui Mark în care îi spunea că o să mai lipsească încă o zi de la serviciu.

Rocco Fleming urma să ajungă în Manchester în jurul prânzului şi să fie interogat la secţia de poliţie. Voiam să fim şi noi acolo.

capitolul 22

Mai întâi am trecut pe la fosta casă a lui Lee. În cele zece zile de când nu o mai văzuserăm, găurile se lărgiseră şi, cu toate că benzile de protecţie aplicate de poliţie încă se mai întindeau de-a lungul celei mai mari părţi din dormitor, am bănuit că, dacă existaseră dovezi, ele fuseseră deja colectate.

Secţia de poliţie era plină. Fleming nu ajunsese încă, ceea ce i-a dat lui James prilejul să stea de vorbă cu detectivul responsabil de caz. Cu riscul de a părea egoişti, nu eram interesaţi atât de investigarea incendiului, cât de orice informaţii pe care Rocco le-ar fi putut deţine cu privire la eventuale viitoare atacuri asupra lui Lee. Deşi ştiam că nu ni se va permite să asistăm la interogatoriu, detectivul ne-a reţinut întrebările.

Rocco era chel şi îndesat, total inexpresiv în afara ochilor, care erau stinşi şi răi. Părând peste măsură de sigur pe sine, nici măcar n-a clipit când trei localnici diferiţi l-au ales pe el în timpul identificării. După ce i-au fost citite drepturile, a renunţat la prezenţa unui avocat şi a fost dus într-o încăpere în care a rămas cu detectivul şi cu şeful secţiei. A recunoscut că a fost în Manchester în acea zi, insistând însă că fusese trimis acolo cu o treabă. A pretins că ceea ce ei numeau un „catalizator”, găsit în camioneta lui, era, de fapt, un lichid folosit la instalarea ferestrelor.

Avea dreptate. Verificasem asta pe Google. Tot mai exista însă problema companiei care, aparent speriată de proporţia pe care o luaseră abaterile lui, a negat atât faptul că fusese trimis de ei pentru o lucrare, cât şi faptul că îi permiseseră să folosească duba. Dar el a rămas sfidător. N-a recunoscut că fusese angajat să dea foc casei şi i-a provocat pe poliţişti să găsească banii pe care i-ar fi primit drept plată. A pretins că n-a auzit în viaţa lui de Duane Cray sau de compania acestuia, că a găsit telefonul mobil în dubă şi că adevăratul infractor trebuie să fi fost acela care îl lăsase acolo, încercând astfel să dea vina pe el. Ba chiar a acceptat să facă un test cu detectorul de minciuni – deşi, auzind asta prin interfon, dintr-o cameră alăturată, James s-a arătat sceptic.

– Tipii ca el, care îşi petrec viaţa minţind, ajung să-şi creadă atât de tare propriile minciuni, încât nici nu mai reacţionează la ele.

Detectivul l-a întrebat pe Rocco dacă a auzit vreodată de Lee Cray, dar el a răspuns că nu. Şeful secţiei l-a întrebat dacă a auzit vreodată de Bell Valley, dar răspunsul a fost tot nu. I-au explicat care ar putea fi sentinţa pentru incendiere şi i-au dat de înţeles că ar putea obţine o pedeapsă mai mică dacă ar spune ce ştie. A insistat că nu ştie nimic şi că i s-a făcut o înscenare.

Atunci şi-a făcut apariţia avocatul lui, un tip cu păr alb pe nume Sam Civetti, iar interogatoriul a luat sfârşit.

James a trimis imediat numele avocatului către omul lui din New York. Nici n-am ajuns bine pe şosea, că am şi aflat că Civetti lucra într-un birou propriu aflat în aceeaşi clădire cu cel al lui Albert Meeme. Sigur, clădirea era mare, cele treizeci şi două de etaje ale ei adăpostind zeci de birouri de avocatură. Oricine avea nevoie de un reprezentant legal putea începe căutarea de acolo. Şi nu

exista vreo lungă dâră de hârtii care să arate că Meeme îi trimite cazuri lui Civetti. Dar exista una scurtă.

Le-am sunat pe Lee şi pe Amelia ca să le transmit ultimele noutăţi, apoi i-am dat un telefon lui Vicki.

– Ok, Vicki Bell, am spus, tachinând-o uşor. E vremea pentru un test. Am vorbit cu mama ta şi cu Lee. Amândouă mi-au zis că totul e sub control acolo la voi. Vreau să ştiu dacă o să fii cuminte cât sunt eu plecată şi o să le laşi să-şi facă treaba. Rocco Fleming o să fie dus la tribunal abia mâine dimineaţă. Ne-am gândit să mai stăm pe-aici până atunci.

– James nu se grăbeşte să se întoarcă la New York?

– Nu încă.

Nu vorbise cu cei de la firmă. Dar el fusese cel care sugerase să mai rămânem o noapte, şi nu se referea la Manchester. Planul lui era să stăm în Boston.

A fost vacanţa pe care nu ne-am fi permis-o, dacă James n-ar fi aflat despre blocarea parteneriatelor. Nu aveam cu noi haine pentru a doua zi, dar asta a fost o parte din distracţie. După ce ne-am cazat la Four Seasons, am plecat la cumpărături. Da, am cheltuit mai mulţi bani decât ar fi trebuit. Nu, nu-mi trebuiau brăţările pe care mi le-a cumpărat James. Dar îmi plăceau? Da. Aveam amândoi nevoie de haine noi? Da. La fel cum aveam nevoie şi de cina de la Bristol, deşi bănuiesc că friptura de vită a fost atât de grozavă datorită momentului, atmosferei, omului cu care stăteam la masă.

N-am băut vin. Iar rochia pe care mi-o cumpărasem mă cam strângea puţin, ceea ce o transforma într-o risipă. Deşi materialul se mai putea întinde un pic, peste vreo două luni urma să nu mă mai încapă.

Amândoi savuram clipa.

Marţi dimineaţă, James purta cravată, iar eu o fustă albastră, de data asta proprietate personală, la fel cum erau şi sandalele, alt rezultat al sesiunii noastre de cumpărături. Eram cuplul de aur. Tatei i-ar fi plăcut.

Rocco Fleming a rămas cât se poate de nepăsător. A fost trimis în judecată la Curtea Superioară a ţinutului Essex, aflată la Salem şi, aşa cum era de aşteptat, a pledat nevinovat. A fost eliberat pe cauţiune, problema fiind rezolvată prin intermediul unui garant, dar n-am apucat să întrebăm cine a plătit, de fapt, cauţiunea, pentru că am primit veşti mai importante.

Detectivul lui James trăsese destule sfori la nivel internaţional, încât să poată face legătura între Duane Cray şi compania de investiţii panameză la care se oprea urma banilor dispăruţi din fondul fiduciar.

În al doilea rând, descoperise un schimb de e-mailuri între Duane Cray şi Albert Meeme. Cei doi aveau tot dreptul să îşi scrie, de vreme ce Meeme era executorul averii familiei lui Duane, dar ultimele mesaje ieşeau în evidenţă. Reprezentau o discuţie despre pagubele pe care le putea produce Lee şi despre posibilităţile de a o convinge să renunţe la cazul ei, dar mare parte din text era codificat. Lee era numită „soţia”. Când venea vorba de bani spuneau: calm*ea vrea o brutărie,* Duane afirmând că mai bine s-ar îneca, decât să scuipe aluat. Penibil calambur! El spunea că ştie unde stă Lee şi unde stă protectorul ei. Erau prea mulţi de „noi” în mesajele lui Duane, dar singurul răspuns al lui Meeme a fost: stai*.* Dacă era vorba de o ameninţare, era una voalată.

Detectivul ne-a citit de mai multe ori schimbul de e-mailuri, în timp ce noi stăteam în maşina parcată în faţa tribunalului. Când, în sfârşit, a terminat convorbirea, James era rezervat. Şi-a slăbit nodul de la cravată, des-cheindu-şi primul nasture de la cămaşă.

– Nu putem fi siguri la ce se referă, a spus într-un târziu.

– Pentru că nu menţionează nume?

Eram foarte încântată de jocul de-a poliţistul bun şi poliţistul rău.

– E prea mare coincidenţa. Scenariul i se potriveşte lui Lee. Duane Cray l-a angajat pe Rocco Fleming. Şi n-o să se oprească acolo.

Soţul meu mi-a aruncat o privire amuzată.

– Ce?

– Eşti sigură? m-a întrebat el. – Sunt.

– Atunci cred că ar fi bine să-i spunem lui Lee. Dar faţă în faţă. O să se sperie rău.

Ne-am întors în Manchester, să le spunem şi poliţiştilor despre cele aflate şi, odată ce am ajuns din nou pe autostradă, am sunat-o pe Lee. Promiţându-i că o să-i povestesc ce s-a întâmplat la tribunal, i-am propus să ne întâlnim la pensiune la ora şase.

Mai aveam un telefon de dat.

– Bună, scumpo, mi-a răspuns Jude cu o familiaritate pe care mă bucuram că James n-o poate auzi. El ştia că nu e nimic între mine şi Jude, dar mai ştia şi despre trecutul nostru. Asta punea familiaritatea într-o cu totul altă lumină.

– Unde eşti?

– De fapt, sunt... în... Schenectady.

Părea că avea nevoie să se uite după un indicator ca să fie sigur.

– Ce cauţi acolo? am întrebat, dar am schimbat imediat subiectul. Nu conta ce făcea el acolo. Problema era că nu o putea proteja pe Lee dacă era în Schenectady. Cât de repede poţi să ajungi în Bell Valley?

– Mâine. Rămân aici peste noapte.

– Lee are nevoie de protecţie.

– Lee are mereu nevoie de protecţie, dar nu se întâmplă nimic.

– Asta s-ar putea schimba, Jude. S-a strâns laţul în jurul băieţilor răi. Acum avem un e-mail care îi incriminează. De îndată ce îşi vor da seama de asta, miza va creşte.

Albert Meeme, Duane Cray şi fraţii săi or să se prindă curând că ne-am băgat nasul, aşa cum, probabil, au ştiut că Rocco Fleming o să-i toarne ca să-şi salveze pielea.

– Lee e elementul de legătură. Tot ce trebuie să facă e să declare că s-a înşelat, că a înţeles greşit promisiunile soţului ei, că fondul e în regulă. Dacă renunţă la caz, ei sunt în siguranţă. Băieţii sunt în stare de orice pentru asta.

– Te-ai uitat prea mult la televizor.

De fapt, remarca lui mă enervase, nu mă uit *deloc* la televizor, dar cunosc dreptul penal.

Jude nu-l cunoştea. Mă insulta autosuficienţa lui.

– Îi ştii pe criminalii ăia care pledează pentru lipsă de discernământ? Nu-i vorba de lipsă de discernământ. E vorba de gelozie, furie şi frică. Vrei s-o expui pe Lee la toate astea?

– Nu pot să fiu garda ei de corp, mi-a replicat. Amelia trebuie să angajeze pe careva pentru asta. Nu mă poate *plăti* destul ca să fac aşa ceva. Statul degeaba nu-i genul meu.

Mi-am îmblânzit tonul.

– Acum tu eşti tot ce avem. Te rog? Ne întâlnim la pensiune la şase. Poţi veni acolo?

– *Nu,* dracu' să mă ia. Haide, Emily! N-am făcut nimic bun în Bell Valley.

Ar fi trebuit să fi u surdă ca să nu-i simt înfrângerea din voce. Îndemnându-l, rugându-l, am spus:

– Asta-i şansa ta să schimbi lucrurile, Jude. Ora şase, la pensiune. Ne vedem atunci.

În tăcerea care s-a lăsat, James şi-a suflecat mânecile.

– O să fie acolo? m-a întrebat, în sfârşit.

Ochii mi-au rămas aţintiţi asupra drumului.

– Cine poate şti? Se luptă să-şi dea seama cine e.

– N-ai cum să faci tu chestia asta în locul lui.

– Nu, dar îl pot ajuta.

Mi-am întors capul spre el. Profilul lui era dur – ochii nu clipeau, bărbia era puţin prea în afară.

– Are potenţial, James, chiar are. Doar că... e lamentabil când vine vorba de Bell Valley. Are prea multe probleme emoţionale acolo.

– Tu fiind una dintre ele.

– Nu. Problemele lui au început cu mult înainte să apar eu. Eu nu sunt una dintre ele.

Mi-am trecut mâna prin păr, ridicându-l. În acea zi îl purtasem desfăcut, dar acum mi se părea că atârnă greu.

– Nu vreau să mă cert pe tema asta, nu cu tine. Jude nu e problema noastră. E problema Ameliei şi, în momentul de faţă, a lui Lee. Ar fi grozav dacă ar fi acolo pentru ele, dar nu prea te poţi bizui pe el.

Am zâmbit.

– Cu tine însă e altceva.

James s-a mai înmuiat un pic.

– Frumoasă întorsătură.

– Uşor de făcut când spui adevărul. L-am luat de mână. Ţi-am mai zis cât de mult preţuiesc asta la tine? Eşti de nădejde, eşti răbdător, deştept – le ai pe toate, James. Îţi mulţumesc că eşti aici.

A tăcut. După un minut, a spus:

– Mă întorc în noaptea asta.

– Ştiu.

– Acum e prea multă muncă de făcut.

– Înţeleg.

– Poate o să le zic că vreau două săptămâni libere în august. Nu mai pot s-o ţin aşa tot, spetindu-mă de dragul firmei. În ceea ce mă priveşte, ei ar putea foarte bine să îngheţe parteneriatele şi anul viitor.

N-am spus nimic.

A rămas pe gânduri.

– Vreo veste de la Walter?

– Ah, da.

Îl sunasem luni, dar era în concediu, aşa că îi lăsasem un mesaj.

– Uite.

Am căutat în căsuţa poştală, trecând peste e-mailurile de la părinţii mei, de la sora mea, de la instructorul de yoga.

Nu, dragă Emily, am spus, citind mesajul lui Walter cu voce tare. Ştiam că asta o să se întâmple, aşa că biroul tău e deja ocupat. Ţi-am pus toate lucrurile personale într-o cutie şi **ţ**i le-am trimis prin poştă. Nasol. Eşti un avocat bun, ai un viitor pe undeva, dar nu aici. Asta e tot ce pot să zic de bine într-o eventuală recomandare.

Am lăsat în jos BlackBerry-ul şi m-am uitat la James.

– Cred că am ars puntea asta.

– E ok. Faci ceva mai important.

Am vrut să cred că vorbeşte serios.

Am ajuns în Bell Valley la ora cinci şi l-am găsit pe Rob înnebunit. Lee nu apăruse la ora ceaiului şi nu răspundea la telefon, aşa că Vicki era în picioare făcând toată treaba. Rob era zăpăcit, încercând să preia tot ce începea Vicki, iar ea turuia întruna despre Lee care era supărată că Rocco ieşise pe cauţiune, lucru pe care Amelia îl aflase de la Sean şi se grăbise să i-l împărtăşească. Vicki era convinsă că Lee fugise să se ascundă în altă parte.

Eu nu credeam. Când vorbisem cu ea, părea să fie totul bine. Nu m-ar fiputut minţi atât de convingător dacă şi-ar fipus deja în cap să plece şi, în plus, aici avea o familie. Aici avea prieteni. Îmi doream să cred că eu eram unul dintre ei şi că ar fi trebuit să aibă îndeajuns de multă încredere în mine, încât să mă sune dacă ar fi fost atât de speriată de vorbele Ameliei.

– Unde e mama ta? am întrebat, trăgând-o pe Vicki de lângă maşina de spălat vase şi conducând-o spre un scaun.

– Lao şedinţă la adăpost, aşa că nu mi-e de nici un ajutor. Dar adevărata problemă e Jude, pentru că el ar fi trebuit să stea cu ochii pe Lee... şi pot să bag vase în maşină, Emmie. Jumătate de oră, aşa a zis doctorul.

– Stă cu ceasul în mână, a bombănit Rob în timp ce arunca zaţul de cafea la gunoi. O jumătate de oră în picioare, un sfert de oră pe scaun.

– Unde-i Charlotte?

– La grădiniţă, a răspuns Vicki, sprijinindu-şi picioarele desculţe de marginea mesei. Rob trebuie să se ducă să o ia.

L-am grăbit să iasă.

– Aproape că a trecut vremea ceaiului. Mă descurc eu cu întârziaţii.

Părând teribil de recunoscător, s-a făcut nevăzut.

Nu prea era mare lucru de făcut în salon, în afară de reumplerea platourilor cu fursecuri şi fructe. Întoarsă în bucătărie, am încercat s-o sun pe Lee pe mobil în timp ce terminam de încărcat maşina de spălat vase, dar n-a răspuns nimeni. Am încercat trei minute mai târziu, apoi încă o dată, după alte trei minute.

– Nu obişnuieşte să doarmă în timpul zilei, mi-a spus Vicki. Iar dacă a stat la duş tot timpul ăsta, ar trebui să arate ca o stafidă. Niciodată n-a lipsit aşa – nu cum face fratele meu, care niciodată n-apare când ai nevoie de el. Are şi el măcar vreun dram de responsabilitate în corpul ăla superb al lui? Vreau să zic... dacă e bolnavă? Foarte bolnavă? Dacă a avut un atac sau ceva de genul ăsta?

– Aş putea să mă duc la ea acasă, s-a oferit James. Până atunci băuse o ceaşcă de cafea, încercând să nu stea în drum. Spune-mi cum să ajung acolo.

Dar Vicki i-a făcut semn să stea liniştit.

– Nu. Nu mă băga în seamă. Sunt agitată pentru că sincronizarea e de tot rahatul, aşa că mă reped să trag concluzii. Lee e sănătoasă şi puternică. E în stare să-şi poarte de grijă.

M-am uitat la James. Nu părea convins.

Am continuat să formez numărul ei la intervale tot mai scurte şi eram pe cale să mă las păgubaşă când a răspuns, în sfârşit.

– Alo? a spus cu o voce slabă.

– Lee! Doamne, am făcut scurtă la mână tot sunân-du-te! Eşti bine?

– Sunt bine, a spus, dar vocea ei era ciudată, amorţită. Niciodată nu spunea prea multe, dar când vorbea, de obicei avea ceva mai multă energie.

– Eşti bolnavă? Dormi? Nu-ţi stă-n fire să ratezi ora ceaiului. Trebuia să ne întâlnim aici la şase.

Şi-a dres glasul.

– Ahhh! Îmi pare rău. Cred că sunt nevoită să renunţ la film. Nu prea mă simt în stare. Mă chinuie o durere de cap.

I-am întâlnit privirea lui James.

– O durere de cap. Să-ţi aduc ceva? Poate ce-a mai rămas din supa aia de linte pe care ai făcut-o ieri?

Vicki s-a arătat mirată. Nu era nici o supă de linte.

– Era prea sărată, a spus Lee. Vreau doar să dorm. Îi spui tu asta lui Vicki?

– Îi zic. Ok, Lee. Sănătate.

Am închis şi m-am uitat la ceilalţi.

– E ceva în neregulă. Cineva e acolo. Cineva o asculta.

– Are vreun iubit? a întrebat James.

Vicki a scuturat din cap.

– Poate un frate? am întrebat eu.

Lee provenea dintr-o familie mare, dar care, după cum ea singură recunoştea, n-avea o reputaţie prea grozavă. Dacă cineva din trecutul ei îşi făcuse apariţia – dorind s-o viziteze, dorind să se *ascundă* –, putea fi îndeajuns de tulburată încât să vorbească prostii.

Vicki era pe aceeaşi lungime de undă cu mine.

– Sunt mai mulţi fraţi, dar nu le-a spus niciodată unde stă. Poate că au aflat singuri. Poate că au sărit pe ea să-i ceară bani.

Dar nu credea asta cu adevărat. Îmi puteam da seama că e îngrijorată.

La fel eram şi eu.

Când James a luat-o spre uşă, eu eram chiar în spatele lui, dându-mă la o parte doar cât să-l las să intre pe Rob, care o ţinea în braţe de Charlotte.

– Unde e Jude? a strigat Vicki după noi.

În Schenectady? Pe drum? În cazul în care nu era pe cale să ajungă la Lee acasă, nu mai conta.

capitolul 23

Lee locuia la cinci minute de Red Fox, la capătul unui drum îngust. Casa ei era retrasă şi deloc impunătoare, nu mai mult decât o cutie cu un acoperiş deasupra. Era mai modestă decât celelalte clădiri pe lângă care am trecut, dar decorată în stilul lui Lee, cu zidurile vopsite într-un amestec de gri şi maro, cu obloane maronii, de parcă cel care le vopsise a dorit să se confunde cu pădurea. Să tot fi fost vreo câteva hectare între casa lui Lee şi cea a vecinilor, iar cu mare parte din terenul liber acoperită de copaci, ea putea avea intimitate. Sigur, partea proastă era că vecinii nu vedeau cine vine la uşa ei.

Camioneta ei era singura parcată pe alee. Dacă se afla într-adevăr cineva înăuntru, acesta ori fusese adus de o altă persoană care avea maşină, ori parcase în altă parte şi venise pe jos, prin pădure. Noi ne-am lăsat intenţionat maşina în faţă, pentru a ne anunţa sosirea, dar chiar şi atunci James a insistat ca eu să nu cobor.

Am refuzat. I-am spus că n-avem nici o dovadă cum că Lee ar fi în pericol şi că, de vreme ce o cunoşteam mai bine, eu puteam să înţeleg mai bine ce i se citeşte pe chip sau în voce. Nu eram dispusă să stau pe margine. Era prietena mea.

În timp ce ne apropiam de intrare, am pândit orice urmă de mişcare în interior, dar, cu toate că ferestrele erau deschise, erau acoperite de jaluzele. N-am văzut vreo urmă de lumină, n-am auzit voci sau muzică. Aerul serii era cald şi liniştit, singurele sunete fiind cele ale broscuţelor aciuate prin pădure.

Am sunat la uşă. Când Lee n-a răspuns, James a bătut. I-am strigat amândoi numele. Nimic.

Camerele video erau tot acolo, confundându-se cu streaşina, dar din moment ce nu transmiteau imagini în

timp real, nu ne erau de nici un folos. Mai mult, nu se vedea nici un semn de violenţă sau de luptă–nici un scaun răsturnat pe verandă, nici o fereastră spartă, nici o urmă de dezordine. Singurul lucru care părea cât de cât nelalocul lui era coşul de rufe, lăsat în curtea din spate. Avea în el o singură faţă de pernă, udă şi mototolită, deşi restul aşternuturilor erau întinse cu grijă pe sfoară.

– S-ar putea să fi fost luată prin surprindere pe când se afla aici, a şoptit James.

– Sau durerea de cap i s-a agravat atât de tare încât n-a mai văzut nimic în faţa ochilor.

Şi n-a mai putut gândi sau vorbi cum trebuie.

Agăţându-mă de ultima fărâmă de speranţă, am sunat-o pe mobil. Mi-a răspuns după primul ţârâit.

– Lee. Sunt Emily. Suntem aici, în spate. Vrem doar să ne asigurăm că eşti bine. Poţi să ne deschizi uşa?

– Ăăă...

O pauză.

– Ok. Aşteaptă un minut.

Şi exact atât a durat. Când, în sfârşit, a deschis uşa, părul ei era ciufulit şi purta un halat de casă, dar nu părea bolnavă. N-a scâncit, aşa cum ar fi făcut dacă ar fi avut o migrenă. Ochii îi erau larg deschişi; şuviţele de păr nu-l mai ascundeau pe nici unul dintre ei.

– Sunt bine, a spus ea. Am doar nevoie de somn. Ne vedem mâine.

A încercat să închidă uşa, dar James a blocat-o cu piciorul.

– E cineva acolo? a întrebat încet.

– Nu. Sunt singură. N-a clipit. Mersi că aţi venit.

A lăsat-o să închidă uşa şi, apucându-mă de cot, m-a condus până la maşină. De cum am urcat, el a pornit motorul.

– Sună la poliţie.

– Se mai află cineva acolo, nu? am întrebat, scoţând BlackBerry-ul în timp ce el ieşea de pe alee.

Dând din cap că da, a condus de-a lungul străzii.

– Ţie cum ţi s-a părut?

– Speriată.

– Corect. Sună la poliţie.

– Lee e cusurgie, am spus. N-ar fi lăsat o faţă de pernă udă să zacă în coşul de rufe. Pe lângă asta, ea nu e genul tupeist. Ar trebui să fie destul de speriată ca să se uite atât de lung, fix în ochii tăi.

– Sau drogată.

– În nici un caz. Eram furioasă pe el că s-a gândit la aşa ceva. Niciodată n-a luat droguri. *N-ar* face-o. În primul rând că n-are destul bani.

Dar altcineva ar putea avea, cineva care acum o forţează să facă ceva împotriva voinţei ei. Asta ar fi o cu totul altă formă de abuz–un cu totul alt motiv de îngrijorare.

– Sună! mi-a ordonat James.

Ajuns pe drumul principal, el a cotit şi a tras pe dreapta. Abia apucasem să le spun poliţiştilor ce se întâmplă, când mi-a luat telefonul din mână.

– Să nu parcheze la vedere, i-a spus dispecerului. Dacă există un atacator, nu vrem să se sperie de vreo patrulă.

A încheiat apelul, mi-a dat înapoi telefonul şi a deschis uşa de pe partea lui.

– Unde te duci?

Presupuneam că o să aştepte până la venirea poliţiei.

– Mă duc să dau târcoale, să văd ce pot afla. S-a uitat fix la mine. Du-te înapoi la Red Fox, Emily. Te vreau acolo.

– Să fac ce?

– Să fii în siguranţă. Nu vreau să rişti nimic.

– Şi cu tine cum rămâne? am strigat. Tu rişti.

– Eu nu sunt „gravid”.

– Şi ce-o să facă–o să tragă în *mine?* Ai nevoie de cineva să-ţi apere spatele.

– Nu tu.

S-a dat jos din maşină.

– Atunci poliţia, am strigat, aplecându-mă peste bord. Aşteaptă pân’ ajung şi ei aici, James. Nu eşti pregătit pentru asta.

– Dar poliţiştii din Bell Valley sunt? a spus şi s-a aplecat ca să se poată uita la mine. Pun pariu că am vorbit cu mai mulţi criminali decât au vorbit ei.

Probabil că şi eu la fel, dar îmi tot venea în minte privirea rea a lui Rocco Fleming, care, din câte se pare, nu distingea binele de rău. Iar ăla care l-a angajat? Nici el nu era mai breaz.

– Dar dacă e un fost puşcăriaş? Dacă e înarmat? Cum o să te protejezi?

– Am bun simţ şi, după cum chiar tu ai zis, un fel de a mă purta cu oamenii.

Vocea lui a devenit liniştitoare.

– Emily, nu fac nimic necugetat. Sunt în deplină siguranţă, dar dacă tu eşti la pensiune, o să am o grijă în minus.

– Mai devreme aveam toate motivele să apărem la uşa ei, dar dacă te întorci, devine suspect. Cred că ar trebui să aştepţi întăriri.

Brusc, a devenit nerăbdător.

– Pe Jude l-ai pune să aştepte?

– Lasă-l pe Jude, am ţipat, jignită. Jude e un scamator. Jude nu poate *trăi* fără pericol.

– Şi crezi că eu nu mă descurc?

– Ce cred eu, am spus, străduindu-mă să fiu clară în timp ce simţeam că inima mi se urcase în gât, e că poţi să te descurci minunat, dar că eşti mult, mult prea preţios pentru mine, iar dacă ţi s-ar întâmpla ceva, aş fi distrusă.

M-a privit pentru o clipă, apoi s-a aplecat şi mai mult, dându-mi un sărut apăsat.

– Şi eu te iubesc, Em, mi-a şoptit cu buzele încă lipite de-ale mele. Du-te. Ne vedem la Red Fox.

N-am mai încercat să-l opresc în timp ce se îndepărta. Însă nici n-am pornit maşina. Stomacul mi se zvârcolea. Nu mai mâncasem de ceva vreme, dar n-aveam de gând să mă întorc la pensiune să ronţăi biscuiţi, în vreme ce James rămânea aici. În plus, aveam un baton de cereale în poşetă. Aşa că am stat cu un braţ în jurul taliei şi am ciugulit din el, cercetând drumul în direcţia în care o luase soţul meu.

Greaţa a persistat. Am deschis uşa şi am stat cu picioarele pe pământ, încercând să o stăpânesc, dar singurul lucru pe care l-a făcut expunerea la aer a fost să mă avertizeze din timp de sosirea poliţiştilor. Nu că nu i-aş

fi auzit chiar şi cu uşile închise şi geamurile ridicate. Erau două patrule, cu sirenele urlând de mama focului.

N-au încetat cu zgomotul când au trecut pe lângă mine, dar nici n-au oprit. Cu scârţâit de cauciucuri, au cotit. Nu voiam să stau pe tuşă, aşa că am închis portiera de pe partea mea, m-am chinuit să mă mut pe locul şoferului şi am plecat după ei. Parcaseră chiar în faţa casei lui Lee. Eu veneam din urmă, uitându-mă cu disperare după James, când l-am văzut ţâşnind din spatele casei înspre pădure, apoi înaintând printre copaci, spre stradă.

Apărând la jumătate de metru de noi, mi-a aruncat o privire de dojană, dar nu era mai încântat nici de poliţie.

– S-a terminat cu venitul pe furiş, a spus el.

Apoi, cu mâinile în şold şi gâfâind uşor, le-a explicat, pe scurt, motivele noastre de îngrijorare.

– Ar putea să fie singură acolo, înăuntru, dar ceva nu e în regulă, a concluzionat el când mi-a sunat telefonul.

Lee a început să vorbească de cum am răspuns.

– De ce e poliţia aici? Nu... nu... nu ţi-am cerut eu să vii, nu vreau poliţie, asta e o... o chestie privată şi voi trebuie să... să mă respectaţi şi să plecaţi.

Cineva îi şoptea ce să spună. Îl auzeam de fiecare dată când făcea câte o pauză.

– Îl cunoşti? am întrebat.

– Vă rog, plecaţi.

– Te ameninţă?

– Vreau să fiu singură.

– Ok, am spus, făcându-i jocul. Dar să mă suni dacă pot să te ajut.

Am auzit un păcănit, apoi nimic. Mi-am ridicat privirea spre James.

– O ameninţă.

– Eşti sigură?

– Da.

Au mai venit alte două maşini. Una era SUV-ul gri care stătuse atât de mult timp parcat lângă parc. Cealaltă aparţinea şefului poliţiei.

Eram adunaţi toţi pe stradă, cu maşinile de patrulă parcate între noi şi casă, ăsta fiind, am bănuit eu, unul dintre motivele pentru care James n-a mai amintit de întoarcerea mea la Red Fox. Celălalt motiv era că acum îi stătea mintea la altceva.

– Intru, a anunţat el când cei doi bărbaţi nou-veniţi au ajuns lângă noi. Eu zic că cineva a venit aici doar ca s-o sperie, dar lucrurile au scăpat de sub control–e vina noastră. Ştie că suntem aici, a mai spus. Nu putem să plecăm pur şi simplu. Ştie că suntem cu ochii pe el şi o să-l urmărim oriunde s-ar duce. Pot să vorbesc cu el. Să cădem la înţelegere.

– N-ar trebui să fac eu asta? a întrebat şeful poliţiei.

– Ăsta e punctul meu forte, domnule. Am petrecut ore întregi în închisori, stând de vorbă cu tipi ca el. Ştiu cum le merge mintea. S-ar putea simţi mai puţin ameninţat de mine decât de dumneavoastră.

James era mai tânăr şi îmbrăcat în civil, poate mai puţin înspăimântător decât şeful poliţiei cu uniforma şi insigna lui.

– Ce soi de înţelegere?

– Nu ştiu până nu vorbim, dar aveţi încredere în mine, a adăugat sec. Sunt expert în negocieri.

– N-am de gând să-l las să plece pur şi simplu, a avertizat şeful. Eu protejez oamenii care locuiesc în oraşul ăsta.

– Înţeleg. Dar siguranţa ei primează. Trebuie să-l scoatem din casa aia.

– Da’ cine dracu’ *eşti* tu? Nu te-am mai văzut până acum.

James a făcut un semn cu capul spre mine.

– O cunoaşteţi pe ea. Sunt soţul ei. Sunt unul dintre avocaţii care lucrează la cazul lui Lee. Vin de la o firmă din New York.

Partea cu New York l-a convins. L-am văzut pe şeful de post cum îşi schimbă privirea în momentul în care James a rostit cuvintele. O fi avut el impresia că avocaţii aduc mai mult necazuri decât altceva, dar New York-ul rămânea New York – poate că nu-mi plăcea asta, dar aşa stăteau lucrurile.

Vocea lui s-a încărcat de respect.

– Ok. Fă o încercare.

Brusc, am simţit un fior de groază. Negocierea într-o încăpere din închisoare, cu un gardian la vedere, era cu totul altceva decât acum. James avea dreptate; prezenţa poliţiei crescuse miza. Nu-l voiam nici măcar în *apropierea* casei ăleia.

Dar mi-a aruncat o privire în timp ce se întorcea. Ochii lui erau albaştri şi lacomi, plini de hotărâre – plini de *entuziasm* – şi am înţeles. Cum altfel? Asta era ploaia de după secetă.

În plus, cum aş fi putut să-l întorc din drum, când tot ce spusese era logic? Dacă cineva putea dezamorsa situaţia, James era acela.

A pornit spre intrare cu o mână în buzunar, dar la jumătatea drumului a scos-o şi a ridicat-o împreună cu cealaltă pentru a le arăta celor din interior că nu e înarmat. Privindu-l îndepărtându-se, am simţit un gol în stomac. Nici copilului nu-i convenea asta mai mult decât îmi convenea mie.

BlackBerry-ul meu a început să vibreze în timp ce el bătea la uşă. Gândindu-mă că ar putea fi Vicki, l-am scos. *James.* Înţelegând pe loc ce făcuse, am acceptat apelul. Când a mai bătut încă o dată, sunetul a avut un ecou în telefonul meu. Punându-l pe *speaker,* l-am ridicat astfel încât toţi să poată auzi. Poate că îmi uram eu BlackBerry-ul la fel de mult pe cât uram New Yorkul, dar acum îmi era de mare ajutor.

Am privit, am ascultat.

– Lee, eu sunt, a spus James, cu capul în jos, glasul lui profund fiind distorsionat de telefon. Deschide! Dacă faci asta, pot să-i ţin pe poliţişti la distanţă. A făcut o pauză. Deschide, Lee!

După încă un minut, uşa s-a întredeschis. Halatul dispăruse, lăsând la vedere bluza de trening şi pantalonii pe care probabil îi purtase pe dedesubt. În telefon, vocea ei părea îndepărtată.

– Du-te acasă. Sunt ok.

James a stat drept, cu capul ridicat.

– Vreau să intru să mă asigur.

– El e... e cineva cunoscut. Facem... facem... ştii tu.

Făceau sex? Nu credeam o iotă.

Nici James nu s-a lăsat dus de nas, pentru că a spus:

– Vreau să-l cunosc, Lee. Dacă pot să-i conving pe toţi cei aflaţi aici că eşti bine, o să plecăm. Dar nimeni nu se clinteşte până când nu-l vedem pe tip. Hai să lămurim asta şi să ne ducem fiecare la treaba lui.

Ea n-a dat înapoi. Pe măsură ce soarele apunea, vedeam din ce în ce mai puţine detalii, dar mi-am închipuit-o uitându-se fix în ochii lui, speriată de moarte. După un moment chinuitor de lung, uşa s-a deschis mai larg, dar numai pentru a-l lăsa pe el să intre. Am auzit-o trântin-du-se, apoi în telefon un aspru:

– Tu cine dracu' mai eşti?

James şi-a spus numele.

– Sunt un prieten.

– Nu de-al meu. Femeia ţi-a spus deja să te cari, dar tu ai apărut din nou cu toată şleahta după tine. Ce nu înţelegi?

– E un oraş mic... a început James ceea ce bănuiam a fi o explicaţie pentru îngrijorarea poliţiei, dar cuvintele lui s-au pierdut în uruitul unei maşini. M-am uitat în sus, în timp ce Range Roverul negru încetinea pentru a parca bară la bară în faţa uneia dintre maşinile poliţiei. Sosise cavaleria.

Neliniştită, m-am străduit să-l aud pe James.

– ... le pasă de ea. Ce e cu pistolul?

– Am permis. Trăieşte liber sau mori, alea, alea...

– N-ai nevoie de un pistol. Eu n-am nici unul. De ce nu-l laşi deoparte?

Jude era lângă umărul meu, holbându-se la telefon.

– Ce se-ntâmplă, scumpo?

I-am făcut semn cu mâna să tacă, dar era prea târziu.

– Ce mama *dracului?* a răcnit bărbatul din interior, auzind clar o voce în telefonul lui James. Mâinile sus!

O secundă mai târziu, a mormăit:

– *Căca-m-aş!*

Apoi a strigat direct în telefon.

– Ce, voi n-aveţi altceva mai bun de făcut decât să vă pierdeţi vremea în mijlocul străzii, jucându-vă de-a hoţii şi vardiştii? O faceţi pă femeia asta să se simtă penibil. Am tot dreptul să fiu aici. Ea m-a invitat să intru.

Telefonul s-a închis, orice sunet dispărând. *Conexiune întreruptă,* scria pe ecranul meu.

M-am uitat furioasă către Jude, care părea mai alarmat de reacţia mea, decât de ce făcuse.

– De unde era să ştiu? a întrebat el. Nimeni nu mi-a zis că e de rău. Tot ce mi-a zis Amelia a fost că eşti la Lee.

Nu ştiam de unde să încep. Fluturând o mână prin aer, mi-am pus BlackBerry-ul în buzunar şi m-am întors cu faţa spre casă, lăsându-i pe poliţişti să-l pună la curent. Era unul de-a lor, dar îl priveau ca pe un uriaş pentru că fusese prin atâtea locuri.

Când s-a întors lângă mine, Jude părea să aibă remuşcări.

– Ei zic că nu e localnic. N-are accent.

– Ştia mottoul statului.

Trăieşte liber sau mori.

– Ăla-i pe toate plăcuţele de înmatriculare.

S-a uitat în jur.

– Nici o maşină? Mă duc să caut.

– Jude...

Dar dispăruse, alergând pe drum şi intrând în pădure. Urma să meargă printre copaci până la următoarea stradă, unde ar fi putut aştepta ori o maşină, ori un complice. Nu-l puteam condamna pentru că voia să încerce. Neajutorarea nu-i venea bine lui Jude.

Nu-mi venea bine nici mie. Simţeam că mor aşteptând acolo, cu James încă în casă.

Au trecut cinci minute, apoi zece, dar singura care a apărut a fost Amelia. Mai discretă decât fiul ei, a parcat la capătul coloanei de maşini. Vicki era cu ea şi au coborât amândouă din maşină până să ajung lângă ele.

– Ne-a sunat Jude, mi-a explicat Vicki. S-a mai întâmplat ceva?

Am scuturat din cap şi am condus-o spre maşina poliţiei. Oprindu-ne lângă alta, ne-am uitat la casă. Doi ofiţeri o luaseră printre copaci, să arunce o privire în spate, dar au raportat că nu era nimic acolo. Jude a găsit o maşină abandonată de cealaltă parte a pădurii. I-a dat şefului numărul de înmatriculare.

A mai trecut încă un sfert de oră. Nu puteam decât să-mi închipui ce face şi ce spune James–sau, mai rău, ce i se face şi ce i se spune.

Vicki şi-a pus un braţ în jurul meu.

– O să fie bine.

– Nu ne dăm seama ce avem până nu pierdem. Cine ar fi crezut, aici, în Bell Valley?

Se vedea treaba că şeful poliţiei era de acord cu mine. Recunoscând că n-a mai trăit niciodată aşa ceva, a sunat la poliţia statală.

– Echipă SWAT[18], a murmurat el când s-a întors lângă noi.

– Echipă SWAT? a repetat Jude furios. Mă descurc eu. E un singur tip.

– Are o armă, am ripostat. Şi pe soţul meu. Şi pe Lee.

Nici mie nu-mi plăcea ideea unei echipe SWAT, dar mai ales pentru că asta îmi spunea că situaţia e într-adevăr atât de gravă pe cât mă temeam eu.

– Mă a insistat Jude.*descurc*,

Şeful poliţiei l-a potolit.

– Stai. A trecut doar o oră.

Dar s-a mai scurs încă o jumătate de oră. Poliţia statală a venit la faţa locului cu două maşini neinscripţionate, urmate de o dubă a celor de la SWAT. Au urmat ziariştii. Apoi vecinii.

Trecuse deja de ora opt, iar lumina scădea rapid. Am convins-o pe Vicki să se aşeze în maşina poliţiei. După câteva minute am urcat în spatele ei.

– Cum te simţi? m-a întrebat blând.

– Groaznic.

– Pari verde la faţă.

– Aşa mă şi simt.

– Avem nevoie de nişte mâncare.

– Avem nevoie să se termine toată tărăşenia, am remarcat.

---

[18] Acronim pentru *Special Wepons And Tactics* (Arme şi Tactici Speciale), unitate militară sau poliţienească, antrenată şi echipată să facă faţă misiunilor deosebit de periculoase (n.tr.)

Jude a auzit ce spuneam. Aplecându-se cu o mână sprijinită de portieră, a spus:

– Pot să rezolv eu asta.

O, da, doar să-i ş zis un cuvânt şi era în stare să dea buzna în casă cât ai bate din palme. Dar cu ce preţ?

– Nu încă, am spus, când am sesizat o mişcare în interior. Împingându-l pe Jude la o parte, am coborât din maşină şi l-am văzut pe James venind spre noi. Cu un aer sumbru, dar teafăr, îşi ţinea ridicat telefonul, dându-ne de ştire că bărbatul din interior ascultă tot.

Nu era un lucru rău. Însemna doar că trebuia să-şi măsoare cuvintele.

Camerele de luat vederi s-au declanşat şi s-au întors spre el. Poliţiştii i-au împins înapoi pe gură-cască, dar ziariştii şi-au ţinut microfoanele sus pentru a înregistra fiecare cuvânt, în timp ce poliţia statală îl înconjura pe James. Eu eram suficient de slăbuţă – şi de hotărâtă – ca să îmi croiesc drum printre ei.

– Avem de-a face cu o luare de ostatici? a întrebat căpitanul.

– Da, a spus James, aruncând o privire spre oamenii care purtau echipamentul SWAT, dar tipul nu e iraţional. Nu aruncă ameninţări la întâmplare. E doar stresat.

Vorbea pe acelaşi ton coborât, liniştitor, pe care îmi imaginam că îl folosise şi în interior.

– Lee e bine. El zice că n-o să-i facă rău dacă ne jucăm cărţile cum trebuie.

– Cine e el?

– Un prieten al răposatului ei soţ, a spus James, aruncându-mi o privire prin care îmi spunea că se îndoieşte. Nu-i cunosc numele.

– John Laughlin, a intervenit şeful poliţiei din Bell Valley, voind ca bărbatul să ştie că aveam resursele necesare. Maşina e închiriată în Nashua. Şi-a dat o adresă din Durham, dar nu e bună. Probabil şi numele e fals.

– Cum stă cu armamentul? a întrebat căpitanul poliţiei statale.

– Are un singur pistol. N-am mai văzut altceva.

Tăcut acum, căpitanul a arătat către genţile afiate lângă membrii echipei SWAT.

James a scuturat din cap. Nu existau genţi cu arme suplimentare.

– Nu-i ţine pistolul la tâmplă. Nu cred că şi-a pus în gând s-o rănească. Acum e mai degrabă supărat pe mine, pe noi, pe toată lumea de-aici.

– Cât de mare e omul? a întrebat Jude – şi jur că în acel moment arăta ca o pisică furioasă de la adăpost, zbârlit şi gata de luptă.

James s-a gândit la felul în care întrebarea ar putea fi percepută înăuntru. În sfârşit, judecând, ca şi mine, că era vorba strict de fapte, a răspuns:

– Un metru optzeci şi doi, poate optzeci şi cinci, nouăzeci de kilograme.

– Care sunt cererile lui? a întrebat căpitanul.

– Vrea să plecaţi cu toţii. Zice că nici măcar nu stă de vorbă până când nu se întâmplă asta.

S-a uitat la maşinile patrulelor de poliţie, la Range Rover, la BMW-ul meu. Ochii i s-au oprit o clipă asupra mea, înainte de a se întoarce spre căpitan.

– I-am zis că pot să rezolv.

Credibilitatea lui depindea de asta. Se înţelegea de la sine. Lăsând telefonul în jos, a făcut câţiva paşi înapoi şi, în bliţurile aparatelor de fotografiat, s-a întors în casă.

Poliţiştii au stat de vorbă puţin, apoi ne-au îndrumat pe toţi către maşinile noastre. Eu i-am urmat pe ceilalţi, conducând doar puţin mai departe, în josul străzii, atât cât să pară că am plecat. Două patrule locale au continuat să facă zgomot, în vreme ce se îndepărtau. Urmau să iasă de pe stradă şi apoi să se întoarcă, în linişte, prin pădure.

Mi-a trecut prin minte gândul că dacă John Laughlin, sau oricine ar fi fost el, era chiar pus pe luat ostatici, putea să-şi folosească arma ca să-i oblige pe Lee sau pe James să plece cu el, înfuriindu-se când va vedea că maşina lui e înconjurată.

Dar poliţiştii probabil ştiau ce fac. Mi-am tot repetat asta, în vreme ce mă ţineam după ei, de data asta pe jos. Ne-am oprit într-un loc în care copacii erau deşi, cu toate că întunericul care se lăsa ar fi fost suficient ca să ne ascundă. Membrii SWAT îşi pregăteau echipamentul– măşti, veste, arme. Ideea de violenţă îmi întorcea stomacul pe dos.

În casă fuseseră aprinse becurile, lumina conturând vag fiecare fereastră. Căpitanul poliţiei statale avea un binoclu, dar nu putea să vadă nimic din pricina jaluzelelor.

– Mai rezişti? m-a întrebat Jude cu blândeţe, venind lângă mine.

Am dat din cap că da.

– Mama ta a dus-o pe Vicki acasă. N-are nevoie de genul ăsta de tensiune.

– Nici tu n-ai.

– E soţul meu. Unde altundeva să fiu?

– Ştie de copil?

– Bineînţeles.

– Şi s-a dus acolo să-şi rişte viaţa? Idioată treabă.

Ochii mei s-au îndreptat spre ai lui.

– Eu nu cred că e o treabă idioată. Se pricepe la asta.

El s-a holbat la mine, la casă, la echipa SWAT. Dădea să plece când BlackBerry-ul meu a început să vibreze.

– Emily, mi-a spus James. Avem o mică problemă aici. Tipul se uită la televizor şi ştie că sunteţi toţi acolo. Aşa că uite care-i planul B. Mai întâi, pune-mă pe *speaker.*

Aşa am făcut.

– Căpitanul e acolo?

– Aici, a răspuns poliţistul.

– Simte că lucrurile au luat-o razna. Nu vrea să facă rău nimănui. Vrea doar să fie lăsat să plece.

– Tot ce trebuie să facă e să iasă afară cu mâinile ridicate.

– Îşi pregăteşte o declaraţie. Zice că, atâta vreme cât toată presa e prezentă, vrea să-l audă o lume întreagă.

Un murmur s-a răspândit în rândul jurnaliştilor.

– Bine, a spus căpitanul. Poate s-o citească.

Apelul s-a încheiat. Au mai trecut zece minute. Maşinile patrulelor s-au întors în faţa casei. Eu eram

sprijinită de una dintre ele, cu mâinile în jurul taliei, privind către uşă, când Jude a venit la mine.

– Ce crezi că face acolo?

Şi eu îmi pusesem aceeaşi întrebare de zeci de ori în ultimele cinci minute.

– Probabil îl ajută să-şi scrie declaraţia.

– De ce l-ar ajuta pe tip să facă ceva?

Am oftat obosită.

– Jude, vrem să se termine odată. Dacă omul are nevoie de ajutor ca să scrie o declaraţie care va pune capăt nebuniei, lasă-l să-l ajute. Poate că e analfabet.

– Cât mai durează? E aproape nouă şi nu se întâmplă nimic.

Lovind capota maşinii cu palma, Jude a dispărut.

Eram la fel de frustrată ca şi el. Aşteptarea părea să nu se mai sfârşească. În momentul în care BlackBerry-ul mi-a sunat din nou, am sărit brusc. Cu inima bubuind, am pus telefonul la ureche.

– Ok, uite care-i treaba, a spus James, fără să-i mai pese de *speaker.* Tocmai a primit un telefon de la cineva care se uită la televizor şi nu-i dă voie să facă o declaraţie.

– Cine...

– Aşa că l-am convins să iasă împreună cu mine şi să se predea. I-am garantat că o să fie în siguranţă, dar se codeşte. Vreau să le spui poliţiştilor...

S-a auzit un trosnet pe fundal, apoi un alarmat:

– Ce dracu'... Jude, stai... nu...

Vocea lui a lăsat loc sunetelor unei lupte, a urmat pocnetul făcut de un pistol, apoi un ţipăt care era

îndeajuns de aspru încât să fi fost al lui James, deşi nu eram sigură, din moment ce nu-l mai auzisem în viaţa mea scoţând un asemenea sunet.

capitolul 24

Legătura telefonică nu s-a întrerupt. În timp ce ne grăbeam spre clădire, am auzit înjurături grosolane. Jude, părând că se luptă cu cineva, a strigat:

– Deschideţi uşa din faţă!

Împinsă de o frică oarbă, am dat buzna înăuntru odată cu primul val de poliţişti. Vederea mea periferică a prins imaginea lui Lee, stând încremenită lângă perete şi pe a lui Jude, ţintuind pe cineva la pământ, dar atenţia îmi era concentrată asupra lui James. Mâna lui încă mai ţinea strâns telefonul, dar era întins pe-o parte, pe podea. Era plin de sânge – cămaşa îi era pătată şi în faţă, şi în spate, semn că glonţul trecuse dintr-o parte în cealaltă –, iar sângele continua să ţâşnească.

I-am atins chipul. A deschis ochii. Înghiţind în sec, l-am apăsat cu palmele pe piept şi pe spate, nu atât încercând să opresc hemoragia, cât dorindu-mi să împing sângele înapoi în trupul lui.

– Ambulanţa e pe drum, a spus un ofiţer, lăsându-se în jos lângă mine şi înlocuindu-mi mâinile cu nişte cârpe pe care le ţinea strâns, în vreme ce un al doilea ofiţer i-a tăiat cămaşa.

Ştergându-mi mâinile pe fustă, m-am îndreptat spre capul lui James şi i-am luat faţa între palme. Ochii lui s-au uitat o clipă în ai mei, apoi s-au închis.

– Are pulsul scăzut, dar căile respiratorii nu sunt afectate, a spus al doilea ofiţer.

Vag conştientă de prezenţa lui Lee, care acum venise lângă mine, mi-am lipit gura de urechea lui James şi i-am şoptit:

– Rezistă, iubire, ajutoarele sunt pe drum, te-ai descurcat atât de bine.

Când n-a reacţionat în nici un fel, am aruncat o privire disperată către poliţişti.

– Respiră, nu-i aşa?

– Da.

– De ce e inconştient?

– Şoc. Hemoragie.

Cu mâinile în jurul feţei lui, am continuat să-i vorbesc în ureche.

– O să te faci bine, o să te faci bine, am nevoie de tine, *avem* nevoie de tine.

Am tot repetat asta, încă o dată şi încă o dată, până când a venit salvarea, oprindu-mă doar cât să-i las să-l aşeze pe targă şi să-l scoată afară, dar şi atunci l-am ţinut strâns de mână. Deşi le-am făcut loc paramedicilor, n-aveam de gând să dau drumul acelei mâini. Era esenţial ca James să ştie că sunt acolo.

Odată ce ambulanţa a demarat cu sirenele urlând în noapte, au urmat întrebările în legătură cu eventuale alergii, medicamente, ce-a mâncat ultima dată. Deşi am răspuns la toate, am continuat să mă simt complet nea

jutorată. Îi puseseră perfuzii şi o mască pentru oxigen, presau rana, dar îl vedeam prea palid, prea liniştit. În timpul drumului care parcă nu se mai sfârşea, ochii mei erau când pe chipul lui, când pe al medicului, pândind orice schimbare ce ar fi putut sugera că starea lui se înrăutăţeşte.

Mai târziu, mi s-a spus că am ajuns la spital în timp record şi că o echipă completă de traumatologi ne aştepta deja. În momentele acelea, tot ce-am văzut a fost cum îl duceau pe James. Agonizând în sala de aşteptare, în timp ce el era în operaţie, mi-au trecut prin cap toate posibilităţile – să se facă bine, să rămână mutilat sau cu dureri permanente, să moară – şi m-am simţit complet vinovată. Mă tot gândeam că toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă el ar fi rămas la New York, că o viaţă mai puţin grozavă era mai bună decât moartea şi că aş fi dat orice, *orice* să mă întorc la vechiul trai, dacă asta ar fi însemnat ca James să fie sănătos.

Amelia a ajuns cu Vicki, care ameninţase că vine singură, dacă e lăsată în urmă. Lee a ajuns şi ea, simţindu-se, dacă era posibil, mai vinovată decât mine. Un membru al poliţiei din Bell Valley şi-a făcut apariţia să ne spună că, din câte se pare, pistolul s-a declanşat accidental în timpul luptei dintre suspect şi Jude, dar cu toate că asta suna destul de nevinovat, soţul meu tot în operaţie era.

Vicki mi-a adus ceva de mâncare, dar n-am putut pune nimic în gură. Mi-a vorbit blând, dar n-am putut răspunde. În final, s-a mulţumit să mă ţină de mâini pentru a mi le încălzi.

– Îmi pare rău, a spus Amelia în timp ce minutele se scurgeau unul după altul.

Avea o voce de om învins.

– Am tot sperat că Jude o să se schimbe – ştii, că o să vadă că sunt şi lucruri bune pe care le poate face aici. Niciodată n-a fost capabil să urmeze nişte instrucţiuni.

N-o puteam consola, nu câtă vreme sângele soţului meu era încă pe fusta mea. Confruntarea s-ar fi terminat cu bine, dacă Jude n-ar fi dat buzna în casa aia. Poate, poate dacă ar fi fost şi el o dată mai raţional şi mai puţin impulsiv – dacă şi-ar fi pus pe locul doi nevoia lui de a face pe eroul în favoarea precauţiei, James ar fi bine, sănătos.

Dar Jude simţea nevoia să-şi demonstreze puterile. Mie? Ameliei? Oraşului?

Habar n-aveam şi, în momentul acela, nu-mi păsa nici cât negru sub unghie. Întrebările nu-mi erau de nici un folos. Nu puteam da timpul înapoi.

Dimpotrivă, el continua să se scurgă. Abia pe la două noaptea, doctorul a apărut, în sfârşit, în uşa sălii de aşteptare şi mi-a făcut semn să-l urmez pe hol. Cu inima bubuind, într-o secundă am fost în picioare.

– E un om norocos. Glonţul i-a zgâriat o coastă, dar n-a lovit nici un organ vital. Am avut de curăţat, nu glumă, dar o să se facă bine. E la reanimare. Vrei să stai cu el acolo?

N-a fost nevoie să mă întrebe de două ori, cu toate că nu m-am aşteptat să leşin de cum am intrat acolo. Ceva în legătură cu imaginea lui, conectat la tot felul de tuburi şi ace, complet rupt de lume, ceva în legătură cu realitatea celor întâmplate, frica de ce-ar fi putut fi şi uşurarea că era doar ce *era,* toate astea mi-au venit de hac. Abia am apucat să-l iau de mână, când am auzit ca un soi de ţârâit şi am văzut alb în faţa ochilor.

A urmat un îndepărtat:

– Ooops, stai, prindeţi-o!

Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că stăteam pe scaun cu capul între genunchi, cu o mână nu prea blândă masându-mi ceafa. Curând, un săculeţ rece a înlocuit mâna.

– Respiră adânc, a spus o voce. Era de femeie şi avea un fel plăcut de a-mi da ordine.

– Îmi pare rău, am şoptit.

– Să nu-ţi pară. Nu eşti prima şi nici ultima. Când cei dragi sunt stresaţi...

– Sunt însărcinată.

A urmat o pauză, apoi:

– Păi vezi, erai stresată pentru doi. Vrei să te vadă un doctor? Poate să te întinzi...

– Sunt bine.

Am respirat adânc şi, ţinând săculeţul rece, m-am îndepărtat încet. Eram încă uşor ameţită, dar starea nu s-a agravat, iar când m-am uitat la James am văzut că pleoapele îi erau grele, dar ridicate. Dându-i gheaţa asistentei, mi-am aşezat braţele pe marginea patului şi l-am luat de mână.

Miercuri dimineaţă, imediat după ora şapte, a fost dus în salonul lui şi, odată ce asistentele l-au instalat şi au plecat, m-am întins cu grijă pe pat, lângă el, şi am adormit.

Când m-am trezit, părinţii mei erau acolo. Într-o clipă, mama a sărit în picioare şi s-a înfiinţat lângă pat.

– Heeei, mi-a şoptit, cu un zâmbet înlăcrimat.

M-am uitat repede de la James la monitorul cardiac, apoi la perfuzie. Probabil că asistentele verificaseră totul, dar eu nu auzisem nimic. Totul părea în regulă. El dormea în continuare, dar degetele lui le ţineau acum pe ale mele, în loc să se lase doar ţinute. Ăsta era semnul meu.

Liniştită, atentă să nu-l deranjez, m-am ridicat.

– Cum de-aţi ajuns aici?

– Aţi apărut în toate buletinele de ştiri. În nici un caz nu puteam să stăm deoparte. Ştiu că vrei spaţiu, m-a mustrat mama blând, dar ăsta nu e un moment în care cei dragi să-ţi lase spaţiu.

A accentuat în glumă ultimele patru cuvinte.

– Odată ce-am văzut cum se simte James, i-am şi sunat pe părinţii lui, să le spunem că e bine.

– Nu sunt prea încântaţi, a spus tata, venind lângă mama, încruntat tot.

– Tatăl tău vrea să spună că au fost îngrijoraţi. Probabil şi tu ai tras o sperietură groaznică.

– Pentru James, am spus.

M-am aşezat într-o parte, cu mâna încă într-a lui.

– Eu am stat afară tot timpul.

– Ce căuta în casa aia? a întrebat tata. De ce nu era poliţia acolo? Era treaba lor.

– Roger, şşt!

– Încerc doar să pricep, Claire. Sunt prea multe lucruri despre care pur şi simplu nu ştim nimic. Tu nu eşti îngrijorată? Emily arată de parcă a trecut prin uscătorul de rufe.

– *Roger. Te rog.* Să le luăm pe rând.

Mama mi-a dat la o parte şuviţele de păr de pe faţă.

– Cum te simţi?

Mi-am balansat mâna în semn de *aşa şi aşa.* Stomacul meu era nehotărât.

– Roger, avem nevoie de ceva mâncare. E o cafenea la parter. Fă-te şi tu util.

Pleoapele lui James s-au mişcat. M-am aplecat spre el.

– James?

Cu ceva efort, a deschis ochii.

– Heei, am spus blând.

Zâmbetul lui era strâmb.

– Cum te simţi?

– Însetat, a spus cu o voce din gât.

I-am ţinut paharul cu apă cât timp a sorbit printr-un pai, dar chiar şi când a terminat, vocea lui tot suna ca un hârâit.

– Ce s-a întâmplat?

– Jude a năvălit peste voi...

– După. L-au prins pe tip?

– Da.

I-am spus ce ştiam, dar tata ştia şi mai multe. Se făcuse deja util, trăgând nişte sfori în calitatea lui de procuror în Maine.

– Am vorbit cu cei de la poliţia statală. E reţinut în Concord, acuzat de răpire. Îl cheamă Anthony Ellway. Arma era înregistrată pe numele lui. De ce dracu' eraţi voi doi acolo?

Am ridicat o mână, izgonind întrebarea.

– Tipul e dispus să vorbească?

– Nu încă. Îşi aşteaptă avocatul. Mi-au zis că prezenţa lui în casa lui Lee Cray e parte dintr-un caz mai mare. Care e cazul mai mare?

– Cine e avocatul? a şoptit James.

– Nu ştiu.

– Tată, poţi afla cum îl cheamă? l-am rugat eu. E important pentru cazul lui Lee.

– *Care* caz?

Brusc, m-am simţit prea obosită, prea îngreţoşată ca să-i mai răspund. Întinzându-mă pe spate lângă James, m-am concentrat asupra respiraţiei.

Am auzit vocea mamei:

– Or să ne spună mai târziu. Acum vreau să te duci la cafenea. Ia-ne ceva dulce, cum ar fi un rulou cu cremă de cafea şi poate nişte biscuiţi dintr-ăia cu brânză.

Am auzit zgomotul de pe coridor, care s-a oprit când uşa s-a închis la loc. Mâna mamei era uşoară pe fruntea mea. Am deschis ochii, întâlnind un zâmbet feminin şi o voce entuziasmată.

– Eşti. Gravidă. Nu încerca să negi, faţa ta arată altfel şi n-are a face cu ce s-a întâmplat în casa aia. N-o să spun nimănui, cu siguranţă nu tatălui tău, care m-a *înnebunit* cu discursurile lui despre siguranţă şi responsabilitate şi... i-a imitat bombănitul... despre cum să-ţi faci treaba ta, nu pe-a altuia.

Vocea i-a redevenit încântată.

– Cât mai ai?

Am aruncat o privire spre James, al cărui zâmbet era strâmb, poate că din pricina durerii? Am ales să nu cred asta.

– Martie, cred. N-am fost la doctor – şi nu sări cu gura pe mine din cauza asta, mamă, la mine încă nu e cazul. Iau lucrurile foarte în serios, ştiu ce simt, e corpul meu, copilul meu...

– Şşşt. Eu am călcat pe la doctor abia când eram în şapte sau opt săptămâni, iar tu şi sora ta v-aţi născut bine mersi.

– Tata o să vadă treaba asta ca pe încă o lipsă de responsabilitate.

– Tata are probleme să se desprindă de tine.

– Am treizeci şi doi de ani.

– Şi eşti pe cale să devii mamă.

Mama radia, înainte de a mă întreba ştrengăreşte:

– *Tu* ai de gând să-i spui acum? Că eu una nici nu mă gândesc. Ai dreptate. E copilul tău, corpul tău. E viaţa ta. Dacă el nu poate să vadă lucrurile aşa, îmi pare rău pentru el. O să-i spui când eşti pregătită, nici un minut mai devreme.

Ba chiar l-a trimis pe tata acasă. Nu prea i-a picat bine, mai ales că nu primise răspunsurile pe care şi le dorea, dar mama ne-a luat ferm apărarea, spunând că James e ameţit, eu, extenuată şi că spitalele sunt domeniul ei. După plecarea lui, s-a simţit într-adevăr în elementul ei, ne-a răsfăţat într-un fel care mi-a plăcut *atât* de mult, încât m-am speriat. Oi fi avut eu treizeci şi doi de ani şi un copil pe drum, dar îmi plăcea la nebunie s-o am pe mama lângă mine. S-a împrietenit cu personalul spitalului, asigurându-

se astfel că James are parte de toată atenţia. Ne-a adus apă, jeleu, pâine prăjită. Luând maşina noastră, a dat o fugă până în Bell Valley şi înapoi ca să-mi aducă laptopul, astfel încât James să poată lua legătura cu părinţii lui, să-mi aducă haine de schimb şi s-o aducă pe Vicki Bell care a venit cu bomboane de ciocolată din partea Ameliei şi cu un buchet uriaş de hortensii proaspete de la pensiune.

Lee a trimis îndeajuns de multe bunătăţi încât să hrănească fi ecare asistentă de pe etaj, nu că am fi avut nevoie de plăcinte cu stafide şi nucşoară sau chiar de mama, ca să atragem atenţia asupra lui James. Se dusese vestea despre eroismul lui. La asta se adăugau aspectul lui plăcut, ochii albaştri, care joi erau deja larg deschişi, aşa că asistentele veneau mai tot timpul să verifice cum se mai simţea. Odată ce au reuşit să-l pună pe picioare, el şi-a redus cantitatea de analgezice. Îl vedeam cum se chirceşte de durere la fiecare mişcare, dar îşi dorea să aibă mintea limpede.

Iar lucrul acesta l-a ajutat din două puncte de vedere. Mai întâi în ceea ce priveşte prezenţa poliţiştilor, care au venit să-i pună întrebări în legătură cu ce văzuse, făcuse şi auzise în casă. Eu eram pe post de avocat al lui, pregătită să-i filtrez răspunsurile, deşi s-a dovedit că n-avea nevoie. Era uimitor de coerent, ţinând cont prin ce trecuse.

În al doilea rând, mintea limpede i-a fost de folos joi după-amiază, când a vorbit cu Sean. Eu stăteam pe pat lângă el, sprijinită de perne, ţinând telefonul între noi astfel încât să putem asculta amândoi veştile.

– Nu-mi place când presa îşi bagă nasul, a spus Sean. E greu să ai parte de un juriu nepărtinitor, când o lume întreagă vede cum se desfăşoară o crimă. Dar de data asta a fost în favoarea noastră. Atacatorul vostru şi-a dorit să facă o declaraţie. Tu ai spus poliţiei, poliţia le-a spus

ziariştilor, ziariştii au anunţat publicul. Cineva din public nu voia să se facă nici o declaraţie. În mod normal, ar fi apelat la alte canale de comunicare, dar s-a panicat, gândindu-se că pur şi simplu nu mai are timp. Aşa că l-a sunat direct pe tip.

James a zâmbit.

– Albert Meeme.

– Apelul a fost dat de pe telefonul lui. Poliţiştii vorbesc cu el chiar acum. O să încerce să arunce vina pe altcineva, dar deja a făcut asta de prea multe ori. Acum acuzaţiile sunt serioase şi sunt prea mulţi oameni implicaţi. Rocco Fleming e dispus să vorbească. La fel şi Duane Cray. Cât despre celălalt frate? Aici urmează partea cea mai bună. Tocmai am primit un telefon de la *noul* lui avocat. Pretinde că n-a ştiut despre colaborarea dintre Duane şi Meeme, dar a aflat ce-a declarat la tribunal martorul nostru, Lyle Kagan, aşa că mută fondul fiduciar la altă firmă. Vrea să facă o înţelegere cu Lee.

– Daaaa, am şoptit, şi cu toate că Sean a continuat, eram prea exaltată ca să-l mai aud. Când tata a intrat în salon, am sărit de pe pat.

– Un telefon important? m-a întrebat el. Avea deja principalele informaţii despre caz, dar, cu toate că era oarecum mai liniştit, între noi rămăsese ceva nerezolvat. Îmi părea atât de familiar, cu cămaşa lui cadrilată şi capul chel, încât treburile rămase nerezolvate m-au durut.

Dar aveam veşti bune de împărtăşit. Ţinându-l de mână entuziasmată, i-am spus ce aflasem de la Sean. Când am terminat, dădea din cap.

– Asta-i bine, a spus pe un ton măsurat. Mă bucur că ai putut s-o ajuţi. A meritat şi devierea asta la ceva.

– Deviere, am repetat.

Îmi spuneam în sinea mea: *uite-l cum apare, atât de repede, acel ceva nerezolvat.*

– E ceva mai mult de atât, tată. Chiar am putut să fim de ajutor cuiva. *Tu* ştii cât de bine te simţi când ajuţi. Tu faci asta mereu cu munca ta, dar eu şi James n-avem ocazia.

– Ăsta-i preţul plătit. Sunteţi la New York. Numai pres tigiul în sine e suficient să compenseze partea cu căldura la inimioară.

– Uf. Nu prea cred.

Şi-a trecut o mână peste chelie.

– Încă o mai ţii cu asta? Credeam că o odihnă bună o să rezolve problema.

– A rezolvat-o, am spus cu hotărâre. M-a făcut să-mi dau seama că am avut dreptate să plec. Am terminat cu Lane Lavash. Mi-am dat demisia.

S-a holbat la mine, apoi i-a aruncat o privire lui James.

– El ştie?

– Bineînţeles că ştie.

– Mie nu mi-a zis nimic.

Aproape că am izbucnit în râs. Asta era o parte din problemă, nu-i aşa?

– Ar fi trebuit? Nu e ceva între mine şi el? E soţul meu, tată! Sunt măritată de şapte ani şi am plecat de-acasă de mult mai multă vreme. Nu mai sunt… doar… fetiţa lu' tata. Apropo de asta… sunt însărcinată.

I-am aruncat vestea uite-aşa. Probabil nu era cel mai bun moment, dar care moment ar fi fost mai potrivit?

Ştiam ce părere are. Îmi spusese deja ce se întâmplă cu femeile avocat care fac copii.

Dar ochii i s-au aprins şi, pentru o clipă, a părut să uite. Pentru o clipă a fost tatăl meu, încântat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, entuziasmat că va deveni, din nou, bunic.

– Însărcinată? Asta e o veste *grozavă,* scumpo! Şi-a dat ochii peste cap.

– Ahh! Deci despre *asta* era vorba! Ştiam eu că e ceva la mijloc. Presupun că e logic. Îţi iei un concediu mai lung, faci copilul, găseşti pe cineva să aibă grijă de el, pe urmă te întorci. Te vor privi altfel, dar hei, vrei o familie, pricep asta. Cum am zis, e un preţ de plătit.

Am zâmbit.

– Cred că m-am ales cu cea mai profitabilă parte a tranzacţiei.

– Or să te primească înapoi cei de la Lane Lavash, să lucrezi cu jumătate de normă?

–Ţi-am zis, am răspuns, simţind cum zâmbetul meu devine ciudat. Mi-am dat demisia.

A părut speriat.

– De *tot*?

– Da.

– Şi unde o să lucrezi?

– Nu ştiu.

– Care sunt opţiunile?

– Nu ştiu.

– N-ar trebui să afli? Astea sunt chestii importante. Ai nevoie de un plan, Emily. Lucrurile bune nu se întâmplă de la sine. Pari pierdută.

Nu eram pierdută. Ooo, dar fusesem. Îmi găsisem drumul. Poate că nu ştiam exact pe unde o va lua, dar asta era o parte din ceea ce învăţasem. Opţiunile se schimbă. Nevoile se schimbă. Mă puteam lăsa un pic dusă de val. Importat era să nu pierd imaginea de ansamblu. Pădurea.

– Soţul tău însă nu e pierdut, a spus tata încrezător. Sunt sigur că el a chibzuit bine totul. Ah, James! Ai terminat cu telefonul.

S-a dus spre pat, cu mâinile întinse.

– Felicitări, tăticule! Mândra ta tocmai mi-a dat vestea. Cum te simţi?

Brusc, m-am întrebat şi eu acelaşi lucru, dar nu mă refeream la partea fizică. Ultima dată când vorbisem cu James despre ce urma să facem şi unde urma să locuim, fusese înainte ca firma lui să îngheţe numirea de noi parteneri. De atunci nu mai adusesem vorba despre asta. Ne simţeam prea bine împreună ca să las ceva să intervină între noi.

Dar nu puteam evita subiectul la nesfârşit. Cei de la firma lui James ştiau ce se întâmplase săptămâna asta, dar îl aşteptau să se întoarcă. Nu voiam să-l presez.

Tata însă era în stare. Cu siguranţă. Instinctul mi-a spus să stau la o parte şi să ascult, dar eram îngrijorată. Când tata punea pasiune în ceva, nimic nu-i stătea în cale – o trăsătură de caracter pe care i-o admirasem mereu, dar de care mă temeam acum. N-ar fiezitat să recurgă la o strategie de tip „dezbină şi cucereşte”.

Când m-am apropiat de ei, zâmbea, în timp ce-l avertiza pe James cu privire la emoţiile pe care le trăiesc femeile gravide, cu privire la pofte şi crize inexplicabile de plâns. Apoi a devenit serios.

– Arăţi bine, fiule. Ţi-a revenit culoarea în obraji. Pun pariu că încă te mai dor coastele. O să mai dureze o vreme. Ce zic cei de la firma ta despre toate astea?

James a răspuns pe un ton neutru.

– Se descurcă.

– Păi bine fac. Ce ai făcut tu e remarcabil. Să negociezi cu un tip care-ţi ţine pistolul sub nas... Bag mâna-n foc că abia aştepţi să te întorci.

James a căscat gura să-i răspundă, dar tata nu i-a dat răgazul.

– Tot vorbim de criminalitatea din New York, dar ce să mai zicem de cea de-aici? Putea foarte bine să te omoare. Un milimetru mai încoace şi glonţul ar fi lovit vreun organ vital. Ai fost foarte norocos, fiule. Nici nu vreau să mă gândesc că o asemenea situaţie s-ar putea repeta. La fel şi-ai tăi. Mi-au spus *asta* foarte clar. Or să fie încântaţi când o să te ştie întors la New York.

James a deschis din nou gura.

– Şi le dau dreptate, a continuat tata să turuie. Te plângi tu că munca ta nu e relevantă, dar un avocat mort chiar nu mai are nici o relevanţă...

– Decât pentru autorii de bancuri, am intervenit sec. Tată...

– Nu-i de glumă, m-a admonestat el. Ai fi preferat să se termine altfel? Pentru că deznodământul putea foarte uşor să fie altul. Iar acum nu mai e vorba doar de voi. E vorba de un copil, al cărui tată zace aici, pe patul ăsta,

pentru că a pus ceva care *părea* bun înaintea unor lucruri mult mai importante. Bănuiesc că tu ai avut o mare influenţă la capitolul ăsta.

Uluită, tocmai căutam o replică potrivită, când tata s-a întors către James:

– Vezi ce ziceam despre femeile gravide şi emoţiile lor? Mă tem că va trebui să mai suporţi asta o vreme. Dar, tre' să-ţi spun, ce s-a întâmplat aici te face să apreciezi atmosfera civilizată de la firma ta. La naiba, te face să apreciezi atmosfera civilizată din *oraş.* Când ai asistat ultima dată, personal, la un schimb de focuri acolo? Niciodată. Înţelegi ce vreau să zic?

Zâmbind, a adăugat ca de la bărbat la bărbat.

– Pun pariu că mori de nerăbdare să te întorci.

James a tăcut câteva clipe, fără îndoială aşteptând să vadă dacă tata chiar a terminat. Eu ştiam că terminase. Aceasta era partea în care voia ca James să admită că, da, acum apreciază atmosfera civilizată de la firma lui şi e nerăbdător să se întoarcă. James nu s-a uitat la mine. După aceea mi-am dat seama că nu avea nevoie să o facă. Ştia ce simt. Nu mai era nimic de discutat.

– Glumeşti? a întrebat, şi încă nu ştiam în ce parte urma s-o apuce.

Apoi, cu o voce puternică pe care n-o mai auzisem de ani de zile, a spus:

– N-am mai avut parte de aşa multă satisfacţie de când am intrat în barou! Ăsta a fost cel mai grozav lucru din lume, Roger. Acum chiar înţeleg ce-mi spuneai despre mulţumirea de a-i ajuta pe alţii, oricând Aş fi în stare să reprezint pe cineva ca Lee în locul nătărăilor cu care am lucrat în ultimii şapte ani!

Acum tata era cel care căuta o replică. Nu eu. Eu nu simţeam nevoia să spun nimic. M-am întins spre James, iar atunci el m-a apucat de mână şi m-a tras către pat.

Mi-am pierdut echilibrul, dar probabil că asta şi voia, pentru că era pregătit. Nici măcar n-a tresărit, ci doar mi-a acoperit buzele cu ale lui.

Când ne-am dezlipit unul de altul, tata plecase.

capitolul 25

Ne-am întors în Bell Valley vineri dimineaţă. Fiind un adăpost ocrotitor – o zonă degrevată de tehnologie, ca să-i spunem aşa –, James se putea recupera acolo relativ fără griji, înainte să aibă de înfruntat New Yorkul. Desigur, urma să ne întoarcem. El mai avea încă serviciul, dar cu toate că nu se grăbea să-şi anunţe partenerii, se hotărâse să plece. Plănuia să plece şi din marele oraş? Nu ne gândiserăm atât de departe. James a spus doar că vrea să se trezească dimineaţa bucuros că începe o nouă zi. Eram în totalitate de acord cu el.

În materie de centre pentru recuperare, magazia grădinarului era de cinci stele, cu micul dejun de la Red Fox, prânzul şi cina de la The Grill, linişte cât să putem dormi cu ferestrele deschise şi o soţie îndatoritoare pe post de asistentă. Vicki şi Rob au vrut să ne mute într-o cameră de oaspeţi dotată cu jacuzzi. Dar lui James îi plăcea să stea pe banca dinspre pădure, în căldura mijlocului de iulie, purtând doar bandajul şi o pereche de

pantaloni scurţi. Îi plăcea să-şi stabilească obiective: să meargă două minute pe potecă şi înapoi, apoi patru minute, apoi şase. Prindea puteri cu fiecare zi care trecea, dar tot dormea mai mult decât şi-ar fi dorit, deşi era greu să-ţi dai seama dacă asta se întâmpla din cauza rănii sau tot ca urmare a anilor de nesomn.

Am folosit timpul în care el dormea ca să-mi rezolv treburile din Bell Valley, care însemnau să mă asigur că Vicki are destule ajutoare, astfel încât să nu stea în picioare mai mult decât îi recomandase doctorul. Când se obosea prea tare începeau contracţiile, ceea ce nu era un lucru bun dacă avea de gând să ţină copilul până măcar în apropiere de termen, iar eu luam asta foarte personal.

Eram gravidă în patru săptămâni. Sânii începuseră să mi se umfle şi nu îmi pria deloc să stau cu stomacul gol, dar copilul era bine. Aveam o mentalitate urbană când venea vorba de îngrijire medicală, asta însemnând că, în ciuda asigurărilor date de mama, tot mă simţeam din ce în ce mai vinovată pentru că nu mergeam la doctor. Faptul că mă agitam în jurul lui Vicki era pretextul meu să mai amân vizita medicală.

Lee a fost un dar de la Dumnezeu. Pe lângă toată treaba din bucătărie, supraveghea noile angajate de la curăţenie şi, cu toate că nu se pricepea la computere, era gata să înveţe. Cred că ar fi fost în stare să facă orice pentru Vicki. Şi pentru mine. Încă îi mai gătea lui James cu fiecare ocazie, dar abia duminică dimineaţă, când el a insistat să se îmbrace şi să ia micul dejun în salon, Lee m-a prins singură în bucătărie.

– N-am apucat să zic nimic, a murmurat ea. Dar trebuie să-ţi mulţumesc.

– Nu trebuie, am răspuns.

Şuviţa de păr care îi ascunsese chipul atâta timp era acum dată după ureche, aşa că îi puteam vedea amândoi ochii, închişi la culoare, dar debordând de bunătate. Doar să o văd cum se simte din ce în ce mai bine, cum e tot mai puţin vigilentă, ba chiar cum începe să mai schimbe câte o vorbă cu oaspeţii, îmi ajungea drept mulţumire.

– N-am venit la spital, a spus ea.

– Aş.

Am dat din mână.

– Mai important era să fii aici.

– Nu. Trebuie să-ţi mulţumesc.

A arătat înspre salon.

– Şi lui. Nici nu ştiu de unde să încep. Nimeni n-a mai făcut aşa ceva pentru mine.

– Amelia a făcut o treabă al naibii de bună.

– Ea are bani. E altceva decât să-ţi rişti viaţa.

– Păi... am zâmbit, şi noi ne-am ales cu ceva din toată povestea asta.

– Cu ce?

Am deschis gura, m-am oprit, am încercat din nou, apoi am început să râd şi i-am întors vorbele.

– Nici nu ştiu de unde să încep. Hai să spunem doar că suntem chit.

Poate că ar fi ripostat, dacă n-ar fi sunat clopoţelul de la recepţie. Am lăsat-o pe ea să proceseze formalităţile pentru un client care voia să plece, ba chiar am lăsat-o să se descurce nesupravegheată cu un alt cuplu care tocmai se apropia. Voiam să văd ce mai face James, deşi nu era cazul să-mi fac griji. Era în largul lui stând de vorbă cu alţi

oaspeţi, oricare dintre ei fiind dornic să-i reumple farfuria cu şuncă şi cana cu cafea.

Privindu-l din uşă, m-am simţit mulţumită. Nu, clar nu urma să ne stabilim în Bell Valley. Mai întâi, pentru că aici avocaţii specializaţi în litigii nu aveau de lucru, cazul lui Lee nefăcând excepţie. Apoi pentru că, pe termen lung, ne doream un cerc mai larg de prieteni, restaurante, chiar şi muzee. Dar nu mai fuseserăm atât de relaxaţi nici în luna noastră de miere, când anticiparea mutării la New York şi noile slujbe ne ţinuseră cu sufletul la gură. Şi acum ne aşteptau mari schimbări, motive numai bune de stres. Dar eram calmi. Eram mai maturi.

Am vrut să-mi revăd coiotul pentru ultima oară, înainte să plec. Nu eram sigură că o să mă mai întorc aici înainte ca Vicki să nască, iar copilul ei urma să vină pe lume în iarnă. Cine ştie pe unde or să umble atunci ea şi haita ei sau dacă eu voi mai fi în stare să urc, cu zăpadă multă şi o burtică mare.

După-amiaza era pe sfârşite când am pornit la drum, am trecut de vechea poartă, peste pilonul putred, printre ferigi. Ziua fusese caldă, dar cerul începuse să se acopere de nori, iar aerul era din ce în ce mai rece. Am trecut pe lângă roiuri de musculiţe, dar nu m-au băgat în seamă. La fel s-a întâmplat şi cu ţânţarii. Asta era o premieră. Gravidă fiind, probabil că miroseam diferit, ceea ce nu e de mirare, ţinând cont că şi eu percepeam altfel miresmele din jur.

Nu. Nu altfel. Doar mai intense. Şi nici una dintre ele nu-mi deranja stomacul, lucru care mi-ar fi fost de ajuns ca să îmi continui drumul.

Plimbarea de-a lungul zidului de piatră, către pârâul care clipocea, era pentru mine ca un pelerinaj. Totuşi,

odată ajunsă acolo, a fost nevoie să aştept. Într-un moment de fantezie gen Bambi, mi-am imaginat păsările, iepurii şi şoriceii răspândind vestea prezenţei mele. După un timp, pădurea a prins viaţă pe măsură ce coioţii se apropiau. I-am simţit, i-am adulmecat, ba chiar i-am şi auzit pe cei mici repezindu-se entuziaşti prin frunziş. Mama lor s-a apropiat de mal şi a rămas pe loc. Câţiva dintre pui, dezmeticindu-se brusc, s-au oprit lângă ea. Toţi se uitau la mine.

Asta a fost tot ce-am făcut. Doar am stat şi ne-am uitat unii la alţii, cu apa repezindu-se la vale între noi. Trebuia să cred că aveam să-i revăd –, deşi nu ştiam dacă mama, cu blana ei roşcat cu gri, cu chipul ei crem şi ochii blânzi avea să mai fie la fel de încrezătoare. Poate că, până atunci, se va petrece un lucru care o va sălbătici mai mult. Poate că o să moară, urcând acolo sus, alături de scumpa mea pisicuţă care acum nu mai tremura. Poate că pur şi simplu îşi va găsi altă casă, într-un loc mai potrivit cu nevoile ei.

Am simţit deodată nevoia să o ating – să traversez apa –, să întind mâna doar o dată şi să-mi trec degetele prin blăniţa care îi acoperea, în straturi, creştetul capului.

Dar asta ar fi însemnat să încalc limitele. Evadările puteau merge doar până la un punct.

Aşa că am rămas pe malul meu până când, pierzându-şi interesul, puii s-au risipit care încotro. Mama lor a fost ultima care a plecat, parcă vrând să-şi întipărească şi ea în minte imaginea mea, înainte de a se întoarce, dispărând printre copaci.

Eu am mai rămas o vreme, lăsând pădurea să mă consoleze, dar soarele care tot apărea şi dispărea între nori mi-a sugerat că venise vremea schimbării. În timp ce

coboram dealul, m-am trezit sperând că, oriunde vom ajunge James şi cu mine, visele mele cu coioţi mă vor urma. Acum îmi dădeam seama că ele anunţau lucruri bune. Mă vor linişti în perioadele dificile. Pentru că vor fi şi din acelea, indiferent cât de mult urmau să se schimbe vieţile noastre.

Era prima oară când înţelegeam, cu adevărat, atracţia lui Jude pentru sălbăticie. Aşa eram şi noi, cu zeci de mii de ani în urmă, într-o perioadă care, cu siguranţă, era mai simplă.

Ca şi cum gândul la el mi l-ar fi adus în faţa ochilor, am ieşit din pădure şi am dat de Jude, stând sprijinit de portbagajul maşinii mele. Era prima dată când îl vedeam, de când cu împuşcătura, dar eram suficient de calmă, de sentimentală, încât să nu fiu aspră cu el. Am simţit doar acea nostalgie pe care o trăisem mai devreme, alături de coioţii mei.

Cu părul crescut îndeajuns de mult încât să-i apară, din nou, buclele, semăna mai mult cu cel de-acum zece ani. Tricoul lui era negru, blugii îi erau uzaţi. Acum avea din nou acea latură necizelată, de parcă ar fi renunţat să mai încerce să pară civilizat. Punând la socoteală şi aura de tristeţe care îl învăluia, nostalgia mea a devenit mai puternică.

– Bătrânul doarme? a întrebat el, arătând cu capul spre magazie.

Am zâmbit.

– De fapt, bătrânul e la adăpost. Tocmai mă duceam să-l iau. N-ar trebui să conducă, am şi avut o mică ceartă pe tema asta.

Jude de acum o lună s-ar fi legat imediat de partea cu cearta, dar cel de acum acceptase, în sfârşit, că eram măritată, pentru că nu m-a întrebat decât:

– De ce s-a dus acolo?

– Îi place acolo. Zice că e liniştitor.

– Un convertit.

Am dat din umeri şi atunci am observat, în iarbă, desaga cea verde. Ochii mi-au fugit spre ai lui, care rămăseseră aurii, deşi mai puţin strălucitori.

– Pleci.

A încuviinţat din cap, trăgându-şi nasul ca să arate că nu e mare lucru.

– Amelia o să fie supărată, am spus.

– Am vorbit cu ea. Ştie că aşa e mai bine.

Nici nu-mi puteam închipui cât o costase aprobarea asta. Faptul că eram gravidă mă făcea să înţeleg destul de bine lucrurile astea.

– Renunţă la visul ei?

– Cred că da.

– Al tău care e?

– Al meu ce?

– Visul?

– N-am nici o idee, a spus, fără înfumurare. O să-ţi zic dac-o să aflu.

– Aşa o să faci? am întrebat. O să-mi scrii?

– Nu cred că vrei.

– Ba da. Eşti prietenul meu.

– Prietenul tău cel *ratat.*

– Nu, Jude. Prietenul meu care are nevoie să se regăsească. Prietenul meu care m-a ajutat să mă regăsesc pe mine însămi.

Când s-a arătat neîncrezător, am spus:

– Mi-ai făcut cunoştinţă cu acea parte a vieţii pe care o ratasem. Amintirea ei era aici, în Bell Valley, aşteptându-mă. Acum trebuie să mă întorc acasă şi să le pun laolaltă pe cele două – partea stângă şi partea dreaptă a creierului –, raţionalul şi intuitivul.

Nu sunt sigură că m-a înţeles, nu pentru că n-ar fi avut capacitatea, ci pentru că lumea lui era la kilometri distanţă de a mea. El se mândrea cu cicatricea lui, deşi, pentru mine, aceasta era mai mult un semn de îndrăzneală decât de valoare. Exista o diferenţă. Dar nici pe-asta nu sunt sigură că ar fi priceput-o.

Aşa că, asemenea Ameliei, am renunţat la vis şi mi-am deschis braţele. Îmbrăţişându-l, am închis ochii şi, pentru o fracţiune de secundă, am simţit vechea legătură, amintirea a ceea ce avusesem noi mai bun. Am păstrat acea senzaţie încă o clipă, înainte de a o lăsa să alunece în sertarele memoriei. Acolo va rămâne. Amintirea lui Jude, amintirea coioţilor, ambele făceau parte din mine.

Într-un fel, mă aşteptam să-l găsesc pe James întins pe una dintre băncile care străjuiau aleile adăpostului. Dar, când am dat de el, era din nou cu câinii, de data asta în interiorul ţarcului, aşezat pe jos, cu spatele sprijinit de un stâlp. Probabil că stătea aşa de ceva vreme, pentru că animalele îşi pierduseră interesul pentru el şi îşi vedeau de-ale lor. Singurul care îi rămăsese în preajmă era

ciobănescul australian, care stătea la trei metri de el, privindu-l ţintă.

– Încă mai are drum lung, a spus James, dar uită-te la el. Cum să nu simţi o strângere de inimă?

Câinele era, cu siguranţă, unul frumos, cu trupul lui negru şi acele petice albe pe faţă şi pe piept. Chiar dacă nu simţeam aceeaşi strângere de inimă ca James, îl înţelegeam.

– E greu, am spus, gândindu-mă la propria mea atracţie faţă de pisici. Şi de coioţi.

– I-am spus omului de-aici să mă sune când o să fie pregătit pentru adopţie.

M-am uitat la James. El s-a uitat la mine.

În sfârşit, clipind, s-a întors spre ciobănescul australian.

– O să treacă ceva vreme până când o să fie gata şi, oricum, cineva de pe-aici s-ar putea să-l vrea. Probabil că aşa ar fi mai bine. Un câine ca ăsta are nevoie de spaţiu să alerge. Iar noi nu se ştie dacă o să-l avem.

A plescăit din limbă şi a întins mâna. Câinele nu s-a mişcat.

– Ochii ăia. Chiar şi când a fost aici tipul de la adăpost, el tot la mine se uita. Mă simt vinovat că plec. Mă simt de parcă ar avea nevoie de mine. De parcă ar fi un soi de legătură între noi.

Am zâmbit.

– La fel mă simt şi eu cu coiotul meu. Totuşi, cu ea e altfel decât cu un câine. Ea nu prea poate fi atinsă.

– Un câine poate fi.

– Tu chiar vrei un câine?

– Nu, a spus James. Chiar vreau câinele *ăsta.*

Apoi mi-a zâmbit, întinzând o mână ca să-l ajut să se ridice.

– Un băiat are dreptul să viseze, nu?

epilog

Mă înşelasem. Am revenit deseori în Bell Valley în lunile care au urmat. Nu mai văzusem niciodată oraşul în septembrie, când merele, sfecla şi porumbul erau vândute din cărucioare aşezate pe pajişte. Sau în octombrie, când frunzele aveau nuanţe puternice de purpuriu, portocaliu şi auriu. În noiembrie, localnicii stăteau mai mult prin case, dar bazarurile din faţa bisericii atrăgeau artizani veniţi şi de la câţiva kilometri distanţă, lucru remarcabil pentru o localitate atât de mică. Iar acum, în decembrie? Ce pot să zic? Bell Valley era definiţia şarmului.

Eu şi James nu ne răzgândiserăm. Încă mai ştiam că, pe termen lung, vom avea nevoie şi de altceva în afara şarmului. Dar eu lucram cu jumătate de normă pentru o fostă colegă de la Lane Lavash, care îşi deschisese propriul cabinet şi îmi era recunoscătoare pentru ajutor, iar James, deşi nu mai era plătit cu ora, muncea aproape la fel de mult ca înainte. Aşa că Bell Valley ne oferea posibilitatea să evadăm la sfârşit de săptămână. James ajunsese să simtă şi el acel visceral „ahhhh” pe care îl trăiam eu de fiecare dată când treceam pe podul acoperit, spre oraşul care ne aştepta cu braţele deschise.

Cu toate astea, în acea zi nu mă simţeam atât de relaxată. Eram în bucătăria de la Red Fox, ţinându-i în braţe bebeluşul lui Vicki şi încercând din răsputeri să-l determin să nu mai plângă. Legănatul uşor n-a mers. Ţinutul strâns la piept n-a mers. Cântecele de leagăn n-aveau nici un efect.

– Ajutor, Vicki Bell, am implorat-o. Nu fac chestia asta cum trebuie.

– Ba faci exact cum trebuie, m-a liniştit ea. Îi e foame, atât tot, dar vreau să-i mai amân masa încă puţin.

O ţinea pe Charlotte pe genunchi, împletindu-i buclele blonde într-o coafură în stil franţuzesc. Propriul ei păr arăta de parcă trecuse printr-un ciclon, dar aşa era Vicki Bell.

– Încearcă să te plimbi puţin cu el. Du-te în salon. Şi fii calmă. Copiii îţi simt starea de spirit. Dacă tu eşti stresată, şi el o să fie la fel.

„Ascultă şi ia aminte”, mi-am spus în gând, apoi, relaxându-mi conştient braţele, am împins cu spatele uşa batantă.

Ultimii oaspeţi rămaşi la micul dejun tocmai îşi puneau farfuriile pe tavă, dar toţi au început să zâmbească la vederea mogâldeţei înfăşate în albastru din braţele mele.

– E copilaşul lui Vicki? m-a întrebat unul dintre ei.

Apoi un altul:

– Cât are?

Încă unul:

– Cum îl cheamă?

– Într-adevăr, e al lui Vicki, am spus blând, legănân - du-mă pentru a-l calma pe cel mic, dar şi pe mine. Îl cheamă Benjamin şi are şase săptămâni.

– E mititel pentru şase săptămâni.

– Ar fitrebuit să-l vedeţi la naştere.

Lui Vicki i se rupsese apa cu şase săptămâni înainte de termen, moment în care doctorul n-a mai putut întârzia travaliul. Lee m-a sunat, iar eu am plecat imediat din New York. Deşi bebeluşul a venit înaintea mea, l-am ţinut în braţe la terapie intensivă. *Atunci* m-am speriat. Deşi lung şi deşirat ca tatăl lui, era doar piele şi os. Prin comparaţie, acum părea chiar robust.

Nu că eu aş fifost vreo expertă în mărimea bebeluşilor. Al meu încă mai avea trei luni până să se nască. Îl văzuserăm la ecografie, era complet format, dar abia dacă avea vreo douăzeci şi trei de centimetri şi cântărea până într-un kilogram. Îi ştiam sexul? Nu. O prea mare parte din viaţa noastră fusese atent planificată. Ne doream şi câteva surprize.

Intrigat de ferestrele înalte din faţă, Benjamin a părut să uite de foame. Traversând camera, mi-am pus un ge nunchi pe pervaz şi, proptindu-l de pântecul meu umflat, l-am lăsat să se uite pe geam. Bell Valley deja avusese parte de o furtună serioasă de zăpadă şi, cu toate că o parte din stratul aşternut se topea acum sub razele soarelui, rămăsese destul alb pentru reflexii strălucitoare. Benjamin vedea asta, deşi încă nu percepea detaliile. Eu însă am privit cu nesaţ beculeţele aşezate pe crengile goale ale stejarului din parc, ghirlandele care decorau uşile şi ferestrele magazinelor. Logoul Red Fox purta o căciuliţă de Moş Crăciun, iar aici, în salon, unde beteala împodobea şemineul, bufetul şi uriaşul portret al familiei Bell, mirosul de brad era ameţitor.

– Vezi? a spus Vicki venind lângă mine şi dezvelind bărbia bebeluşului. Atingerea magică.

M-a îmbrăţişat uşor.

– Întotdeauna mă simt mai bine când eşti aici. Voiam să stau trează aseară, să te aştept, dar eram ruptă. În plus, ştiam că Ben o să se trezească mult prea curând, ca să mănânce din nou. Cum a fost drumul?

– Uşor. E plăcut să-l facem împreună.

– Ceva nou cu apartamentul?

– Am făcut o încercare săptămâna asta, dar n-a ieşit. Nu e cea mai bună perioadă să vinzi. În primăvară o să fie mai bine.

– Cu un nou-născut?

– Hmm. Nu e ideal.

Mai avusesem grijă de nou-născuţi când veniseră pe lume copiii surorii mele, dar abia cu Ben al lui Vicki îmi luam treaba în serios. Cel mic se tot foise în ultima oră, dar acum, într-un moment de linişte, arăta de vis cu ochişorii lui închişi şi guriţa căutând o suzetă imaginară.

– S-ar putea să plecăm din oraş înainte să vindem apartamentul, i-am spus lui Vicki. Una dintre firmele pe care James le ia în calcul e dispusă să ni-l cumpere, aşa că am putea avea bani disponibili să ne luăm altă casă.

– E vorba tot de o slujbă în Boston?

Am dat din cap că da. Majoritatea aşa fuseseră. Când Boston a părut o alegere prea uşoară, James şi-a lărgit aria de căutare, incluzând Albany, Harrisburg şi Baltimore, dar ofertele de-acolo nu erau la fel de bune. Graţie cazului lui Lee, îi impresionase pe cei de la firma lui Sean, care aveau nevoie de un specialist în litigii, pe Lyle Kagan care voia un consilier juridic personal şi pe cei de la biroul procurorului general. Primise chiar o ofertă să predea la una dintre facultăţile de drept din localitate. Şi o solicitare din partea

unui ONG care şi-l dorea ca avocat. Uimitor ce pot face câteva titluri de prima pagină.

– Un angajator care să vă cumpere apartamentul, a murmurat Vicki. E la mintea cocoşului!

– De fapt, nu e chiar aşa. Nu vrem să luăm o decizie ţinând cont doar de bani. Am mai trecut prin asta, şi n-a ieşit bine. Acum, serviciul trebuie să-i ofere lui James genul de cazuri la care îşi doreşte să lucreze. Odată ce a simţit gustul entuziasmului, nu mai poate să dea înapoi.

– Tatăl tău ce zice?

Am reînceput să mă leagăn, de data asta mai mult pentru mine.

– Ca de obicei.

– Ar trebui să-i placă ideea că te vei muta mai aproape de el.

– Zici tu?

– *Tot* mai e obsedat de New York?

Am oftat.

– O să-i treacă. Mamei deja i-a trecut.

James şi cu mine încercam să ne distanţăm de ei, când venea vorba despre deciziile pentru viitor. Ăsta trebuia să fie visul *nostru* – ce voiam *noi* să facem.

– Cum merge treaba cu Amelia?

Dându-mi voie să schimb subiectul, poate pentru că făcusem legătura cu problema tatălui meu, Vicki mi-a răspuns:

– Interesant. A început s-o ducă pe Charlotte la adă post, în loc s-o lase doar la grădiniţă. O mai ştii pe Katherine? O pregăteşte pe Charlotte pentru lucrul cu

pisicile, iar ăsteia mici îi place la nebunie. La fel şi mamei. Adică... Noah rămâne vedeta, dar Charlotte chiar a început să intre şi ea în vizor. E ca şi cum mama ar fiacceptat, în sfârşit, că...

– Jude a plecat.

– Da. Tocmai a mai primit o carte poştală de la el.

– Şi eu la fel. Din Nepal. Se antrenează să escaladeze Everestul.

– Problema e, mi-a explicat Vicki, că are nevoie de un permis, care-l costă douăzeci şi cinci de mii de dolari. I-a cerut mamei banii. S-a ofuscat toată – *nu sunt bogată, adăpostul e ca o gaură neagră, banii nu cresc în copaci.* Dar o să-i dea. Mereu o fraiereşte.

Privind-o pe prietena mea, am chicotit uşor.

– Şi tu n-ai face la fel dacă cel mic o să crească şi o să-şi pună în cap să facă ceva de genul ăsta? Sau Charlotte – dacă se decide că-i place, să zicem, pati najul artistic şi vrea să devină campioană olimpică? Antre namentele ar costa o avere, dar ai fiîn stare să faci împrumuturi, dacă ar finevoie.

– Din fericire, nu va finevoie. Vicki mi-a zâmbit cu mândrie. Charlotte o să se facă medic veterinar.

Am râs.

– Şi tu crezi că facultatea de medicină e ieftină? Aloo! În plus, de unde ştii că o să fie medic veterinar? Abia a împlinit patru ani.

– Îi place la nebunie adăpostul. N-am mai avut niciodată un veterinar în familia Bell. Într-o zi o să fie cel mai tare doctor de-acolo.

– Visul ei sau al tău? am întrebat.

Vicki a făcut o pauză, mi-a aruncat o privire plină de remuşcare şi a întins mâinile după bebeluş.

– Al meu, deocamdată. Când o să mai crească o să fie şi al ei. Poate.

– Şi dacă n-o să fie aşa? am insistat.

O fifost Vicki expertă în copii mici, dar eu eram expertă în vise care nu se potrivesc. Istoria n-ar trebui să se repete.

– Ok. M-am prins.

Dându-se bătută, a găsit şansa de a schimba subiectul chiar în spatele meu.

– Uite-o pe Lee. Du-te să vezi şi tu spaţiul pe care are de gând să-l cumpere. Vrem să ştim ce părere ai.

Curând după aceea, Lee şi cu mine păşeam pe alee, înfofolite în gecile noastre şi cu cizmele de iarnă în picioare. Trotuarele erau complet curăţate, dar pe margini se ridica un strat de zăpadă înalt de vreo treizeci de centimetri. Cerul era senin, de un albastru profund, iar aerul avea un soi de uscăciune pe care n-ai fiîntâlnit-o nici în cea mai răcoroasă dimineaţă de vară. Iarna are un fel al ei de a usca atmosfera. Am inspirat adânc, dorindu-mi ca şi cel mic să simtă, să miroasă.

Dacă o acceptai pe Lee ca prietenă, aşa cum făcusem eu în ultimele luni, acceptai şi că nu e prea vorbăreaţă. M-a întrebat doar cum mă simt, în timp ce îmi încheiam cu grijă fermoarul de la geacă peste burtică, apoi am mers în tăcere. Când am ajuns la capătul parcului şi am traversat spre magazine, mi-a arătat locul. Era mic, înghesuit între librărie şi The Grill.

– Ce-a fost aici înainte? am întrebat, neputând în ruptul capului să-mi amintesc. Spaţiul era acum gol şi

poate că ar fiîntrerupt spiritul sărbătorilor, dacă singura lui vitrină n-ar fifost, parcă, o bucată dintr-o frescă ce făcea legătura între librărie şi The Grill.

– O agenţie imobiliară, a răspuns Lee, deschizând uşa.

De cum am intrat înăuntru, a început să-mi arate.

– Pe partea asta aş pune rafturi cu produse de patiserie şi în faţă, ceaiuri, iar cafeaua în spate. Pe peretele celălalt aş fixa o bancă lungă, cu mese şi scaune în faţa ei.

Tot mai entuziasmată, s-a întors la intrare. Culoarea din obraji îi era mai intensă, am bănuit că atât din cauza agitaţiei, cât şi a frigului. Părul era, de asemenea, mai luminos. Acum nu mai avea motive să se ascundă, aşa că revenea, treptat, la blondul pe care-l purtase pe vremuri.

– Vitrina nu e prea mare, dar pot să pun aici o tejghea, poate şi trei scaune de bar pentru cei care vor să se uite pe geam. Ne-am socotit că aici ar putea să încapă cam şaisprezece oameni aşezaţi, dar unii vor prefera să stea în picioare. Mulţi doar or să cumpere şi or să plece. Vicki vrea să decoreze ea. Se gândeşte la gri, crem şi verde deschis. Ce zici?

Văzusem prea mult gri şi crem în lumea mea din ma rele oraş, dar aici culorile acestea aveau să arate altfel. Alături de verdele deschis, de aroma fursecurilor cu fulgi de ciocolată şi a cafelei proaspăt măcinate, s-ar fitransformat în ceva plăcut şi cald.

Gândul a fost de ajuns să mă încălzească şi pe mine, aşa că mi-am descheiat geaca.

– Îmi place – spaţiu, culoare, aşezare. Au venit banii de pe urma înţelegerii?

În privinţa aceasta fusese o mică piedică. Amelia se oferise să o împrumute până atunci, dar Lee a refuzat. Voia să-şi ducă proiectul până la capăt pe cont propriu.

– Încep să apară, mi-a răspuns. A completat o grămadă de hârţoage ca să mute fondul de la o firmă la alta, dar a fost generos.

Era vorba de Raymond, cumnatul lui Lee.

– Suma totală e mare, dar va fiîmpărţită în trei, iar apoi eu o să primesc câte un cec la fiecare trimestru – cum ar veni... pe viaţă, ceea ce e destul de tare.

– Jack asta şi-a dorit.

A ridicat timid din umeri.

– E suma pe care ar fiprimit-o el însuşi de pe urma fondului, dacă Duane şi avocatul lui n-ar fifurat din bani. Sean zice că au recuperat mare parte din pagubă, dar mai durează până aduc totul înapoi în ţară.

De data aceasta a ridicat doar un umăr.

– Chiar e prea mult. Ştiu că doar încearcă să se asigure că nu o să-i mai dau în judecată. Nu vor să iasă cu scandal. E rău pentru chipsuri[19].

Am zâmbit la jocul de cuvinte, care nu era în totalitate zeflemitor.

– Probabil că se şi simte al naibii de vinovat.

Bună la suflet, chiar şi acum, Lee îi lua apărarea omului.

– N-a ştiut ce făcea Duane.

---

[19] Referire atât la un produs de tip *junk food,* cât şi la *Blue Chips*, denumire folosită pentru a descrie acţiunile companiilor mari, notorii, listate la bursă, considerate investiţii rentabile pe termen lung (n.tr.)

– Nu, dar ştia că veniturile fondului se micşorează. S-a făcut că nu vede pentru că avea banii lui.

Şi pentru că, m-am gândit eu, fără s-o spun cu voce tare, nici el nu putea s-o înghită pe nevasta mult mai tânără a fratelui său, aşa cum nici Duane nu putuse.

Am strâns-o de braţ.

– Dar pentru tine totul s-a terminat cu bine. Mă bucur. Ăsta era visul tău.

A tăcut, părând melancolică.

– Ce? am îndemnat-o.

– E un alt fel de vis. Nu-l mai am pe Jack. O să mă întristez dacă o să tot încerc să-mi închipui ce şi-ar fidorit, ce-ar fizis, ce-ar ficrezut.

Privirea ei a întâlnit-o pe a mea, apoi s-a ferit.

– Mă simt un pic vinovată din pricina asta.

– N-ar trebui. Dacă Jack ar fiîncă în viaţă, aţi face totul împreună. Dar el nu mai e aici. Ăsta-i adevărul. Trebuie să reuşeşti pe cont propriu. Şi trebuie să fii fericită. Altfel, totul e o pierdere de vreme.

A inspirat adânc şi s-a uitat în jur.

– Păi… oricum… n-ai văzut partea cea mai bună din locul ăsta.

M-a condus pe o uşă, până în spate.

– Aici era un spaţiu de depozitare, dar l-aş putea transforma într-o bucătărie bunicică. Vreau să spun… n-am nevoie de ceva uriaş. Nu e ca şi cum aş pregăti dineuri. Dar aş avea mai multe cuptoare, toate înalte până la nivelul taliei, aşa că mi-ar fimai uşor. Încap aici un bufet, o chiuvetă mare, spaţiul pentru depozitat tăvi, farfurii, căni. Şi o cămară.

S-a uitat la mine, întrebătoare.

– Îmi *place,* am spus.

– Librăria are nevoie de mai mult spaţiu ca să vândă truse de lucru manual, aşa că, dacă fac asta, proprietara o să închidă cafeneaua de-acolo. Oamenii vor putea veni aici pentru cafele şi pateuri, pe urmă să intre alături şi să cumpere.

– Sau să cumpere mai întâi, apoi să vină aici şi să citească. Ai avea un vad grozav, Lee. E perfect.

– Chiar crezi?

– Da.

Mi-am atins burtica.

– La fel şi copilul. Se întoarce pe toate părţile ca să nu-i scape nimic.

Lee a zâmbit, dar cu o undă de tristeţe.

– Probabil că nu o să mai poţi veni atât de des după ce se naşte copilul.

– Glumeşti? Copilul lui Vicki şi al meu or să fie cei mai buni prieteni.

– Dacă o să ai o fetiţă, poate se căsătoresc într-o zi.

– Orice ar fi, stai mai întâi să-l aducem pe lume, am avertizat.

Naşterea mă speria de moarte. Încercam să nu mă gândesc la asta.

Lee m-a ajutat, schimbând elegant subiectul.

– Amelia s-a întâlnit cu agentul imobiliar din Manchester. Ştie că n-o să mă mai întorc acolo, aşa că se pregăteşte să scoată casa la vânzare. Eşti sigură că n-o vrei? Ţi-ar oferi un preţ bun.

Lee îmi mai făcuse oferta. Chiar îşi dorea să cumpărăm noi casa – iar James şi cu mine ne gândiserăm la asta, dar nu serios. Avea prea multe dezavantaje din punctul nostru de vedere, ţinând cont de etapa prin care treceam.

– Casa e superbă, Lee. Îţi taie respiraţia când o vezi acolo, pe malul apei. Dar avem nevoie de o locuinţă pe care să ne-o putem permite lejer, într-o zonă în care să mai fie şi alţi copii.

A dat să spună ceva. Ştiam ce urmează, cu mult înainte să deschidă gura.

– Şi... şi... James se simte bine?

Avea acelaşi ton ciudat pe care îl folosea de fiecare dată când punea întrebarea asta.

– James e bine, am asigurat-o. Coastele i s-au vindecat, iar în afara cicatricii...

– Două cicatrici, a intervenit Lee, ca nu cumva să minimalizez sacrificiul pe care el îl făcuse pentru ea.

– Vezi, atât de repede se vindecă încât şi uitasem de a doua.

– A fost la micul dejun, dar a plecat. Mai doarme tot aşa de mult?

– Dacă doarme mult, e pentru că lucrează până târziu.

Mi-am amintit că nu-i văzusem maşina când plecasem de la pensiune.

– Probabil conduce pe undeva pe-aici. Nu poate să facă asta la New York. Dă-i un drum drept, care să nu fie autostradă, şi e în raiul şoferilor.

Eram supărată pe James din cauza asta? Nicidecum. Îmi plăcea la nebunie să-l ştiu cu mine în Bell Valley, dar s-

ar fiplictisit uitându-se la mine cum înşir mărgele pe aţă cu Charlotte sau cum îl ajut pe Ben să râgâie după masă. Ştiam că i-ar fiplăcut să vadă viitoarea patiserie a lui Lee, dar n-aveam de gând să stau după el. Soarele încă strălucea, vântul abia dacă adia, iar eu voiam să mă plimb.

Am trecut pe la Red Fox ca să mă echipez cu o căciulă, mănuşi şi o pereche de galoşi îmblăniţi din dulapul lui Vicki, apoi am înaintat prin zăpada aşternută în curtea din spate, spre vechea poartă de lemn şi am păşit peste pilonul putred. Acum nu mai erau ferigi printre care să-mi croiesc drum, doar câţiva centimetri de omăt pe care nimeni nu mai păşise până atunci. Am avut o senzaţie aparte, ştiind că sunt primul om care trecea pe acolo. Dar urmele lăsate de mine nu erau singurele. În timp ce mergeam de-a lungul zidului de piatră, am dat peste urme micuţe de veveriţă, alături de unele mai mari ale unui iepure. Mai erau şi urmele lungi şi subţiri lăsate de păsări, dar şi gropiţele făcute de mersul ciudat al cerbilor, care puneau piciorul din spate acolo unde călcase cel din faţă. Am căutat dârele pe care l-ar fiputut trasa un coiot târându-şi coada prin zăpadă, dar n-am văzut nici una. Am ascultat. Pădurea era mai tăcută iarna, fără forfota insectelor din timpul verii.

Câteva frunze veştede încă mai atârnau de ramurile bătrânului stejar, agăţându-se acolo cu ultimele lor puteri. Am zărit spinarea bolovanului, cu răceala ei de granit, în vreme ce, un pic mai departe, razele soarelui se jucau pe zăpadă, desenând din umbre o imagine în oglindă a pădurii.

Fără frunzişul des al mestecenilor şi al fagilor, peisa jul era golaş, dar nu mi s-a părut mai puţin atrăgător. Uite o altă latură a vieţii din pădure, cu piţigoi strecurându-se printre brazi, nu în căutare de musculiţe, ci de conuri. Iar

pârâul – iată-l, atrăgându-mă spre el cu susurul blând al apei care-şi croia drum printre cioburi de gheaţă.

Cu răsuflarea tăiată, am curăţat zăpada de pe o piatră şi m-am aşezat pe mal. Cu mâinile îndesate în buzunare, mi-am cuprins burtica, deşi mai degrabă copilul era cel care mă încălzea pe mine în lumea asta îngheţată. Am cercetat celălalt mal, dar zăpada era neatinsă. Mai văzusem coioţi în septembrie şi în octombrie, dar în noiembrie plecaseră deja prin alte locuri şi, cu toate că speram în continuare, eram realistă. Într-o pădure golită de frunze, cu spaţii mari, deschise, m-ar fisimţit cu mult înainte să ajung. Dacă nu mi-ar fiauzit scârţâitul cizmelor, atunci măcar răsuflarea care era tot mai accelerată sub greutatea sarcinii i-ar fiatras atenţia.

Cu mai puţine obstacole în drum, orice sunet era mai puternic, tocmai de aceea am sărit în sus când mi-a sunat telefonul. Nu-l simţisem vibrând – eram prea bine îmbrăcată –, iar soneria părea să aibă un ecou.

– Bună, am spus, recunoscând numărul lui James.

– Bună şi ţie, mi-a răspuns vocea lui joasă, cu acea undă de entuziasm pe care începeam s-o aud tot mai des. Unde eşti?

– La pârâu.

– În *pădure?* Doamne, Em. Eşti în siguranţă?

– Coioţii au plecat, urşii hibernează, iar jderii sunt nocturni.

– Vreau să zic că ai plecat în drumeţie de una singură.

– Pentru asta am telefon.

O, da, telefoanele îşi aveau şi ele rostul lor.

– Dacă dau de necaz, cineva poate ajunge la mine în câteva minute.

– Zi mai bine zece. Sunt pe drum.

Începând şi eu să cobor, am scurtat aşteptarea la cinci minute, cu toate că m-am oprit cu mult înainte ca el să mă vadă. Aflat încă la o anumită distanţă, era atent la ceva. Ba mergea, ba alerga, în timp ce vorbea blând cu cineva – nu, cu *ceva* aflat la capătul unei lese. Era ceva cu blană deasă, neagră, dar cu chipul şi pieptul albe ca zăpada. Ochii lui, despre care ştiam deja că sunt căprui, se uitau îngrijoraţi când la James, când la mine.

Băgându-mi şi mai adânc mâinile în buzunare, am rămas pe loc. De cum m-a văzut, James s-a luminat tot, deşi vocea i-a rămas joasă şi calmă.

– Nu-i aşa că-i uimitor? Nu pot să-i dau drumul din lesă pentru că, dacă s-ar speria, ar lua-o la sănătoasa, dar uite cât de mult a progresat. Mă ştie. Îşi aminteşte de mine.

– Aşa şi trebuie, am remarcat amuzată. Eşti cu el de fiecare dată când ne întoarcem aici.

Când l-am văzut gata să nege, am adăugat.

– Eu îmi văd de-ale mele, aşa că unde altundeva să fii? Nu prea sunt multe locuri în care să mergi.

– Are nevoie de un prieten.

Clar, James era acela. Câinele îi stătea alături, privind în sus către el, aşteptându-i comenzile.

– Deci, am început eu precaută, asta-i o… plimbare de încercare?

James n-a scos un cuvânt.

Atunci nu era o plimbare de încercare. Era pe bune. Aoleu!

– Nu pari surprinsă, a spus el.

Cum era să fiu surprinsă? De câteva săptămâni bănuiam că asta o să se întâmple.

– De parcă nu te-am văzut studiind partea din spate a SUV-ului la care ne-am uitat zilele trecute? De parcă n-am trecut pe lângă tine şi n-am văzut informaţii despre ciobăneştii australieni afişate pe ecranul computerului?

– Şi te gândeşti că nu e momentul potrivit, a spus el, dar poate că este, Em. Am găsit un dresor care ne-ar putea învăţa cum să ne purtăm cu câinii abuzaţi şi am vorbit cu cineva de la noi din cartier care se ocupă cu plimbarea câinilor, să ne treacă pe lista lui. Da, o să ne mutăm, dar deja ştim că vrem o casă cu curte, într-un cartier cu copii, iar cartierele cu copii au şi câini, ceea ce înseamnă parcuri şi oameni care se ocupă de ei.

– Cum o să se înţeleagă cu copilul?

– *Bine.* Asta-i partea cea mai bună. Unul dintre îngrijitorii de la adăpost s-a tot plimbat prin ţarc, cu nou-năs cutul lui aşezat într-un port-bebe prins pe piept, iar câinele ăsta a fost cât se poate de blând.

Pe cât de aţintiţi erau ochii câinelui asupra lui James, pe atât de fix se uita şi el la mine.

– Putem să facem asta, Em. Ştiu că putem.

Testând terenul, am mers încet către ei. Câinele se uita acum la mine, deşi se apropiase şi mai tare de James, astfel încât să-i atingă picioarele cu corpul. M-am oprit la distanţă de un braţ şi m-am lăsat în jos.

– Bună, am spus blând şi i-am întins o mână.

I-au trebuit câteva clipe până să se încumete, dar a mirosit-o.

– *Bravoo* cuţu, l-am alintat.

Deşi nu părea să se simtă chiar în largul lui, m-a lăsat să-l scarpin pe cap. M-am uitat în sus spre James.

– Câinele ăsta are nevoie de un nume.

– Pal[20].

– Sună siropos.

James nu s-a lăsat.

– E scurt. E uşor de pronunţat. Şi i se potriveşte la fix, pentru că o să fie prietenul meu. O să alergăm împreună.

– N-ai mai alergat de luni de zile.

– N-am avut timp, dar o să-mi fac.

Ochii lui era plini de speranţă şi albaştri ca cerul.

– Nu vezi? Câinele o să ne oblige să ne facem timp pentru chestii de genul ăsta. Avem nevoie de el, o să fie paznicul nostru. În afara unui microcip pentru identificare, n-are nimic de-a face cu tehnologia. Dacă avem un asemenea câine, în *nici un caz* n-o să redevenim nişte robotei.

– Dar o să avem un copil, am încercat eu, pentru ultima oară, să fiu raţională.

James nici n-a clipit.

– Copiii au nevoie de câini. Câinii îi învaţă să fie responsabili.

S-a lăsat şi el în jos, în timp ce eu continuam să mângâi creştetul animalului. Aş fiputut să jur că şi câinele zâmbea, ştiindu-ne pe amândoi prin preajmă, tot aşa cum eram sigură că s-ar fisperiat de moarte dacă un străin ar fiurcat brusc dealul. Dar James avea dreptate. Progresase

[20] Prieten (n.tr.)

mult. Noi îi puteam oferi un cămin frumos. Un cămin stabil. Un cămin *bun.*

– Te rog! a spus James blând.

Lăsându-mă pe călcâie, mi-am înfăşurat braţele în jurul genunchilor şi m-am uitat atent la soţul meu. Avea atâtea de oferit, progresase el însuşi atât de mult în ultimele săptămâni. Nu eram sigură că puteam să-l refuz, nu când exista şi o parte din mine care voia un câine. Voia? Şi-l dorea cu *disperare,* acum că posibilitatea de a-l avea era imediată şi reală. Să ne luăm acum un animal, mai ales unul cu nevoi speciale, poate că nu era lucrul cel mai înţelept, dar nu întotdeauna înţelepciunea e bună. Sufletul trebuia să joace şi el un rol şi, uitându-mă la câinele ăsta, simţeam o mică strângere de inimă. Pisicuţa mea n-a apucat să aibă o casă, dar el avea o şansă. Avea nevoie de noi. Noi aveam nevoie de el. Să aducem o fiinţă vie în familia noastră ar fifost un gest intim, care ne-ar fiîmbogăţit. Lucrul acesta conta. Nu-i aşa?

Copilul mi-a răspuns cu o lovitură grăitoare. Semnul meu.

Aşa că visul nostru a crescut. Acum, din el făcea parte şi Pal.

Table of Contents